

DINSDAG 23 SEPTEMBER 2008

VOORZITTER: HANS-GERT PÖTTERING

Voorzitter

1. Opening van de vergadering

(De vergadering wordt om 09.05 uur geopend)

2. Ingekomen stukken: zie notulen

3. Mondelinge vragen (indiening): zie notulen

4. Terrorismebestrijding - Bescherming van persoonsgegevens (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

– het verslag A6-0323/2008 van Roselyne Lefrançois, namens de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, over het voorstel voor een kaderbesluit van de Raad tot wijziging van Kaderbesluit 2002/475/JBZ inzake terrorismebestrijding (COM(2007)0650 – C6-0466/2007 – 2007/0236(CNS)) en

– het verslag A6-0322/2008 van Martine Roure, namens de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, over de bescherming van persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken (Hernieuwde raadgeving) (16069/2007 – C6-0010/2008 – 2005/0202(CNS)).

Roselyne Lefrançois, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wilde ik alle collega's bedanken die samen met mij aan dit dossier hebben gewerkt, want onze samenwerking is werkelijk uitstekend geweest gedurende de hele procedure. De tekst waarover we vandaag gaan stemmen, is een uiterst gevoelige tekst want wie zegt "terrorismebestrijding" zegt in één adem "gevaar voor de rechten van de Europese burger", of dit gevaar nu uitgaat van de terroristen zelf of van het vrijheidsonderdrukkende potentieel van de maatregelen die worden genomen om terrorisme tegen te gaan.

De omvang van de terroristische bedreiging zal in de afgelopen jaren door sommige regeringen best wel eens overdreven zijn om veiligheidsbeleid te rechtvaardigen, in eigen land of daarbuiten. Dit neemt niet weg dat deze dreiging reëel is en de Europese Unie een volwaardige bijdrage moet leveren aan de inspanningen om terrorisme te voorkomen en zo resoluut mogelijk te bestrijden. Het gaat om de veiligheid van haar 500 miljoen inwoners, en het behoud van de fundamentele waarden en beginselen die ten grondslag liggen aan de Unie. Sinds de aanslagen van 11 september 2001 is ook de Unie op haar grondgebied meerdere malen geconfronteerd met terreurdrama's: in Madrid in maart 2004 en in Londen in juli 2005. En u hebt allemaal gehoord van de reeks aanslagen die gisteren heeft plaatsgevonden in Cantabrië.

De taak wordt echter aanzienlijk bemoeilijkt doordat de terroristen hun instrumenten en werkwijzen voortdurend vernieuwen en diversifiëren. De ontwikkeling van informatie- en communicatietechnologieën, en met name van internet, werkt de vorming van terroristische netwerken en het online verspreiden van propagandaboodschappen of opleidingshandboeken in de hand. Het aantal van dergelijke websites wordt momenteel op circa vijfduizend geschat. Vandaar de volstrekt legitieme wens van de Europese Commissie om de communautaire wetgeving aan te passen teneinde te proberen niet alleen terroristische aanslagen als zodanig, maar ook de voorbereidende handelingen te voorkomen.

Hiertoe heeft ze zich rechtstreeks laten inspireren door het Verdrag van de Raad van Europa ter voorkoming van terrorisme. Het probleem is dat ze slechts de repressieve aspecten daarvan heeft overgenomen en de bepalingen inzake de bescherming van de fundamentele vrijheden die er volgens de Raad van Europa zelf nochtans de onontbeerlijke tegenhanger van vormen, links heeft laten liggen. Ik was vooral bezorgd over het begrip "publiekelijk aanzetten" en het risico dat dit met zich meebrengt voor de vrijheid van meningsuiting, want door het strafbaar stellen hiervan worden dingen die mensen zeggen of schrijven die geacht worden tot een terroristisch misdrijf te hebben geleid of die eenvoudigweg daartoe zouden kunnen leiden, strafbaar.

Tijdens de in april samen met de nationale parlementen georganiseerde rondetafelconferentie constateerden wij dat we niet de enigen waren die bedenkingen hadden bij bepaalde aspecten van de tekst van de Commissie. Zo hebben meerdere nationale parlementen twijfels geuit over de toepassing van dit kaderbesluit en over het concept “publiekelijk aanzetten”. De Raad van Europa heeft daarnaast gewezen op het ontbreken van vrijwaringsclausules, dat een gevaar in zich bergt. Ten slotte hebben onafhankelijke deskundigen in het kader van verschillende studies hun voorbehouden kenbaar gemaakt, met name over de definitie van “publiekelijk aanzetten” en over de mate van rechtszekerheid van de tekst. De Raad zelf heeft, op initiatief van een handvol nationale delegaties die zich grote zorgen maakten om de bescherming van de grondrechten, in de tekst van het kaderbesluit een aantal garanties ingebouwd. De Raad heeft echter ook voorgesteld het kaderbesluit op een of twee punten aan te scherpen, en er was hoe dan ook nog werk aan de winkel om een geheel bevredigend niveau van rechtszekerheid en bescherming van vrijheden te verkrijgen.

Samen met onze collega's van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken hebben we dan ook geprobeerd een gulden middenweg te vinden tussen deze twee op het eerste gezicht tegenstrijdige maar van nature onlosmakelijk met elkaar verbonden doelstellingen, te weten terrorismebestrijding en het beschermen van fundamentele vrijheden en rechten. Hiertoe hebben wij een lastige koorddansact moeten uitvoeren, temeer daar het in de praktijk vaak moeilijk is te weten waar de vrijheid van meningsuiting ophoudt en waar de schending van mensenrechten begint. Denk alleen maar aan de ophef die twee jaar geleden ontstond door de Deense spotprenten of, in een recenter verleden, de polemiek die veroorzaakt werd door de korte film van het Nederlandse parlamentslid Geert Wilders over de islam.

Ik denk dat we een goed compromis bereikt hebben. De voornaamste wijzigingen die we hebben aangebracht zijn: ten eerste, het vervangen van de Franse term “provocation” te vervangen door het Franse “incitation”, die nauwkeuriger is en gangbaarder in strafrechtelijk taalgebruik; ten tweede, een engere definitie van “publiekelijk aanzetten”, om de strafbaar te stellen gedragingen beter af te bakenen en daarmee eventuele misbruiken te voorkomen die een beperking van de vrijheid van meningsuiting zouden inhouden; ten derde, het toevoegen in de romptekst van talrijke bepalingen die betrekking hebben op het eerbiedigen van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, in het bijzonder de vrijheid van meningsuiting en de persvrijheid; ten vierde, het in herinnering roepen van de noodzaak te garanderen dat de genomen maatregelen evenredig zijn met het nagestreefde doel, hetgeen onontbeerlijk is in een democratische en niet-discriminerende samenleving.

Dat is in grote lijnen waar het in dit dossier om gaat. Ik ben blij dat dit onderwerp is aangemerkt als prioriteit voor deze plenaire ochtendvergadering en ik hoop op een rijk en levendig debat.

Martine Roure, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, commissaris, dames en heren, ik ben blij dat we vandaag samen debatteren over het verslag van mijn collega Roselyne Lefrançois inzake terrorismebestrijding en over mijn verslag inzake de bescherming van persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van de politieke en justitiële samenwerking. We mogen namelijk niet vergeten dat terrorismebestrijding pas echt doeltreffend en evenredig kan zijn wanneer we de grondrechten van elke burger volledig eerbiedigen. We moeten onze fundamentele waarden van eerbiediging van de grondrechten in stelling brengen tegen de terroristische bewegingen die onze democratische samenlevingen bedreigen.

Naar mijn oordeel was het voorstel van de Commissie inzake terrorismebestrijding niet in evenwicht, omdat het genoegzaam met het versterken van de veiligheidscomponent en te veel bepalingen links liet liggen die tot doel hadden de fundamentele vrijheden te beschermen. In dit opzicht wil ik Roselyne Lefrançois en alle collega's nogmaals bedanken voor het feit dat ze deze tekst weer in evenwicht hebben gebracht, zodat deze de veiligheid garandeert, terwijl de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden geëerbiedigd.

De terroristische netwerken, dat is bekend, doen steeds vaker een beroep op nieuwe informatietechnologieën, waaronder internet, bij het aanzetten tot en het werven voor terrorisme. Om dit type internetactiviteiten te bewaken moet een heleboel persoonlijke informatie worden verzameld en dit moet gebeuren met de absolute garantie van een hoog beschermingsniveau van de persoonsgegevens.

Ik wil de Raad graag wijzen op de toezeggingen die hij bij de goedkeuring van de richtlijn betreffende de bewaring van gegevens heeft gedaan. Wij hebben bij die gelegenheid onze wens kenbaar gemaakt dat informatie die van pas komt bij de bestrijding van terrorisme gebruikt mag worden. In ruil daarvoor moet de Raad zijn toezegging gestand doen en een kaderbesluit inzake de bescherming van persoonsgegevens aannemen dat een hoog niveau van gegevensbescherming garandeert.

Ik wil al mijn collega's van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken hartelijk danken voor de samenwerking, met name de schaduwrapporteurs, omdat de amendementen die we in mijn verslag voorstellen binnen de commissie met algemene stemmen zijn goedgekeurd. Deze amendementen bewijzen dat we geen genoegen nemen met een harmonisering van onderaf. Wij pleiten er dan ook voor dat het kaderbesluit een breed toepassingsgebied krijgt en zich niet beperkt tot de gegevensuitwisseling tussen lidstaten. Het besluit moet tevens betrekking hebben op gegevens die op nationaal niveau worden verwerkt, waardoor de diverse politieke en justitiële autoriteiten in de lidstaten nauwer zouden kunnen samenwerken terwijl binnen de hele Europese Unie een gelijkwaardig niveau van gegevensbescherming wordt gegarandeerd. Het is namelijk zaak de beginselen van evenredigheid en doelbeperking te waarborgen door de gevallen waarin de gegevens verder mogen worden verwerkt, af te bakenen en te beperken. Dat is cruciaal, want de gegevens mogen niet worden gebruikt voor een ander doel dan waarvoor ze zijn verzameld. Wij willen niet elke doorgifte van persoonsgegevens aan derde landen verbieden, aangezien een dergelijke doorgifte noodzakelijk kan blijken in het kader van terrorismebestrijding. Het is echter cruciaal om voor elke doorgifte te beoordelen of het derde land in kwestie een toereikend niveau van gegevensbescherming waarborgt en deze beoordeling moet verricht worden door een onafhankelijke autoriteit.

Wij verzoeken de Raad in het kaderbesluit bepalingen op te nemen betreffende de toegang van de bevoegde autoriteiten tot gegevens die worden opgeslagen door particuliere instanties, overeenkomstig – ik wijs er nog maar eens op – de toezeggingen van het Britse voorzitterschap bij de goedkeuring van de richtlijn betreffende de bewaring van gegevens.

Ten slotte moet het gebruik van gevoelige gegevens, waaronder gegevens betreffende politieke opvattingen, geloofsovertuigingen, gezondheid of seksleven, uit principe verboden zijn, in tegenstelling tot wat nu wordt voorgesteld in het kaderbesluit. Het zal u niet zijn ontgaan dat het amendement van het Europees Parlement haaks staat op het voorstel van de Raad dat de verwerking van deze gegevens onder bepaalde voorwaarden toestaat. Het Parlement wenst daarentegen dat deze verwerking verboden wordt, waarbij het evenwel enkele uitzonderingen maakt. De benadering is totaal tegenovergesteld en wij hechten hier belang aan. Door dit standpunt in te nemen wil het Europees Parlement de menselijke waardigheid eerbiedigen, en wij denken dat de Raad zich net als wij zou moeten kunnen vinden in deze noodzaak.

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, geachte voorzitter van de Commissie vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, mijnheer Deprez, geachte rapporteurs, dames en heren, het is vandaag de dag van het Frans, het is ook mijn dag, en derhalve vraag ik uw begrip voor de onvoorziene afwezigheid van mevrouw Rachida Dati, maar het is voor mij een eer wederom deel te nemen aan de beraadslagingen van uw Parlement, vooral over de gevoelige onderwerpen die zojuist zijn aangekaart. Ik wil als Raadsvoorzitter met name mijn dank betuigen aan Martine Roure en Roselyne Lefrançois voor de persoonlijke betrokkenheid waarvan ze blijk hebben gegeven en voor het belang dat ze hebben gesteld in de vraagstukken terrorismebestrijding en gegevensbescherming.

Met deze twee teksten houdt uw Parlement zich vandaag bezig met de dagelijkse actualiteit van onze Europese samenlevingen. Wij moeten onze burgers beschermen tegen de terroristische bedreigingen, maar ook hun persoonlijke levenssfeer garanderen. Dat is politieke verantwoordelijkheid in de meeste nobele zin van het woord. Ik wilde dan ook enkele toelichtingen geven bij de twee verslagen die zojuist zijn gepresenteerd.

Allereerst wat het voorstel voor een kaderbesluit over terrorismebestrijding betreft: de strijd tegen het terrorisme is een uitdaging voor de Europese Unie die vereist dat we alle krachten bundelen. Ook de heer De Kerckhove, coördinator terrorismebestrijding van de EU, die ik een paar weken geleden heb ontmoet, heeft er in deze vergaderzaal op gewezen dat de activiteit van bijvoorbeeld Al-Qaida buitengewoon zorgwekkend is. In 2007 hebben 583 terroristische aanslagen plaatsgevonden op Europees grondgebied. Het kaderbesluit waarover u zich vandaag buigt, is dan ook een belangrijke stap in de goede richting om de verspreiding van terroristische methoden via wetgeving tegen te gaan.

Het kan bijvoorbeeld niet door de beugel dat een website straffeloos mag uitleggen hoe je zelfgemaakte bommen maakt. Bijna vijfduizend Internetsites dragen vandaag de dag bij aan de radicalisering van Europese jongeren ten aanzien van deze zaken en zoals u weet heeft het Sloveense voorzitterschap hieromtrent een akkoord weten te bereiken tijdens de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken van 18 april jongstleden.

Ik ben blij met het verslag van mevrouw Lefrançois, dat zich schaaft achter de doelstelling van de Raad om de in het Verdrag van de Raad van Europa genoemde strafbare feiten toe te voegen aan het kaderbesluit van 13 juni 2002. Haar voorstellen sluiten in hoofdzaak aan bij de amendementen die de Raad tijdens de onderhandelingen naar voren heeft gebracht, en zoals u weet zijn binnen de Raad verhitte discussies gevoerd over deze tekst. Het spreekt voor zich dat we een klassiek debat houden binnen democratische samenlevingen

die het terrorisme doeltreffend willen bestrijden met inachtneming van de fundamentele regels van een rechtsstaat en de democratische grondbeginselen, waaronder vrijheid van meningsuiting.

Ik wil graag uw aandacht vestigen op twee punten. Ten eerste, dit kaderbesluit beoogt drie gedragingen strafbaar te stellen die vooraf kunnen gaan aan het plegen van aanslagen: publiekelijk aanzetten tot terrorisme – ik leg de nadruk op het woord “publiekelijk”, dat de reglementering van briefwisselingen met een persoonlijk karakter uitsluit –, ten tweede training voor terrorisme, en ten derde werving voor terrorisme. Het kaderbesluit voorziet ook voor de Europese Unie in strafbare feiten die de lidstaten reeds kennen via het Verdrag van de Raad van Europa ter voorkoming van terrorisme uit 2005.

De definities van deze strafbare feiten zijn woord voor woord overgenomen in het kaderbesluit, met enkele geringe wijzigingen omwille van de coherentie met de begrippen terroristisch misdrijf of terroristische groepering die in het Europees recht reeds sinds 2002 bestaan; vandaar, mevrouw Lefrançois, de term publiekelijk “uitlokken” en niet de door u voorgestelde term “aanzetten”. Met de goedkeuring van een tekst op het niveau van de Europese Unie kunnen we beter toezien op de omzetting in de lidstaten en het kaderbesluit sneller toepassen op het hele grondgebied van de Unie.

Tweede overweging: de Raad heeft nadrukkelijk oog gehad voor het eerbiedigen van de grondrechten. Dit werd kenbaar gemaakt tijdens de rondetafelconferentie die uw Parlement op 7 april jongstleden organiseerde. De Raad heeft goed geluisterd naar de beraadslagingen binnen uw Parlement, en heeft zich aangesloten bij de door de Raad van Europa gekozen benadering. Vrijwaringsclausules zijn toegevoegd ten opzichte van het oorspronkelijke voorstel, twee om precies te zijn: betreffende persvrijheid en vrijheid van meningsuiting enerzijds en betreffende evenredigheid van de in de nationale rechtsstelsels te verankeren strafbaarstellingen anderzijds.

Tevens dient opgemerkt te worden dat de Raad niet heeft ingestemd met de voorstellen om extraterritoriale bevoegdheidsregels in te voeren, die uw rapporteur overigens niet had goedgekeurd. De Raad had evenwicht voor ogen tijdens de onderhandelingen, waardoor een tekst tot stand is gekomen die terdege rekening houdt met uw bedenkingen.

Nu wat betreft het kaderbesluit over de bescherming van persoonsgegevens, gepresenteerd door mevrouw Roure – het is een gegeven dat er niet of nauwelijks regels bestaan voor de zogenaamde soevereine dossiers, met name als het gaat om de openbare veiligheid, zoals u heeft benadrukt, mevrouw Roure. Op dit gebied is het met name van belang de uitwisseling van gegevens aan regels te binden, teneinde de burgerlijke vrijheden te beschermen. Wij moeten, en daarin hebt u gelijk, snel en doeltreffend te werk gaan, terwijl we de rechten eerbiedigen van personen waarvan de gegevens worden uitgewisseld, bewaard of opgeslagen.

De ministers van Justitie zijn het op 8 november 2007 eens geworden over een ontwerp-kaderbesluit. Zoals u zelf heeft benadrukt hadden sommigen binnen dit Parlement graag verder willen gaan. Het voorzitterschap is zich daarvan bewust, maar het kaderbesluit waarover de Raad unaniem overeenstemming heeft bereikt na een debat dat ruim twee jaar heeft geduurd, is een eerste stap die de Unie minimumnormen aanreikt voor persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van samenwerking in strafzaken, terwijl er tot dusver geen enkele gemeenschappelijke regel heeft bestaan in het kader van de derde pijler. Het is een compromis en zo timmert Europa aan de weg, vooral op dit terrein. Het is een compromis maar daarom nog geen tweederangs besluit. Het is op dit moment het best mogelijke resultaat dat een lacune opvult en de weg effent naar verdere ontwikkelingen.

Het is namelijk een eerste stap richting de reglementering van gegevensuitwisseling voor strafrechtelijke doeleinden binnen de Europese Unie, waarvan de toepassing veel doeltreffender kan worden gecontroleerd dan binnen de Raad van Europa. De omzetting en toepassing van dit kaderbesluit kunnen ter beoordeling worden voorgelegd aan de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken, zoals bijvoorbeeld het geval was bij het Europees arrestatiebevel.

Op termijn, wanneer ons institutionele kader zal zijn verbeterd – hetgeen we allemaal hopen – zal de Commissie de mogelijkheid hebben inbreukprocedures in te leiden, vicevoorzitter. De vraag is in Europa vaak of we de voorkeur geven aan minimumnormen die gaandeweg kunnen worden aangescherpt, of dat we liever de status-quo handhaven, wat momenteel neerkomt op sterk uiteenlopende normen voor gegevensbescherming, het ontbreken van behoorlijk toezicht door de Europese instellingen en bilaterale onderhandelingen voor de uitwisseling van gegevens met derde landen die onze burgers niet voldoende garanties bieden en zonder onze toestemming kunnen plaatsvinden. Dit is het geval bij de bilaterale overeenkomsten die zijn gesloten met de Verenigde Staten.

Persoonlijk lijkt het me beter vooruitgang te boeken dan de status-quo te handhaven. Naar ons idee is het kaderbesluit een eerste cruciale stap. Dankzij de inspanningen van de vorige voorzitterschappen zijn bovendien compromispunten gevonden die ook rekening houden met uw bedenkingen. Ik zal er een paar noemen, mevrouw Roure.

Eerste punt: het toekomstige kaderbesluit zal weliswaar uitsluitend van toepassing zijn op tussen de lidstaten uitgewisselde gegevens, zoals u heeft benadrukt, maar de lidstaten hebben ook toegezegd hun eigen beschermingsniveaus te zullen aanpassen. Zo'n clausule is artikel 27, versterkt door overweging 8 van dit kaderbesluit, waarbij de Commissie wordt uitgenodigd het toepassingsgebied van de tekst binnen vijf jaar te verbreden, en dit zou betrekking kunnen hebben op nationale gegevens. Als voorzitterschap van de Raad hebben wij hier geen bezwaar tegen.

Het tweede punt is dat alle uitgewisselde gegevens onderhevig zijn aan het beginsel van evenredigheid, zodat voor elk geval kan worden beoordeeld voor welk doel ze worden overgedragen en of niet méér gegevens worden doorgegeven dan strikt noodzakelijk is.

Het derde punt is dat de gegevensoverdracht naar derde landen gekoppeld is aan belangrijke voorwaarden en garanties om een toereikend beschermingsniveau te garanderen. U weet maar al te goed dat deze bepaling niet ongemerkt voorbij is gegaan aan enkele van onze externe partners, die ik heb genoemd. Artikel 14 vormt namelijk een stok achter de deur om te voorkomen dat persoonsgegevens die we hebben overgedragen aan een andere lidstaat, zonder onze toestemming worden doorgegeven aan een derde land. Ook geeft dit artikel ons zekerheid over de gelijkwaardigheid van het niveau van gegevensbescherming in deze laatstgenoemde lidstaat.

Vierde punt tot slot: de lidstaten hebben toegezegd te rapporteren over hun nationale maatregelen aan de Commissie, die haar beoordeling en voorstellen voor de wijziging van dit oorspronkelijke kader zal voorleggen aan het Europees Parlement en de Raad. U zult derhalve volledig betrokken worden bij de follow-up van dit kaderbesluit.

Voorzitter, rapporteurs, dames en heren, het voorzitterschap weet hoeveel belang u hecht aan eerbiediging van de grondrechten binnen de Europese Unie en ik wilde benadrukken dat de toekomstgroep, die de zes ministers van Justitie van Duitsland, Portugal, Slovenië, Frankrijk, Tsjechië en Zweden bijeen heeft gebracht, het verbeteren van gegevensbescherming heeft uitgeroepen tot een prioriteit voor de Europese Unie in de komende jaren. Het is een zorg die alle lidstaten met elkaar gemeen hebben, en waar alle ministers van Justitie zich achter hebben geschaard tijdens de informele Raad van 25 juli jongstleden.

Dat wilde ik uw Parlement medelen, Mijnheer de Voorzitter.

Jacques Barrot, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik verwelkom uiteraard de fungerend voorzitter Jean-Pierre Jouyet, en ook onze twee rapporteurs, die uitstekend werk hebben verricht. Mevrouw Lefrançois heeft verslag uitgebracht over het voorstel voor een kaderbesluit inzake terrorismebestrijding en mevrouw Roure over het kaderbesluit over de bescherming van persoonsgegevens. Uiteraard bedank ik ook het Raadsvoorzitterschap. De opmerkingen van de heer Jouyet geven aan dat het voorzitterschap er alles aan gelegen is de standpunten nader tot elkaar te brengen.

Ik zal proberen het kort te houden, Mijnheer de Voorzitter, want hedenochtend staat binnen het Parlement een zeer interessant debat op het programma. Ik zal allereerst ingaan op het voorstel voor een kaderbesluit inzake terrorismebestrijding. Zoals de minister overigens zeer goed heeft verwoord, spelen moderne informatie- en communicatietechnologieën een belangrijke rol bij de verspreiding van de terroristische bedreiging. Internet, dat een goedkoop, snel, eenvoudig toegankelijk en bijna wereldomspannend medium is, wordt inderdaad gebruikt door terroristen.

De voordelen van internet die gewaardeerd worden door burgers die zich aan de wet houden, worden helaas uitgebuit voor criminele doeleinden. Terroristen gebruiken Internet om propagandaboodschappen ten behoeve van mobilisatie en werving, maar ook gebruiksaanwijzingen en handboeken voor het trainen van terroristen of het voorbereiden van aanslagen te verspreiden. Het in de kiem smoren van deze bedreiging is vanzelfsprekend een politieke prioriteit. De Europese Unie moet het hedendaagse terrorisme en zijn nieuwe werkwijzen met evenveel vastberadenheid bestrijden als het traditionele terrorisme.

Het door de Commissie ingediende voorstel actualiseert het kaderbesluit inzake terrorismebestrijding en brengt het in overeenstemming met het Verdrag van de Raad van Europa ter voorkoming van terrorisme, door het publiekelijk uitlokken tot het plegen van terroristische misdrijven en werving en training voor terrorisme, onder het begrip terrorisme te scharen.

De Commissie is verheugd over de positieve reacties op het verslag van mevrouw Lefrançois, die de toegevoegde waarde van het voorstel benadrukt. U hebt echter ook bedenkingen kenbaar gemaakt bij dit voorstel en u hebt gepleit voor een aantal amendementen.

Ik zal proberen kort te reageren. Allereerst plaatst uw verslag vraagtekens bij het gebruik van de uitdrukking “publiekelijk uitlokken” en u hebt duidelijk te kennen gegeven dat de term “publiekelijk aanzetten” u nauwkeuriger leek. Het is echter zo dat het voorstel van de Commissie gebaseerd is op het Verdrag van de Raad van Europa en heel nauwkeurig de in het Verdrag gehanteerde definities van strafbare feiten volgt, en wel om twee redenen.

Ten eerste wilden we rekening houden met de ongeëvenaarde expertise van de Raad van Europa op het gebied van de mensenrechten en met het werk dat de Raad heeft gestoken in het opstellen van de tekst van het bewuste Verdrag. Het Verdrag is voorts gebaseerd op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake vrijheid van meningsuiting.

Daarnaast heeft de Commissie de tenuitvoerlegging door de lidstaten van zowel het gewijzigde kaderbesluit als van het Verdrag van de Raad van Europa willen vereenvoudigen. Zou een andere terminologie de toepassing niet enigszins bemoeilijken? Dat is de vraag die ik graag aan u wil voorleggen.

Wat het tweede punt betreft dat in het verslag ter sprake wordt gebracht, steunt de Commissie uw idee om in de tekst van het wijzigingsbesluit vrijwaringsclausules op te nemen ten aanzien van mensenrechten die equivalent zijn aan de in artikel 12 van het Verdrag van de Raad van Europa ter voorkoming van terrorisme genoemde clausules. Sterker nog meneer Jouyet, het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 18 april bevat reeds aanvullende vrijwaringsclausules die overeenkomen met die in artikel 12.

Dat brengt me bij het uitsluiten van iedere verplichting om de pogingen tot het plegen van strafbare feiten strafbaar te stellen. Daar zijn wij het mee eens. Het voorstel van de Commissie voorziet reeds in de uitsluiting van deze verplichting en hetzelfde geldt voor het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 18 april 2008.

Wat ik ook wilde zeggen, is dat als het gaat om regels inzake de rechtsmacht die van toepassing zijn op de nieuwe strafbare feiten, wij het op hoofdlijnen – zij het niet helemaal – eens zijn met de in het verslag voorgestelde wijzigingen. Zo kan de Commissie instemmen met het schrappen van de aanvullende regels inzake de rechtsmacht die ze in haar voorstel had opgenomen.

De Commissie deelt echter niet de mening van de rapporteur als het gaat om de bestaande regels inzake de rechtsmacht in het huidige kaderbesluit, want dit zou neerkomen op het beperken van de nieuwe strafbare feiten. Volgens de in het verslag voorgestelde wijziging is een lidstaat niet langer verplicht om nieuwe strafbare feiten te vervolgen wanneer deze worden gepleegd buiten het grondgebied van deze lidstaat maar in opdracht van een rechtspersoon die zich op zijn grondgebied bevindt, of tegen zijn instellingen of zijn bevolking, of tegen een instelling van de Europese Unie die in de betreffende lidstaat zetelt. Wij zijn bang dat het schrappen van deze verplichting tot vervolging door de bewuste lidstaat de doeltreffendheid van het voorstel van de Commissie beperkt, omdat de nieuwe strafbare feiten zeer vaak een grensoverschrijdend karakter hebben, vooral wanneer ze gepleegd worden via internet.

De Commissie hoopt echter dat de ontwikkeling van dit dossier bovenal de inwerkingtreding van het gewijzigde kaderbesluit in de zeer nabije toekomst mogelijk zal maken. Bij het actualiseren van onze wetgeving is voor ons allemaal een schone taak weggelegd en ik ben het Parlement en het voorzitterschap erkentelijk dat ze alles doen wat in hun macht ligt om dit resultaat te bereiken. Wij hebben dit nieuwe instrument echt nodig.

Dan het verslag van mevrouw Roure, die namens het Parlement een krachtig en hartstochtelijk pleidooi heeft gehouden voor een betekenisvol kaderbesluit waarmee we vooruitgang kunnen boeken. Het kaderbesluit moet inderdaad de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken bevorderen en doeltreffender maken en dat veronderstelt een echte legitimiteit en eerbiediging van de grondrechten, en dan met name eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en het recht op bescherming van persoonsgegevens. Gemeenschappelijke normen ten aanzien van de verwerking en bescherming van persoonsgegevens, verwerkt om misdaad te voorkomen en te bestrijden, kunnen bijdragen aan het verwezenlijken van deze twee doelstellingen.

Mijnheer Jouyet, het zal u niet verbazen dat de Commissie teleurgesteld is over het vrij beperkte toepassingsgebied van het kaderbesluit. Wij wilden verder gaan, maar ik weet dat het huidige voorzitterschap grotendeels dezelfde mening toegedaan is. De tekst van het kaderbesluit heeft nu alleen betrekking op de grensoverschrijdende uitwisseling van persoonsgegevens en daarom hadden wij verder willen gaan. De

verwerking van persoonsgegevens door dezelfde autoriteiten op nationaal niveau wordt niet geharmoniseerd op Europees niveau. Deze activiteiten blijven onder de nationale wetten inzake gegevensbescherming vallen. Inderdaad, mevrouw Roure, de lidstaten hebben allemaal hun handtekening gezet onder Verdrag nr. 108 van de Raad van Europa inzake gegevensbescherming. Ik behoor nochtans tot diegenen die vinden dat we verder moeten gaan.

De beoordeling achteraf van de toepassing van het kaderbesluit waarnaar de heer Jouyet verwees, is vanzelfsprekend een van de manieren om de toepassing van de regels uit het kaderbesluit te herzien en ook om na te gaan of de beginselen van doelbeperking en evenredigheid, waar u terecht op heeft gewezen en die cruciaal zijn op dit gebied, daadwerkelijk nageleefd worden. En een herzienings- ofwel een beoordelingsclausule zal het, in het licht van de evaluatie door de lidstaten, beslist mogelijk maken deze gegevensbescherming te verruimen.

Vast staat, en dat hoef ik niet te benadrukken daar het voorzitterschap er zojuist op gewezen heeft, dat deze tekst niet alleen belangrijk zal zijn voor Europeanen, maar ook bij onze onderhandelingen met derde landen. Wij zullen een stuk sterker staan, met name in de onderhandelingen met de Verenigde Staten – die ik niet uit het oog ben verloren – als we ons kunnen beroepen op een instrument voor de bescherming van gegevens dat echt tegemoetkomt aan de behoeften en verwachtingen van onze burgers. Daarom hoop ik dat de Raad nog vorderingen zal maken in dit dossier en dat we overeenstemming kunnen bereiken. Dat is een eerste stap, Mijnheer Jouyet, maar dan moet die stap wel de moeite waard zijn. Dat is mijn wens.

Hoe dan ook, mijnheer de Voorzitter, hoop ik vurig dat deze twee voorstellen en verslagen – die bijzonder interessant en waardevol zijn voor de Commissie – ons in staat stellen een akkoord te bereiken.

Luis de Grandes Pascual, *rapporteur voor advies van de Commissie juridische zaken*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Jouyet, mijnheer de commissaris, dames en heren, ik voer het woord als rapporteur voor advies van de Commissie juridische zaken voor het verslag van de Commissie burgerlijke vrijheden justitie en binnenlandse zaken over dit onderwerp.

Ik wil de Commissie juridische zaken dankzeggen voor de steun die zij mij heeft verleend en ik wil de rapporteur, mevrouw Lefrançois, danken en opmerken dat zij bij de uitvoering van deze taak in alle openheid heeft gezocht naar begrip en dialoog om de consensus te bereiken die in deze kwestie absoluut noodzakelijk is.

Dames en heren, dit voorstel voor een kaderbesluit lijkt wellicht onnodig. Het is immers al terug te vinden in het Verdrag van de Raad van Europa ter voorkoming van terrorisme, dat de drie soorten strafbare feiten noemt die de Commissie in haar voorstel heeft opgenomen: het publiekelijk aanzetten tot het plegen van terroristische misdrijven, het werven van terroristen en het trainen van terroristen.

Evengoed voegt dit voorstel echter waarde toe, want het bevat een betere definitie van terrorisme en het is completer omdat het de bestaande strafmaatregelen aanmerkelijk uitbreidt.

Ik ben oprecht van mening dat deze maatregel van de Commissie nodig is en een buitengewoon waardevolle bijdrage vormt.

We hoeven ons hier niet druk te maken om de grondrechten of de vrijheid van meningsuiting. Dames en heren, de ETA in Spanje staat niet op de lijst van terroristische bewegingen van de Europese Unie om wat ze zegt maar om wat ze doet, omdat ze gebruik maakt van afpersing, ontvoering, geweld, terreur en moord. Daarom staat de ETA op de lijst, niet om wat ze zegt, maar om wat ze doet.

In het Spaanse parlement heb je fracties die zich sterk maken voor onafhankelijkheid en volkomen legitiem het woord voeren om hun doel na te streven. Dat is natuurlijk geen reden om ze te vervolgen.

Het gaat hier niet om het criminaliseren van meningen maar om samenwerking met behulp van moderne technieken en om een doeltreffende bestrijding van het terrorisme.

Staat u mij toe u eraan te herinneren dat gisteren pas in Spanje een eerlijk mens, officier van het leger, Juan Luis Conde, door de terroristische beweging ETA op laffe wijze is vermoord met een autobom.

Het is daarom belangrijk dat de Europese Unie met één stem spreekt en dat zij duidelijk is en deskundig te werk gaat. We moeten vermijden dat we strafmaatregelen instellen die vaag zijn, want bij onduidelijkheid zal de rechter steevast het beginsel van vermoeden van onschuld hanteren en deze gelegenheid mogen we niet voorbij laten gaan.

Het moet de ETA en alle terroristische groeperingen waar ook ter wereld duidelijk zijn dat de Europese Unie zich met één stem tegen hen uitspreekt, dat zij alle hoop kunnen laten varen, dat zij er zeker van kunnen zijn dat de Unie zich met haar volle democratische gewicht tegen hen zal verzetten en pas zal rusten als zij definitief uit het leven van onze burgers zijn verbannen.

Panayiotis Demetriou, *namens de PPE-DE-Fractie*. - (EL) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, vandaag houden wij ons bezig met twee zeer serieuze verslagen. Ze vallen op omdat ze evenwichtig zijn en de vrucht vormen van een brede samenwerking. Het gaat hierbij om vraagstukken waarover iedereen het eens is: terrorisme moet worden bestreden maar tegelijkertijd moeten de mensenrechten en natuurlijk de persoonsgegevens worden beschermd.

Terrorisme is de plaag van deze eeuw, een onmenselijk, barbaars en meedogenloos verschijnsel, een hydra van Lerna. Wij moeten het terrorisme dan ook bestrijden met alle legale middelen die ons ter beschikking staan, maar wij mogen daarbij nooit uit het oog verliezen dat de mensenrechten moeten worden geëerbiedigd. Daarvoor wordt precies ook gezorgd met het verslag van mevrouw Lefrançois.

Er is al gezegd dat het voorstel inzake terrorismebestrijding berust op het Verdrag van de Raad van Europa. Wij hebben echter besloten om de definitie "publiekelijk uitlokken" te veranderen om het juridisch begrijpelijker te maken in alle landen. Wij spreken nu over "het publiekelijk aanzetten tot", hetgeen veel beter past bij de geest van het Verdrag en het doel dat wij nastreven.

Bij de behandeling van het verslag waren onze overpeinzingen vooral toegespitst op het vraagstuk van de mensenrechten. Wij hebben hier uitgebreid over gediscussieerd, en uiteindelijk hebben wij formuleringen gevonden waarmee het evenwicht waarover ik zojuist sprak, wordt verzekerd.

Alles dat verder gaat dan dat, zal misschien dit evenwicht schaden. Elke poging die wordt ondernomen om nieuwe definities te vinden voor terrorisme zal een doos van Pandora openen. Het was namelijk allesbehalve gemakkelijk voor Europa om tot een definitie te komen. Ik was drie jaar lang lid van de Raad van Europa. Wij hebben daar geprobeerd een definitie te vinden en zijn daar nooit in geslaagd. Nu hebben wij een definitie en wij kunnen daar beter van af blijven.

Wat de mensenrechten betreft wordt in paragraaf 10 van het inleidende gedeelte uitgebreid ingegaan op de rechten die worden verzekerd: het recht van vergadering, het recht lid te zijn van een vakbond en alle aanverwante rechten. Daarom hoeven niet meer inspanningen worden ondernomen.

Tot slot wil ik hier nog aan toevoegen dat wij hier goed werk doen, ofschoon wij ook nog op iets anders letten. Wij moeten kijken naar de samenlevingen die het terrorisme voeden. Wij moeten praten met redelijke mensen, met gematigde personen, opdat de morele steun die deze samenlevingen aan terroristen geven, wordt weggenomen. In die richting moet worden nagedacht. Daarvoor moeten inspanningen worden ondernomen, programma's worden toegepast en campagnes worden gevoerd.

(Applaus)

Claudio Fava, *namens de PSE-Fractie*. - (IT) Mijnheer de Voorzitter, collega's, mijnheer Jouyet, mijnheer Barrot, dames en heren, na zeven jaar terrorismebestrijding hebben wij denk ik geleerd de risico's, de effecten en de verwoestende gevolgen van terrorisme goed in kaart te brengen. Ik denk ook dat een van de meer dramatische gevolgen is dat we het evenwicht zijn kwijtgeraakt, het gevoel van evenwicht in onze reactie op de dreiging van het terrorisme.

Het evenwicht dat noodzakelijk is voor het onderzoeken van de dieperliggende, niet de oppervlakkige oorzaken van dit geweld, het evenwicht dat onontbeerlijk is voor het in gang zetten van preventief en repressief beleid zonder dat daarbij wordt voorbijgegaan aan de fundamentele beginselen van onze rechtscultuur. Dat is een delicaat en lastig evenwicht, omdat het moet worden vertaald in wetten die geen enkele ruimte laten voor machtsmisbruik. Wij juichen het initiatief van de Commissie om het kaderbesluit van 2002 te herzien dan ook toe, mits aandacht wordt geschonken aan de zeer terechte suggesties die gedaan zijn in de twee verslagen waarover wij vandaag debatteren.

De eerste suggestie, mijnheer Jouyet en mijnheer Barrot, is dat wij moeten vermijden dat er een cultuur van achterdocht ontstaat. Als we onze samenleving op achterdocht baseren, als we integratie- en immigratiebeleid ontwikkelen dat gestoeld is op wederzijds wantrouwen, zouden we het terrorisme in de kaart spelen. Terrorismen is er immers vóór alles op uit verdeeldheid te zaaien.

Wanneer we debatteren over de misdrijven van het terrorisme zouden wij dan ook in plaats van het concept “uitlokken” dat ons oppervlakkig en subjectief lijkt, liever uitgaan van het concept “publiekelijke aanzetten” dat vanuit juridisch oogpunt consistent en nauwkeuriger is. Mijns inziens is dat een minder onduidelijk, minder subjectief uitgangspunt, en dat is geen kwestie van terminologie, mijnheer Barrot, maar van verdienste: uitlokking leent zich voor misbruik, leent zich voor excessen, leent zich ook voor een overmatige aandacht voor maatschappelijke gevoeligheid, die vaak leidt tot buitensporige en verwarde reacties. En dit alles brengt mij bij het tweede risico dat wij moeten vermijden: dat de strijd tegen het terrorisme wordt beschouwd als een rechtvaardigingsgrond voor het herzien, beperken en aanpassen van de grondrechten.

We verwachten dat van deze twee verslagen een duidelijk en ondubbelzinnig signaal uitgaat op dit punt: de uitdaging waar wij als wetgevers voor staan, is de strijd tegen het terrorisme en de voorbereiding van terroristische daden verbinden met de eerbiediging van het Handvest van de grondrechten, in het bijzonder de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van vereniging, zonder welke onze beschaving zou terugkeren naar de tijden van barbarij. En de waarheid moet gezegd worden, mijnheer Barrot, het risico bestaat dat de strijd tegen het terrorisme verwordt tot een botsing van beschavingen of godsdiensten, dat er woorden gebruikt worden die racistisch van aard zijn; dat is een zeer concreet risico. Dat blijkt wel uit een bijeenkomst die de afgelopen dagen in Keulen is gehouden – een lid van dit Parlement, collega Borghezio, was zo onverantwoordelijk daaraan deel te nemen – en daarom moet hier, door dit Parlement, op ondubbelzinnige wijze duidelijk worden gemaakt: fascistische onverdraagzaamheid heeft niets te maken met de strijd tegen het terrorisme!

Dat is ook de aanpak die de twee waardevolle verslagen waarover wij hier debatteren, voorstaan: terrorisme aanpakken, voorkomen dat mensen uit wanhoop tot geweld worden gedreven, maar tegelijkertijd een goed evenwicht tussen de behoefte aan veiligheid voor onze burgers enerzijds en hun vrijheden en grondrechten anderzijds. Op dat punt, mijnheer de Voorzitter, mijnheer Jouyet en mijnheer Barrot, vragen wij de Raad en de Commissie waakzaam te zijn en wij beloven dat dit Parlement alles op alles zal zetten om met u samen te werken.

Alexander Alvaro, *namens de ALDE-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de vicevoorzitter van de Commissie, mevrouw Lefrançois en mevrouw Roure hebben met hun beide verslagen heel veel werk verzet, en het was mij een genoegen om in deze tijd met hen samen te werken. We hebben veel bereikt en voor echt verschil gezorgd. Ik betreur dat het verslag van mevrouw Roure, ondanks het feit dat we het hebben herschreven, nog steeds hangende is bij de Raad. Ik mis hier een beetje waarover mijnheer Jouyet het had, namelijk dat we kwesties oppakken en er een prioriteit van maken. Dat is al vaker gezegd, onlangs ook nog eens door het Duitse voorzitterschap van de Raad. Helaas is dit echter niet in de praktijk omgezet. Op den duur kan het Parlement niet slechts met beloften zoet worden gehouden.

Wat betreft het verslag van mevrouw Lefrançois: er zit absoluut een opmerkelijke kant aan dit verslag die tot dusver door niemand ter sprake is gebracht. Het impliceert namelijk dat we hier te maken hebben met een van de zeldzame gevallen waarin – geheel los van milieuzaken – het materiële strafrecht wordt geharmoniseerd. Dit gaat veel verder dan wat de Europese Unie tot nog toe heeft gedaan. In het burgerlijk recht kennen we dit waar het om grensoverschrijdende aangelegenheden gaat. Maar de harmonisatie van het materiële strafrecht gaat veel dieper dan hier tot nu toe is gezegd. Daarom begrijpt de Commissie wellicht waarom we zo intensief discussiëren over het thema van het publiekelijk uitlokken van of aanzetten tot misdrijven. Het “aanzetten tot” is in alle lidstaten een gebruikelijke juridische term. Over de term “uitlokken” zijn de lidstaten van de Raad van Europa het bij wijze van compromis eens geworden. Daar zijn ook landen bij zoals Rusland.

Ik geloof niet dat we erover hoeven te discussiëren of we daarmee allemaal over een gemeenschappelijke juridische basis beschikken. Ik heb ook in de gesprekken met mevrouw Lefrançois telkens weer duidelijk gemaakt dat ik alleen vanuit mijn nationale perspectief een probleem heb met de term “aanzetten tot”, omdat het in ons systeem niet gebruikelijk is dat het aanzetten tot een misdrijf kan worden bestraft als er geen opzettelijk gepleegd basisdelict is. De desbetreffende bepaling heeft betrekking op het uitlokken van of het aanzetten tot misdrijven, en wat dat betreft zijn beide termen niet meer dan huichelarij. Bij beide concepten ontbreekt de opzet van de dader. Het gaat er alleen nog maar om dat een derde constateert dat datgene wat iemand heeft gezegd al dan niet kan worden opgevat als het uitlokken van een terroristisch misdrijf. Hier vraag ik me af waar u de grens wilt trekken tussen de terrorist en de woedende burger in de kroeg, die door zijn buurman wordt aangegeven.

Wat dit betreft moeten we ons ook aan de bestaande rechtsorde houden. Ik weet dat het bijvoorbeeld in Spanje anders is geregeld, maar daar gaat het om de bestrijding van terrorisme van nationale bodem. Ik ben

blij dat ik te jong ben om de vreselijke tijd van de RAF in Duitsland te hebben meegemaakt. Maar ook in die tijd werd er over dergelijke wetten gediscussieerd. Natuurlijk moeten staten onder bijzondere omstandigheden ook bijzondere maatregelen treffen, maar in de afgelopen zeven jaar hebben we ook gezien dat veel beslissingen die aanvankelijk in een sfeer van hyperactiviteit zijn genomen, nu weer moeten worden teruggedraaid. Wat dat betreft ben ik dan ook verheugd dat we in dit verslag over de fractiegrenzen heen vooral aandacht hebben besteed aan mensen en grondrechten.

Wat betreft het verslag-Roure is het veel belangrijker dat de Raad hier in actie komt. Laten we ons met betrekking tot het Verdrag van Lissabon niets wijsmaken. We willen allemaal wel dat het Verdrag vóór de Europese verkiezingen rond is, maar we weten ook dat kinderen die vragen, worden overgeslagen. Nu moeten we proberen dit verslag – juist ook met het oog op de gesprekken die thans tussen de Commissie en de Verenigde Staten worden gevoerd over een gegevensbeschermingsovereenkomst EU-VS – in die discussie in te brengen. Het één kan immers niet van het ander worden losgekoppeld. Daarom zou ik graag zien dat niet alleen de politieke wil bestaat maar uiteindelijk ook het politieke besluit wordt genomen om het kaderbesluit over de bescherming van persoonsgegevens eindelijk in werking te doen treden.

De Commissie en de Raad spannen zich enorm in voor maatregelen op het gebied van de economische bescherming van persoonsgegevens. Wanneer men ziet wat er in Groot-Brittannië, Duitsland en in andere lidstaten met persoonsgegevens gebeurt die door de overheid worden beheerd, en die soms verloren of gestolen worden, wordt duidelijk dat ook op dat gebied dringend maatregelen moeten worden genomen. Hier gaat het immers meer dan ooit om de rechten van de burger, want die kan niets tegen het optreden van zijn staat uitrichten. Bij een onderneming kan hij zo nodig nog voor een andere kiezen.

Brian Crowley, namens de UEN-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, graag zou ik de fungerend voorzitter en de vicevoorzitter van de Commissie willen bedanken, alsook de rapporteurs voor de naar mijn mening erg belangrijke verslagen.

Wanneer we het hebben over zaken met betrekking tot terrorisme en gegevensbescherming lijkt het – als je soms kijkt naar de inhoud van het debat binnen het Parlement – dat er een conflict gaande is tussen degenen die meer bescherming willen bieden aan individuele rechten en vrijheden en degenen die meer bescherming willen bieden aan de bevolking in het algemeen tegen het risico en de dreiging van geweld of zelfs aanzetting tot geweld, waar sommige collega's al op hebben gewezen. In zoverre moeten we er, tijdens het verdere verloop van de behandeling van deze voorstellen, zeker van zijn dat de wetgeving die wij voorstellen, die wij binnen het Parlement aan het amenderen zijn, een onherroepelijke rechtsgrondslag heeft, zodat die wetgeving wanneer zij in werking treedt aangevochten noch afgekeurd kan worden. Een van de problemen waar we op kunnen stuiten, door het kaderbesluit, door de rechtsgrondslag – of het ontbreken daarvan – met betrekking tot bepaalde aspecten van het kaderbesluit, is dat we beschuldigd kunnen worden van hypocrisie, alsof we slechts doen alsof we handelen zonder daadwerkelijk beslissende actie te ondernemen.

Als we terugkijken naar het samenwerkingsverleden in justitiële en politieke kwesties waar we hier binnen dit Parlement de aanzet toe hebben gegeven, was 90 procent ervan gebaseerd op wederzijds vertrouwen tussen de verschillende autoriteiten op lidstaatniveau. Dat was de enige effectieve manier om een mechanisme te vinden om vooruit te kunnen gaan, want ook al leg je het vast in overeenkomsten of besluiten, tenzij de autoriteiten in elke lidstaat bereid zijn om samen te werken en die informatie uit te wisselen, kan er geen echte zinvolle samenwerking of vooruitgang zijn.

We moeten heel voorzichtig zijn met betrekking tot de kwestie van gegevensbescherming en de persoonlijke gegevens die worden verzameld, omdat velen van ons weten dat er in onze eigen lidstaten talloze instanties bestaan, op nationaal en lokaal niveau, die informatie over elk individu bewaren. De grootste vrees die daar op dit moment over bestaat in het Verenigd Koninkrijk, betreft de kwestie van identiteitsfraude, en er zijn grote zorgen om verloren computers die informatie van overheidsinstanties bevatten – of het nu om instanties van maatschappelijk welzijn, defensie of politie gaat – persoonlijke gegevens, informatie die je normaal gesproken zelf aan niemand zou geven. Toch lijken die gegevens niet beschermd te zijn.

Daarom moeten we er op dit niveau – het Europese – zorgvuldig op toezien dat we tot een Europees kaderbesluit komen dat de samenwerking tussen de lidstaten mogelijk maakt, maar dat deze bevoegdheden niet aan de nationale lidstaten oplegt. Ik zeg dit omdat individuen bij het aanvechten van nationale autoriteiten, wanneer deze hun gegevens verkeerd gebruiken, misbruiken of verliezen, meer bescherming genieten dan wordt geboden door dit kaderbesluit, en als we dit kaderbesluit over gegevensbescherming verplicht op nationale gegevens van toepassing verklaren, zouden we in meerdere opzichten de al bestaande rechten ondermijnen. Doordat we bezig zijn met een nieuw plan op Europees niveau, is er wat speelruimte voor een ietwat soepeler antwoord op de problemen die zich zullen voordoen aangaande de bescherming van

persoonsgegevens. Echter, om er zeker van te zijn dat deze wetgeving effectief is, moet zij niet alleen duidelijk en ondubbelzinnig zijn met betrekking tot de rol die zij wil vervullen, maar moet zij ook het vertrouwen van de mensen hebben dat zij hen zal beschermen, en geen misbruik van hen zal maken.

Kathalijne Maria Buitenweg, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – Voorzitter, ik ben ervan overtuigd dat de Raad oprecht de veiligheid van de burgers wil verbeteren en ook dat hij burgerrechten belangrijk vindt. U kunt nu wel heel blij zijn met de verslagen die hier voorliggen, maar als u ze goed heeft gelezen ziet u wel dat wij tot een heel andere conclusie komen dan u. Wij vinden de voorstellen die u heeft goedgekeurd eigenlijk gewoon onder de maat en wij vinden dat er een inbreuk op burgerrechten dreigt.

Hoe komt het nu dat wij tot een verschillende afweging komen? Allereerst hebben traditiegetrouw parlementen meer oog voor burgerrechten dan regeringen en daar zit dus ook een probleem in de besluitvorming. Maar het Parlement wil in het bijzonder ook kijken naar de effecten van deze besluiten voor de samenleving op de langere termijn. Als we de relatie tussen overheid en burger historisch bekijken, constateren we dat de overheid het geweldsmonopolie heeft en de burger grondrechten waar de overheid niet aan mag raken, behalve dan als dat noodzakelijk, effectief en proportioneel is. Maar als de burger te vaak geconfronteerd wordt met overheidsoptreden waar dat niet noodzakelijk of gerechtvaardigd is, zal zijn vertrouwen en dus ook zijn samenwerking met die overheid afnemen en dan hebben wij pas een kanjer van een veiligheidsprobleem op de lange termijn. Vertrouwen komt te voet maar gaat te paard.

In mijn ogen biedt het voorstel over de gegevensbescherming niet de bescherming zoals beoogd en begeeft de Raad zich met de verruiming van het kaderbesluit op glad ijs.

Laat ik beginnen met het verslag van mevrouw Roure. Ik wil mevrouw Roure heel hartelijk danken voor al die jaren waarin zij dit verslag door het Parlement heeft gelooft. Ik heb vooral een serie vragen aan de Raad. Het voorstel heeft betrekking op Europese samenwerking op het gebied van justitie en politie, dus op diensten die zich met de veiligheid bezighouden. Maar ik begrijp dat er nu staat - misschien kunt u dat tegenspreken - dat de Raad zich niet gebonden acht aan deze voorstellen als er wezenlijke nationale veiligheidsbelangen op het spel staan. Over welke belangen gaat dat dan en kunt u een voorbeeld geven van een zaak waarbij u dit kaderbesluit dan toch maar in de prullenbak wil stoppen?

Een ander punt zijn de gevoelige gegevens, mevrouw Roure heeft het zelf ook al aangekaart. Van sommige gegevens kan ik nog wel begrijpen waarom u die zou willen. Maar kan de Raad mij uitleggen bij wat voor gelegenheid hij er baat bij kan hebben om te weten of iemand lid is van een vakvereniging? Noemt u nu gewoon een voorbeeld van wanneer dat nu interessant is om te weten of iemand lid is van de FNV in Nederland. Is dat een indicatie van recalcitrant gedrag? Of in welk geval kan dit in vredesnaam een rol spelen? Het seksleven? Gaat het over actieve pedofilie? Ja, dan is dat een misdaad en dan kan dat natuurlijk worden geregistreerd. Maar wat voor soort zaken wilt u eigenlijk nog meer weten?

Wat betreft de overdracht van gegevens aan derde landen herinner ik mij nog een hilarisch moment tijdens het Duitse voorzitterschap, toen een vertegenwoordiger van de Raad beschreef dat het soms ook wel nodig was om heel snel gegevens aan Iran door te geven. Dat was een moment waarop het hele Parlement deze man met verbijstering stond aan te kijken. Dat kon hij toch niet menen, gegevens doorgeven aan Iran! Daarom vraag ik nu of dit lid van de Raad ons wil garanderen dat er nooit of te nimmer gevoelige gegevens naar Iran worden gestuurd. En kunt u mij bij die garantie misschien ook het artikelnummer geven waarop u zich baseert?

Hoewel ik het niveau van bescherming ondermaats vind, acht ik het doel wel goed: betere samenwerking tussen politie en justitiediensten op Europees vlak (ook nationaal hapert dat nog wel eens). Een kernwoord om deze samenwerking te verbeteren is vertrouwen, ook hier gaat het om vertrouwen. Ik verwijt de Raad dat hij onvoldoende werk verzet om dat vertrouwen en dus de samenwerking te verhogen. Vertrouwen moet namelijk ergens op gebaseerd zijn, zoals op een substantiële gegevensbescherming en op rechten van verdachten die onze rechtsstaat waardig zijn. Maar dan geeft u niet thuis. Met de procedurele rechten van verdachten bent u al mijn hele mandaatperiode bezig en wij hebben nog steeds niets. En daar waar u de samenwerking serieus vooruit kunt helpen, laat u het na. In plaats daarvan komt u dan met het wilde kaderbesluit terrorismebestrijding.

Mevrouw Lefrançois heeft daar een raak verslag over geschreven en ik wil ook haar daar hartelijk voor danken. Mijn vraag blijft: welk probleem wil de Raad nu eigenlijk oplossen? Het aanzetten tot geweld is in alle lidstaten verboden en dat is maar goed ook. Maar nu moet ook uitlokking of provocatie strafbaar zijn. En wanneer gaat het om uitlokking of provocatie? Als iemand schrijft dat de Verenigde Staten een schurkenstaat is, een as van het kwaad die moet worden bestreden? Als die persoon ook nog schrijft: "wie niet vóór ons is, is tegen

ons”, is dat provocatie? Als een westerse man welbewust een anti-islamfilm maakt met het doel te kwetsen, lokt hij dan een aanslag uit? Of ben ik nu aan het provoceren?

Onduidelijke wetgeving is slechte wetgeving. Als u aanzetten tot geweld ook Europees strafbaar wil maken dan heeft u mij aan uw zijde. Maar hiermee niet. Als je alle talenversies naast elkaar legt is het niet eens duidelijk of er sprake is van “uitlokken” dan wel van “aanzetten tot”, *provocation of incitement*. Een vrouw mag zich provocerend kleden, maar daarmee zet zij nog niet aan tot verkrachting. Zorgelijk is in dat opzicht artikel 1, lid 1, waarin wordt gesteld dat het voor een veroordeling niet uitmaakt of terroristische misdrijven al dan niet rechtstreeks worden bepleit. Dit gaat voor mijn fractie echt veel te ver.

VOORZITTER: MARIO MAURO

Ondervoorzitter

Sylvia-Yvonne Kaufmann, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de vicevoorzitter van de Commissie, gezien de korte tijd die ik ter beschikking heb wil ik alleen op het verslag van mevrouw Roure ingaan. Wanneer het over de verwerking van persoonsgegevens in het kader van de politieke en justitiële samenwerking gaat, wil ik heel duidelijk zeggen dat ik van mening ben dat we uniforme Europese regelingen nodig hebben.

In de afgelopen jaren is er een aantal projecten op stapel gezet die betrekking hebben op de verwerking van dergelijke gegevens, met name het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie of het visa-informatiesysteem (VIS). Zulke gegevens zijn echter ook van belang met het oog op het voorstel om strafregistergegevens uit te wisselen tussen de lidstaten, of ook bij de invoering van een Europees PNR-systeem. Een hoog niveau van gegevensbescherming is in het belang van alle burgers en zo'n niveau kan mijns inziens alleen door uniforme regelingen op EU-niveau worden gewaarborgd.

De fungerend voorzitter van de Raad had het erover dat het ontwerp kaderbesluit van de Raad de beste oplossing vormt die kon worden bereikt. Ik moet u zeggen, mijnheer de fungerend voorzitter, dat ik teleurgesteld ben over het nieuwe voorstel van de Raad, omdat daarin geen rekening is gehouden met centrale eisen van het Parlement, en ik ben van mening dat het een beschermingsniveau biedt dat in sommige opzichten zelfs lager is dan dat van Verdrag nr. 108 van de Raad van Europa. De kritiek op het voorstel wordt overigens door alle fracties over de fractiegrenzen heen gedeeld en ik ben van mening dat dit duidelijke signaal de Raad toch te denken zou moeten geven.

Met name moet ervoor worden gezorgd dat het kaderbesluit ook van toepassing is op de nationale gegevensverwerking; anders moet aan het nut van het hele voorstel worden getwijfeld.

Ik wil ook benadrukken wat onze rapporteur, mevrouw Roure, heeft gezegd, namelijk dat bijzonder gevoelige gegevenscategorieën, dat wil zeggen gegevens waaruit de etnische herkomst, de politieke opvatting of de geloofsovertuiging van een persoon valt op te maken, niet mogen worden verwerkt. Indien überhaupt uitzonderingen op dit beginsel dienen te worden toegestaan, is het essentieel dat bijvoorbeeld vooraf een bevoegde justitiële instantie om toestemming moet worden verzocht en deze categorie gegevens mag ook niet zomaar automatisch worden verwerkt.

De Raad heeft het Parlement de goedkeuring van dit kaderbesluit al sinds tijden in het vooruitzicht gesteld. Ik vind dat het de hoogste tijd is dat de Raad deze belofte nu eindelijk nakomt en wel met een kaderbesluit dat de moeite waard is.

Ik stem voor alle amendementen die het Parlement in het verslag voorstelt want ik ben van mening dat we een zo hoog mogelijk gegevensbeschermingsniveau nodig hebben en dat wordt door het nu ingediende ontwerp kaderbesluit niet gewaarborgd.

Gerard Batten, *namens de IND/DEM-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, deze Raadsbesluiten zijn onderdeel van het proces van harmonisatie van onze nationale justitiële en rechtssystemen in een gemeenschappelijk EU-systeem. Nu al kan elke EU-burger van het ene EU-land aan het andere worden uitgeleverd door middel van een Europees arrestatiebevel met minimale waarborgen. Zelfs wanneer een nationaal rechtssysteem of nationale regering weet dat er groot onrecht wordt gedaan, kan dat niet worden tegengehouden.

Onder de nieuwe regels ten aanzien van rechtszaken *in absentia*, kunnen we nu terecht en veroordeeld worden in een andere EU-lidstaat zonder ervan op de hoogte te zijn dat dit gebeurd is en kunnen we geconfronteerd worden met uitlevering en opsluiting. We kunnen een boete krijgen en ons bezit kan in beslag worden

genomen, weer zonder dat onze eigen nationale rechtssystemen of regeringen in staat zijn om dit te voorkomen of ons te beschermen.

Het Verdrag van Lissabon voorziet in een Europese openbare aanklager, met verstrekende bevoegdheden om diegenen te onderzoeken en te vervolgen die zijn beschuldigd van overtredingen tegen de belangen van de Unie – gesteund door Europol, waarvan de functionarissen immuniteit genieten ten aanzien van vervolging voor alles wat ze doen of zeggen gedurende de uitoefening van hun taken. Natuurlijk hebben we ook de paramilitaire politiemacht van de Europese Unie zelf, de Europese Gendarmerie, die momenteel in Vicenza wordt opgezet en de bevoegdheid zal hebben om grenzen over te steken om civiele onrust in de EU-lidstaten tegen te gaan.

Dit wordt allemaal gedaan onder het mom van ons te beschermen tegen het terrorisme; maar wat er echt gaande is natuurlijk, is de onophoudelijke missie van de Europese Unie om haar eigen macht en gezag te vergroten en te verankeren op elk gebied van onze nationale levens. Terrorismen vormt uiteraard een reëel gevaar, waarvan de allergrootste bron in de wereld van vandaag de ideologie van de fundamentalistische, orthodoxe en extremistische islam is. Maar terrorisme zou bestreden moeten worden door nationale regeringen die met elkaar samenwerken en niet gebruikt moeten worden als excuus om de macht van de Europese Unie te vergroten.

Koenraad Dillen (NI). - Voorzitter, hier en daar hoort men wel eens dat de strijd tegen het terrorisme zou leiden tot een ondergraving van onze vrijheden. Maar het gaat hier om een valse tegenstelling. De vrijheid van meningsuiting, de persvrijheid en het recht op privacy vormen inderdaad fundamentele kenmerken van onze westerse samenleving. Maar precies de open samenlevingen - en dat werd daarnet gezegd door de vorige spreker - worden vandaag bedreigd door een islamitisch extremisme, dat oproept tot terreur tegen deze waarden. De maatregelen in dit verslag zijn een stap, maar ook slechts een stap in de goede richting. Staten hebben niet alleen de plicht hun onderdanen te beschermen tegen terreur, maar moeten ook alle maatregelen kunnen nemen ter vrijwaring van de openbare orde.

Hierbij echter een randbemerking, want in de marge van deze discussie wordt vandaag vaak naar Italië gewezen. De Italiaanse regering heeft echter het volste recht om de illegale immigratie en de criminaliteit te bestrijden op de manier die zij nodig acht, indien dit gerechtvaardigd is door objectieve en legitieme factoren. En de schandalige hoorzitting vorige week in Rome, waarbij enkele extreem-linkse leden van dit Parlement de Italiaanse carabinieri van folteringen op Roma-kinderen beschuldigden, zijn een belediging voor het Italiaanse volk en dit Parlement onwaardig. Ik hoop dat de Voorzitter van dit Parlement namens ons allen dan ook zijn verontschuldigingen aan de Italiaanse regering zal aanbieden.

Jean-Pierre Jouyet, fungerend voorzitter van de Raad. - (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik wil graag in dit stadium het woord nemen want ik moet hierna helaas deelnemen aan een interinstitutionele dialoog. Ik bied uw Parlement en de rapporteurs hiervoor mijn verontschuldigingen aan. Ik wilde niettemin reageren op de opmerkingen van de fractievoorzitters door allereerst te zeggen, over het verslag van mevrouw Lefrançois en naar aanleiding van de bijdragen – met name over het debat inzake het onderscheid tussen “aanzetten” en “uitlokken” –, dat de tekst van de Raad artikel 5 van het Verdrag van de Raad van Europa kopieert teneinde toepassingsverschillen te voorkomen. Wij zijn van mening dat we rechters moeten vertrouwen deze strafbaarstelling op redelijke wijze toe te passen en – zoals de heer de Grandes Pascual het zeer goed verwoordde – terdege rekening houden met de context, met name als het gaat om het Spaanse terrorisme. Tot slot wilde ik benadrukken dat de tekst van de Raad ruimschoots rekening houdt met enerzijds de clausule betreffende vrijheid van meningsuiting in artikel 2 en anderzijds de evenredigheidsclausule in artikel 14.

Wat het verslag van mevrouw Roure betreft, wilde ik zeggen dat ik het ook eens ben met mevrouw Buitenweg en de heer Alvaro: het is een stap in de goede richting dat we een regeling in de derde pijler hebben die recht geeft op schadeloosstelling. Ik heb ook nota genomen van al uw verzoeken betreffende het toepassingsgebied, en met name het verzoek van mevrouw Kaufmann. Frankrijk was het met de Commissie eens, maar we moeten realistisch zijn: we kunnen geen andere tekst aannemen met eenparigheid van stemmen. Wij hadden graag verder willen gaan – zoals ook commissaris Barrot zei – maar alleen als het toepassingsgebied zou worden verruimd, wat echt een goede zaak zou zijn; ik denk niet dat we dit op korte termijn voor elkaar kunnen krijgen.

Er moet een compromis worden bereikt, een evenwicht tot stand worden gebracht. Ik ben het met mevrouw Roure eens dat het niet geheel bevredigend is, maar het is toch vooruitgang en we moeten deze als zodanig accepteren. Overigens, zoals ik heb gezegd, beschikken we tevens over de beoordelingsclausule en ik verzoek

de Commissie, de vicevoorzitter – en ik weet dat hij het zal doen – deze clausule en de bepalingen betreffende het verzamelen van gegevens optimaal te benutten, hetgeen overigens impliceert dat we per lidstaat gaan kijken naar soevereine dossiers. U hebt de uitsluiting genoemd van bepaalde gegevens die voorkomen in dit kaderbesluit. Persoonlijk zou ik ook graag zien dat we de opname van gegevens over geloofsovertuigingen en seksuele geaardheid herzien of in ieder geval dat deze beter wordt gereguleerd dan nu het geval is.

Om in te gaan op wat de heer Dillen zei over de Roma, zoals hij weet heeft de Top over de Roma van 16 september jongstleden laten zien hoezeer het Franse voorzitterschap en de Commissie zich betrokken voelen bij het Romavraagstuk. De vicevoorzitter was bij de Top aanwezig en wij hebben de balans opgemaakt van de goedgekeurde maatregelen, waaraan de lidstaten zich in de toekomst kunnen verbinden om de integratie van de Roma in onze samenlevingen te bevorderen, een kwestie die tevens nadrukkelijk aanwezig is op de sociale agenda van commissaris Špidla.

Dat is alles wat ik wilde zeggen in antwoord op de bijdragen aan dit buitengewoon boeiende debat.

Manfred Weber (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de vicevoorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, allereerst een woord van lof aan het Franse voorzitterschap van de Raad voor het feit dat wij gelijktijdig over deze twee onderwerpen discussiëren, omdat hierdoor de balans van de uitdaging duidelijk wordt: aan de ene kant de strijd tegen een grote uitdaging – het terrorisme –, aan de ander kant de gegevensbescherming. Het is jammer dat de voorzitter van de Raad niet hele tijd aanwezig kan zijn. Dat was voor dit debat van groot belang geweest.

Ten eerste wil ik ingaan op de gegevensbescherming. We hebben hier al vele voorzitterschappen gehoord die ons hebben verteld welke grote en belangrijke vorderingen er zijn gemaakt. Namens de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten wil ik benadrukken dat onze rapporteur, mevrouw Roure, in deze kwestie de volledige steun van het gehele Parlement geniet, omdat op dit gebied vorderingen nodig zijn.

Drie punten zijn voor ons van bijzonder belang. Ik wil uitdrukkelijk onderstrepen dat we moeten blijven benadrukken dat we voor gegevensuitwisseling zijn. We weten door het Schengeninformatiesysteem dat we door middel van gegevensuitwisseling veel criminelen kunnen opsporen, dat de gegevensuitwisseling goede resultaten waarborgt en ook voor veiligheid zorgt. Maar ook andere punten zijn belangrijk: het recht op toegang voor de burger vind ik bijzonder belangrijk – ter versterking van de burgerrechten –, evenals de werkingssfeer, waarover reeds verschillende malen is gediscussieerd. De vicevoorzitter heeft erop gewezen dat dit standpunt voor hem met name in de onderhandelingen met de Verenigde Staten een belangrijke ruggensteun vormt. Ik wil hier echter aan toevoegen: als de Amerikanen hiertegen inbrengen dat dit wettelijk kader helaas alleen van toepassing is op Europese vraagstukken maar niet op intra-Europees niveau op de situatie in de lidstaten, dan hebben ze een goed argument tegen ons, omdat we immers zelf niet durven dit wettelijk kader volledig om te zetten binnen de Europese Unie.

Wat betreft de strijd tegen het terrorisme vind ik het jammer dat de Raad op dit gebied weliswaar steeds weer met nieuwe benaderingen komt, maar geen vooruitgang boekt met de praktische uitvoering van vele operationele maatregelen. We herinneren ons allemaal dat de benoeming van de nieuwe Europese coördinator voor terrorismebestrijding, de heer De Kerckhove, meer dan een jaar heeft geduurd, dat we met betrekking tot de opslag van gegevens weliswaar snel hebben gehandeld, maar dat het helaas aan de uitvoering schort en dat we bij Europol nog steeds geen taskforce, dat wil zeggen een eigen afdeling voor deze aangelegenheden, hebben. We moeten op deze gebieden met meer engagement te werk gaan en strijden en we mogen niet alleen over formuleringen kissebissen, maar moeten operationeel gezien vorderingen maken.

Met name in het geval van islamitisch terrorisme leveren bekeerlingen de grootste problemen op – mensen die in onze samenleving opgroeien, volwassen worden en dan tot de islam overgaan. Hier moeten we ons afvragen wat er in onze samenleving aan de hand is en wat er in de islamitische context aan de hand is waardoor deze mensen radicaal worden. Daar moeten we aandacht aan besteden.

In Europa kunnen we ook veilig en wel leven omdat we een geëngageerde politie hebben waarnaar onze dank op deze plaats dient uit te gaan.

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE). - (ES) Ik wil allereerst de rapporteurs complimenteren met hun uitstekende verslagen, maar ik zal het overwegend hebben over het verslag-Lefrançois.

Stap voor stap, maar steeds met legitieme middelen, drijven we het terrorisme verder in het nauw. Met het kaderbesluit van 2002 konden we een definitie en een rechtskader voor terroristische misdrijven vaststellen.

De wijziging van vandaag is nodig omdat er drie nieuwe misdrijven zijn waartegen we ons moeten beschermen in verband met oude en nieuwe terroristische dreigingen en het toenemend gebruik van informatietechnologie voor bijvoorbeeld cyberterrorisme. De lange lijst van mogelijke vormen van terrorisme loopt van het indoctrineren en fanatiseren van een kind tot het plegen van moordaanslagen.

Dit voorstel betreft slechts het publiekelijk aanzetten tot het plegen van terroristische misdrijven, het werven van terroristen en het trainen van terroristen, waartoe tegenwoordig zowel traditionele als moderne methoden voor het zaaien van terreur worden gevolgd.

Terwijl we geen onderscheid maken tussen de methoden, moeten we buitengewoon voorzichtig zijn bij het trekken van de grens tussen wat onacceptabel is en derhalve bestraft moet worden, en wat valt onder het grondrecht van de vrijheid van meningsuiting.

In het geval van het publiekelijk aanzetten is die grens eerder delicaat. Om in dit verband van misdrijf te kunnen spreken, moet er sprake zijn van opzet en evident risico. In alle overige situaties gaat het om vrijheid van meningsuiting, die beschermd is in het kaderbesluit zelf, in artikel 6 van het EU-Verdrag, in het Handvest van de grondrechten en in het Verdrag van de Raad van Europa.

Laatstgenoemd Verdrag is door een groot aantal lidstaten nog altijd niet ondertekend, waarmee we de strijd tegen het terrorisme en de bescherming van de vrijheden een slechte dienst bewijzen.

Noch het oorspronkelijke kaderbesluit noch de huidige wijziging treedt in de plaats van het Verdrag van de Raad van Europa. De voorliggende tekst is veeleer een versterking van de Europese wetgeving door waarde toe te voegen en een vollediger rechtskader te bieden.

Net als het Verdrag van Prüm en veel andere teksten maakt de Europese wetgeving geen onderscheid tussen de diverse soorten terroristen en geldt zij zowel voor Europese als voor internationale vormen van terrorisme.

Vorig jaar registreerde Europol in totaal 583 terroristische handelingen, 24 procent meer dan het jaar ervoor, waarvan 517 werden gepleegd door afscheidingsbewegingen die in Spanje en Frankrijk actief zijn. En er werden 201 aanhoudingen verricht in verband met verdenking van terroristische handelingen van islamitische aard.

Ik maak van de gelegenheid gebruik om de politiekorpsen te complimenteren met hun lovenswaardige werk en inzet om terroristen aan te houden en hun organisaties te ontmantelen.

Helaas, mijnheer de Voorzitter, is mijn land deze dagen op dit punt opnieuw in het nieuws. Spanje heeft wat terrorisme betreft een lange, trieste traditie. Zoals we weten, is er voor terroristen geen plaats in een democratie, maar dat geldt evenzeer voor degenen die terroristen toejuichen, verschuilen en steunen. Daarom is er mijns inziens nog een ander rechtsbegrip nodig om onze wetgeving compleet te maken: de strafbaarstelling van protestbijeenkomsten die slachtoffers van terrorisme of hun nabestaanden in diskrediet brengen of vernederen. Het zou goed zijn daarmee rekening te houden bij de volgende wijzigingen.

Ten slotte, mijnheer de Voorzitter, betreur ik het dat we Protocol 10 van het Verdrag van Lissabon niet kunnen toepassen, want dan hadden we deze voor onze burgers zo gevoelige en dringende kwestie sneller op communautair niveau kunnen regelen.

Sophia in 't Veld (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen zou ik, met een beroep op het Reglement, het voorzitterschap van dit Parlement willen vragen naar het Franse voorzitterschap te schrijven en aan te geven dat we het onacceptabel vinden dat het Franse voorzitterschap niet tijdens de gehele duur van een dermate belangrijk debat aanwezig is.

Voorzitter, terrorisme is niet uitgevonden op 11 september 2001. Het bestond altijd al en zoals de vorige spreekster net al heeft opgemerkt, wordt in het *Trend Report* van Europol inderdaad aangegeven dat de overgrote meerderheid van de aanslagen niet van moslimextremistische achtergrond is, maar dat het gaat om separatistisch geweld, extreem-rechts en extreem-links geweld.

Wat wél nieuw is sinds 2001 is dat regeringen wereldwijd de strijd tegen terrorisme aangrijpen om rechten en vrijheden van burgers in te perken. Nu ben ik helemaal vóór samenwerking in de strijd tegen booswichten. Ik sluit mij helemaal aan bij de woorden van Manfred Weber. Heel vaak worden echter maatregelen genomen, zoals het inzamelen van persoonsgegevens, voor doeleinden die helemaal niets te maken hebben met terrorisme. Zo worden bijvoorbeeld de PNR-gegevens gebruikt voor controle op immigratie of het bestrijden van gewone misdaad, wat op zich ook heel legitiem is, maar laten wij het beestje dan ook bij de naam noemen.

De plechtige verklaringen van de Raad over de burgerrechten en de privacy klinken nogal hol als de Raad niet eens aanwezig is, maar vooral ook niet bereid is om de aanbevelingen van het Europees Parlement over te nemen, zoals neergelegd met name in het verslag-Roure. Misschien moet de Raad dan ophouden met krokodillentranen te huilen over het Ierse "nee".

Dan heb ik ten slotte nog twee concrete vragen. Ik wilde graag van de Commissie -want de Raad is er niet - iets weten over de *High Level Contact Group*. Na twee jaar onderhandelen met gesloten deuren en zonder een mandaat dringt minister Chertoff nu bij commissaris Barrot aan op het tekenen van een akkoord in december. Ik wil graag weten of commissaris Barrot namens ons "nee" zegt.

Tweede vraag, er wordt namens de EU onderhandeld over een regeling waarbij de douane zonder enige uitleg en onbeperkt, ook in Europa, aan de grens laptops kan doorzoeken en in beslag kan nemen. Ik wil graag weten hoe dat zit.

De Voorzitter. – Ik denk dat het belangrijk is u mee te delen dat het Franse voorzitterschap zich vóór de aanvang van het debat op correcte wijze heeft verontschuldigd en heeft laten weten dat mevrouw Dati niet bij het debat aanwezig kan zijn, aangezien zij om redenen buiten haar macht is opgehouden en haar plaatsvervanger, de heer Jouyet, niet kon blijven.

Dit doet niets af aan het belang van uw bezwaar en we zullen dit ook doorgeven, maar ik wil benadrukken dat de verontschuldiging van het Franse voorzitterschap al van tevoren zijn gemaakt.

Bogusław Rogalski (UEN). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, het terrorisme vormt een van de grootste bedreigingen van onze tijd. De aanslagen van 11 september hebben ons met de neus op de feiten gedrukt. Terrorismen is niet alleen gebaseerd op een psychologisch effect, maar heeft ook een sociaal en een media-effect. Deze vaststelling ligt aan de basis van het probleem van de eindeloze lijst van vragen over hoe we dit soort bedreigingen met een globale dimensie kunnen voorkomen. Angst inboezemen, terreur zaaien en aanslagen plegen op burgers – dat is het gezicht van het terrorisme.

De Europese Unie moet haar burgers een hoog niveau van veiligheid bieden. Er dient bijzondere aandacht te worden besteed aan het gebruik door terroristen van informatie- en communicatietechnologie, in de eerste plaats het internet, aangezien deze hulpmiddelen hen in staat stellen om hun propagandaboodschappen en opleidingshandboeken op grote schaal te verspreiden. Dit is wat we uit alle macht moeten verhinderen. De strijd tegen het terrorisme moet een prioriteit worden voor de Europese Unie. Dat geldt in het bijzonder voor het uitroeien van zijn gevaarlijkste variant, het islamitisch terrorisme, dat tot doel heeft de westerse beschaving volledig te verwoesten. Wat kunnen we hiertegen doen? De keuze is eenvoudig: zelf het terrorisme vernietigen of toelaten dat het terrorisme onze wereld vernietigt.

Angelika Beer (Verts/ALE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, we kunnen dit fundamentele debat wel voeren – en we moeten het voeren –, maar niet zonder dat we het over een bepaald instrument hebben. Ik bedoel de zogenaamde lijst van terroristische organisaties. We weten sinds het arrest van het Europees Hof van Justitie van 3 september dat de juridische beoordeling volledig duidelijk is. Het systeem van deze lijsten van zowel de EU als de VN druist in tegen de grondrechten van de burgers en moet daarom worden herzien.

Waar gaat het om? Deze lijst van terroristische organisaties van de Europese Unie wordt in een grijs gebied zonder enige parlementaire controle gehanteerd. Het is nogal merkwaardig dat wij als Parlement te horen krijgen dat op 15 juli tijdens een Raadsbijeenkomst van de ministers van Landbouw – ik zeg: de ministers van Landbouw, dus specialisten voor bos, veld en de agrarische sector – zonder debat een nieuwe lijst van terroristische organisaties van de EU werd goedgekeurd, zonder dat men wist wat erop stond. We weten dat er complicaties op het gebied van de buitenlandse betrekkingen ontstaan omdat hier in een geheel grijs gebied het internationaal recht met voeten wordt getreden. Daar willen we een eind aan maken en ik verzoek u om uw steun hierbij. Dank u wel.

Giusto Catania (GUE/NGL). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ook ik ben teleurgesteld dat de Franse minister is vertrokken. Als hij gebleven was, had hij bijvoorbeeld kunnen horen dat de informatie die hij ons verstrekt heeft, niet klopt. Mevrouw Dührkop heeft gelijk als zij zegt dat de overgrote meerderheid van de terroristische aanslagen in de Europese Unie wordt gepleegd door vrijheidsstrijders en niets te maken heeft met Al-Qaida, in tegenstelling tot wat de minister heeft gezegd.

We hadden dan afstand kunnen nemen van de suggestieve gelijkschakeling van de islam en het terrorisme, die ons zo dikwijls wordt voorgeschoteld. Die tendens is er vaak en heeft ook aanhangers onder de leden

van dit Parlement. Ik denk bijvoorbeeld aan de houding van collega Borghezio tijdens de manifestatie die onlangs in Keulen heeft plaatsgevonden. Als dit kaderbesluit van kracht was geweest, zou hij zonder twijfel zijn beschuldigd van het uitlokken van terrorisme. Zelf zou ik het optreden van de heer Borghezio in elk geval zo willen definiëren en namens mijn fractie verzoek ik de Voorzitter van dit Parlement hem een officiële waarschuwing te geven.

De strategie die we de afgelopen jaren hebben gevolgd in de strijd tegen het terrorisme leidt mijns inziens niet tot een overwinning en is te zeer ondergeschikt gemaakt aan de belangen van de VS – in de oorlogen in Irak en Afghanistan, bij het opstellen van de lijst van terroristische organisaties en bij het inperken van de rechtsstaat. Te vaak wordt er misbruik gemaakt van persoonsgegevens en we moeten er met zijn allen aan werken – en hiermee rond ik af – dat de individuele vrijheden niet beperkt worden, dat de democratische terreinen vergroot worden en dat we niet in naam van terrorismebestrijding en veiligheid terroristische organisaties juist helpen hun doelen te bereiken.

Nils Lundgren (IND/DEM). - (SV) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Lefrançois stelt belangrijke wijzigingen voor ter bescherming van integriteit, vrijheid van meningsuiting en rechtszekerheid. Wat als misdadig dient te worden beschouwd is het aanzetten tot terreurdaden, niet het uitlokken ervan. De bescherming van het privéleven moet ook gelden voor e-mails en andere elektronische correspondentie, en de fundamentele beginselen voor al onze wetgeving moeten worden benadrukt: proportionaliteit, noodzaak en non-discriminatie.

Uitstekend. Maar – want er is een groot “maar” – wat is er gebeurd met de subsidiariteit? Welk soort terrorisme moet op EU-niveau worden aangepakt? In Spanje is dit weekeinde een vreselijke terroristische misdaad begaan, en wij voelen allen met het Spaanse volk mee, maar dat misdrijf is geen EU-kwestie, evenmin als het terrorisme dat tientallen jaren in Noord-Ierland heeft plaatsgevonden. Het is duidelijk dat de angst voor terrorisme bewust wordt uitgebuit om de posities van de EU op justitieel en politiek gebied te versterken. Subsidiariteit speelt een hoofdrol in politieke toezeggingen, maar niet in de wetgeving.

Jana Bobošíková (NI). - (CS) Dames en heren, dit weekeinde is de ambassadeur van de Tsjechische Republiek, het land wiens burgers ik hier vertegenwoordig, in Pakistan slachtoffer geworden van een bomaanslag. Gisteren raakten in Afghanistan drie Tsjechische soldaten gewond bij een raketaanval. Dus ook de burgers van mijn land worden nu door het terrorisme getroffen. Het moge duidelijk zijn dat we het hier hebben over een van de meest verraderlijke en gevaarlijke uitingen van de menselijke beschaving. Wat we vooral niet mogen doen is het hoofd buigen voor dit verdorven en lafhartige kwaad, neen, we dienen het te vuur en te zwaard te bestrijden. Dat betekent echter niet dat het terrorisme een vrijbrief is voor van alles en nog wat. Onze vrijheid mag ondanks al het bloed dat het terrorisme doet vloeien en alle achterdocht en angst die daar het gevolg van zijn, niet worden opgeofferd aan veiligheid. Daarom ben ik tegen het voorstel van de Europese Commissie om aanzetting tot het plegen van een terroristische aanslag te brandmerken tot strafbaar feit. Het voorstel beoogt mondelinge en schriftelijke uitingen te criminaliseren. De vrijheid van meningsuiting en de fundamentele rechten van de mens komen daarmee rechtstreeks in het geding. Voor mij als democratische politica is dat onaanvaardbaar.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de vicevoorzitter van de Commissie, dames en heren, ik begin met het verslag van mevrouw Roure die ik ook deze keer steun bij haar streven een politiek akkoord te bereiken inzake het ontwerp-kaderbesluit over de bescherming van persoonsgegevens in het kader van de derde pijler. Het doel daarbij is een akkoord te vermijden dat gebaseerd is op de kleinste gemeenschappelijke deler, een minimum aan gegevensbescherming bevat en ernstige lacunes kent. Ik herhaal mijn standpunt dat ik hier reeds meerdere malen heb vertolkt: het is van essentieel belang dat er met spoed een rechtsinstrument wordt goedgekeurd met waarborgen voor de bescherming van persoonsgegevens in het kader van de derde pijler op een niveau dat op zijn minst gelijk is aan wat Richtlijn 95/46/EG biedt voor de eerste pijler.

Met veel genoegen heb ik naar de woorden van vicevoorzitter Barrot geluisterd. Zijn uitspraken sporen met de zorgen van het Parlement. Daarentegen betreur ik het dat de lege zetel van de Raad het levend bewijs is van de politieke doofheid waar alle voorzitterschappen last van hebben gehad. Ik ben in het geheel niet optimistisch gestemd over het antwoord van de Raad.

Over het verslag-Lefrançois kan ik zeggen dat we met het kaderbesluit van 2002 de definitie van “terrorisme” en de toepasbare sancties hebben geharmoniseerd. Verscheidene collega's hebben al het internet en de nieuwe informatietechnologieën genoemd. Ze hebben daarbij gewezen op de voordelen, maar ook op het gebruik dat criminelen ervan kunnen maken. Zoals reeds opgemerkt, bestaan er al zo'n 5 000 sites met terroristische

propaganda. Het zijn instrumenten voor radicalisering en werving, terwijl zij tevens een bron van informatie zijn over terroristische middelen en methodes. We moeten de richtlijn van 2002 wijzigen teneinde de nodige instrumenten te ontwikkelen om deze cybercriminaliteit het hoofd te bieden. Ik steun de voorstellen van rapporteur Lefrançois waarin het urgente karakter van deze strijd verzoend wordt met de onmisbare eerbiediging van de vrijheid van meningsuiting en vereniging.

Tot slot, mijnheer de Voorzitter, is het zeer belangrijk dat de lidstaten het Verdrag van de Raad van Europa van 2005 ter voorkoming van terrorisme ratificeren, zodat parallel aan de twee rechtsinstrumenten die we hier behandelen, er een aanvulling op komt met een strenger en vollediger rechtsinstrument.

Stavros Lambrinidis (PSE). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, de afgelopen jaren is het terrorismedebat in de Commissie en de Raad bijna altijd van start gegaan met de vanzelfsprekende erkenning dat onze grondrechten moeten worden beschermd, maar helaas is het bijna altijd uitgemond in absurde wetgevingsvoorstellen waarmee deze rechten juist worden geschonden.

Een typisch voorbeeld is het onderhavig voorstel inzake bestrijding van terrorisme op het internet. Het uitgangspunt hiervan is de erkenning - waar wij het allen mee eens zijn - dat een aantal terroristen ook het internet gebruiken om aan te stichten tot terrorisme en dat wij hun een halt moeten toe roepen.

Uiteindelijk wordt echter iets extreems voorgesteld: laten wij, om het terrorisme op het internet te bestrijden, elke burger in de gevangenis zetten die iets schrijft dat door de politie kan worden geïnterpreteerd als "aanzetten" tot terrorisme (let wel: aanzetten, dus nog lang geen "aanstichten"). Eveneens wordt voorgesteld om iemand schuldig te verklaren als hij of zij al dan niet rechtstreeks steun geeft aan terreurdaden! Als iemand dus de euvelde moed heeft om een politieke mening uit te spreken of neer te schrijven die kan worden uitgelegd als steunverklaring aan terrorisme, loopt hij of zij gevaar gearresteerd te worden! Ergens anders wordt gezegd dat iemand vervolgd kan worden ook indien zijn of haar geschriften niet de bedoeling hadden aan te zetten tot terrorisme, maar de politie de woorden zo kan opvatten dat deze volgens haar wel dat resultaat hebben. Met andere woorden, een van de grondbeginselen van de strafvordering wordt geheel onderuit gehaald.

Gelukkig worden met het verslag-Lefrançois deze vanzelfsprekende beginselen van een democratische samenleving in ere hersteld in dit kaderbesluit. Daarmee wordt de persvrijheid versterkt, de inhoud van onze e-mails beschermd tegen preventieve spionage door de autoriteiten. Ook wordt hierin uitdrukkelijk gezegd dat criminalisering niet tot doel heeft "het uitdrukking geven aan radicale, polemische of controversiële standpunten in het publieke debat over gevoelige politieke kwesties, waaronder terrorisme," te belemmeren of te beperken. Ik hoop dat de Raad deze vanzelfsprekende wijzigingen zal overnemen.

Niemand in deze zaal onderschat de noodzaak van terrorismebestrijding. Als echter terrorismebestrijding een aanleiding wordt tot maatregelen die onze democratie muilkorven, dan weigert het Europees Parlement - zoals het behoort te doen - zijn goedkeuring hieraan te hechten.

Het is immers - en dit is de zoveelste vanzelfsprekendheid die echter in het huidige Europa het risico loopt geen vanzelfsprekendheid meer te worden -, absurd te zeggen dat men het terrorisme bestrijdt om "onze democratie te beschermen" als men dan maatregelen voorstelt die haaks staan op de grondbeginselen van de democratie. De morele superioriteit van de democratie is gelegen in het feit dat de democratie vele reactie- en beschermingsmogelijkheden heeft. Preventieve bewaking van gedachten en uitspraken van burgers kan daar echter nooit en te nimmer deel van uitmaken, om van preventief muilkorven of criminalisering van de meningsuiting van degenen die het oneens zijn met deze "vanzelfsprekendheden" van een meerderheid maar niet te spreken.

Daarom vraag ik u steun te geven aan het verslag-Lefrançois en het verslag-Roure. Raad, je bent er niet, maar leg je oor te luisteren en neem dit over.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, er bestaan fundamentele gebreken in de manier waarop de EG op dit moment optreedt in justitie en binnenlandse zaken, in het bijzonder het gebrek aan volledig transparante en democratische wetgeving bij gebreke van het Verdrag van Lissabon (ook ik betreur het dat de heer Jouyet zijn onverschilligheid ten aanzien van onze opvattingen toonde door weg te gaan, of hij zich nu verontschuldigde of niet) en in de tweede plaats het gebrek aan evenwicht en eerbiediging van grondrechten. Helaas zijn beide hier geheel van toepassing binnen de twee maatregelen die worden besproken.

Het criminaliseren van het "publiekelijk uitlokken van het plegen van terroristische misdrijven" - een vage term - dreigt een angstaanjagend effect te sorteren op de vrijheid van meningsuiting, terwijl we met de overtreding "aanzetten tot" nu al over een uitstekend instrument beschikken.

De andere maatregel biedt slechts een twijfelachtige bescherming van persoonsgegevens die blijkbaar worden uitgewisseld om redenen van rechtshandhaving, maar met enorme mazen. Ik wil het Parlement op de hoogte brengen van het feit dat in het VK de richtlijn gegevensbewaring – die historische prestatie van het VK-voorzitterschap drie jaar geleden – wordt gebruikt om honderden niet-rechtshandavinginstanties toegang te geven tot persoonlijke contactgegevens. Gemeenteraden gebruiken de richtlijn om te controleren of ouders misschien gelogen hebben over hun woonplaats, die in het verzorgingsgebied van een populaire school zou liggen – wat wellicht stout is, maar nog geen ernstig misdrijf.

Het is schandelijk hoe de ministers van Binnenlandse Zaken ruimte hebben gelaten voor eurofoben zoals de UK Independence Party en de Britse conservatieven om het gehele EU-plan met betrekking tot grensoverschrijdende misdaad te veroordelen. We weten dat een groot deel van het Europese publiek, ook in het VK, het optreden van de EU om criminelen en terroristen te pakken, zoals via het Europese arrestatiebevel, steunt. Echter, UKIP en de conservatieven, die een hoge prioriteit aan rechtshandhaving beweren te geven, zwaaien elke crimineel die naar de andere kant van het Kanaal ontsnapt vrolijk uit. We zouden ze niet met hun propaganda weg moeten laten komen, vooral omdat de ministers van Binnenlandse Zaken hun uiterste best doen om de publieke steun voor politieke samenwerking te ondermijnen door hun kortzichtige benadering die onvoldoende aandacht schenkt aan burgerlijke vrijheden, zoals de bescherming tegen inbreuken op de privacy of de rechten van verdachten.

De EU-regeringen hebben de heer Batten en zijn soortgenoten domweg een voorsprong gegeven in de kwestie van het erkennen van uitspraken *in absentia* door hun onvermogen om, geleid door de regering van het VK, de rechten van de verdediging te versterken. Dat is nog eens een onzalig verbond tussen de eurofoben en de karakterloze Labourregering!

Ten slotte wil ik vragen hoe de ministers van Justitie over dit thema denken. Zij moeten meer greep krijgen op het circus van de ministers van Binnenlandse Zaken en beginnen met het bouwen van een echte Europese ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid. We hebben het Verdrag van Lissabon nodig om transparantie en democratie in dit project te krijgen en wel snel, vóór de Europese verkiezingen.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Bij het luisteren naar dit debat heb ik nu en dan de indruk dat we uit het oog verliezen dat dit kaderbesluit gericht is op democratische landen, EU-lidstaten met een democratisch regime dat op een stevige basis berust. Er is bijgevolg geen dwingende reden of dringende noodzaak om het effect van het kaderbesluit te beperken door de invoering van begrippen als "aanzetten tot" en "reële terroristische dreiging". Dit is nu net de cultuur van verdachtmaking waarover de heer Fava heeft gesproken, een cultuur van argwaan tegenover de staat. Wie moet beoordelen hoe reëel een dreiging is geworden? Moet er bloed vloeien in de straten van een Europese stad vooraleer we er honderd procent zeker van kunnen zijn dat de dreiging in verband met training, het aanzetten tot en het uitlokken van terrorisme reëel is geworden?

Deze en andere vrijwaringsclausules kunnen met slechte bedoelingen worden geïnterpreteerd, bijvoorbeeld door rechtbanken. Ze kunnen worden opgevat als de uitdrukking van een ideologie, als een onjuiste interpretatie van de mensenrechten. Dat zou in dit geval de doeltreffendheid van de strijd tegen het terrorisme ondermijnen. Ik roep de lidstaten niet alleen op om meer vertrouwen te hebben en het kaderbesluit niet af te zwakken, maar ook om de convergentie te behouden tussen het kaderbesluit en het Verdrag ter voorkoming van terrorisme dat door de lidstaten van de Raad van Europa is opgesteld.

Adamos Adamou (GUE/NGL). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, terrorisme wordt door alle collega's hier in de zaal veroordeeld. Dit betekent echter niet dat wij de richting moeten ingaan van iets dat allesbehalve een bolwerk voor onze echte veiligheid zal zijn. De keuzes die de Europese Unie maakt om deze afschuwelijke misdaden te bestrijden stuiten bij ons op weerstand en baren ons grote zorgen.

De steeds reactionairdere maatregelen die worden getroffen bevestigen dat wij gelijk hadden door van meet af aan kenbaar te maken dat we het oneens waren met de filosofie van heel de exercitie, en dat wij nu gelijk hebben door ongerust te zijn over de daadwerkelijke verzekering van de vrijheden van onze burgers. De ingediende herziene voorstellen zijn sterker dan voorheen afgestemd op maatregelen en beleidsvormen die ertoe kunnen leiden dat onschuldige mensen op het beklagdenbankje terechtkomen en worden veroordeeld. Daarmee wordt enkel en alleen al bij verdenking het fundamentele beginsel dat iemand onschuldig is zolang zijn schuld niet is bewezen, geheel onderuit gehaald.

Hoe is het mogelijk dat "publiekelijk aanzetten of uitlokken" een misdaad is indien daar niets op volgt, indien er geen daden op volgen? Hoever gezocht kan de definitie van "uitlokking" zijn? Wanneer wordt deze als "publiekelijk" beschouwd? Wanneer is zij echt gevaarlijk en dus strafbaar?

Het declaratoire karakter van een aantal bepalingen inzake de bescherming van de vrijheid van meningsuiting volstaat niet. De toepassing van het voorstel wordt immers bepaald door de filosofie die ten grondslag ligt aan de daarin opgenomen definities, die ertoe kunnen leiden dat - in strijd met artikel 10 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens - manifestaties, redevoeringen, enzovoort, worden gecriminaliseerd.

Ons inziens kiest de Europese Unie met haar beleid voor een bepaalde koers en doet zij geen pogingen om de echte vrijheid van de burgers te waarborgen. Zij wuift onze ongerustheid weg met declaratoire clausules, die echter geenszins degenen beschermen die sommigen willen zien als potentiële terroristen.

Georgios Georgiou (IND/DEM). - (EL) Terrorisme: wat een tragedie, wat een ellende, pijn en haat! Gelukkig hebben ze ons geleerd dat wij ons moeten verstoppen en beschermen en dat wij moeten haten: dat zijn de grondrechten en dat is ervan terechtgekomen. Eén fundamentele verplichting hebben ze ons echter niet geleerd: dat wij geen terrorisme mogen provoceren. Terrorism is namelijk geen ondeugd. Terrorism kan crimineel gedrag zijn dat bedoeld is als wraakoefening maar het is geen ondeugd: het is een verschrikkelijke misdaad en daar bestaat geen twijfel over. Ik heb geen terroristen gezien die verdorven zijn en daarom samen met hun slachtoffers sterven. Terrorism wordt geprovoceerd, en zolang het wordt geprovoceerd door degenen die dit provoceren en uitbuiten, zal het blijven doden.

Wij hier in het Parlement moeten de Europeanen beschermen, maar wij moeten ook de anderen beschermen die in Islamabad, in Sharm el-Sheikh en vandaag in Algerije zijn vermoord. Het Parlement heeft de verplichting de mensen te beschermen die geen schuld treft.

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Ashley Mote (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, twee weken geleden heeft de voorzitter van de Moslimraad in Groot-Brittannië gesproken tijdens een vergadering in dit gebouw, waarin hij de wederkerigheid tussen religies onvoorwaardelijk van de hand wees en beweerde dat de autochtone bevolking een plicht had om nieuwkomers te verwelkomen en dat die nieuwkomers het recht hadden om zich te blijven afzonderen. Hij maakte er daarbij geen enkele toespeling op dat islamitische fundamentalisten binnen zijn eigen gemeenschap zouden worden opgespoord en verwijderd, ondanks de wetenschap – die hij ongetwijfeld heeft – dat moslims, en alleen moslims, de kennis hebben om de fanatici onder hen te vinden en tegen te houden.

Het waren geen Schotse rugbyspelers die de metrotreinen in Londen opbliezen, noch Welshe boeren, en zelfs geen Engelse cricketspelers. Het waren een stel gehersenspoelde moslimjongeren die op zoek waren naar 72 Vestaalse maagden in het paradijs, in de overtuiging dat ze van God het recht hadden gekregen om ongelovigen af te maken. We strijden niet tegen het terrorisme. We voeren tegen een oorlog tussen religies en het wordt tijd dat we dat onderscheid onder ogen zien.

Urszula Gacek (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, veel collega's hebben verstandige opmerkingen gemaakt over hoe je een goede balans vindt tussen het voorkomen van terroristische daden en het waarborgen van onze burgerlijke vrijheden, vooral met betrekking tot gegevensbewaring en de verzameling ervan.

Ik wil het graag hebben over de vraag welke gegevens over onze burgers worden verzameld en over de opslag en toegankelijkheid ervan. Laat me even een voorbeeld van gegevensverzameling geven dat waarschijnlijk op de meeste collega's hier in deze vergaderzaal van toepassing is. We reizen vaak met het vliegtuig en zijn klanten van winkels op vliegvelden en bij elke aankoop die we doen moeten we onze instapkaart laten zien. De verschillen in belastingtarieven voor parfums, alcohol en tabak kunnen daarvoor een gegronde reden zijn, maar heeft u er ooit over nagedacht waarom het nodig is uw instapkaart te laten zien als u een krant koopt?

Wie heeft er wat aan om te weten of u de naar rechts neigende *Daily Telegraph* of de naar links neigende *Libération* koopt? Als de gegevens geen enkel doel dienen, waarom zou iemand ze dan verzamelen?

Ten tweede moeten we de waarborgen met betrekking tot opslag en toegang tot gegevens vergroten. Hoe kunnen we onze burgers er ooit van overtuigen dat de offers die ze worden gevraagd te maken op het gebied van hun persoonlijke vrijheden te rechtvaardigen zijn, wanneer overheidsinstanties in de lidstaten omvangrijke databanken hebben zoekgemaakt, zoals dat in het Verenigd Koninkrijk het geval was, of ze zelfs op het internet hebben gepubliceerd, zoals het geval was met belastinggegevens in Italië?

Deze voorbeelden alleen al laten zien waarom de Commissie en de Raad zouden moeten luisteren naar de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, die – onder andere – eist dat het verwerken

van gegevens waaruit politieke overtuigingen blijken, verboden wordt en dat het kaderbesluit ook van toepassing is op nationale gegevensverwerking.

Alleen door middel van deze en aanvullende waarborgen die door het Parlement zijn voorgesteld, zullen de burgers gegevensverzameling accepteren. Zonder deze waarborgen krijgen we een Europese hooiberg aan informatie met ronddwarrelende stukjes stro en zonder enige hoop op het vinden van de spreekwoordelijke speld, die speld die het puzzelstukje met informatie vormt waarmee een terroristische gruwdaad wordt voorkomen.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het staat buiten kijf dat we de strijd tegen het terrorisme vastberaden moeten voortzetten. Daarom ben ik zeer verheugd over het feit dat we de nodige instrumenten verder ontwikkelen en aanpassen aan nieuwe inzichten. Eén ding moet echter duidelijk zijn: we kunnen deze strijd alleen binnen de grenzen van de rechtsstaat winnen. Zonder recht en moraal wordt het terrorisme alleen maar versterkt, in plaats van verzwakt. Dat hebben we duidelijk kunnen zien aan het optreden van de regering-Bush. Wat dit betreft komt Europa een voorbeeldfunctie toe.

De veiligheid en de vrijheid van de gemeenschap houden echter altijd verband met de vrijheid van het individu. Denkt u aan het Baskenland. Daar vrezen de mensen voor hun leven; de straat op gaan of een bezoek aan de verkeerde kroeg kan dodelijke gevolgen hebben. Het is onze taak om de burgers tegen dergelijke bedreigingen te beschermen. Daarvoor zijn soms beperkingen van andere individuele vrijheden nodig. Onze burgers moeten er echter van op aan kunnen dat deze beperkingen ook evenredig zijn en dat hun gegevens niet wereldwijd onder de geheime diensten worden verspreid. Kortom: het mag niet zo zijn dat onze burgers op een dag de ogen openen en moeten vaststellen dat Orwells visioenen geen utopie meer zijn. Het gaat er hier om de persoonlijke veiligheid te waarborgen zonder de privésfeer kapot te maken.

Op deze plaats wil ik mijn beide collega's danken die hier twee uitstekende verslagen hebben gepresenteerd. Want beide verslagen maken duidelijk dat we van de Raad grotere inspanningen verwachten wat betreft de bescherming van de grondrechten; we willen een zorgvuldiger omgang met en een betere bescherming van persoonsgegevens. We zullen de Raad onze volledig steun geven bij alle zinvolle en evenredige maatregelen ter bestrijding van het terrorisme.

Als sociaaldemocraten staan wij er altijd voor in dat de burger zich veilig kan voelen, op straat, bij grote evenementen en thuis. De vrijheid is een groot goed dat niet mag worden aangetast, door niets en niemand! Dat hebben we in onze eigen smartelijke geschiedenis in Europa vaak genoeg moeten ondervinden.

Jean-Marie Cavada (ALDE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, er is veel gezegd, en ik zal dus niet al te zeer uitweiden over dit onderwerp. Ik wilde gewoon wijzen op een nieuw gegeven: het terrorisme heeft in onze samenleving iets gecreëerd dat tot op heden niet bestond. Het terrorisme heeft regeringen toegestaan en lidstaten geleerd niet meer een indringer van buitenaf maar al hun burgers te wantrouwen, en dat maakt regeren moeilijk.

De veiligheid waarborgen en de rechten eerbiedigen, een moeilijkere opgave is nauwelijks denkbaar. Vanuit dat gezichtspunt wilde ik zeggen dat de verslagen van mevrouw Lefrançois en mevrouw Roure een buitengewoon evenwichtige synthese vormen van wat ons nog te doen staat om de bescherming van de burgers en de bescherming van hun vrijheid te garanderen.

Arbitreren tussen deze twee vereisten, dat is wat de lidstaten niet kunnen. Dat behoort niet tot hun tradities, en het is iets dat ze nu langzamerhand leren; het is beslist een eer voor het Europees Parlement en voor deze vergaderzaal om een stempel van evenwicht te drukken op het streven naar vooruitgang op deze twee terreinen: de veiligheid van de burger en de bescherming van hun vrijheid.

Zoals het er nu voorstaat lijkt het me dat het kaderbesluit, gewijzigd door de twee verslagen van mevrouw Roure en mevrouw Lefrançois, de vrucht is van jarenlange werkzaamheden, en dus buitengewoon waardevol is. Dit is echter nog maar één stap. Regeringen moeten leren hoe ze het besturen van burgers en het beschermen van hun leven met elkaar in evenwicht kunnen brengen. In dit opzicht kunnen we ze beslist helpen om de vereiste beslissingen te nemen, die ze mijns inziens niet alleen kunnen nemen of enkel binnen hun landsgrenzen ten uitvoer kunnen leggen.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, terroristische aanslagen zoals die in Islamabad tonen duidelijk aan dat het terrorisme een schrikwekkende realiteit is. We moeten daarom ieder voorstel toejuichen dat erop gericht is het terrorisme doeltreffend te bestrijden of – anders gezegd – met succes de veiligheid van de Europese naties te verzekeren.

Enerzijds komt het verslag dat we vandaag bespreken tegemoet aan deze doelstellingen, aangezien het probeert om het verschijnsel terrorisme in de vroegste fase – het aanzetten tot geweld – de kop in te drukken, anderzijds wordt in het document naar het verworpen Verdrag van Lissabon verwezen. De in het verslag genoemde doelstellingen en de rechtvaardiging ervan sluiten elkaar uit. We kunnen het terrorisme niet doeltreffend bestrijden zonder bepaalde burgerrechten te beperken. Dat is helaas de prijs die we voor onze veiligheid moeten betalen.

De Europese Unie heeft tot dusver geen stappen ondernomen om het internationale optreden te coördineren en wendt voor dat ze het terrorisme virtueel en met woorden bestrijdt. Op initiatief van de Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement werd in dit Parlement een "CIA-commissie" opgericht. Deze commissie, die geen concrete feiten heeft opgeleverd, heeft de strijd tegen het terrorisme alleen maar verzwakt. We kunnen bijgevolg enkel hopen dat we deze keer, onder het mom van de bescherming van de grondrechten, niet dezelfde richting inslaan.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, het voorstel van de Raad en de Commissie - waarmee algemeen gesproken ook het verslag instemming betuigt - is een uitermate reactionaire aanval op zelfs de meest fundamentele civiel-democratische rechten en vrijheden. Het doel hiervan is de versteviging van het institutioneel repressiekader, opdat dit kan worden gebruikt in de onderdrukking van de volksstrijd.

Met de invoering van nieuwe termen, van gewelddadige radicalisering, waarvan extreme ideologieën de speerpunt zijn, wordt op willekeurige wijze elke uiting, elke mening, elke ideologische overtuiging waarmee het kapitalistische uitbuitingssysteem wordt betwist, gecriminaliseerd.

Daarnaast wordt de Europese terreurwetgeving gewijzigd en worden hierin nog eens drie misdaden opgenomen, misdaden die verband houden met internetgebruik. Dit middeleeuws kaderbesluit geeft de repressieve mechanismen de mogelijkheid om het verkeer van ideeën te verbieden en te bestraffen, onder het voorwendsel dat daarmee terreurdaden worden uitgelokt of dat tot terreurdaden wordt aangezet. Tegelijkertijd worden, volgens dezelfde filosofie, vormen van strijd die de politiek van de Europese Unie betwisten en omver willen gooien, als terreurdaden beschouwd.

Als reactie hierop moeten de mensen weigeren te gehoorzamen en deze reactionaire wetten niet accepteren.

Sylwester Chruszcz (NI). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, we debatteren vandaag over de vorm van het kaderbesluit van de Raad over de bescherming van persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken. Het gaat om een zeer belangrijke kwestie die aan een grondige analyse moet worden onderworpen. Meteen aan het begin van het verslag vind ik echter al een verwijzing naar het Verdrag van Lissabon en de veranderingen die de inwerkintreding ervan met zich mee zal brengen. Ik zou u eraan willen herinneren dat het Verdrag van Lissabon na het Ierse referendum dode letter is. Het kan dus niet door de beugel dat er geprobeerd wordt om de situatie op deze manier te manipuleren. De in het verslag voorgestelde amendementen van het Parlement leiden zelfs tot een meer ingrijpende harmonisatie dan aanvankelijk door de Commissie was voorgesteld. Ik ben van mening dat we de vaststelling van meer gedetailleerde definities op nationaal niveau aan de lidstaten moeten overlaten, in plaats van alles in Brussel te willen bepalen. Dat geldt eveneens voor de bescherming van persoonsgegevens.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik de twee collega's die deze verslagen hebben opgesteld, van harte gelukwensen. Het lijkt geen twijfel dat terrorismebestrijding ons aller, gemeenschappelijk en vanzelfsprekend doel is. Daarnaast verplicht onze juridische cultuur ons echter de individuele rechten en de persoonsgegevens te beschermen.

Als de Raad aan de individuele rechten komt, stuit dat bij mij op verzet. Ik wilde echter de aandacht richten op een ander feit, op het feit dat er in diverse landen talloze gevallen zijn geweest van grote hoeveelheden uitgelekte persoonsgegevens. Dat heeft mij ervan overtuigd dat de bescherming ervan inefficiënt is.

Moet ik herinneren aan de gevallen in Groot-Brittannië, waar niemand minder dan de premier, Gordon Brown, gedwongen was zich bij zijn burgers te verontschuldigen? Moet ik herinneren aan het rapport dat is verschenen in Groot-Brittannië, waaruit blijkt dat de helft van de bevolking in dit land is blootgesteld aan documentenvervalsing en bankfraude? Moet ik eraan herinneren dat zich nu dergelijke gevallen ook in Duitsland voordoen en dat de Duitse regering gedwongen is strenge maatregelen te treffen? Ik weet zeker dat er nog andere landen zijn met dergelijke gevallen, zonder dat ik er toevallig van af weet.

Als zich dergelijke dingen voordoen, voel ik er weinig voor om in te stemmen met de overdracht van persoonsgegevens van het ene land naar het andere. Ik vrees dat deze procedure maar één resultaat zal

opleveren, namelijk precies het resultaat dat ook de terroristen willen: aantasting van het vertrouwen van de burgers in de staat. Dat moet worden vermeden.

VOORZITTER: LUIGI COCILOVO

Ondervoorzitter

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, hoewel het recht niet in een definitie van terrorisme voorziet, weten we allemaal wat dit verschijnsel inhoudt. Duizenden Europeanen zijn het slachtoffer geworden van de gruweldaden van terroristen. We willen een maatschappij die vrij is van de psychologische besmetting van terreur. Daarom moeten we ons wapenen. We moeten ons tegen dit fenomeen verdedigen, maar wel op een intelligente en efficiënte manier. Het lijkt geen twijfel dat we de strijd met het terrorisme moeten aanbinden, maar niet volgens het wraakzuchtige, zij het bijbelse beginsel van "oog om oog, tand om tand". Wij leven in een democratische samenleving en hebben de Unie opgebouwd op waarden die we hoog in het vaandel hebben, zoals de grondrechten, het respect voor de menselijke waardigheid en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, met inbegrip van de persoonsgegevens. Ik zou de rapporteurs daarom hartelijk willen bedanken voor het geleverde werk.

Ik verwelkom de amendementen die zijn ingediend op de conclusies van de Commissie. Tegelijkertijd zou ik echter willen oproepen tot een efficiënt en geharmoniseerd optreden dat ieder van ons tegen terroristische propaganda en het aansporen tot terreur beschermt, in de eerste plaats onze kinderen en jongeren. Zij zijn het meest vatbaar voor terrorisme omdat ze jong en open zijn en een blind vertrouwen hebben in de maatschappij. Daarom moeten we hen beschermen tegen de gevaarlijke teksten die via het internet en andere massamedia worden verspreid, vaak onder het mom van de vrijheid van meningsuiting.

"Aanzetten tot" is een goede omschrijving voor dit soort acties, maar het is niet voldoende om deze concepten op te nemen in een kaderbesluit. We moeten mechanismen ontwikkelen, we moeten een efficiënt Europees stelsel opzetten en goede procedures uitwerken die ons in staat stellen om de daden die we vandaag als een misdaad omschrijven met succes te vervolgen. Zonder deze instrumenten en zonder gemeenschappelijk beleid op dit gebied zullen we nooit het succes boeken dat we zo graag willen bereiken.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). - (PL) Het debat over hoe we het probleem van het terrorisme moeten aanpakken, wordt steeds actueler, met name in het licht van de tragische gebeurtenissen die de afgelopen dagen in Pakistan en in Spanje hebben plaatsgevonden. De Europese Unie, die zich tot doel heeft gesteld haar burgers een hoog niveau van veiligheid en rechtvaardigheid te bieden, wordt vandaag met nieuwe uitdagingen en dreigingen geconfronteerd als gevolg van de ontwikkeling van de informatie- en communicatietechnologieën, waaronder het internet. Met het oog op de toepassing van nieuwe methoden door terroristen, zoals de creatie van duizenden websites die voor de verspreiding van terroristische propaganda worden gebruikt, is een krachtig optreden van de Europese Unie vereist.

Ik sluit me aan bij het standpunt van de rapporteur, mevrouw Lefrançois. Zij acht het absoluut noodzakelijk om een juridisch kader vast te stellen dat op het cyberterrorisme is toegesneden en dat tegelijkertijd de bescherming van de fundamentele vrijheden en de rechten van de EU-burgers garandeert, zoals in het Handvest van de grondrechten is vastgelegd. Daarenboven is het mijns inziens van essentieel belang dat alle lidstaten het Verdrag van de Raad van Europa ter voorkoming van terrorisme ratificeren.

Mario Borghezio (UEN). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het Europees Parlement staat op de bres voor de vrijheid van meningsuiting in heel Europa – ook in Keulen, omdat Keulen deel uitmaakt van Europa – voor ieder die zich uit wil spreken tegen het islamitisch fundamentalisme en totalitarisme, dat als basis niet de islam, maar de fundamentalistische islam van het terrorisme heeft.

Laat het dus afgelopen zijn met de censuur – laten we dat recht verdedigen!

Hier wordt geprobeerd koehandel te bedrijven en het recht op vrijheid te verdedigen door aan ieder die dat wil de mogelijkheid te bieden om zich in moskeeën in gunstige zin uit te laten over terrorisme; als ze hier en daar wat woorden tegen racisme en vreemdelingenhaat toevoegen, kunnen we hen niet meer bekritisseren en kunnen we hen er niet van weerhouden hun propaganda te verspreiden. Men heeft ons het spreken belet en daarom snoer ik mijzelf de mond!

De Voorzitter. – Dank u mijnheer Borghezio; ik denk, of beter gezegd ik leid uit uw besluit om uzelf de mond te snoeren af dat we uw toespraak als beëindigd kunnen beschouwen.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de verslagen proberen, zoals gewoonlijk, gegevensbescherming en het voorkómen van terrorisme met elkaar in overeenstemming te brengen. Natuurlijk, we willen allemaal de strijd opvoeren en de oorlog tegen het terrorisme winnen, maar aangezien we beide doelstellingen willen bereiken, vraag ik me eerlijk gezegd af of datgene waarover we debatteren niet uiteindelijk – zoals alle compromissen – de reikwijdte van de initiatieven zal verminderen. Maar goed, niet zelden staan politietsamenwerking en bescherming van de rechten van individuen lijnrecht tegenover elkaar, en hier wordt een redelijk evenwicht bereikt.

Eén ding is echter zeker, en dat is dat de burgers van de EU worden lastiggevallen met voortdurende, om niet te zeggen verstikkende, beperkingen van hun privacy en het is al even zeker dat dit voor de bescherming tegen terroristen volslagen nutteloos is. Het is namelijk zo dat die, ondanks de wereldwijde controle op de communicatie tussen personen en op hun gaan en staan, nog steeds bekeerlingen maken en dood en verderf zaaien. Helaas reiken onze initiatieven niet zo ver als de arm van een bepaalde vorm van islamitisch radicalisme, dat wellicht op een andere manier bestreden moet worden dan wij nu doen.

Herbert Reul (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, beste collega's! De vorige spreker heeft hier volgens mij ten onrechte een verband gelegd. In Keulen ging het niet om een verbod op redevoeringen tegen fundamentalisme of op redevoeringen van democraten, maar om mogelijke bedreigingen voor de burgers. Het ging om rechts-extremisten die daar rondliepen en zich op een manier hebben gedragen die een gevaar vormde voor de openbare veiligheid. Dat is iets anders, en het een kan niet met het ander worden verward, ook niet even voor de show hier in het Parlement – ik vind me daar echt over op!

Ten tweede: dat we hier in het Parlement zijn overeengekomen om het terrorisme aan te pakken is verstandig, goed en dringend noodzakelijk. Omdat dit moeilijk te verzoenen is met de gegevensbescherming is elk besluit voor iedereen hier in het Parlement enorm moeilijk. Maar het is natuurlijk zo dat als er dingen gebeuren zoals in het Marriott Hotel in Islamabad of zoals nu weer in Spanje, als we constant met dergelijk geweld worden geconfronteerd – en we weten allemaal dat wat deze moordenaars beramen via moderne informatiekanaalen wordt voorbereid en vervolgens via moderne informatie- en communicatietechnologie wordt verwerkt – dat we dan ook geen andere keus hebben. Daarom was het een goed voorstel van de Commissie om te proberen op dit gebied tot Europese afspraken te komen.

Het is een moeilijke afweging en dat zal ook zo blijven. We hebben echter in de eerste plaats de plicht om mensenlevens te beschermen. Wat hebben we aan gegevensbescherming, om het eens recht voor z'n raap te zeggen, als er achteraf doden vallen? Daarom is het juist dat we wat betreft de rekrutering, de financiering, de uitvoering van aanslagen en de verheerlijking van terreurdaden gewoon ook de moderne informatietechnologieën onder de loep nemen en afspraken maken over hoe we die fenomenen in heel Europa bestrijden en dat we op dit gebied ook nationale voorschriften aanvullen met Europese afspraken. Dat is onze absolute plicht. Het gaat erom dat we actie ondernemen. Uiteindelijk is het ook voor het beeld van Europa positief dat we in staat zijn zulke belangrijke vraagstukken op te lossen, ook al vallen de afzonderlijke beslissingen niet mee.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter! Allereerst wil ik hier de gelegenheid aangrijpen om de rapporteurs, mevrouw Lefrançois en mevrouw Roure van harte geluk te wensen, omdat hun in deze verslagen iets is gelukt wat volgens mij uiterst belangrijk is. Als het om terrorisme gaat moeten we er altijd erg goed op letten dat we met de wetten die we uitvaardigen niet de terroristen in de kaart spelen, door namelijk onze samenleving, die op gelijkheid, vrijheid en de rechtsstaat is gebaseerd, van deze instrumenten te beroven, want dan hebben zij hun doel waarschijnlijk echt bereikt en dat willen we allemaal niet.

Daarom vind ik het van het grootste belang dat er beperkingen worden gesteld aan de uitwisseling van gegevens, dat gevoelige gegevens alleen in zeer strikt gereguleerde uitzonderingsgevallen mogen worden verstrekt en dat het doorgeven van gegevens aan derde landen zeer sterk kan worden beperkt.

Bovendien ben ik van mening dat de term “uitlokken van” onjuist is. Hij past niet bij ons rechtssstelsel, en de term “aanzetten tot” was zeker beter geweest. Daarnaast is het belangrijk om op de persvrijheid, de vrijheid van meningsuiting en het brief- en telecommunicatiegeheim te letten.

Ik kan er nu alleen toe oproepen dit te doen. Als we het Verdrag van Lissabon al hadden, was deze oproep niet nodig geweest, dan zaten we in de medebeslissingsprocedure. Maar het is mooi dat die collega's die daar rechts achteraan in de zaal tegen het Verdrag van Lissabon tekeer zijn gegaan, nu ontmaskerd worden. Ze willen minder burgerrechten, minder gegevensbescherming, ze willen minder vrijheid en een zwakker Parlement! Ik ben er zeker van dat de kiezers dit de volgende keer begrepen zullen hebben.

Toomas Savi (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, natuurlijk steun ik de verslagen, maar ik vind de discussie rond de strijd van de EU tegen terrorisme nogal vreemd op dit moment. Het voorzitterschap heeft deze strijd namelijk ernstig ondermijnd door de PMOI, ofwel de Organisatie van Volksmojahedin van Iran, op de zwarte lijst met terroristische organisaties van de EU te zetten, ondanks de uitspraak van het Europese Hof van Justitie, het Gerecht van eerste aanleg en de Britse commissie van beroep betreffende verboden organisaties.

Het vorige besluit om de PMOI op de zwarte lijst te zetten, was naar verluidt het resultaat van louches diplomatieke onderhandelingen die waren gebaseerd op bekrompen nationale belangen.

De Europese Unie kan niet blijven afwijken van de rechtsstaat en daarom roep ik mijn collega's op zich aan te sluiten bij de oproep van de onlangs gevormde Europese commissie voor rechtvaardigheid onder leiding van ondervoorzitter Alejo Vidal-Quadras, die eist dat de PMOI onmiddellijk van de zwarte lijst wordt gehaald.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, onze open en democratische maatschappijen zijn een krachtbron, maar juist die openheid kan worden uitgebuit zodat zij een kwetsbaarheid wordt. Deze kant van het verhaal bespreken we vandaag. Veiligheid is natuurlijk niet alleen een technisch gebeuren. Veiligheid en vrijheid zijn complementair en onze beste bescherming is een gemeenschappelijke, hechte maatschappij in al onze lidstaten, gebaseerd op gedeelde democratische waarden en wederzijds vertrouwen.

De laatste jaren liggen onze instellingen en traditionele waarden echter zowel intern als extern constant onder vuur. Tegelijkertijd zien we een groei van subculturen binnen onze eigen maatschappijen die minachting hebben voor onze vrije waarden, die opzettelijk proberen om alternatieve politieke en wettelijke structuren op te richten, soms door middel van geweld, en die zich verschuilen achter onze complexe en milde rechtssystemen en onze liberale opvattingen over mensenrechten.

De EU heeft vaak niet geholpen. Helaas ziet ze elke crisis als een kans om haar eigen bevoegdheden uit te breiden en stelt ze zich zelden de vraag of haar daden op één gebied ook een schadelijk effect hebben op een ander gebied. Ik twijfel bijvoorbeeld aan het beleid van het vrije verkeer van personen, de lakse aanpak van asiel en immigratie en de pogingen om het Handvest van de grondrechten in de Grondwet op te nemen.

Ik twijfel er niet aan dat ieder van ons manieren wil vinden om het gevaar van terrorisme te bestrijden, maar het ontgaat me ten enenmale waarom de EU het nodig vindt om, door middel van haar kaderbesluit, maatregelen te kopiëren die allang door de Raad van Europa zijn getroffen.

Alle EU-lidstaten zijn lid van dat orgaan, samen met nog negentien andere landen en waarschijnlijk hebben zij allemaal hun wetgeving al aangepast. Er is echter een gebied, dat onder de bevoegdheid van de Raad van Europa valt, dat gebaat zou zijn bij herziening. Ik doel op het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM). Dit is een Verdrag dat onder heel andere omstandigheden tot stand is gebracht, meer dan vijftig jaar geleden. De rechterlijke interpretatie ervan bemoeilijkt vaak het uitzetten van terroristen uit onze landen. Als we iets zinvol willen doen, zouden we wellicht eens een nieuwe blik kunnen werpen op het EVRM.

Marianne Mikko (PSE). - (ET) Dames en heren, persoonsgegevens zijn gevoelige informatie waar uiterst zorgvuldig mee moet worden omgegaan. De bescherming ervan mag geen leemten vertonen en moet feilloos werken. Dat is ook precies het doel van de door de rapporteur ingediende amendementen op het voorstel voor het ontwerp-kaderbesluit van de Raad over de bescherming van persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken. Ik feliciteer ook de rapporteur met het verrichte werk.

Het kaderbesluit zal grote gevolgen hebben voor een van de grondrechten van de burgers in de Europese Unie: het recht op privacy. Aangezien het Europees Parlement zich altijd zonder enig voorbehoud sterk heeft gemaakt voor een krachtig, beschermingsgericht kaderbesluit dat een hoge mate van gegevensbescherming mogelijk maakt, moet de Raad de amendementen van het Parlement uiterst serieus nemen. De uitwisseling van persoonsgegevens moet in goede banen worden geleid via een begrijpelijke standaardgedragscode, die moet voorzien in betrouwbare bescherming met waarborgen voor de eerbiediging van de grondrechten van personen.

Het allerbelangrijkste is dat wordt aangegeven hoe persoonsgegevens in de praktijk moeten worden gebruikt. De verwerking van persoonsgegevens die licht werpen op de raciale of etnische achtergrond van betrokkene, op politieke opvattingen, religieuze of filosofische overtuigingen, het lidmaatschap van beroepsorganisaties, de gezondheid of de seksuele geaardheid, moet even streng worden gereguleerd als geneesmiddelen. Het is

niet zo dat de enige beperking mag liggen in een clausule die zegt dat die verwerking is toegestaan wanneer die van essentieel belang is en dat er voldoende waarborgen moeten zijn – dit is te algemeen, de uitzonderingen moeten expliciet worden gemaakt. De toegang tot persoonsgegevens en de openbaarmaking ervan moeten plaatsvinden binnen wettelijke kaders, de beveiliging ervan moet volledig worden gewaarborgd. Daarvoor hebben we een waterdicht, specifiek, beschermingsgericht kaderbesluit en controlesysteem nodig. Het is onze taak de grondrechten van onze burgers veilig te stellen en tegelijkertijd terrorisme te ontmoedigen. Dit moet met de grootst mogelijke zorgvuldigheid worden omringd.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, ik dank de rapporteurs voor hun uitstekende werk, dat een wezenlijke verbetering betekent van het voorstel van de Commissie. In het verleden heeft het me moeite gekost om steun te verlenen aan verslagen over terrorisme, ondanks het feit dat ik terrorisme serieus als een van de belangrijkste tests beschouw voor de geloofwaardigheid van onze Unie en haar vermogen tot solidariteit en medeverantwoordelijkheid. Met alle respect voor de collega's uit lidstaten die door de waanzin van het terrorisme worden getroffen, wil ik erop wijzen dat het onze belangrijkste verantwoordelijkheid is om ervoor te zorgen dat de democratie nooit wordt verdedigd met ondemocratische middelen. De rechtsstaat moet worden gehandhaafd, evenals de eerbiediging van de integriteit van de burgers.

De wazige passages van de Commissie over het strafbaar stellen van publiekelijke uitlokking zijn, evenals andere voorstellen om het goedpraten van terrorisme hieraan toe te voegen, dermate vaag en voor zoveel uitleg vatbaar, dat het doel van de wetgeving, namelijk voor een gemeenschappelijk beschermingsniveau in de Unie te zorgen, ernstig in diskrediet dreigt te worden gebracht. De strijd tegen het terrorisme moet op een gemeenschappelijke basis worden gevoerd, maar met respect voor de verschillende juridische tradities en normen van de Unie en vooral ook met respect voor democratische tradities en waarden.

Jas Gawronski (PPE-DE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, velen hebben vanmorgen het woord gevoerd over de oorlog tegen het terrorisme en daarbij geconstateerd dat het moeilijk is oorlog te voeren tegen iets dat geen vaste vorm heeft, geen leger heeft en geen grondgebied heeft, maar eenvoudigweg een tactiek is.

Deze vreemde oorlog is nog niet gewonnen, en het zal zonder twijfel moeilijk zijn hem te winnen, maar er zijn wel een aantal positieve resultaten bereikt, zoals alleen al het feit dat er sinds 11 september geen aanslagen meer zijn gepleegd op de Verenigde Staten. Er is voor deze successen echter een hoge prijs betaald en ik deel de bezorgdheid van de rapporteur, mevrouw Lefrançois, die vindt dat de scheidingslijn tussen de vrijheid van meningsuiting en schending van het recht soms erg dun is en volgens wie het risico niet denkbeeldig is dat de wil om de veiligheid van de Europese burgers te verbeteren in de praktijk leidt tot een beperking van hun rechten en vrijheden.

Het is allesbehalve eenvoudig om een evenwicht te vinden tussen deze twee behoeften, deels omdat we ons op onbekend terrein bevinden: terrorisme is een zo recent verschijnsel dat we niet kunnen terugrijpen op precedentes of uit ervaring kunnen putten. Het staat buiten kijf dat er in naam van de oorlog tegen het terrorisme in strijd met de wet is gehandeld, hoofdzakelijk door dat land dat het meest heeft gedaan om, ook in ons belang, terrorisme te bestrijden – de Verenigde Staten. De reden daarvoor is dat het beteugelen van terrorisme een prijs heeft: de beperking van burgerlijke vrijheden.

Het is aan de andere kant makkelijk om geen fouten te maken als je weinig of niets doet. Als wij in de Europese Unie voor een veiliger toekomst willen zorgen, moeten we dus meer doen; we moeten de maatregelen van de lidstaten en de initiatieven van de geheime diensten beter op elkaar afstemmen en we moeten vooral niet de Verenigde Staten de last van deze verantwoordelijkheid alleen laten dragen. Dan zullen we misschien ook kunnen proberen onze principes te doen gelden, evenals onze ideeën over die dunne scheidingslijn tussen de veiligheid van burgers en mensenrechtenschendingen.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) De samenwerking tussen de instellingen van de Europese Unie bij de bestrijding van het terrorisme moet perfect functioneren, vooral omdat dit fenomeen steeds sterker wordt. Terrorisme is de belangrijkste vijand van stabiliteit en wereldvrede geworden. Als wij terugdenken aan de gebeurtenissen van 11 september of die van Madrid en Londen een paar jaar geleden, hebben we een perfect tafereel van afgrijzen, angst en lijden.

Om de veiligheid van de burgers zeker te stellen moeten we dringend acties ondernemen op het gebied van terrorismebestrijding. Dit dient te gebeuren in nauwe samenwerking met lokale en regionale autoriteiten. Geen enkel aspect van het kaderbesluit mag worden geïnterpreteerd als een vermindering of inperking van de fundamentele rechten of vrijheden, zoals de vrijheid van meningsuiting, vereniging of samenscholing. Het uitdrukken van radicale, polemische of controversiële standpunten over politiek gevoelige kwesties,

inclusief het terrorisme, valt niet onder de draagwijdte van het kaderbesluit. Zolang wij een evenwicht bewaren tussen het respecteren van de vrijheden en het beschermen van de veiligheid van de burgers, dient ieder initiatief te worden begroet.

Mihael Brejc (PPE-DE). - (SL) De twee verslagen over de kaderbesluiten zijn twee nieuwe stukjes in de steeds verder uitdijende puzzel van verordeningen, richtlijnen en andere documenten ter bestrijding van het terrorisme. Ik steun beide verslagen omdat beide kaderbesluiten volgens mij nodig zijn en omdat er een redelijke balans is gevonden tussen veiligheidsmaatregelen en de vrijheid van het individu. Ik ben van mening dat de Commissie en de Raad in de toekomst meer aandacht moeten besteden aan de volgende punten.

Ten eerste: het hand over hand toenemende aantal antiterrorismewetten, en het zorgen voor meer transparantie daarin. We hebben, ook in dit opzicht, overbodige en onpraktische wetten, of bepalingen daarin, die na een grondige bestudering aangepast of ingetrokken moeten worden.

Ten tweede: de toepasselijkheid van wetten, en daarmee de doeltreffende bestrijding van het terrorisme, hangen niet alleen af van solide wetgeving, maar ook van doeltreffende samenwerking tussen de lidstaten en hun politie- en veiligheidsdiensten. We hebben op dit punt nog niet het gewenste niveau bereikt.

We moeten de controlemechanismen van de Europese Unie en de lidstaten bestuderen en vergelijken. We moeten extra aandacht schenken aan verlies of misbruik van gegevens van databanken, waarover ook informatie moet worden uitgewisseld tussen de lidstaten.

Tot slot moeten we meer aandacht besteden aan voorlichting, zodat het publiek beter begrijpt waarom bepaalde maatregelen nodig zijn.

Mijn gelukwensen met beide verslagen.

Iliana Malinova Iotova (PSE). - (BG) Helaas vormen de recente gebeurtenissen in Pakistan het zoveelste categorische bewijs van hoe actueel de discussie van vandaag is. En uit die discussie moet een duidelijk en categorisch antwoord voortkomen op twee principiële vragen: in de eerste plaats of we met het voorgestelde document daadwerkelijk genoeg hebben gedaan om de strijd tegen de misdaad te steunen, en op de tweede plaats of we bij onze inspanningen daarvoor de mensenrechten hebben gerespecteerd en de persoonsgegevens van onze burgers voldoende hebben beschermd. In zijn lange voorgeschiedenis is dit document onderhevig geweest aan veel controverse en wijzigingen, en ik wil de rapporteurs prijzen voor hun goede werk om uiteindelijk te komen tot op consensus gebaseerde en uitgebalanceerde tekst.

Bijzondere aandacht verdienen de amendementen die zijn voorgesteld in het verslag van mevrouw Roure, die vereisen dat de persoonsgegevens alleen voor wettige doeleinden worden verzameld en Verdrag nr. 108 wordt nageleefd, terwijl de betrokkene verplicht wordt geïnformeerd over het doel van de verwerking van zijn gegevens. En toch zijn er bepalingen die de Raad voorstelt, die tot gegronde zorg aanleiding geven. Ik ben het helemaal eens met het voorstel van mevrouw Roure tot het laten vervallen van artikel 1, lid 4, van het voorstel van de Raad waarbij gevallen met betrekking tot de nationale veiligheid de facto van de werkingssfeer van het huidige kaderbesluit worden uitgesloten. Ik ben ervan overtuigd dat, indien die bepaling gehandhaafd blijft, het wetgevingsbesluit waarover we binnen enkele uren zullen stemmen, de mogelijkheid zal bieden de wet te omzeilen en zelfs te misbruiken, aangezien het begrip "nationale veiligheid" te algemeen is en op diverse manieren kan worden geïnterpreteerd. Zo heeft zich onlangs in Bulgarije een geval voorgedaan waarbij werd geprobeerd persoonsgegevens op te vragen bij het nationale ziekenfonds. Alleen dankzij de prompt maatregelen van de leiding van het ziekenfonds kon dit worden voorkomen.

De controlefuncties en de bevoegdheden van de nationale toezichthouders en van de Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming moeten worden uitgebreid. Helaas blijkt uit de analyse dat deze instanties veeleer vaak worden ingezet om voor de naleving van specifieke wettelijke bepalingen te zorgen, maar in feite geen enkele sanctionerende of onderzoekende functie hebben. Aan de lidstaten van de Europese Unie moet worden aanbevolen deze functies uit te breiden.

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, ik wil eerst ingaan op het tweede verslag, namelijk het kaderbesluit inzake terrorismebestrijding. We weten dat activiteiten ter bestrijding van terrorisme noodzakelijk zijn, aangezien het een feit is dat er binnen de Unie meer dan 300 Al-Qaida-initiatieven bestaan en meer dan 500 websites beschikbaar zijn die zelfs recepten voor het maken van bommen bevatten. Dat is duidelijk en ik geloof dat het noodzakelijk is om te proberen het evenwicht te bewaren, dus enerzijds de grondrechten te beschermen, maar anderzijds ook alle denkbare maatregelen te nemen om te voorkomen dat er terroristische activiteiten met dodelijke afloop plaatsvinden.

Ik wil hier één punt benadrukken. Ik geloof dat het Europees Parlement een grote fout zou maken als hier tot een wijziging van de terminologie zou worden besloten en het “uitlokken” van een terroristisch misdrijf zou worden vervangen door het “aanzetten” daartoe. En wel om de eenvoudige reden dat het aanzetten tot een dergelijk misdrijf pas kan worden bewezen als er al doden zijn gevallen. Maar dan is het al te laat! Niemand zou daar begrip voor hebben of dat aanvaarden. Wanneer echter het uitlokken is opgenomen in deze rechtshandeling, bestaat de mogelijkheid om al in te grijpen als er toe wordt opgeroepen een wet te overtreden of een handeling te verrichten waarop een straf in verband met een terreuractiviteit staat.

Dat wil zeggen dat we hier de mogelijkheid hebben om mensenlevens te redden voordat een terreurdaad wordt gepleegd. Ik zou het daarom betreuren als het Parlement hier een verkeerde weg zou inslaan door de terminologie te wijzigen. Ook omdat de Raad van Europa het op “uitlokken” houdt. Als ik het goed begrip zijn ook de Raad en de Commissie deze mening toegedaan, en wij moeten ons – dat is een appel aan u allen – daarbij aansluiten en de term “uitlokken van” laten staan, omdat daarmee mensenlevens kunnen worden gered voordat terroristische acties kunnen worden uitgevoerd.

Andrzej Jan Szejna (PSE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, vooreerst zou ik mevrouw Roure willen bedanken voor haar verslag over de bescherming van persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken.

Het staat als een paal boven water dat de snelle vaststelling van een kaderbesluit voor de bescherming van persoonsgegevens in de derde pijler zal bijdragen tot een betere bescherming van deze gegevens, evenals van de privésfeer en de fundamentele rechten van alle burgers in de lidstaten van de Europese Unie. Voor ons socialisten is deze kwestie een prioriteit, niet alleen omdat het ons momenteel op dit gebied aan geschikte wettelijke oplossingen ontbreekt, maar ook en vooral gezien het belang van deze aangelegenheid voor iedere inwoner van de Europese Unie.

Naar mijn mening vertoonde het vorige besluit van de Raad te veel hiaten. Het garandeerde de bescherming van persoonsgegevens slechts in minimale en zeker niet in afdoende mate. Ik steun bijgevolg ten volle de door de rapporteur voorgestelde amendementen op het voorstel van de Raad waarmee wij geen genoegen konden nemen. Dat geldt voornamelijk voor de amendementen met betrekking tot de bescherming van gegevens in verband met DNA, de gezondheid en de seksuele geaardheid van burgers. Alle persoonlijke en gevoelige informatie over het leven van een individu, zoals informatie over de raciale of etnische afkomst en over godsdienstige of wereldbeschouwelijke overtuigingen, behoeven speciale bescherming. De verwerking van deze gegevens is enkel toelaatbaar in uitzonderlijke situaties, die op zeer precieze wijze in de wet worden omschreven en waarvoor de voorafgaande toestemming van een rechtbank vereist is.

Het is eveneens van fundamenteel belang dat de rapporteur de moeite heeft genomen om tot een oplossing te komen voor het probleem van de bescherming van gegevens wanneer deze verder worden verwerkt en aan derde landen of particuliere instanties worden verstrekt, aangezien de meeste misbruiken net in dergelijke situaties worden vastgesteld.

Wij hebben behoefte aan een nauwkeurig kaderbesluit dat garant staat voor een niveau van gegevensbescherming dat minstens equivalent is met het niveau dat in de eerste pijler wordt gewaarborgd door de richtlijn uit 1995 en door Verdrag nr. 108.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, soms ben ik bang dat het feit dat dit Parlement zo vaak debatteert over terrorisme een zorgwekkend gebrek aan overeenstemming over onze tegenreactie weerspiegelt. De terroristische gruweldaden die gedurende tientallen jaren over de hele wereld zijn begaan, waaronder de recente bomaanslag in Islamabad, zouden toch onze ogen moeten hebben geopend voor zijn ware, kwade karakter en de noodzaak om resoluut en onmiskenbaar de bestaande bedreiging die het tegen de westerse democratie en manier van leven vormt te bestrijden.

Daarom verwelkom ik de samenwerking tussen EU-lidstaten om zware straffen vast te stellen en op te leggen aan degenen die aanzetten tot terrorisme. Ik kan me de demonstraties in Londen nog herinneren die samenvielen met de uitgave van striptekeningen in Denemarken die de profeet Mohammed afbeeldde. We zijn in Europa natuurlijk trots op onze vrijheid van meningsuiting en demonstranten die borden dragen met daarop de leus dat mensen die de islam beledigen moeten worden onthoofd, hebben met hun tot geweld aanzettende haatspraak duidelijk de grens van de vrijheid van meningsuiting overschreden.

In het VK hebben we onlangs de grenzen wat betreft voorlopige hechtenis zonder aanklacht op verdenking van betrokkenheid bij terrorisme besproken. Ik ben persoonlijk van mening dat we de politie en

veiligheidsdiensten de hulpmiddelen moeten geven die ze nodig hebben om onze burgers te beschermen, natuurlijk onder strenge wettelijke waarborgen.

Dat is zeker wat de meeste mensen in mijn land en de overige burgers in Europa willen, volgens de opiniepeilingen. Verder ben ik met betrekking tot gegevensbewaring vaak verbijsterd over hoe het Parlement een zo absolutistische - in plaats van evenwichtige - benadering ten opzichte van burgerlijke vrijheden hanteert. Natuurlijk, er moeten duidelijke waarborgregels bestaan over hoe informatie wordt gedeeld, maar nogmaals, we moeten onze rechtshandhavinginstanties ondersteunen.

Ten slotte, de EU zou de Hezbollah op de lijst van verboden terroristische organisaties moeten zetten. Dat zij dat in het verleden niet heeft gedaan ondanks *prima facie*-bewijs, toont het ogenschijnlijke tekort aan vastberadenheid van de EU en dat is koren op de molen van degenen die onze manier van leven in een democratie willen vernietigen.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de uitwisseling van informatie tussen de politiekorpsen van de lidstaten is essentieel om bedreigingen van terrorisme te bestrijden en, sterker nog, het voorkomt gruweldaden. Veel gruweldaden zijn op mijn eigen eiland Ierland voorkomen door zulke uitwisselingen.

Lange tijd waren Ierland en het VK onwillig om dit te doen vanwege een diepgeworteld wantrouwen. De gevolgen waren afschuwelijk. Het zal daarom geen verrassing zijn dat ik helemaal achter het uitwisselen van informatie sta. Ik maak me echter, net als mijn collega's, zorgen dat de herziene voorstellen van de Raad onvoldoende bescherming bieden op het gebied van persoonlijke gegevens, zoals is geschetst in het verslag van Martine Roure. We zullen de ETA en de IRA en alle anderen die de democratie en mensenrechten verachten, niet verslaan door zelf onze democratische normen te ondermijnen.

Ik doe daarom een beroep op de Commissie en de Raad om onze bezorgdheden als rechtstreeks gekozen politici serieus te nemen. Het is belangrijk dat de ontwikkeling van de Europese Unie niet wordt belemmerd en dat we voorkomen dat we de indruk wekken dat de EU kan optreden buiten de wetgeving van de lidstaten om. Ik had gehoopt dat we deze zaken zouden kunnen behandelen onder Lissabons nieuwe medebeslissingsprocedures. Dat is nu helaas niet mogelijk, maar we moeten blijven werken aan de versterking van de legitimiteit van dit Parlement en de Europese Unie. Dit zullen we niet bereiken wanneer we de rechten van burgers ondermijnen.

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik verwelkom dit verslag. Ik wil bij aanvang even zeggen dat ik de strijd tegen het terrorisme ten stelligste steun, en ik heb mijn hele politieke carrière gewijd aan het bestrijden van terrorisme door de IRA en de Loyalisten in Ierland, dus neem dat maar voor waar aan.

Maar we moeten voldoende machtsevenwicht garanderen om burgers te beschermen tegen staatsterrorisme en misbruik van gegevens door de staat, de Unie, of door journalisten, organisaties, individuen, of instanties wat dat betreft, degenen die informatie stelen of op een andere manier in het bezit komen van informatie die privé en vertrouwelijk is.

Het middel mag niet erger worden dan de kwaal. De bewaring en verwijdering van zulke gegevens vormt een cruciaal onderdeel van deze waarborg. Elke poging tot het vernederen van individuen of enige vorm van poging tot chantage – politiek, financieel of anderszins – zou een strafbaar feit moeten zijn en zou nadrukkelijk veroordeeld moeten worden door ieder weldenkend mens.

Het verwijderen van deze gegevens wordt vaak overgelaten aan de private sector, om ze te vernietigen nadat een bepaalde tijdsperiode is verstreken. Persoonlijk ben ik er niet zeker van dat de private sector – en dat geldt voor de publieke sector ook trouwens – over voldoende waarborgen beschikt om gegevens te vernietigen die niet meer nodig zijn in de strijd tegen het terrorisme. Ik vind dat degenen die privé-informatie niet beschermen en ruimte laten voor misbruik en verkeerde interpretaties de zwaarste straffen opgelegd zouden moeten krijgen, of deze personen nu in de publieke of private sector actief zijn, en ik doe een dringend verzoek aan de Commissie om hier rekening mee te houden. Onze taak als afgevaardigden is ervoor te zorgen dat de democratie kan blijven bestaan. We moeten er daarom voor zorgen dat we alle middelen hebben om tot het uiterste te kunnen vechten tegen terrorisme, maar dat betekent niet dat we slordig moeten omgaan met de reputaties, de vertrouwelijkheid of de privacy van onze burgers, en ik doe een dringend verzoek aan de Commissie om daar rekening mee te houden.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Dames en heren, het terrorisme vormt een van de ernstigste bedreigingen voor de democratie en de economische en maatschappelijke ontwikkeling van Europa en de wereld. Helaas spelen

moderne informatie- en communicatietechnologieën een belangrijke rol bij de verbreiding van de terroristische dreiging. Terroristen maken maar al te vaak gebruik van het overal ter wereld beschikbare goedkope, snelle en eenvoudig toegankelijke internet om terroristische informatie te verspreiden en nieuwe leden en sympathisanten te ronselen. Om die reden ben ik ingenomen met het kaderbesluit van de Raad tot wijziging van Kaderbesluit 2002/475/JBZ inzake terrorismebestrijding, onder meer omdat hiermee het aanzetten tot het plegen van strafbare feiten en het werven en trainen van mensen voor terroristische activiteiten, strafbaar gesteld wordt. Een andere reden waarom ik ingenomen ben met dit kaderbesluit is mijn overtuiging dat de internationale dreiging van het terrorisme vraagt om een internationaal antwoord. Geen enkele Europese lidstaat is in staat dit probleem in zijn eentje op te lossen. De activiteiten van de lidstaten op dit vlak dienen dan ook te worden gecoördineerd. In een democratie, in de democratische Unie van Europese landen, dient de strijd tegen het terrorisme echter binnen het kader van de democratische rechtsstaat te worden gevoerd en met in achtneming van de mensenrechten en de burgerrechten. Daarom schaar ik mij volledig achter de door onze beide rapporteurs ingediende voorstellen ter versterking van deze elementen. Tot slot zou ik graag alle betrokken partijen, de Raad, de Commissie en het Parlement willen oproepen zich in te zetten voor een versnelde goedkeuring van het compromisvoorstel.

Dumitru Oprea (PPE-DE). - (RO) In het derde millennium wordt de schoonheid van het concept *global village* bedreigd door het wereldwijd terrorisme. Aangezien individuele staten wegens het principe van subsidiariteit niet meer dan 10-15 procent van de cyberspace kunnen controleren, terwijl de rest het domein blijft van privéorganisaties en gezinnen, denken wij dat er voor het eerst een mondiale aanpak vereist is en dat het wereldwijde terrorisme met een nieuw concept beantwoord moet worden - *Global care of the global village*. De Europese Unie zal er middels een dergelijke aanpak en middels een beveiligingsstrategie voor de mondiale cyberspace blijk van geven dat ze zich bekommert om de veiligheid van de wereld en van haarzelf.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ondanks zijn vreselijke gevolgen is internationaal terrorisme helaas nog steeds een controversieel onderwerp. We willen bescherming, maar we protesteren bij de autoriteiten tegen de kosten en het gevaar, wanneer ze voorstellen om beschermingsmaatregelen te implementeren. We betreuren de terroristische aanvallen, maar we protesteren tegen beperkingen en willen ten volle gebruik kunnen maken van onze rechten, ondanks het feit dat we heel goed weten dat de daders ons democratische systeem misbruiken.

Idealiter zou elke beperking van onze rechten gecompenseerd moeten worden met een overeenkomstige vergroting van onze veiligheid wanneer we met terroristische aanvallen worden geconfronteerd. Tegelijkertijd hebben we de neiging om ons te verzetten tegen uniformering van wetgeving tegen terrorisme, al weten we dat de gevolgen even destructief zijn. Bovendien, aanvallen kunnen in frequentie toenemen als de straf milder wordt.

Om een effectieve bescherming tegen terrorisme te kunnen bieden, moeten we daarom misschien tot een besluit komen en eerst deze tegenstrijdige denkbeelden verzoenen.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, er gaat bijna geen dag voorbij zonder dat er een terroristische daad plaatsvindt. Terrorismen is een hevige infectie in het lichaam van onze maatschappij. Als deze niet wordt behandeld, zal zij zich, net als elke andere infectie, verder verspreiden tot zij de patiënt uitschakelt of zelfs doodt.

Drastische maatregelen zijn nodig. Sommige van die maatregelen zijn controversieel en zullen ongetwijfeld de persoonlijke vrijheden ietwat schenden, maar alles in aanmerking genomen, zijn zij onmisbaar. In de perfecte wereld is een strenge bescherming van gegevens van het grootste belang, maar in een door terrorisme zieke wereld moeten er helaas concessies worden gedaan. Uitzonderlijke omstandigheden vragen om uitzonderlijke maatregelen.

Ik denk dat dit de manier is waarop we tegen besluiten over het bestrijden van terrorisme moeten aankijken. Als we dan echt moeten kiezen tussen het sluiten van enkele kleine compromissen op het gebied van persoonlijke vrijheden en een veel effectievere manier van terrorismebestrijding, ben ik van mening dat we moeten kiezen voor het laatste. Ik sluit af met de volgende vraag: als het stimuleren van bepaalde wrede misdaden zoals pedofilie op het internet een misdaad is – en dat is het ook – waarom zou dat dan niet moeten gelden voor het stimuleren van terrorisme?

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, namens de gepensioneerden en de Partij van de Gepensioneerden die mij hier in het Europees Parlement verkozen hebben, wil ik u graag vertellen hoe volgens ons het terrorisme bestreden moet worden: de financiële middelen van het Parlement en van Europa moeten in ruimere mate besteed worden aan het verlichten van het lijden van de

bevolkingsgroepen waarvan de terroristen de meeste steun krijgen. Deze middelen moeten worden gecontroleerd, zodat ze worden gebruikt om de bevolking te helpen en niet om de illegale belangen van bepaalde corrupte leiders te financieren. Ik sta dan ook achter het "Marshallplan" dat de Italiaanse premier, Silvio Berlusconi, heeft voorgesteld om het Palestijnse volk te helpen.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Ik verwijs naar het verslag van mevrouw Roure. Het recht op bescherming van persoonsgegevens is een fundamenteel recht. Burgers wier gegevens worden verwerkt, hebben rechten die moeten worden gerespecteerd, zowel op nationaal als Europees niveau. Op Europees niveau bestaan er vele verordeningen en richtlijnen die een uitwisseling van informatie voorschrijven met betrekking tot overtredingen die door Europese burgers worden begaan in een lidstaat, die niet het land van verblijf is. Ik verwijs hier naar de verordening inzake de toegang tot het beroep van wegvervoerder en naar de richtlijn ter facilitering van de grensoverschrijdende handhaving van de verkeersveiligheid. Al deze Europese regelingen vereisen informatiesystemen die het mogelijk moeten maken de relevante mededelingen en informatie tussen lidstaten over te dragen.

Alle relevante informatiesystemen moeten een openbaar deel bevatten, maar tevens een beveiligd deel, dat de gegevens dient te bevatten aangaande in andere lidstaten begane overtredingen, slechts toegankelijk dient te zijn voor de ter zake bevoegde instellingen en bovenal de persoonsgegevens dient te beschermen.

Jim Allister (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, gelet op het barbaarse terrorisme van de afgelopen tijd in Pakistan, Spanje en Jeruzalem en verscheidene nieuwe terrorismepogingen door de IRA in mijn eigen land, kan niemand van ons het zich veroorloven genoegzaam achterover te leunen. Echter, het is naïef om te denken dat er een pan-Europees wondermiddel bestaat. Ja, we hebben een werkzame uitlevering nodig en ja, we moeten effectief samenwerken, maar wetgeving die zo geharmoniseerd is dat zij gereduceerd is tot de kleinste gemene deler is eerder een hindernis dan een hulpmiddel.

Dit zijn in de eerste plaats zaken die op nationaal niveau moeten worden bepaald. Het Verenigd Koninkrijk, bijvoorbeeld, probeert te voorzien in een hechtenis van 42 dagen, dat is meer dan ik noodzakelijk acht, maar het is Londen en niet Brussel dat het recht heeft om dat besluit te nemen.

Met een aanpak volgens deze voorstellen zou het spoedig gedaan zijn met deze handelingsvrijheid van de lidstaten. De expansionistische agenda van de EU zou daar misschien garen bij spinnen, maar het terrorisme overwinnen we er niet mee.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). - (RO) In de hoedanigheid van vertegenwoordiger van de Roemeense burgers, vind ik het zeer belangrijk dat het Europees Parlement deelneemt aan het besluitvormingsproces met betrekking tot de bescherming van persoonsgegevens die verzameld worden in het kader van de wetshandhaving. Wij moeten in het oog houden dat het recht van de Europese burgers op bescherming van persoonsgegevens essentieel is, maar dat tegelijkertijd de instellingen die zich toeleggen op de strijd tegen terrorisme en criminaliteit toegang tot deze informatie moeten hebben.

Dit verslag speelt een buitengewoon belangrijke rol bij het opzetten van een wetgevend kader voor wat de kwaliteit, definiëring en kenmerken van persoonsgegevens en de overdracht van gegevens aan derde landen of aan particulieren betreft. Ik sta achter de bepaling dat de gegevens niet langer mogen worden bewaard dan nodig en de lidstaten worden opgeroepen om procedurele en technische maatregelen te implementeren die ervoor moeten zorgen dat deze beperkingen worden gerespecteerd.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, mijn felicitaties aan mijn collega's, mevrouw Lefrançois en mevrouw Roure, voor hun verslagen. Ik wil echter van de gelegenheid gebruik maken om u erop te wijzen dat de Franse politie zojuist een belangrijke terrorist heeft aangehouden, zodat ik ook de Franse regering en de Franse politie wil feliciteren. Onze politiekorpsen, onze rechters en onze regeringen moeten kunnen rekenen op de samenwerking van onze politieke autoriteiten.

Jacques Barrot, vicevoorzitter van de Commissie. - (FR) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen zou ik het Europees Parlement in zijn geheel willen feliciteren met dit kwalitatief hoogstaande debat. Het Europees Parlement is wettelijk gezien weliswaar in afwachting van de ratificatie van het Verdrag van Lissabon, maar heeft vanmorgen blijk gegeven van volwassenheid door met een zeer grote meerderheid zijn goedkeuring te geven aan twee verslagen – het verslag van mevrouw Lefrançois en het verslag van mevrouw Roure. In deze twee verslagen wordt beoogd de juiste balans te vinden tussen de collectieve bescherming tegen het terrorisme, die wij onze burgers moeten garanderen en de individuele bescherming van onze vrijheden. Ik geloof inderdaad dat dit tweeledige evenwicht de sleutel is om de juiste oplossingen te vinden.

Ik zal in het kort de discussie weergeven, mijnheer de Voorzitter, en ik wil eerst teruggaan naar het verslag van mevrouw Lefrançois over terrorismebestrijding. Ik wil er even op wijzen dat vrijheid van meningsuiting – inclusief het recht om kritiek te uiten – weliswaar een van de fundamentele pijlers vormt waarop de Europese Unie is gebouwd, maar dat het aanzetten tot rassenhaat onder het mom van vrijheid van meningsuiting niet als aanvaardbaar mag worden beschouwd. Een racistisch discours is misbruik van de vrijheid van meningsuiting en kan niet worden getolereerd.

Vervolgens zou ik u eraan willen herinneren dat het voorstel van de Commissie op basis van een grondige effectbeoordeling is opgesteld. Er hebben tal van raadplegingen plaatsgevonden, en het voorstel van de Commissie is in feite gebaseerd op het Verdrag van de Raad van Europa ter voorkoming van terrorisme en wij hebben geprobeerd de evenwichtige formulering van misdrijven uit dit Verdrag over te nemen.

Als mevrouw Lefrançois en de vele afgevaardigden die hun steun hebben gegeven aan de term "aanzetten tot" mij toestaan, dan zou ik er graag een paar minuten voor willen uittrekken om de term "uitlokken van" te verdedigen: het voordeel van de term "uitlokken van" is dat deze nieuw is. Daarom heeft de Raad van Europa de term gebruikt; dankzij deze nieuwigheid kan er een exacte, gemeenschappelijke definitie van worden opgesteld binnen de Europese Unie. Uitlokking is geen begrip dat vatbaar is voor interpretatie. Ik denk dat het goed kan worden afgebakend door de jurisprudentie. Waar het ons om gaat, is dat wij willen voorkomen dat er daadwerkelijk een terroristische aanslag moet plaatsvinden om degenen die hiertoe – met name door hun woorden – hebben opgeroepen, strafbaar te kunnen stellen, ook al vindt de aanslag niet plaats, en dat is nu juist het probleem. Ik laat het echter aan de wijze dialoog tussen de Raad en het Parlement over om hiervoor een oplossing te vinden.

Tevens wil ik opmerken dat in de huidige tekst van het kaderbesluit in artikel 1, lid 2, een vrijwaringsclausule inzake de mensenrechten staat die betrekking heeft – en ik denk dat mevrouw Lefrançois het hiermee eens is – op het gehele kaderbesluit.

Tot slot, mijnheer de Voorzitter, wil ik benadrukken dat het van belang is om deze actie ter bestrijding van het terrorisme binnen het geïntegreerde institutionele kader van de Europese Unie te plaatsen. Door deze tekst in het Europees recht op te nemen zijn wij verzekerd van de effectiviteit ervan. Bij bepaalde, specifieke handelingen kunnen wij dan uitgaan van een uniform rechtskader als het gaat om de aard en de hoogte van de strafrechtelijke sancties en om de regels ten aanzien van de rechtsmacht. Hierdoor zal het mogelijk zijn de samenwerkingsmechanismen van de Europese Unie waaraan in het kaderbesluit van 2002 wordt gerefereerd, toe te passen.

Mijnheer de Voorzitter, ik dank de rapporteur en het Parlement nogmaals voor al het werk dat zij de afgelopen twee jaar met betrekking tot dit belangrijke onderwerp hebben verricht. Alles tezamen genomen hoop ik dat er nu snel een besluit wordt genomen, gezien al het werk dat is verricht en de noodzaak – zoals velen van u hebben onderstreept – om het terrorisme op doeltreffende wijze te bestrijden.

Dan kom ik nu op de tweede tekst, die onlosmakelijk met de eerste verbonden is, en ik denk dat het Parlement er goed aan heeft gedaan ze te combineren en tegelijkertijd gegevensbescherming en bescherming van de persoonlijke vrijheid te verlangen. Mijn dank gaat uiteraard uit naar mevrouw Roure, die zich op bijzonder energieke wijze sterk heeft gemaakt voor dit evenwicht, evenals voor gegevensbescherming. Het was inderdaad belangrijk dat deze tekst gelijktijdig met de tekst over terrorismebestrijding zou verschijnen, zodat de met wetshandhaving belaste autoriteiten in de nabije toekomst over specifieke regels inzake gegevensbescherming zouden kunnen beschikken. Zoals ik heb gezegd – en ik wil daar niet te veel de nadruk op leggen – had de Commissie, net als het Parlement, duidelijk verder willen gaan wat gegevensbescherming betreft. Minister Jouyet gaf aan dat het Franse voorzitterschap weliswaar hetzelfde wilde, maar er rekening mee moest houden of er een compromis kon worden bereikt. Ik kan alleen maar zeggen dat de Commissie zal proberen de evaluatiebepaling en overweging 6 bis op een goede manier te benutten. Daarom luisteren wij naar uw Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken en proberen wij rekening te houden met uw wens voor een ambitieuze herziening van het kaderbesluit om de uitbreiding van het toepassingsgebied te evalueren. Dat is in ieder geval wat de Commissie kan doen en wat ik persoonlijk zal trachten te doen. Ik weet dat het Europees Parlement graag wil dat deze herziening op korte termijn plaatsvindt. Ik hoop dat de Raad zal instemmen met een herziening binnen een tijdpad dat het mogelijk maakt de Europese maatregel snel in orde te maken.

Dit is wat ik wilde opmerken, mijnheer de Voorzitter. Ik zou tevens tegen alle sprekers willen zeggen dat ik veel waardering heb voor het hoge niveau van dit debat over zo'n belangrijke kwestie, een kwestie waarin Europa het voorbeeld moet geven, zowel door een doeltreffende collectieve bescherming tegen terroristische dreigingen te waarborgen, als door, uiteraard, bijzonder alert te blijven op de bescherming van de individuele

vrijheden en persoonlijke autonomie. Ik denk dat het Parlement eens te meer duidelijk blijkt heeft gegeven van volwassenheid en van zijn capaciteiten om in de toekomst als medebesluitvormer op dit gebied op te treden.

Roselyne Lefrançois, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, allereerst zou ik al mijn collega's die vanmorgen het woord hebben gevoerd, willen bedanken voor hun kwalitatief hoogstaande betogen. Het feit dat er zoveel sprekers waren, toont duidelijk aan hoeveel belangstelling er voor deze kwestie is. Ik zal niet in detail ingaan op alle betogen afzonderlijk, maar zou er graag drie of vier willen noemen.

De heer Fava heeft duidelijk aangetoond hoe moeilijk deze exercitie is. We moeten voorkomen dat er een cultuur van achterdocht en wantrouwen ontstaat, maar tegelijkertijd moeten we nadenken over de context en zowel de veiligheid van de burgers als de bescherming van de vrijheden waarborgen.

De heer de Grandes Pascual lichtte duidelijk toe wat de toegevoegde waarde van de definitie van terrorisme is, door te zeggen dat de definitie die wij gebruikten beter was, en door tevens de nadruk te leggen op de lijst van strafbare feiten. Omdat het hier gaat om samenwerking in de strijd tegen het terrorisme, moeten wij een krachtige boodschap afgeven en tegelijkertijd de individuele vrijheden beschermen.

Mijnheer Demetriou, u zei dat terrorisme een plaag is die wij moeten bestrijden. U heeft daarbij de term "publiekelijk aanzetten" gebruikt, waarbij u opmerkte dat dit een concept was dat voor alle lidstaten begrijpelijker was. Ook mevrouw Ludford deelt deze zorg. Zij vond deze term ook geschikter, gezien het feit dat wij de fundamentele vrijheden daadwerkelijk moeten waarborgen.

Dit verslag is inderdaad de uitkomst van een langdurig en lastig onderhandelingsproces. Ik denk echter dat wij tevreden kunnen zijn met het behaalde resultaat, met name met het oog op het evenwicht tussen terrorismebestrijding en eerbiediging van de fundamentele vrijheden.

Het verslag van mijn collega, mevrouw Roure, ligt geheel in de lijn van deze tweede categorie, aangezien de bescherming van persoonlijke gegevens een van de belangrijkste onderdelen van het verslag is. Er is slechts een punt dat ik betreurt – en ik weet dat veel leden van dit Parlement en met name mijn collega's van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie hier hetzelfde over denken –, en dat is het feit dat de tenuitvoerlegging van een tekst die zo veel impact heeft op de vrijheden van de Europese burgers, niet aan een volledige rechterlijke toetsing door het Hof van Justitie onderworpen wordt.

Hiervoor zou het noodzakelijk zijn geweest om dit kaderbesluit onder het regime van het Verdrag van Lissabon goed te keuren. Voordat het Ierse referendum in een "nee" uitmondde en de inwerkingtreding van het nieuwe Verdrag op 1 januari 2009 op losse schroeven werd gezet, was het echter al duidelijk dat de Raad zo snel mogelijk door wilde gaan, om te voorkomen dat op de medebeslissingsprocedure moest worden overgestapt. Binnen de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken hebben wij evenwel geprobeerd ons werk zo zorgvuldig en grondig mogelijk te doen, terwijl we ons tegelijkertijd aan het door de Raad gestelde tijdpad hielden.

Tijdens de stemming in de commissie op 15 juli is mijn ontwerpverslag goedgekeurd met 35 stemmen voor, 4 tegen en 1 onthouding, en ik hoop dat het in de plenaire vergadering eveneens op een stevige meerderheid mag rekenen.

Martine Roure, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik wil om te beginnen al mijn collega's bedanken, want dit debat heeft aangetoond dat het Europees Parlement eensgezind was over een uiterst gevoelig onderwerp, en wij zijn de vertegenwoordigers van het Europees Parlement, wij zijn de vertegenwoordigers van de burgers. Daar mag wel eens op gewezen worden!

Vandaag richt ik mij in het bijzonder tot het Franse voorzitterschap. Wij verzoeken de Raad om zich aan toezeggingen te houden die al lang geleden door meerdere achtereenvolgende voorzittersschappen zijn gedaan. Het is absoluut noodzakelijk dat dit kaderbesluit snel wordt vastgesteld en dat rekening wordt gehouden met de amendementen van het Europees Parlement. De Raad moet zich aan zijn woord houden. Wij moeten absoluut in een sfeer van vertrouwen werken. Dat is van essentieel belang. Ik hoop dat deze boodschap zal worden overgebracht aan mevrouw Dati, die helaas – tot onze grote spijt – afwezig is tijdens dit uiterst belangrijke debat.

Ik wil in het bijzonder ook commissaris Barrot bedanken voor zijn steun, die heel waardevol voor ons is.

De Voorzitter. – De gecombineerde behandeling is gesloten.

De stemming vindt vandaag om 12.00 uur plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Titus Corlăţean (PSE), *schriftelijk*. – (RO) De totstandbrenging van een rechtskader voor de bescherming van persoonlijke gegevens binnen de derde pijler is de laatste jaren voor alle voorzitters van de EU een punt van zorg geweest. Toch was het kaderbesluit dat in 2006 is aangenomen eigenlijk een compromis, waarin de kleinste gemene deler van de bescherming van persoonlijke gegevens werd vastgelegd. We kunnen een nieuwe raadpleging van het Europees Parlement inzake de uitbreiding van de werkingssfeer van het kaderbesluit en inzake een analyse van het effect ervan op de grondrechten dus alleen maar toejuichen. De wijzigingen zijn vooral bedoeld om hetzelfde niveau van gegevensbescherming te garanderen als voor de eerste pijler. Vanuit dit oogpunt betreurt ik het dat het eerste voorstel van de Commissie door de Raad is aangepast. Even betreurenswaardig is het feit dat de Raad de bepaling betreffende de werkgroep van de nationale autoriteiten voor gegevensbescherming heeft geschrapt. Dat is een tegenslag voor de ontwikkeling van een effectief systeem voor de bescherming van persoonlijke gegevens.

Petru Filip (PPE-DE), *schriftelijk*. – (RO) Een efficiënte bescherming van persoonsgegevens blijft een logische voorwaarde voor de moderne democratie. Als deze bescherming in bepaalde situaties een wijziging vereist van de communautaire databanken voor persoonsgegevens, zodat bepaalde persoonlijke of materiële gegevens niet langer kunnen worden gecorreleerd met identificeerbare personen, dan moeten wij ons er bewust van zijn dat het beheer van dit wereldwijde systeem voor opslag en verwerking van informatie het bestaan impliceert van een *state of the art* beveiligingssysteem. Daar de daadwerkelijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden door het goedkeuren van een aantal gemeenschappelijke principes, denk ik dat er een pragmatische analyse nodig is van de risico's die aan politieke en justitiële samenwerking tussen landen met verschillende niveaus van expertise op dit gebied zijn verbonden.

.

Om heel duidelijk te zijn wil ik er hier nogmaals op wijzen dat de pas toegetreden landen behoefte hebben aan een snelle expertiseoverdracht op dit gebied, zodat de wereldwijde veiligheid van het systeem op geen enkele wijze te lijden heeft.

Dumitru Oprea (PPE-DE), *schriftelijk*. – (RO) Gezien de groei van het terrorisme en zijn intrede in cyberspace, de mogelijkheid om de massa's veel sneller te manipuleren en de geringe mogelijkheden om terroristen snel genoeg op te sporen, vind ik dit een welkom besluit in het licht van het algemeen streven om te zorgen voor bescherming van de burgerrechten en vrijheden van iedere burger en het scheppen van een geëigend kader voor het snel opsporen en aanpakken van misdrijven die in het bijzonder gericht zijn tegen de veiligheid van personen, landen en nationale infrastructuur.

Ik begroet de beslissing om de doelstellingen van het kaderbesluit als van groot Europees belang te beschouwen, vooral wat betreft de gemeenschappelijke regels voor de bescherming van persoonsgegevens, zodat de mogelijkheid ontstaat om op het niveau van de lidstaten dezelfde principes en regels te hanteren. Verder denk ik dat er een aanbeveling gedaan zou moeten worden met betrekking tot de classificatie van informatie, die correspondeert met de internationale classificaties, zodat er ook tussen de lidstaten en andere landen geen verschillen meer zullen zijn bij de handhaving van de veiligheidsmaatregelen.

Twee basisstrategieën moeten in het oog worden gehouden bij het zekerstellen van de bescherming van persoonsgegevens en van beveiligingssystemen: „Alles wat niet uitdrukkelijk verboden is, is toegestaan”, „Alles wat niet uitdrukkelijk is toegestaan, is verboden”.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), *schriftelijk*. – (PL) De toegenomen dreiging van terreurdaden in Europa is een van de grootste uitdagingen waarvoor ons werelddeel zich gesteld ziet. We worden momenteel bedreigd door de politieke terreur van landen die verklaren met ons te willen samenwerken en door criminele groeperingen, maar de grootste dreiging lijkt te komen van het moslimfundamentalisme.

Het gebrek aan bezorgdheid van de zijde van de leiders van Europa verbaast mij zeer. Door volledig open te staan voor een ongelimiteerd aantal nieuwkomers uit islamitische landen, zoals de socialisten en liberalen dat graag zien, zadelen we de bevolking van de Gemeenschap in de toekomst op met een golf van rampen. We mogen de ongelimiteerde islamisering van Europa niet toestaan!

We moeten arme landen hulp bieden, maar we moeten oppassen dat ons werelddeel geen plaats wordt waar de grenzen van de verdraagzaamheid van de bevolking worden opgezocht. Nieuwkomers eisen steeds meer rechten op en de oorspronkelijke bevolking van Europa moet dat allemaal toestaan en toekijken hoe

eeuwenoude tradities verloren gaan. Dat is gevaarlijk. Waar dat toe kan leiden, zien we in Noord-Ierland, waar de strijdende partijen alleen maar een ander christelijk geloof belijden.

Marian Zlotea (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) De aanslagen van 11 september 2001 hebben de wereld op zijn kop gezet. De terroristische aanslagen van die dag hebben niet alleen de manier waarop Amerikanen de wereld zien en begrijpen, veranderd maar boden democratische maatschappijen van over de hele wereld een nieuw toekomstperspectief op de hedendaagse wereld, waarin terroristische aanslagen zoals die in Madrid (maart 2004) en Londen (juli 2005) een herhaaldelijke en angstaanjagende uitdaging vormen.

Terroristen gebruiken nu moderne communicatiemiddelen, zoals internet, als hulpmiddelen voor training, rekrutering en aanvalsplannen. Het gebruik van deze technologie biedt een ongekennde bedreiging voor de Unie en we zouden allemaal moeten samenwerken om terrorisme te bestrijden met alle middelen die we tot onze beschikking hebben.

Om ervoor te zorgen dat onze democratische maatschappij deze bedreigingen doeltreffend het hoofd biedt, moet de strijd tegen het terrorisme echter vergezeld gaan van een versterking van onze grondrechten. De aanpak van terrorisme vergt de vaststelling van gemeenschappelijke bepalingen binnen de EU en bestaande wetgeving zou dienovereenkomstig gewijzigd moeten worden.

Hedendaags terrorisme kent een nieuwe werkwijze, maar deze moet door de EU worden bestreden met dezelfde kracht en vastberadenheid die zij heeft getoond bij de strijd tegen het traditionele terrorisme.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zal het kort houden. Ik doe een beroep op artikel 145 om opmerkingen en aanmerkingen die over mij gemaakt zijn door Dame Sarah Ludford in haar toespraak binnen dit debat te weerleggen.

Ze zei een aantal dingen, maar ze zei vooral dat ik “een eurofoob” was en dat ik met betrekking tot uitlevering “criminelen die naar de andere kant van het Kanaal ontsnapten, vrolijk zou uitzwaaien”.

Ik zou haar graag feitelijk willen corrigeren. Ik ben geen eurofoob. Ik hou van het continent Europa, om zijn geschiedenis, zijn cultuur, zijn prestaties net zoveel als ieder ander, maar ik ben een EU-foob. Ik haat de Europese Unie, die antidemocratisch en ondemocratisch is. Met betrekking tot het Europees arrestatiebevel en de rechtszaken *in absentia* ben ik van mening dat een Engelse of Schotse rechtbank in staat moet zijn om *prima facie*-bewijs tegen een verdachte in overweging te nemen voordat zij overgaat tot uitlevering en echt de bevoegdheid moet hebben om uitlevering te voorkomen. De rechtbanken moeten in staat zijn om te bepalen of een rechtszaak wel gewettigd is en of er een eerlijk proces zal plaatsvinden.

Ik doe dit om de belangen van Britse burgers te beschermen, zoals in de zaak van Andrew Symeou, een 19-jarige man uit Londen die op 30 september uitlevering aan Griekenland te wachten staat op grond van beschuldiging van doodslag. Het bewijs tegen hem is uiterst twijfelachtig, en hier is, net als het feit dat getuigen zouden zijn gemarteld om verklaringen van ze te ontlokken, niets tegen te doen.

Ik begrijp Dame Sarah's gevoeligheid op dit punt aangezien haar partij, de Alliantie van Liberalen en Democraten, duidelijk op het verkeerde paard heeft gewed en ze vreest – nogal terecht – de gevolgen van de verkiezingen in 2009.

De Voorzitter. – Voordat ik de vergadering schors, wil ik de veiligheidsdienst geruststellen naar aanleiding van een gerucht dat er iemand met bedekt gelaat het Parlement was binnengekomen. Dit was gewoon de heer Borghezio, die zich bij wijze van protest de mond had gesnoerd, dus er dreigt geen enkel gevaar voor het Parlement. Dit ter geruststelling van de veiligheidsdienst.

(In afwachting van de stemmingen wordt de vergadering om 12.00 uur onderbroken en om 12.05 uur hervat.)

VOORZITTER: Diana WALLIS

Ondervoorzitter

5. Stemmingen

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de stemmingen.

(Voor de uitslagen en nadere bijzonderheden van de stemmingen: zie notulen.)

- 5.1. Communautaire statistieken over de externe handel met derde landen (A6-0267/2008, Helmuth Markov) (stemming)**
- 5.2. Aanpassing aan de regelgevingsprocedure met toetsing - Bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer (A6-0314/2008, Miroslav Ouzký) (stemming)**
- 5.3. Statistische registratie van het goederenvervoer over de weg (A6-0258/2008, Georg Jarzembowski) (stemming)**
- 5.4. Europees Jaar van de creativiteit en innovatie (2009) (A6-0319/2008, Katerina Batzeli) (stemming)**
- 5.5. Categorieën van ambtenaren en overige personeelsleden van de Europese Gemeenschappen waarop de bepalingen van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Gemeenschappen van toepassing zijn (A6-0339/2008, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (stemming)**
- 5.6. Ontwerp van gewijzigde begroting nr. 6/2008 (A6-0353/2008, Kyösti Virrankoski) (stemming)**
- 5.7. Vervolg op de conferentie van Monterrey van 2002 over ontwikkelingsfinanciering (A6-0310/2008, Thijs Berman) (stemming)**
- 5.8. Scorebord interne markt (A6-0272/2008, Charlotte Cederschiöld) (stemming)**
- 5.9. Verbetering van de kwaliteit van de lerarenopleiding (A6-0304/2008, Maria Badia i Cutchet) (stemming)**
- 5.10. Het Bologna-proces en studentenmobiliteit (A6-0302/2008, Doris Pack) (stemming)**
- 5.11. Aanpassing van rechtshandelingen aan het nieuwe comitologiebesluit (A6-0345/2008, József Szájer) (stemming)**
- 5.12. Hedgefondsen en private equity (A6-0338/2008, Poul Nyrup Rasmussen) (stemming)**
- Vóór de stemming:*
- Jonathan Evans (PPE-DE).** - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik verklaar onder verwijzing naar de artikelen 9, 93 en 94, die over transparantie gaan, dat ik een belang heb bij de kwesties waarover wordt gestemd en dus niet mee zal doen aan deze stemming. Ik heb op dezelfde manier een belang bekendgemaakt toen we deze kwestie in de commissie behandelden en deed niet mee aan de discussie of de stemming destijds.
- 5.13. Transparantie van institutionele investeerders (A6-0296/2008, Klaus-Heiner Lehne) (stemming)**
- 5.14. Wijziging van Verordening (EG) nr. 999/2001 wat de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden betreft (A6-0279/2008, Gyula Hegyi) (stemming)**

5.15. Afvalstoffenstatistieken (A6-0282/2008, Johannes Blokland) (stemming)

5.16. Aanpassing van een aantal besluiten aan Besluit 1999/468/EG van de Raad, gewijzigd bij Besluit 2006/512/EG - Aanpassing aan de regelgevingsprocedure met toetsing (Deel twee) (A6-0100/2008, József Szájer) (stemming)

5.17. Exploitatie en in de handel brengen van natuurlijk mineraalwater (herschikking) (A6-0298/2008, József Szájer) (stemming)

5.18. Kleurstoffen voor geneesmiddelen (herschikking) (A6-0280/2008, József Szájer) (stemming)

5.19. Voor bijzondere voeding bestemde levensmiddelen (herschikking) (A6-0295/2008, József Szájer) (stemming)

5.20. Technische controle van motorvoertuigen en aanhangwagens (herschikking) (A6-0299/2008, József Szájer) (stemming)

5.21. Extractiemiddelen die bij de productie van levensmiddelen en bestanddelen daarvan worden gebruikt (herschikking) (A6-0284/2008, József Szájer) (stemming)

5.22. Terrorismebestrijding (A6-0323/2008, Roselyne Lefrançois) (stemming)

5.23. Bescherming van persoonsgegevens (A6-0322/2008, Martine Roure) (stemming)

5.24. Beraadslagingen van de Commissie verzoekschriften (2007) (A6-0336/2008, David Hammerstein) (stemming)

- Met betrekking tot paragraaf 31:

David Hammerstein, adviseur. – (ES) Dit mondelinge amendement is ingegeven door recente rechterlijke beslissingen en luidt in het Engels als volgt:

(EN) 'customs authorities continue to confiscate, as an extraordinary measure only, the cars of Greek nationals', I add, 'provisionally', and I add the last sentence: 'takes note of the ruling of the European Court of Justice C-156/04 (07.06.2007) that deems satisfactory most of the explanations provided by the Greek authorities in this case; welcomes the implementation of new legislation adopted by the latter in the purpose of addressing the shortcomings highlighted in the aforementioned ruling:'.

De Voorzitter. – Ik zie geen bezwaren tegen dat mondelinge amendement.

- Na de stemming:

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, gezien het efficiënte verloop van de stemmingen, meen ik mij een korte doch gerechtvaardigde opmerking te kunnen permitteren. Namens degenen die de resultaten op het scherm kunnen lezen en dat ook daadwerkelijk doen, spreek ik mijn dank uit voor uw efficiëntie in dezen. Ik hoop dat de andere voorzitters – waaronder de heer Pöttering, die zeer efficiënt is – dit voorbeeld zullen volgen.

De Voorzitter. – Dank u. We doen ons best!

5.25. De toestand en de vooruitzichten van de landbouw in berggebieden (A6-0327/2008, Michl Ebner) (stemming)

6. Stemverklaringen

Mondelinge stemverklaringen

– Verslag-Batzeli (A6-0319/2008)

David Sumberg (PPE-DE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, dit is een verslag dat me de gelegenheid biedt om de stad Liverpool, die in mijn kiesdistrict ligt, ter sprake te brengen. Ze heeft als culturele hoofdstad de voordelen genoten die hiermee samenhangen en heeft in haar rol uiterst goed gepresteerd, en de bewoners van Liverpool hebben hier geweldig op gereageerd. Hoewel veel van de doelen van het Europese Jaar in dit verslag loffelijk zijn, moeten we de budgettaire implicaties die hiermee samenhangen in overweging nemen.

Overmatige bureaucratie en de focus op door de staat geleide pogingen om wat heet “creativiteit en innovatie” aan te moedigen zijn niet erg welkom. Het geld van belastingbetalers zou een veel betere bestemming hebben als we dit soort reclameoefeningen zouden afschaffen en mensen simpelweg een stem zouden geven in de besluitvorming.

– Verslag-Berman (A6-0310/2008)

Koenraad Dillen (NI). - Voorzitter, is het te verwonderen dat sommige lidstaten steunverlening meer dan moe zijn, zoals dit verslag letterlijk opmerkt? Ik denk het niet. Meer en meer lidstaten en andere donoren zijn het beu geld te blijven pompen in allerlei corrupte regimes die werkelijk geen zier geven om behoorlijk bestuur of de welvaart van hun eigen onderdanen.

Ongeveer een jaar geleden kregen wij van een onverdachte bron, de hulporganisatie Oxfam, te horen dat de oorlogen in Afrika al ongeveer evenveel hebben gekost als de honderden miljarden aan ontwikkelingshulp die het continent de voorbije jaren heeft ontvangen. Het wordt tijd dat Afrika eerst eens wezenlijke stappen onderneemt inzake democratie, behoorlijk bestuur en de strijd tegen corruptie. Pas dan kan gepraat worden over zeer gerichte ontwikkelingshulp. Zomaar ongenueanceerd pleiten voor een verhoging van ontwikkelingsfondsen en allerlei percentages als dogma's vooropstellen, is totaal onverantwoord en ik heb dan ook tegen dit verslag gestemd.

– Verslag-Badia i Cutchet (A6-0304/2008)

Frank Vanhecke (NI). - Voorzitter, het is een cliché, de jeugd is onze toekomst. En ik zal dan ook de eerste zijn om toe te geven dat de kwaliteit van onze lesgevers en van de lerarenopleiding buitengewoon belangrijk is. De vraag is natuurlijk: is het de taak van het Europees Parlement om hierover lessen te geven aan de lidstaten? Is het de taak van het Parlement om zich uit te spreken over de samenstelling van onderwijspersoneel op alle onderwijsniveaus in de lidstaten? Moet het onderwijs van de lidstaten zich mordicus aanpassen aan de zogenaamde multiculturele samenleving - wij weten wat daarmee wordt bedoeld - en moet het onderwijs van de lidstaten zich aanpassen aan het zogenaamde genderaspect, wat dat ook moge zijn?

Moet dat allemaal verplicht worden gesteld in de lerarenopleiding, omdat Europa zoiets eist? Het Parlement mag voor mijn part vinden wat het wil, maar het heeft hierover geen enkele bevoegdheid. Onderwijs behoort tot de bevoegdheid van de lidstaten en dat moet in mijn ogen ook zo blijven. Zoiets heet subsidiariteit en zoiets moet worden gerespecteerd.

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Mevrouw de Voorzitter, ik wil iets zeggen over het verslag van mevrouw Badia i Cutchet over de verbetering van de kwaliteit van de lerarenopleiding, dat naar mijn mening uitstekend is.

Het is waar dat de lerarenopleiding in grote mate onder de bevoegdheid van de nationale overheden valt, en dat moet ook. Aangezien wij echter het gemeenschappelijke doel hebben knowhow en innovatie in de hele Europese Unie te bevorderen en de Europese Economische Ruimte te ontwikkelen, hebben wij bepaalde gemeenschappelijke regels nodig.

Daarom hebben wij ook op het gebied van de lerarenopleiding meer samenwerking nodig bij de uitwisseling van de beste praktijken, want zoals wij allemaal weten zijn er nu volgens bijvoorbeeld het PISA-onderzoek van de OESO veel te grote verschillen tussen de leerprestaties van leerlingen in de lidstaten. Deze kloof moet worden verkleind en wij hebben een mechanisme nodig, een open coördinatiesysteem op communautair niveau, waardoor alle kinderen en jongeren basisonderwijs kunnen volgen dat toereikend is.

Wat dit betreft is het verslag uitstekend. Ik wil u allen aansporen, voor zover u dat nog niet heeft gedaan, het uitstekende verslag van mevrouw Badia i Cutchet te lezen. Dank u wel.

– Verslag-Pack (A6-0302/2008)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Ik wil allereerst de rapporteur bedanken voor het verslag over het Bologna-proces en het effect daarvan op de studentenmobiliteit. Harmonisatie brengen in het driefasensysteem in het hoger onderwijs in de landen van de Europese Unie, kwaliteitsborging en, vóór alles, de erkenning van kwalificaties vormen samen een fundamentele doelstelling van dit intergouvernementele initiatief.

Bij de stemming van vandaag heb ik mijn ondubbelzinnige steun uitgesproken voor het verslag van Doris Pack, waarin de rapporteur het accent legt op de partnerschapsaanpak en samenwerking op het gebied van beleid en uitvoering van het Bologna-proces. Dit initiatief is een voorbeeld van dynamische samenwerking, niet alleen tussen de EU-landen, maar ook in breder verband. Ik ben het ermee eens dat de wederzijdse erkenning van kwalificaties nog eenvoudiger moet worden en dat het Bologna-proces eenvormiger moet worden op lidstaatniveau. Ondersteuning van studentenmobiliteit is een absolute vereiste voor de totstandkoming van een Europese ruimte voor hoger onderwijs.

– Verslag-Rasmussen (A6-0338/2008)

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE). – Mevrouw de Voorzitter! Het verslag-Rasmussen is weliswaar getiteld “hedgefonds en private equity”. Als u de inhoud echter nauwkeuriger bekijkt blijkt het vrijwel niets meer met hedgefonds en private equity te maken te hebben, maar heeft het terecht betrekking op alle financiële instellingen en financiële actoren. Dat is van groot belang. We hebben een puntenlijst over regulering en over de afschaffing van de chaotische toestanden op de financiële markten voorgesteld. Ik ben blij dat collega Rasmussen in de onderhandelingen met ons au fond ons standpunt heeft overgenomen.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Unie is een oplossing op zoek naar een probleem. Wat de vraag ook is, het antwoord is altijd meer regelgeving, en dus zijn deze recente gebeurtenissen op de financiële markten naar verwachting aangegrepen om nog meer regels uit Brussel te rechtvaardigen.

Het doet me denken aan de situatie die na de aanslagen van 11 september 2001 van toepassing was, toen een aantal voorstellen voor de harmonisatie van justitie en binnenlandse zaken, die al jaren ergens rondzwierven, opnieuw gelabeld werden als antiterrorismemaatregelen en, in de koortsige atmosfeer die volgde op die verschrikkelijke aanslagen, niemand als tegenstemmer gezien wilde worden.

Op dezelfde wijze wordt een bosje wetgeving waarvoor echt geen evenredige noodzaak bestaat om het probleem te verhelpen, nu opnieuw gelabeld als een maatregel voor financiële stabiliteit, en alleen een moedige afgevaardigde zal het risico willen lopen om als vriendje van een speculant te worden gezien, zoals we aan het resultaat van de stemming van vandaag hebben gezien.

Gezien de onderliggende oorzaken van de recente financiële problemen, moet ik zeggen dat ik denk dat “te veel regering” nu juist het probleem was en niet de oplossing. De rentetarieven werden te lang te laag gehouden, en dat was een probleem in Europa, in de Verenigde Staten en in Japan. Als te veel regering het probleem was, is het moeilijk om te begrijpen hoe we dat probleem zouden kunnen oplossen door extra regelgeving vanuit Brussel.

– Verslag-Lehne (A6-0296/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, op veel vlakken zou ik de opmerkingen van mijn goede vriend en collega, de heer Hannan, met betrekking tot het verslag-Lehne willen herhalen, omdat het verslag-Lehne in veel opzichten weer de zoveelste poging is om wet- en regelgeving op te leggen aan de markten. We zouden hierover niet te snel moeten oordelen.

Ook zouden we niet overhaast moeten besluiten wet- en regelgeving op te leggen aan markten in Europa als geheel. Markten zijn per definitie verschillend. Markten in Europa, in de verschillende landen, zijn verschillend en daarom zouden we niet moeten proberen om algemeen geldende regelgeving op te leggen die op al deze markten van toepassing is.

Het is belangrijk dat Europa en de Europese Unie één ding goed onthouden met betrekking tot deze kwesties en dat is dat we ons in een mondiale omgeving bevinden. Europa en de afzonderlijke landen van Europa concurreren met de wereld, en als we barrières gaan opleggen aan onszelf, dan zullen we onze eigen belangen schaden en die van de mensen die we vertegenwoordigen.

– Verslag-Lefrançois (A6-0323/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik spreek hier ook namens de delegatie van de Oostenrijkse Volkspartij. We hebben voor dit verslag gestemd, om de eenvoudige reden dat er alles aan moet worden gedaan om het terrorisme tijds te bestrijden.

Ik wil echter op een punt wijzen waar wij sterk tegen gekant zijn, en ik ben van mening dat het Parlement hier een fout heeft gemaakt. We moeten het delict “publiekelijk uitlokken van het plegen van terroristische misdrijven” niet door het delict “aanzetten tot het plegen van terroristische misdrijven” vervangen, om de eenvoudige reden dat het aanzetten tot een misdrijf pas achteraf kan worden bewezen, als het misdrijf reeds gepleegd is, dat wil zeggen als er mogelijk doden zijn gevallen. We zijn ervoor dat op tijd kan worden ingegrepen, voordat een terroristisch misdrijf wordt gepleegd, opdat mensenlevens kunnen worden gered.

Frank Vanhecke (NI). - Voorzitter, ik ben uiteraard voor een efficiënte terrorismebestrijding en ik acht juist dit domein van terrorismebestrijding één van de terreinen waarop in Europa inderdaad grensoverschrijdend zeer intensief moet worden samengewerkt.

Voor één keer ben ik het dus minder eens, of niet eens met de meest eurokritische stemmen die op dit domein in mijn ogen te strikt de kaart van de nationale soevereiniteit trekken.

Dit gezegd zijnde, zouden wij de moed moeten hebben, ook in dit verslag bijvoorbeeld, om een beetje duidelijker taal te spreken. Terrorismen in Europa is extreem-links en/of islamitisch. Het aanzetten tot terrorisme is dat ook en dat gebeurt niet in het minst in een aantal van die door niets of niemand gecontroleerde moskeeën die tegenwoordig in Europa als paddenstoelen uit de grond schieten. Daar zit de kern in Europa van het probleem van de 21^e eeuw. De islam is onverenigbaar met onze westerse waarden en vrijheden en ik vrees dat onze opendeuren- en opengrenzenpolitiek ons in de toekomst nog bijzonder zuur zal opbreken.

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het gaat hier om een belangrijke kwestie. Het is waarschijnlijk een van de belangrijkste kwesties waarmee we tegenwoordig in het Westen te maken hebben, namelijk de dreiging van internationaal terrorisme. Waarschijnlijk wijkt mijn standpunt iets af van dat van mijn partij; ik denk namelijk dat als we de burgerlijke vrijheid deels moeten inperken om de echte vrijheid van onze burgers te beschermen, dat wil zeggen hun gezondheid, veiligheid en welzijn, dan moeten we dat voor lief nemen.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog zijn in mijn land maatregelen getroffen die in strijd waren met burgerlijke vrijheden om de bevolking te beschermen tegen de dreiging van buitenaf. De mensen accepteerden dat. Nu hebben we in Europa en in de beschaaft wereld te maken met een dreiging die afkomstig is van mensen die niet beschaaft zijn en het menselijke leven niet beschouwen als een heilig goed en als iets dat moet worden geëerbiedigd. Als we wetten nodig hebben om hen ervan te weerhouden hun kwaadaardige plannen uit te voeren, dan moeten we ervoor zorgen dat die wetten er komen, en wel zo snel mogelijk.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) De aanslagen op het World Trade Center in 2001 hebben de hele wereld bewust gemaakt van de enorme bedreiging die georganiseerde terroristische organisaties voor onze samenleving vormen. Dankzij de toegang tot moderne technologieën hebben deze groeperingen communicatiemiddelen in handen gekregen die voordien onbereikbaar waren. Samen met de illegale wapenhandel maken deze hulpmiddelen hen vandaag tot vijand nummer één van de democratische wereld. Hoewel ze vastberaden actie heeft ondernomen, is de Europese Unie er niet in geslaagd zich tegen soortgelijke gebeurtenissen te beschermen. Ik erken dat het onontbeerlijk is om maatregelen te nemen om de veiligheid van de EU-burgers te garanderen. In deze context zou ik erop willen wijzen dat supranationale samenwerking tussen de instellingen die met veiligheid zijn belast de beste manier is om georganiseerde terroristische groeperingen te bestrijden. De verdere ontwikkeling van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, dat hiervoor een goed uitgangspunt vormt, is daarom in ons aller belang.

Philip Claeys (NI). - Voorzitter, ik heb vóór het verslag-Lefrançois gestemd hoewel het natuurlijk geen perfect verslag is. Maar er wordt tenminste aandacht geschonken aan het probleem van islamisten die oproepen tot geweld en de jihad. Wij weten allemaal dat ettelijke moskeeën broeihaarden zijn van fundamentalisme, waar jongeren gerekruteerd worden voor terroristische organisaties en waar dagelijks opgeroepen wordt tot de heilige oorlog tegen onze Europese waarden.

Het is hoog tijd dat het einde van de speeltijd wordt geluid en dat de medeplichtigen van terreurdaden óók hard worden aangepakt.

– Verslag-Roure (A6-0322/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik heb voor dit verslag gestemd, om de eenvoudige reden dat we alle maatregelen moeten treffen om de grensoverschrijdende politieke en justitiële samenwerking doeltreffender te organiseren. Daarvoor is de uitwisseling van gegevens nodig, maar we moeten erop letten dat hier uniforme Europese normen worden gehanteerd.

Ik was het echter niet eens met amendement 10 en had daar graag tegen gestemd, maar er heeft geen aparte stemming plaatsgevonden. Mevrouw Roure wilde op dit punt niet dat essentiële en heel specifieke nationale veiligheidsbelangen onverlet zouden blijven. Daarentegen ben ik van mening dat het in een kaderbesluit vanzelfsprekend ook mogelijk moet zijn dat zeer specifieke nationale veiligheidsbelangen die de binnenlandse veiligheid van een land betreffen, onverlet blijven en individueel kunnen worden geregeld. Ik acht dat absoluut noodzakelijk in het belang van individuele lidstaten.

Frank Vanhecke (NI). - Voorzitter, dit Parlement heeft daarstraks, nadat dat in de commissie ook al was gebeurd, met grote meerderheid beslist dat bij de verwerking van persoonsgegevens in geen enkel geval de raciale of etnische afkomst en nog een aantal andere parameters in aanmerking mogen worden genomen.

Het oorspronkelijke artikel 7 van het Raadsvoorstel was in mijn ogen nochtans voorzichtig en evenwichtig, maar de politieke correctheid van dit Parlement is natuurlijk legendarisch en het heeft dit artikel dus gewijzigd. Wij zitten daarmee als Parlement op het verkeerde pad. Niet enkel criminaliteitsbestrijding, maar zelfs elke vorm van goed openbaar bestuur heeft behoefte aan correcte basisinformatie. En de etnische of nationale afkomst van mensen kan daarin bijzonder betekenisvol zijn en dat heeft niets met racisme of discriminatie te maken.

Het verbaast mij eigenlijk telkens opnieuw hoe dezelfde parlementsleden die op stalinistische wijze oproepen tot spreekverbod of zelfs tot gevangenisstraffen of tot verlies van parlementaire onschendbaarheid voor rechtse andersdenkenden, zo'n koudwatervrees vertonen wanneer het gaat om doodgewone dataverwerking nota bene in het kader van terrorismebestrijding.

– Verslag-Hammerstein (A6-0336/2008)

Victor Boştinaru (PSE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, de stemming van vandaag was een belangrijk moment voor burgers die opkomen voor hun rechten, hun Europese rechten. Soms laten nationale regeringen hun burgers in de steek en worden hun gerechtvaardigde klachten afgewezen. Burgers kunnen voor zichzelf opkomen door verzoekschriften in te dienen en ze kunnen hun regering ter verantwoording roepen. Uiteindelijk kunnen ze de gerechtigheid krijgen die ze verdienen. Maar dit is niet alleen voor de Europese burgers een belangrijk moment, ook voor het Europees Parlement is dit een cruciale periode.

Door te stemmen voor het verslag-Hammerstein laat het Europees Parlement vandaag zien dat het veel belang hecht aan de bescherming van de Europese burgers. Vandaag heeft het Europees Parlement de kans het vertrouwen dat sommigen in Europa hebben verloren, weer terug te winnen. Velen van onze medeburgers hebben hard gewerkt om in de EU te komen, maar EU-lid zijn brengt niet alleen plichten met zich mee, maar ook rechten. We zijn hier vandaag bijeen om onze verbondenheid te tonen met het Europa dat onze burgers van ons verwachten.

Frank Vanhecke (NI). - Voorzitter, de groene fractie heeft alvast van de stemmingen over het verslag-Hammerstein gebruik maakt om bij wijze van spreken "stoemelings", een beetje in het geniep, te laten stemmen over de vergaderplaats van het Europees Parlement, hoewel dat eigenlijk niets met het verslag als dusdanig te maken had.

Ik wil verduidelijken dat ik vóór dat groene amendement gestemd heb, omdat ik ook vind dat het reizend volkstheater "Europees Parlement" al genoeg belastinggeld opsoupeert, zonder dat daar nog eens die maandelijkse volksverhuizing van Brussel naar Straatsburg bij moet komen. Ik pleit dus óók - en ik heb ook zo gestemd - voor één zetel en één werkplek in Europa. Ik voeg daar voor alle duidelijkheid alleen aan toe dat voor mij dan het debat open moet zijn en dat voor mij die ene zetel niet per se Brussel moet zijn. Want de aanwezigheid van de Europese instellingen in deze stad en deze streek brengt ook sociale, politieke en menselijke kosten mee waarover eens moet worden gesproken en die in geen enkel geval mogen worden onderschat.

– Verslag-Ebner (A6-0327/2008)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Bergen zijn gebieden met een enorme biodiversiteit waar talrijke dieren zich thuis voelen en waar een brede waaier van unieke plantensoorten kan gedijen. Aangezien veel rivieren in bergachtige gebieden ontspringen, worden bergen vaak ook watertorens genoemd. Berglandschappen en hun milieuvoordelen worden overal ter wereld op prijs gesteld door toeristen. De levensomstandigheden van bergbewoners en de landbouwactiviteiten in deze gebieden zijn echter allesbehalve eenvoudig.

De meeste berggebieden in de Europese Unie hebben niet alleen met ontvolking te kampen, maar ook met een terugval van de activiteiten van de achterblijvende bevolking en met de beëindiging van landbouwactiviteiten. Dit is voornamelijk het geval voor plattelandsgebieden die minder aantrekkelijk zijn voor toeristen en bijgevolg over het hoofd gezien worden. De belangrijkste problemen van deze gebieden zijn de grote afstand tot de steden, de barre weersomstandigheden, vervoersproblemen, hoge productiekosten en onvoldoende toegang tot allerlei diensten, zelfs tot onderwijs en gezondheidszorg. De regionale ongelijkheden tussen de berggebieden en het laagland zijn duidelijk zichtbaar.

Er dient bijgevolg dringend speciale steun te worden verleend aan berglandbouwers, die niet alleen producten telen die traditioneel milieuvriendelijk en gezond zijn, maar ook zorgdragen voor het milieu en diverse teeltmethoden en tradities in stand houden. Het gemeenschappelijk landbouwbeleid zou meer steun moeten verlenen aan deze regio's en hun inwoners, zodat ze in staat zijn om het hoofd te bieden aan de uitdagingen waarvoor ze staan.

– Verslag-Rasmussen (A6-0338/2008), verslag-Lehne (A6-0296/2008)

Peter Skinner (PSE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, niemand is zo blind als zij die niet kunnen zien. Ik zie dat de heer Hannan en de heer Sumberg de zaal helaas zojuist hebben verlaten, maar iedereen die denkt dat er geen sprake is van financiële onrust, hoeft slechts een willekeurige krant open te slaan of de televisie aan te zetten. Wie niet gelooft dat het verslag-Rasmussen en het verslag-Lehne bedoeld waren om aan te tonen dat wij handelingsbevoegdheid nodig hebben en dat we op een gemeenschappelijk wetgevend niveau moeten handelen, ontkent de waarheid en ontkent ook de realiteit van de wereldwijde economie. Als we in deze waan blijven, kunnen sommige mensen misschien hun geweten schonen, maar het zal er niet voor zorgen dat mensen hun hypotheek kunnen aflossen, hun woningen kunnen behouden, of dat we voorkomen dat mensen worden ontslagen. Alleen via de Europese Unie en alleen door regelingen te treffen, waar we uitermate sterk in zijn, kunnen we daar iets tegen doen.

De markt verwacht inderdaad van ons dat we voorzichtig te werk gaan, maar er wordt ook weer geen standaardreactie van ons verwacht. Hoe dan ook, als we niets doen en onze mond houden, zullen we worden beschuldigd van lafheid tegenover de sterke crisis en onrust.

– Verslag-Lefrançois (A6-0323/2008)

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik sta volledig achter het doel van het verslag-Lefrançois. Ik heb al wel mijn steun betuigd, maar ik heb nog niet de kans gehad mij erover uit te spreken. Ik wil daarom mijn spreektijd benutten om commissaris Tajani te vragen de lopende besprekingen over de bilaterale akkoorden te bespoedigen, te weten de bilaterale akkoorden met andere luchthavenautoriteiten in derde landen op het gebied van luchthavenbeveiliging – die door de terreuraanslagen in het geding is – en met name bilaterale akkoorden over alles wat samenhangt met de verkoop van belastingvrije vloeistoffen. Dit mag weliswaar een klein probleem zijn ten opzichte van de grotere uitdagingen waar we momenteel wereldwijd mee te maken hebben, maar we moeten in de EU met ons werk wel de mensen voor ons zien te winnen. Deze zomer is het opnieuw voorgekomen dat bij mensen die een overstap maakten op een van de belangrijkste transitluchthavens van Europa toen ze naar het buitenland reisden of vanuit Australië, de VS of andere landen naar Ierland, Groot-Brittannië, Duitsland en Frankrijk reisden voor een familiebezoek, beslag is gelegd op belastingvrije vloeistoffen waarvan ze dachten deze rechtmatig te hebben gekocht. Dit is slechts een klein probleem. Mensen die dagelijks reizen zullen uiteindelijk wennen aan het belachelijke idee dat hun lippenstift wordt afgenomen. En ik ben ervan overtuigd dat het enorm zal helpen in de strijd tegen terrorisme. Ik wil niet ontkennen dat we met een zeer ernstig probleem te maken hebben, ik wil alleen dat we op dit gebied wat meer op een nuttige en rationele manier met elkaar gaan samenwerken, zodat onze burgers – onze kiezers – begrijpen wat wij doen en waarom we het doen.

– Verslag-Hammerstein (A6-0336/2008)

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ten aanzien van het verslag-Hammerstein heb ik de lijn van de PPE-DE gevolgd en tegen het amendement van De Groenen over de twee vestigingen van het Parlement gestemd. Ik wil graag uitleggen waarom. Het is niet omdat ik de maandelijkse en soms tweemaandelijks verhuizing naar Straatsburg goedkeur. Ik begrijp vanuit historisch oogpunt hoe de huidige situatie is ontstaan. Ik begrijp dat de jaarlijkse twaalf verplaatsingen naar Straatsburg onderdeel zijn van het Verdrag, dat is nou eenmaal zo, dus kunnen we er maar beter op een rationele en beraden manier mee omgaan. Degenen onder ons die zich ernstig zorgen maken over de moeilijke toegankelijkheid, de lastige werkomstandigheden en de noodzaak om al onze dossiers, staf, commissiestaf, parlamentsstaf en fractiestaf twaalf keer per jaar voor vier dagen mee te nemen naar Straatsburg, denken dat deze situatie niet langer rechtvaardig is met het oog op de enorme kosten.

Het is een prachtig gebouw en als de problemen eenmaal zijn opgelost, vinden we vast en zeker een andere zeer geschikte bestemming voor dat gebouw. Straatsburg en Frankrijk verdienen dat ook – er moet een belangrijke instelling in dat gebouw worden gehuisvest. Maar er kan niet langer worden verwacht dat wij op deze manier efficiënt kunnen omgaan met personeel en kosten en het kan niet meer worden gerechtvaardigd dat wij nog langer doorgaan met deze volksverhuizing naar Straatsburg. Dus met mijn stem steun ik degenen die pleiten voor één vestiging voor plenaire vergaderingen, maar alstublieft, laten we een rationeel debat houden en geen gepolariseerd politiek debat.

Schriftelijke stemverklaringen**– Verslag-Markov (A6-0267/2008)**

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), schriftelijk. – (FR) Ik heb gestemd voor het verslag van mijn Duitse collega de heer Markov, namens de Commissie internationale handel, tot wijziging van het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende communautaire statistieken van de buitenlandse handel met derde landen en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1172/95 van de Raad.

Ik verwelkom het besluit van de Commissie om de wetgeving duidelijker, eenvoudiger en transparanter te maken; het systeem van de statistiek van de handel met derde landen aan te passen aan de veranderingen die in de procedure inzake douaneaangifte zullen worden aangebracht; de relevantie, nauwkeurigheid, tijdigheid en vergelijkbaarheid van de statistiek van de buitenlandse handel te verbeteren en een systeem voor kwaliteitsbeoordeling in te voeren; de koppeling van handelsstatistieken met bedrijfsstatistieken mogelijk te maken; te reageren op de behoeften van de gebruikers door met behulp van in de douaneaangiften beschikbare informatie aanvullende handelsstatistieken op te stellen en tot slot om overeenkomstig de Praktijkcode Europese Statistieken toezicht uit te oefenen op de geprivilegieerde toegang tot gevoelige gegevens over de buitenlandse handel. Ik steun de amendementen die gericht zijn op meer gebruik van comitologie met toetsing.

Rovana Plumb (PSE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd aangezien de ontwerpverordening het wettelijke kader vormt dat noodzakelijk is voor de verbetering van de kwaliteit en de transparantie van EXTRASTAT (de statistieken van de internationale handel van de lidstaten met derde landen) door invoering van één enkele douaneaangifte bij de douaneprocedures om zo de rapporteringsprocedures van gegevens te vereenvoudigen. De correcte handhaving van deze verordening zal ertoe bijdragen dat de internationale handelsstatistieken beter kunnen worden vergeleken en de controle op geprivilegieerde toegang tot gevoelige gegevens over de buitenlandse handel kan worden versterkt.

– Verslag-Batzeli (A6-0319/2008)

John Attard-Montalto (PSE), schriftelijk. – (EN) We hebben ons vaak afgevraagd of het wel zinvol is een jaar aan één bepaald onderwerp te wijden. Het idee is de zichtbaarheid van het onderwerp te vergroten. Het is een manier om aandacht voor een bepaald onderwerp te vragen en ons er extra op te richten. Dat kan nooit kwaad.

Het idee is zo aangeslagen dat we oordeelkundig te werk moeten gaan bij de keuze van het onderwerp. Het is vaak een kwestie van prioriteiten.

Creativiteit en innovatie vormen een ideaal onderwerp omdat ze raken aan de kern van datgene waar Europa voor staat en de richting die Europa moet volgen.

Creativiteit en innovatie kunnen niet in een vacuüm worden beoordeeld. Er moet worden gekeken naar de bijdrage die ze kunnen leveren. Het belang van creativiteit en innovatie geldt op de eerste plaats op het vlak van de fabricage, maar het belang ervan moet ook worden gezien in het kader van de dienstensector.

Europa kan alleen door middel van creatieve en innovatieve ideeën concurrerend blijven. Alleen door net één stap verder te zijn kunnen bepaalde sectoren overleven. Europa erkent tot op zekere hoogte dat er meer in onderzoek en ontwikkeling moet worden geïnvesteerd en het huidige onderwerp, creatieve en innovatieve ideeën, staat daar synoniem voor.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb gestemd voor het verslag van mijn Griekse collega mevrouw Batzeli, waarin goedkeuring wordt gegeven aan het voorstel voor een beschikking van het Europees Parlement en de Raad betreffende het Europees Jaar van de creativiteit en innovatie (2009).

Ik steun de reeks amendementen die er in de eerste plaats op gericht is de doelstellingen van het voorstel te verduidelijken en bondiger te maken. Wat de financiering betreft, ben ik het ook eens met het schrappen van alle verwijzingen naar het programma Levenslang leren in het voorstel zodat, in voorkomende gevallen, programma's en beleid op andere terreinen, zoals cultuur, communicatie, ondernemingen, cohesie, plattelandsontwikkeling, onderzoek en de informatiemaatschappij, ook kunnen worden ingezet.

Edite Estrela (PSE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor het verslag-Batzeli gestemd over het voorstel voor een beschikking van het Europees Parlement en de Raad betreffende het Europees Jaar van de creativiteit en innovatie (2009), omdat ik van mening ben dat creativiteit en innovatie essentieel zijn om Europa concurrerend te maken in een gemondialiseerde wereld.

Zowel om economische als sociale redenen is creativiteit een essentiële motor voor innovatie. Het Europees Jaar van de creativiteit en innovatie kan het politieke debat stimuleren, het publiek attent maken op het belang van innovatie en creativiteit en informatie verspreiden over goede praktijken in de Unie. Ik acht het voorts belangrijk dat het Parlement hier heeft gekozen voor de medebeslissingsprocedure, waardoor het bij dit belangrijke dossier zijn invloed kan doen gelden.

Hélène Goudin en Nils Lundgren (IND/DEM), *schriftelijk*. – (SV) Wij hebben al eerder kritiek geuit op de verschillende campagnes met "Europese jaren" voor uiteenlopende zaken zoals de interculturele dialoog en creativiteit en innovatie. Deze "Europese jaren" belasten de begroting van de EU en daarmee de belastingbetalers, terwijl ze weinig invloed hebben op de werkelijkheid.

Als er behoefte is aan "Europese jaren", moeten die worden gefinancierd met particuliere sponsoring en niet door de belastingbetalers. We hebben daarom besloten om tegen het voorliggende verslag te stemmen, ook al ging dat slechts over detailwijzigingen in het voorstel van de Commissie.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (ES) Ik heb vóór gestemd op voorwaarde dat de Commissie zou streven naar innovatie op alle terreinen. Tijdens het Jaar van de creativiteit en innovatie moet innovatie doordringen tot alle organisaties en instellingen, openbaar of particulier, met of zonder winstoogmerk, en tot alle aspecten van het leven; twee terreinen waarop innovatie bovenal nodig is, zijn de samenleving en milieuduurzaamheid. Verder dient rekening te worden gehouden met niet-overheidsinstanties, want voor hen is op dit gebied een sleutelrol weggelegd. Daarnaast doen we er goed aan een concept van open innovatie te bevorderen. Een soort innovatie die niet alleen op interne mogelijkheden stoelt maar gebruik maakt van alle mogelijke bronnen – gebruikers, leveranciers, netwerken, enzovoorts – en die naast producten en technologie ook immateriële en in het algemeen al die aspecten benut die leiden tot het scheppen van waarde. Ten slotte dienen we de cultuur van samenwerken en netwerken uit te breiden en de hulpmiddelen en methoden in te zetten die nodig zijn om adequate, dynamische aanpassingen aan externe ontwikkelingen mogelijk te maken, speerpuntonderzoek te verrichten en zichtbare resultaten te verkrijgen wat betreft concurrentievermogen en waardecreatie voor de samenleving.

Jörg Leichtfried (PSE), *schriftelijk*. – (DE) Ik stem voor het verslag van mevrouw Batzeli betreffende het Europees Jaar van de creativiteit en innovatie (2009).

Informatie- en promotiecampagnes op Europees, nationaal en lokaal niveau ter bevordering van creativiteit en het nemen van initiatieven zijn mijns inziens van het grootste belang. Creativiteit is ook een belangrijke factor voor de ontwikkeling van persoonlijke en sociale vaardigheden. Door dit promotiejaar dienen de creativiteit en het innovatievermogen van Europa te worden verbeterd opdat op bepaalde uitdagingen van de globalisering kan worden gereageerd.

Dit verslag onderstreept het belang van creativiteit en innovatie. Ik beschouw dit promotiejaar als een goede mogelijkheid om de kennis over creatieve processen en verschillende praktijken te verruimen.

David Martin (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Ik steun het verslag van Katerina Batzeli waarin wordt voorgesteld 2009 uit te roepen tot het Europees jaar van de creativiteit en innovatie. In het verslag wordt het initiatief niet alleen uitvoerig beschreven, maar wordt ook op adequate wijze stilgestaan bij het gevaar dat dergelijke Europese jaren ontaarden in PR-oefeningen.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk* – (DE) In gebieden waar de mensen zich met moeilijke randvoorwaarden geconfronteerd zien moeten deze creatief en innovatief handelen om te overleven. Zo kunnen de Europese volkeren inmiddels op een geschiedenis van baanbrekende verworvenheden terugblikken en gespecialiseerde Europese bedrijven zijn vanwege hun inventiviteit wereldwijd in trek.

Europa is echter ook een centrum van cultuur – en vooral hierop dient in het kader van het Europees Jaar van de creativiteit en innovatie bijzonder de aandacht te worden gevestigd. Momenteel bereidt zich naast het Litouwse Vilnius ook de stad Linz voor op de rol van “Culturele Hoofdstad 2009”. Creatieve en innovatieve projecten zullen met participatie van de omliggende regio's voor een heel bijzondere culturele belevenis zorgen.

Het is goed als in het kader van deze prestigieuze titel hele wijken nieuwe glans wordt gegeven, nieuwe bouwwerken en projecten op stapel worden gezet, voor zover hierbij aan duurzaamheid wordt gedacht. In de EU moet het accent worden gelegd op projecten waarbij financiële middelen niet aan eenmalige evenementen worden verspild, zodat de opgezette structuren niet na afloop weer verdwijnen. Een culturele-hoofdstadproject is alleen dan succesvol en innovatief als de cultuur in de betrokken steden een duurzame plaats krijgt. Juist deze overweging had in het verslag meer op de voorgrond moeten staan, en daarom heb ik mij van stemming onthouden.

– Verslag-Díaz de Mera García Consuegra (A6-0339/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb gestemd voor het verslag van mijn Spaanse collega de heer Díaz de Mera García Consuegra, waarin, zoals het er nu ligt, goedkeuring wordt gegeven aan het voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (Euratom, EGKS, EEG) nr. 549/69 ter bepaling van de categorieën van ambtenaren en overige personeelsleden van de Europese Gemeenschappen waarop de bepalingen van de artikelen 12, 13, tweede alinea, en 14, van het Protocol betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Gemeenschappen van toepassing zijn. Het besluit van de Raad tot oprichting van de Europese Politiedienst (Europol), dat voorziet in de financiering van Europol uit de begroting van de Gemeenschap, zal van kracht zijn vanaf 1 januari 2010 of, indien dat later is, vanaf de indieningsdatum van het voorstel tot wijziging van Verordening (Euratom, EGKS, EEG) nr. 549/69 van de Raad.

Om ervoor te zorgen dat het Europol-besluit vanaf 1 januari 2010 van kracht is, was het nodig Verordening (Euratom, EGKS, EEG) nr. 549/69 van de Raad tijdig zodanig te wijzigen dat de vrijstelling van rechtsvervolgning niet van toepassing is op Europol-personeel dat deelneemt aan een gemeenschappelijk onderzoeksteam dat is opgezet op initiatief van ten minste twee lidstaten.

Gerard Batten (IND/DEM), *schriftelijk*. – (EN) Dit amendement lijkt de immuniteit voor vervolging van ambtenaren van Europol te beperken maar dat geldt alleen maar voor deelnemers aan gemeenschappelijke onderzoeksteams. Het is een rookgordijn dat moet verhullen dat de immuniteit van de ambtenaren van Europol niet beperkt wordt maar dat de bevoegdheden van Europol na 2010 juist worden uitgebreid en dat de immuniteit van zijn ambtenaren dan zelfs nog verder gaat. Ik vind dat ambtenaren van Europol helemaal geen immuniteit voor vervolging behoren te genieten en daarom heb ik tegen dit amendement gestemd.

David Martin (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Het verslag van Augustín Díaz de Mera García Consuegra over de status van personeel betreffende voorrechten en immuniteiten is een poging bestaande richtsnoeren over de kwestie te verhelderen. Daarom heb ik voor het verslag gestemd.

– Verslag-Virrankoski (A6-0353/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb gestemd voor het verslag van mijn Finse collega de heer Virrankoski, waarin wordt voorgesteld het ontwerp van gewijzigde begroting nr. 6/2008 van de Europese Unie voor het begrotingsjaar 2008 goed te keuren. Het verslag bevat de volgende punten: versterking van het kaderprogramma voor concurrentievermogen en innovatie – Ondernemerschap en innovatie door de vastleggingskredieten met 3,9 miljoen euro te verhogen; een verhoging van 2,24 miljoen euro aan

vastleggingskredieten om, onder andere, een deel van de huur en aanverwante kosten voor een nieuw "Arc"-gebouw voor Eurojust te dekken; aanpassing van het aantal posten voor drie uitvoerende agentschappen; instelling van de noodzakelijke begrotingsstructuur voor de opname van de Gemeenschappelijke Onderneming brandstofcellen en waterstof (Gemeenschappelijke Onderneming FCH), de vijfde gemeenschappelijke onderneming die wordt opgezet onder het Zevende kaderprogramma, en toewijzing van dertig miljoen euro aan vastleggingskredieten en 1,9 miljoen euro aan betalingskredieten. Ik deel het standpunt van de rapporteur dat het Europees Parlement, als onderdeel van de begrotingsautoriteit, overeenkomstig artikel 179, lid 3, van het Financieel Reglement ingelicht had moeten worden over het bouwproject voor Eurojust, omdat dit aanzienlijke financiële gevolgen heeft voor de begroting.

– **Verslag-Berman (A6-310/2008)**

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), schriftelijk. – (FR) Ik heb voor het initiatiefverslag van mijn Nederlandse collega, de heer Berman, gestemd over het vervolg op de Internationale Conferentie inzake ontwikkelingsfinanciering, gehouden in Monterrey in 2002. We moeten de verplichting van het Parlement tot het uitbannen van de armoede, tot duurzame ontwikkeling en het bereiken van de millenniumdoelstellingen voortdurend opnieuw bevestigen als de enige manier om sociale rechtvaardigheid teweeg te brengen, evenals een betere kwaliteit van leven voor de één miljard mensen in de wereld die in extreme armoede leven. De Europese Unie is de grootste internationale donor voor ontwikkeling, en levert wereldwijd bijna 60 procent van de officiële ontwikkelingshulp (ODA). Ik steun het voorstel om de toegang voor kleine ondernemers, met name boeren, te openen naar microkredieten, als middel om de voedselproductie te verhogen en een duurzame oplossing van de voedselcrisis te bewerkstelligen. Ik ben ook verheugd over het voorstel om de Europese Investeringsbank te vragen om een garantiefonds op te richten ter ondersteuning van de regelingen voor microkredieten en *risk hedging* dat nauw aansluit bij de behoeften van de lokale voedselproducenten in de armere ontwikkelingslanden, maar dit voorstel is slechts zinvol onder mandaat van de Commissie.

Marie-Arlette Carlotti (PSE), schriftelijk. – (FR) In 2001 heeft de EU een enorme toezegging gedaan, namelijk om in 2015 0,7 procent van haar vermogen aan ontwikkelingshulp te besteden.

In 2007 heeft Europa deze toezegging de rug toegekeerd, met een abrupte daling van zijn collectieve inspanning.

Concreet betekent dit dat 1,7 miljard euro niet bij de armste mensen van de wereld terecht is gekomen.

1,7 miljard euro, waarmee duizenden kinderen behandeld hadden kunnen worden, terwijl er ieder jaar 11 miljoen mensen overlijden omdat zij geen toegang tot gezondheidszorg hebben.

1,7 miljard euro, waarmee een aantal van de 114 miljoen kinderen die geen toegang hebben tot basisonderwijs, naar school had kunnen gaan.

Als het om internationale solidariteit gaat, is het de belangrijkste verantwoordelijkheid van de EU dat zij zich aan haar woord houdt.

De EU dient echter ook te waarborgen dat haar steun doeltreffend is, om daadwerkelijk verbetering te brengen in de situatie van de minstbedeelden.

De Conferentie van Monterrey heeft de aanzet gegeven tot het opstellen van een "routekaart", met name met betrekking tot het einde van "gebonden hulp", bespoediging van initiatieven op het gebied van schuldkwijtschelding en het instellen van innovatieve financieringsmechanismen zoals de "Tobintaks".

Zes jaar later heeft de EU nog steeds een lange weg te gaan. De Conferentie in Doha, die over enkele weken wordt gehouden, zou de Europese Unie in staat moeten stellen om de weg voorwaarts te hervinden. De helft van de mensheid rekent daar op...

Hélène Goudin en Nils Lundgren (IND/DEM), schriftelijk. – (SV) In het evaluatierapport 2008 van de Verenigde Naties over de millenniumdoelen wordt geconstateerd dat de internationale gemeenschap ook in de toekomst bereid moet zijn om een aanzienlijke verantwoordelijkheid op zich te nemen ten opzichte van de uitdagingen waarvoor de mensheid staat. Extreme armoede en honger, kindersterfte, gebrekkige kraamzorg, hiv/aids, malaria en andere ziekten en het ontbreken van universeel basisonderwijs voor allen zijn slechts enkele van de uitdagingen die aandacht en erkenning van alle landen ter wereld verdienen.

Overeenkomstig het standpunt van de Zweedse partij Junilistan wordt in het verslag geconstateerd dat deze uitdagingen in veel gevallen internationale coördinatie vereisen. Junilistan is echter van mening dat dat soort

samenwerking dient te gebeuren via organisaties met een brede internationale legitimiteit en een lange ervaring, zoals de Verenigde Naties, en niet via de Europese Unie. Junilistan is bovendien tegen de passages in het verslag waarin onverbloemd wordt gepleit voor directe sturing van de bilaterale hulpprogramma's van de afzonderlijke EU-landen. Hulp is een nationale aangelegenheid en dat moet zo blijven. Daarom heeft Junilistan tegen het verslag gestemd.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Naast de talloze vragen en commentaren die we hebben bij de inhoud (en omissies) van dit verslag dienen we de veroordeling te onderstrepen die het verslag uitspreekt over de omvang van de officiële ontwikkelingshulp (ODA):

– “... neemt nota van de alarmerende daling van de ontwikkelingshulp van 47,7 miljard EUR in 2006 (...) naar EUR 46,1 miljard in 2007...”;

– “... wijst erop dat, indien de huidige trend zich doorzet, de EU 75 miljard minder zal hebben gegeven dan was beloofd voor de periode 2005-2010”;

– “spreekt zijn ernstige bezorgdheid uit over het feit dat een meerderheid van de lidstaten (18 van de 27, met name Letland, Italië, Portugal, Griekenland en de Tsjechische Republiek) er niet in slaagde om hun ODA-niveau tussen 2006 en 2007 op te trekken en dat in een aantal landen, zoals België, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk, zelfs een spectaculaire daling van meer dan 10 procent werd genoteerd; ...”;

– “merkt op dat de verlaging van de gerapporteerde hulpniveaus in 2007 in sommige gevallen het gevolg is van de kunstmatige opdrijving van de cijfers in 2006 door schuldenverlichting; ...”;

– “beschouwt de discrepantie tussen de regelmatige toezeggingen van hogere financiële steun en de aanzienlijk lagere sommen die feitelijk worden uitgekeerd als volslagen onaanvaardbaar ...”;

Deze woorden spreken voor zich ...

Filip Kaczmarek (PPE-DE), schriftelijk. – (PL) Ik heb voor het verslag gestemd. Het financieren van ontwikkelingshulp is geen eenvoudige taak. Het is niet makkelijk om aan de Europese belastingbetalers uit te leggen waarom hun geld zover van het land van “herkomst” wordt besteed. Aan de andere kant is de vraag naar steunfondsen, voortkomend uit zowel de wens om de millenniumdoelstellingen te realiseren, als uit eerder gemaakte beloften, enorm.

Op EU-niveau wordt de houding van bepaalde lidstaten een apart probleem. Sommige lidstaten, zoals Frankrijk en Groot-Brittannië, hebben hun officiële ontwikkelingshulp (ODA) verlaagd. Het is niet zo moeilijk om je voor te stellen wat voor zeer ontmoedigend effect dit heeft op landen die minder rijk zijn, waarin ontwikkelingshulp nog in de kinderschoenen staat.

We moeten ook goed kijken naar de manier waarop statistische gegevens over ontwikkelingshulp tot stand komen. Elk land wil een zo groot mogelijk bedrag uitgeven aan de categorie ontwikkelingshulp. Dit leidt in de praktijk tot nogal belachelijke situaties. In mijn land, Polen, is afgelopen week een verslag gepresenteerd over ontwikkelingshulp in 2007. Het bleek dat de grootste begunstigde van Poolse ontwikkelingshulp niemand minder dan China was. En dat is niet omdat China het armste land ter wereld is, noch omdat China een prioriteitsland voor Poolse ontwikkelingshulp is geworden. China is alleen maar de grootste begunstigde van Poolse ontwikkelingshulp geworden, omdat er een uitvoerhandelsovereenkomst met dat land is opgenomen in de categorie ontwikkelingshulp.

David Martin (PSE), schriftelijk. – (EN) Er is een gemeenschappelijk Europees standpunt nodig over de effectiviteit, transparantie en flexibiliteit van de manier waarop ontwikkelingshulp wordt gefinancierd vóór de Doha-conferentie inzake ontwikkelingsfinanciering van eind november. Het verslag van Thijs Berman gaat enigszins in de richting om dit doel te bereiken. Ik vind ook dat er hervorming nodig is om een grotere vertegenwoordiging van ontwikkelingslanden bij het IMF en de Wereldbank te verzekeren. Ik ben het verder ook met de rapporteur eens dat de lidstaten moeten worden opgeroepen om een tijdschema vast te stellen om het doel te bereiken dat in 2015 0,7 procent van Europa's bbp naar openbare ontwikkelingshulp gaat. Ik heb dan ook voor het verslag gestemd.

Jan Mulder (ALDE), schriftelijk. – De VVD-leden in het Europees Parlement hebben voor het verslag-Berman gestemd onder andere omdat het waardevolle opmerkingen bevat over de mogelijke rol van de Europese Investeringsbank in ontwikkelingslanden. De VVD-leden distantieëren zich echter van de 0,7 procent doelstelling voor ontwikkelingssamenwerking zoals vastgesteld in dit verslag. Niet de kwantiteit telt, maar de kwaliteit van ontwikkelingssamenwerking.

Toomas Savi (ALDE), *schriftelijk*. – (EN) De turbulente mondiale financiële situatie heeft de regeringen van de lidstaten onder grote druk gezet. De regering van Estland worstelt bijvoorbeeld al maanden om een evenwichtige begroting voor 2009 te maken.

Hoewel ik het verslag van Thijs Berman heb gesteund, heb ik ernstige twijfels over het bereiken van het niveau voor officiële ontwikkelingshulp in de komende paar jaren. De EU kan niet beschikken over dwingende maatregelen met betrekking tot ontwikkelingshulp en het zou dan ook naïef zijn om te verwachten dat lidstaten hun bijdragen aanzienlijk zouden verhogen terwijl ze in financiële onzekerheid verkeren.

– **Verslag-Cederschiöld (A6-0272/2008)**

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), *schriftelijk*. – (PL) De Europese interne markt is een van de belangrijkste prestaties van het proces van Europese integratie. Alleen een goed functionerende interne markt kan concurrerende voorwaarden voor bedrijfsactiviteiten garanderen en de ontwikkeling van de Europese economie ondersteunen. Het scorebord voor de interne markt is een instrument waarmee voortgang kan worden gemeten bij het invoeren, het juist omzetten en het correct toepassen van richtlijnen met betrekking tot de interne markt.

De analyse van de gegevens uit het scorebord van de interne markt biedt uitzonderlijk interessante informatie over het werk van de lidstaten bij het invoeren van EU-wetgeving. Het is een typisch politiek instrument waarover echter niet lichtzinnig moet worden geoordeeld, maar dat moet dienen als instrument dat de verantwoordelijken moet stimuleren om de omzetting sneller en beter uit te voeren. Dit betreft met name de nieuwe lidstaten, waar het tekort bij de omzetting van wetgeving vaak groter is dan het doel dat wordt verkondigd door het regerings- of staatshoofd. Het scorebord voor de interne markt moet ook vaker worden gebruikt in discussies over de staat van de interne markt. Het is dan ook van essentieel belang om een meer toegankelijke vorm voor een scorebord te bedenken, die ook kan worden gebruikt door burgers die geïnteresseerd zijn in zaken betreffende de interne markt.

De rapporteur heeft de aandacht gevestigd op het feit dat bepaalde richtlijnen, zoals de dienstenrichtlijn, belangrijker zijn voor de effectieve werking van de interne markt dan andere richtlijnen. Ik deel het standpunt van de rapporteur hierover en dientengevolge vind ik dat de Europese Commissie notitie moet nemen van indicatoren die het onmiddellijke belang van richtlijnen voor bedrijven en burgers beter weerspiegelen.

Marian Złotea (PPE-DE), *schriftelijk*. – (RO) Met mijn positieve stem van vandaag voor het verslag inzake het scorebord interne markt steun ik de tijdige handhaving en de juiste omzetting van de richtlijnen inzake de interne markt in het nationale recht. Ze vormen immers de basisvoorwaarden voor een efficiënt functioneren van de interne markt en het bevorderen van zowel het concurrentievermogen als het maatschappelijk en economisch evenwicht binnen de Europese Unie. De twee scoreborden, van de interne markt en de consumptiemarkt, dragen beide bij aan een verbeterde interne markt die de consument ten goede komt.

Het scorebord moet de juiste en tijdige omzetting aanmoedigen, maar zou tegelijkertijd ook een instrument moeten worden dat beleidsmakers moet helpen bij het identificeren van obstakels en gebieden waarop er behoefte is aan nieuwe initiatieven. Ik hoop dat het resultaat van de stemming vandaag zal leiden tot de versterking van het SOLVIT-netwerk en dat de lidstaten de dienstverlening van dit netwerk aan de consument zullen bevorderen. Tegelijkertijd moeten de lidstaten ervoor zorgen dat de SOLVIT-centra over voldoende personeel beschikken zodat de onderzoeksduur ingekort kan worden met een snellere afhandeling van klachten tot gevolg.

– **Verslag-Badia i Cutchet (A6-0304/2008)**

John Attard-Montalto (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Het moet voor alle onderwijsministeries een prioriteit zijn om de beste kandidaten te werven voor het beroep van leraar. Het beroep moet voldoende aantrekkelijk zijn. Leraren moeten een beloning ontvangen die hun belang voor de maatschappij weerspiegelt.

Investeren in onderwijs is nooit verspild. Er moeten meer middelen worden toegekend aan de lerarenopleidingen. Het beroep moet voldoening geven. Het moet worden gezien als een goede loopbaan.

Het ondersteunen van lerarenopleidingen via het programma Een leven lang leren is essentieel. Lerarenuitwisselingsprogramma's tussen scholen in verschillende landen werken verfrissend.

De plaats van de leraar is in het klaslokaal. Bureaucratie in de vorm van toenemende administratieve rompslomp leidt ertoe dat leraren minder tijd doorbrengen met hun leerlingen.

Het geweld op scholen vormt een extra zorg. Agressie op scholen, door leerlingen of door ouders, neemt toe. We moeten al het mogelijke doen om geweld en agressie op scholen te beteugelen.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), schriftelijk. – (FR) Ik heb voor het initiatiefverslag van mijn Spaanse collega mevrouw Badia i Cutchet gestemd, over het verbeteren van de kwaliteit van de lerarenopleiding, en ik ondersteun ten volle de analyse dat “verbetering van de kwaliteit van de lerarenopleiding leidt tot aanzienlijke verbetering van de prestaties van leerlingen”. Ik ben het er volledig mee eens dat het bieden van meer en kwalitatief betere lerarenopleidingen en het aannemen van de beste kandidaten voor het beroep van leraar een belangrijke prioriteit moeten zijn voor alle onderwijsministeries. Er is dringend behoefte aan het stimuleren van mobiliteit en aan het leren van vreemde talen. We moeten echter ook het excelleren in de eigen taal stimuleren, omdat leerlingen hierdoor makkelijker andere kennis kunnen vergaren. Al deze samenwerking zal zeer nuttig zijn wanneer de schooluitwisselingen (leerlingen en leerkrachten) worden georganiseerd, op basis van het model dat al wordt gebruikt voor het Erasmus-programma voor studenten.

Koenraad Dillen (NI), schriftelijk. – Als voormalig leraar aan een zogenaamde multiculturele probleemschool in Antwerpen, kan ik alleen maar toejuichen dat de rapporteur zich bezorgd toont over de kwaliteit van het onderwijs binnen de EU.

Het is evenwel aan de lidstaten afzonderlijk en niet aan de EU om na te gaan wat er kan worden gedaan aan de onderwijskwaliteit. Als er één domein is waar het subsidiariteitsprincipe en respect voor de diversiteit van de verschillende culturen moet gelden, dan is dat zeker het onderwijs. Onderwijs moet niet multicultureel zijn zoals dit verslag stelt. Onderwijs moet gewoon goed zijn en kwaliteit hebben. In Vlaanderen maak ik bijvoorbeeld maar al te vaak mee dat het de multiculturele concentratiescholen zijn die de kwaliteit naar omlaag halen. Ideologische oogkleppen zullen dat niet kunnen verhelpen.

Ik heb dan ook volmondig tegen dit verslag gestemd.

Edite Estrela (PSE), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor het verslag-Badia i Cutchet gestemd over de verbetering van de kwaliteit van de lerarenopleiding, omdat volgens mij beter onderricht in de Europese Unie een doorslaggevende factor is bij het realiseren van onderwijs en opleiding van hoge kwaliteit. Kwaliteitsonderwijs levert op zijn beurt een bijdrage aan het scheppen van banen en zorgt voor meer concurrentiekracht en groei in Europa in overeenstemming met de doelstellingen van de strategie van Lissabon.

Wat betreft het geweld op de scholen herhaal ik de aanbeveling van de rapporteur betreffende de noodzaak instrumenten en procedures te ontwikkelen teneinde dit verschijnsel uit te roeien. Met het oog daarop dient de samenwerking tussen leraren en ouders gestimuleerd te worden.

Hélène Goudin en Nils Lundgren (IND/DEM), schriftelijk. – (SV) Wij hebben besloten om bij de eindstemming tegen dit verslag te stemmen. Het gaat hier om een uiterst belangrijke kwestie – zo belangrijk dat ze moet worden gehandhaafd als een politieke verantwoordelijkheid van de lidstaten en de daaraan ondergeschikte autoriteiten.

De verantwoordelijkheid voor de organisatie van het onderwijs en voor de inhoud van het onderwijsstelsels dient exclusief bij de lidstaten te liggen. Dit is het zoveelste voorbeeld van de manier waarop de Commissie cultuur en onderwijs een terrein probeert te betreden dat op dit moment niet onder de verantwoordelijkheid van de Unie valt, maar waarvan sommigen wensen dat de Unie zich ermee bemoeit, voor ons aller bestwil.

Dit initiatiefverslag is niets dan verspilling van het geld van de belastingbetalers, waar het Europees Parlement van af moet blijven.

Ian Hudghton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Het verslag-Badia bevat veel lovenswaardige elementen. De kwaliteit van de lerarenopleiding heeft een directe en belangrijke invloed op het onderwijs van onze kinderen en daarom moeten we Europese samenwerking stimuleren om een hoge kwaliteit van het onderwijs te waarborgen. Ik ben echter van mening dat beslissingen over de inhoud van de leerprogramma's en het bestuur van scholen moeten worden genomen in het culturele en politieke kader van de afzonderlijke onderwijsstelsels in de verschillende landen. Op sommige plaatsen lijkt het erop dat het verslag-Badia erop gericht is problemen op EU-niveau aan te pakken. Daarom heb ik me bij de eindstemming onthouden.

David Martin (PSE), schriftelijk. – (EN) Het verslag van Maria Badia i Cutchet heeft mijn steun. Teneinde de hoge kwaliteit van onze respectieve onderwijsstelsels te behouden, hebben we goed opgeleide leerkrachten nodig. De ontwikkeling van lerarenopleidingen moet gelijke tred houden met de eisen van een modern klaslokaal en ik ben van mening dat dit feit in dit verslag wordt erkend.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), schriftelijk. – (EN) Het verslag van mevrouw Badia i Cutchet over het verbeteren van de kwaliteit van de lerarenopleiding staat in nauwe samenhang met een aantal actuele problemen.

Geheel terecht wordt gewezen op de noodzaak van goede salariëring voor leraren en toereikende faciliteiten voor opleiding en onderwijs.

Het beheer van het onderwijs voor onze kinderen is uiteindelijk echter de taak van de nationale regeringen. In Ierland krijgen kinderen nog steeds les in barakken in plaats van in degelijke, veilige gebouwen. Het gemiddelde aantal leerlingen per leraar is te groot om te kunnen zorgen voor een optimale kwaliteit van het onderwijs. We moeten in Ierland eerst deze problemen aanpakken door hierin zowel op korte als op lange termijn op de juiste manier te investeren.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), schriftelijk. – (SK) De ontwikkeling van informatie- en communicatietechnologieën stelt tegenwoordig hogere eisen aan het beroep van leraar, aangezien de onderwijsomgeving steeds complexer en gevarieerder wordt.

Ik heb voor het verslag van mevrouw Badia i Cutchet gestemd, dat gaat over de mededeling van de Commissie met de titel “De kwaliteit van de lerarenopleiding verbeteren”. De mededeling brengt de huidige situatie in de EU op het gebied van de opleiding en training van leraren in kaart. In het verslag wordt ingegaan op de verschillende opties in de EU-lidstaten.

Hoewel er binnen de Unie meer dan 27 verschillende systemen van lerarenopleiding bestaan, staan de leraren in alle lidstaten voor ongeveer dezelfde uitdagingen.

Hun opleiding moet van een zodanige kwaliteit zijn dat die niet alleen rechtstreeks van invloed is op het kennisniveau van leerlingen, maar ook op hun persoonlijke vorming, met name in de eerste jaren van hun schoolloopbaan. Zij staan bloot aan enorm veel stress, waardoor ze weinig energie overhouden om aan zelfstudie te doen.

Vroeger stond het beroep van leraar in hoog aanzien, maar tegenwoordig is het niet meer zo aantrekkelijk. Leraren, voor het merendeel vrouwen, genieten te weinig maatschappelijke erkenning en status en worden vóór alles onderbetaald. In mijn land, Slowakije, bijvoorbeeld ligt het lerarensalaris ver onder het nationale gemiddelde.

Ik denk dat het verslag de aandacht van de lidstaten zal trekken en ervoor zal zorgen dat het beroep van leraar op de juiste waarde wordt geschat.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), schriftelijk. – (PL) Het Europees Parlement stemt vandaag over twee verslagen die elkaar wederzijds lijken aan te vullen: het verslag van mevrouw Pack over het Bologna-proces en dat van mevrouw Badia i Cutchet over het verbeteren van de kwaliteit van de lerarenopleiding.

Beide initiatieven hebben tot doel het concurrentievermogen van het Europese onderwijs te bevorderen en bijgevolg het potentieel en de concurrentiepositie van de Europese Unie als geheel te versterken.

Het lijkt me een uitstekende beslissing om de nadruk te leggen op onderwijs, maar we moeten opletten dat we geen halfslachtig werk leveren. In een groot aantal landen worden we met alle fundamentele gebreken van de lerarenopleiding geconfronteerd. Het ontbreekt de beste gediplomeerden aan stimulansen en motivatie om voor het onderwijsvak te kiezen. De status van leerkrachten (voornamelijk in het basis- en het middelbaar onderwijs) is bijzonder laag, leerkrachten verdienen weinig en er wordt nauwelijks in hun verdere ontwikkeling geïnvesteerd. Het verband tussen de kwaliteit van de lerarenopleidingen en de kwaliteit van het onderwijs – en bijgevolg het kennisniveau van de leerlingen – ligt voor de hand. Verwaarlozing op dit gebied kan bijgevolg rampzalige consequenties hebben, niet alleen op cultureel, maar ook op economisch vlak.

De in het verslag genoemde aanbevelingen voor de lidstaten lijken juist te zijn: aanwerving van de beste kandidaten, verbetering van de status, de erkenning en beloning in het onderwijs, investeringen in opleiding gedurende de volledige loopbaan van leerkrachten, uitwisseling van beste praktijken tussen de 27 verschillende onderwijssystemen in de Europese Unie en bevordering van de verantwoordelijkheid van scholen.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), schriftelijk. – (PL) Een hoog niveau van lesgeven is een essentieel element van kwalitatief hoogstaand onderwijs, hetgeen een cruciale factor zou moeten zijn voor het Europees concurrentievermogen op de lange termijn en voor de capaciteit om nieuwe banen te scheppen.

Uit de analyse van de Commissie blijkt dat:

- een werkstage slechts in elf lidstaten verplicht is (Oostenrijk, België, Duitsland, Estland, Finland, Hongarije, Litouwen, Letland, Roemenië, Malta en het Verenigd Koninkrijk),
- wanneer er een werkstage is, deze gewoonlijk minder dan twintig uur per jaar duurt, en nooit langer is dan vijf dagen per jaar,
- slechts de helft van de lidstaten van Europa nieuwe leerkrachten een vorm van systematische bijstand biedt tijdens de eerste paar jaar in hun nieuwe baan (bijvoorbeeld kennismaking met het vak, opleiding, pedagogische zorg).

Als leerlingen goed moeten zijn voorbereid op een leven in de EU, dan moeten leerkrachten worden verplicht om de meest recente onderwijsmethoden toe te passen. Een verbetering van de kwaliteit van lerarenopleidingen kan garanderen dat de EU kan beschikken over de goed opgeleide werknemers die zij nodig heeft om de uitdagingen van de 21^e eeuw aan te gaan.

– Verslag-Pack (A6-0302/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb voor het initiatiefverslag gestemd van mijn uitstekende Duitse collega, mevrouw Pack, over het Bologna-proces en studentenmobiliteit. Ik deel het standpunt van mijn collega dat het verhogen van de studentenmobiliteit en de kwaliteit van de verschillende onderwijsstelsels een prioriteit zou moeten zijn van het Bologna-proces na 2010, dat beoogt een Europese ruimte voor het hoger onderwijs op te zetten. Teneinde studentenmobiliteit te stimuleren is een hele reeks maatregelen nodig omdat het probleem van de mobiliteit verder gaat dan alleen het hoger onderwijs en ook betrekking heeft op sociale zaken, financiën, immigratie en visumbeleid. Er moet speciale bijstand worden verleend aan studenten uit achterstandsgroeperingen, door bijvoorbeeld goedkope en fatsoenlijke huisvesting voor te stellen. Ik ondersteun het invoeren van een enkele Europese studentidentificatiekaart teneinde de mobiliteit te vergemakkelijken en zodat studenten korting kunnen krijgen op huisvesting en levensonderhoud, cultuur en vervoer.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) De doelstelling van het Bologna-proces, dat in juni 1999 van start is gegaan, is de vorming van een Europese ruimte voor hoger onderwijs vóór 2010. Het proces is hoofdzakelijk gericht op hervormingen van het hoger onderwijs en eliminatie van de resterende hindernissen die de mobiliteit van studenten en docenten in de weg staan.

Ik heb voor het verslag gestemd, omdat ik de mening deel dat onze universiteiten toe zijn aan een vernieuwende en methodische hervorming van het leerprogramma, waardoor studentenmobiliteit en de overdracht van kwalificaties beter worden ondersteund. Ik steun de rapporteur ook in haar advies om te zorgen voor betrouwbare statistieken over studentenmobiliteit en het sociaaleconomische profiel van studenten.

Carlos Coelho (PPE-DE), *schriftelijk*. – (PT) De tiende verjaardag van de ondertekening van de Verklaring van Bologna in 2009 markeert de noodzaak de doelstellingen van dit proces te herdefiniëren.

Voor een serieuze herdefiniëring van deze doelstellingen dienen we na te gaan hoe het Bologna-proces in de lidstaten is uitgevoerd. We moeten controleren of het uit naam van Bologna gevoerde beleid inderdaad tot het beoogde doel, de consolidatie van een Europese ruimte voor hoger onderwijs, heeft geleid die een antwoord kan geven op de uitdagingen die het concurrentievermogen op internationale schaal stelt.

Ik steun dit initiatief, dat concreet bijdraagt aan het in kaart brengen van aan de ene kant de problemen en uitdagingen van de afgelopen tien jaar bij de uitvoering en aan de andere kant de kwesties die prioriteit moeten blijven behouden. Dat is het geval met de studentenmobiliteit, die een hoeksteen vormt van rijkere en competitiever onderwijs en een essentiële bijdrage levert aan de ontwikkeling van het concept van Europees burgerschap.

Het is cruciaal dat de lidstaten aangespoord worden te analyseren wat het effect van dit proces is voor de adequate kwalificatie en voorbereiding van jongeren. Zoals onze rapporteur onderstreept, dienen we de doelstellingen van het proces niet uit oog te verliezen, evenmin als de idee dat de studenten centraal staan bij alle zaken die hun onderwijs betreffen.

Edite Estrela (PSE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor het verslag-Pack gestemd over het Bologna-proces en de studentenmobiliteit, daar hoogwaardig, efficiënt en vernieuwend Europees hoger onderwijs dat toegankelijk is voor alle Europese burgers, essentieel is om ervoor te zorgen dat Europa concurrerend en succesvol blijft in het licht van de eisen die de mondialisering stelt.

In dit verband meen ik dat maatregelen als het stimuleren van de wederkerigheid van studentenstromen, bijscholing van docenten in de verschillende disciplines en het ontwikkelen van financieringsmechanismen voor de studentenmobiliteit van wezenlijk belang zijn voor het garanderen van de realisering van de doelstellingen van het Bologna-proces.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) De rapporteur zegt in het bijzonder bezorgd te zijn over de studentenmobiliteit binnen de Europese Unie. Daarom moeten de lidstaten steun ontvangen bij hun inspanningen om op innovatieve wijze hun stelsels van hoger onderwijs te moderniseren en te hervormen. De realiteit is echter dat voor dit vraagstuk in dit hele verslag het zogenaamde Bologna-proces en hetgeen hoognodig gedaan moet worden om de uitdagingen van de zogenaamde mondialisering het hoofd te bieden, het uitgangspunt vormen. Met het oog daarop dringt de rapporteur aan op de verdieping van het Bologna-proces. Wij zijn het niet eens met haar analyse en daarom hebben we tegengestemd.

Maar we zijn het ermee eens dat het hoog tijd is voor bezinning op en een debat over het Bologna-proces, met name om te proberen vast te stellen in hoeverre de onderwijsstelsels veranderd zijn en in welke mate die ontwikkelingen en veranderingen de kwaliteit van het hoger onderwijs in de lidstaten hebben geschaad.

Alle burgers moeten toegang kunnen hebben tot onderwijs van hoge kwaliteit, los van hun nationaliteit en geboorteland of -plaats. Mobiliteit kan grote positieve effecten hebben zowel voor de uitgezonden studenten als voor de instellingen van hoger onderwijs en de maatschappij in haar geheel. Bovendien moet in tegenstelling tot wat gebeurd is, de sociale dimensie van de mobiliteit niet vergeten worden.

Hélène Goudin en Nils Lundgren (IND/DEM), schriftelijk. – (SV) Met dit initiatiefverslag gaat de Commissie cultuur en onderwijs van het Europees Parlement zoals gebruikelijk buiten haar boekje en komt ze met nieuwe ideeën over de manier waarop de EU zich meer moet engageren op onderwijsgebied. Dat is een terrein dat op dit moment onder de verantwoordelijkheid van de lidstaten valt, en wij vinden dat dat zo moet blijven.

In het verslag wordt onder andere de introductie van een gemeenschappelijke identiteitskaart voor studenten in de EU voorgesteld. Wij kunnen ons niet goed voorstellen dat deze voorstellen op zich het vrije verkeer van studenten vergroten; eerder vergroten ze de bureaucratie rond de activiteiten van de studenten. De rapporteur schrijft in haar toelichting ook over de behoefte aan een juridisch kader op EU-niveau voor de studenten.

Met deze voorstellen omzeilt men in de EU gemaakte afspraken over de niveaus van politieke verantwoordelijkheid op verschillende gebieden. Daarom hebben wij tegen dit verslag gestemd.

Vasco Graça Moura (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) De tiende verjaardag, volgend jaar, van de ondertekening van de Verklaring van Bologna markeert de noodzaak om de doelen van het proces opnieuw te definiëren.

Als we deze doelen echt opnieuw willen definiëren, moeten we nadenken over de manier waarop het Bologna-proces in de lidstaten is uitgevoerd. We moeten onderzoeken of het beleid dat in de naam van Bologna werd uitgevoerd, daadwerkelijk heeft geleid tot de gewenste consolidatie van een Europese ruimte voor hoger onderwijs die de uitdagingen van internationaal concurrentievermogen kan aangaan.

Ik ondersteun dit initiatief. Het is een concrete bijdrage aan het identificeren enerzijds van problemen en uitdagingen die in de tien jaar van uitvoering naar voren zijn gekomen, en anderzijds van kwesties die tot de prioriteiten moeten blijven horen. Dit is het geval met studentenmobiliteit, de hoeksteen van rijker en concurrerender onderwijs, en een wezenlijke bijdrage aan het ontwikkelen van het concept van Europees burgerschap.

Het is van essentieel belang de lidstaten op te roepen om de invloed van dit proces te beoordelen, met betrekking tot het waarborgen dat jongeren passende kwalificaties krijgen en goed voorbereid zijn. Zoals onze rapporteur al aangaf, moeten we de doelen van het proces niet uit het oog verliezen, evenmin als de idee dat de studenten centraal staan bij alle kwesties die hun onderwijs betreffen.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), schriftelijk. – (PL) Het doel van het Bologna-proces is het vaststellen van een Europese ruimte voor hoger onderwijs tegen het eind van 2010. Het is onder andere de bedoeling om studenten te helpen kiezen uit het aangeboden rijke onderwijsassortiment. Het invoeren van het driefasensysteem, de kwaliteitsgarantie voor het onderwijs en de erkenning van kwalificaties en studieperioden zijn van essentieel belang voor het functioneren van de ruimte.

De aantrekkingskracht van de Europese ruimte voor hoger onderwijs zal duidelijk groter zijn naarmate de kwaliteit van het onderwijs beter en gelijkmatiger is verdeeld over de verschillende lidstaten. Het is dan ook van wezenlijk belang om de lidstaten te steunen bij hun inspanningen om hun stelsels voor hoger onderwijs te moderniseren en te hervormen. Alle Europese burgers moeten toegang tot hoger onderwijs kunnen krijgen, ongeacht hun staatsburgerschap, land of geboorteplaats.

Het vergroten van de studentenmobiliteit is een van de verwachte voordelen van het Bologna-proces. Mobiliteit heeft niet alleen een positieve invloed op de individuele personen die verhuizen, maar ook op de instellingen voor hoger onderwijs. Uitwisseling van ideeën, heterogeniteit, het leren van de ervaring van anderen, dit zijn tenslotte onderdelen van de academische belevenis. We mogen ook niet vergeten dat hier een sociale dimensie bij hoort: mobiliteit draagt bij tot onschatbare en rijke ervaringen op wetenschappelijk, cultureel en sociaal gebied.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd, maar wil twee aspecten onderstrepen die door de Europese Commissie nauwkeurig moeten worden onderzocht en gereguleerd.

In de eerste plaats moeten we de geografische verdeling van de studiebeurzen van het programma “Een Leven Lang Leren” analyseren. De universiteiten die profiteren van studentenuitwisselingen, zijn voor het grootste deel geconcentreerd in de oude lidstaten. Tegelijkertijd is het aantal studenten in de nieuwe lidstaten proportioneel veel kleiner. De Commissie dient dringend maatregelen te nemen, zoals de accreditering van een zo groot mogelijk aantal universiteiten die deel moeten kunnen nemen aan universitaire uitwisselingsprogramma's en zodoende de aantrekkelijkheid van de nieuwe lidstaten als bestemming van studenten uit heel Europa moeten doen groeien. Op soortgelijke wijze dient de Commissie ervoor te zorgen dat een evenredig aantal studenten uit iedere lidstaat kans heeft op een Europese studiebeurs.

In de tweede plaats ben ik van mening dat artikel 11 uit het verslag zou moeten worden toegepast in alle lidstaten, hoewel het hier slechts een aanbeveling betreft. Deze periode van mobiliteit van studenten, of we het nu hebben over een trimester of een academisch jaar, kan aanzienlijk bijdragen tot de kennis en de persoonlijke ontwikkeling van Europese jongeren. Ik wil hier echter aan toevoegen dat de invoering van zo'n bepaling gepaard moet gaan met de overeenkomstige financiële steun voor de lidstaten.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), schriftelijk. – (ES) Diverse sectoren die kritisch staan tegenover het Bologna-proces menen dat het universitair onderwijs door de verandering elitair zal worden. Dit verslag wil speciale ondersteuning bieden aan studenten uit minder bevoorrechte groepen uit de samenleving door, bijvoorbeeld, goedkope en goede accommodatie aan te bieden, en om er rekening mee te houden dat na aankomst vaak extra ondersteuning nodig is. Hoewel ik een amendement heb ingediend om dit punt aan te passen en uit te breiden naar de totale uitgaven, dat wil zeggen, om te voorkomen dat de ondersteuning beperkt blijft tot accommodatie, ben ik van oordeel dat het verslag uitgaat van het beginsel van universeel onderwijs dat voor iedereen toegankelijk is.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), schriftelijk. – (PL) Bij de stemming heb ik mijn steun verleend aan mevrouw Pack en aan haar verslag over het Bologna-proces en studentenmobiliteit. Het is een goed en zakelijk document. Er worden in de Europese Unie van vandaag nog steeds onvoldoende middelen vrijgemaakt voor wetenschappelijk onderzoek en academisch onderwijs. Het idee achter het Bologna-initiatief, dat ondertussen al negen jaar oud is en momenteel 46 landen verenigt, zou tegen 2010 tot de creatie van een Europese ruimte voor hoger onderwijs moeten leiden.

Het Bologna-proces kan in drie prioritaire actiegebieden worden samengevat: de invoering van een driefasensysteem (bachelor/master/doctoraal), kwaliteitsborging en de erkenning van verworven kwalificaties en studieperioden in het hoger onderwijs. Om deze doelstellingen te bereiken, hebben we behoefte aan een uitgebreid geheel van samenhangende maatregelen in alle lidstaten, die ook betrekking hebben op onze universiteiten.

De evaluatiesystemen op basis van de zogenaamde ECTS-punten zouden duidelijk, begrijpelijk en uniform moeten zijn. Op die manier kunnen we het potentieel in stand houden dat vereist is voor een flexibele en mobiele opleiding van jonge mensen in verschillende academische centra, alsook de onontbeerlijke uitwisseling van professoren. Ondanks het feit dat hoger onderwijs niet tot de bevoegdheden van de Europese Unie behoort, moeten we blijven streven naar nauwere samenwerking en coördinatie, zonder de onafhankelijkheid van de lidstaten op dit gebied uit het oog te verliezen. We moeten er eveneens voor zorgen dat iedere burger van de Unie gelijke kansen heeft wat betreft de toegang tot onderwijs op een zo hoog mogelijk niveau.

Hiervoor zijn zowel organisatorische veranderingen in het onderwijssysteem als passende financiële steun noodzakelijk.

David Martin (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Het verslag van Doris Pack “Het Bologna-proces en studentenmobiliteit” is een constructieve bijdrage aan het debat over studentenmobiliteit. De mogelijkheid dat studenten uit de hele EU zich vrij kunnen bewegen binnen de grenzen van Europa moet een kernelement van het Bologna-proces blijven. Studenten met allerlei achtergronden moeten kunnen profiteren van de rijkdom van de culturele en intellectuele mogelijkheden die de EU biedt. Ik heb daarom voor de aanbevelingen van het verslag gestemd.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Natuurlijk is het toe te juichen dat het voor studenten in het kader van het Bologna-proces gemakkelijker wordt gemaakt te kiezen uit een breed scala aan hoogwaardige opleidingen. Daarnaast besteedt de EU bijzondere aandacht aan de mobiliteit van de studenten en wil zij de wederzijdse erkenning van opleidingen verbeteren.

Dat op dit terrein nog niet alles even goed functioneert, staat buiten kijf. Niet alleen zijn er nog enorme problemen met de erkenning, naar verluidt zijn sommige studierichtingen die op het bachelor/master-systeem zijn omgeschakeld, zo sterk gespecialiseerd dat het niet meer mogelijk is om van onderwijsinstelling te wisselen, noch in het binnenland noch in het buitenland, wat indruist tegen de doelstellingen van een Europese ruimte voor hoger onderwijs en verhoging van de mobiliteit. Bovendien zijn critici van mening dat het ECTS-systeem voor het overdragen van studiepunten van land tot land zo verschillend wordt toegepast dat de studieprestaties nauwelijks vergelijkbaar zijn. In dit opzicht is het voorstel om een tussenbalans op te maken zinvol, zodat ik voor het verslag heb gestemd.

Dumitru Oprea (PPE-DE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb voor het verslag over het “Bologna-proces en studentenmobiliteit” gestemd, om meerdere redenen: het Bologna-proces was een van de meest revolutionaire elementen van de wereldmarkt van onderwijs en opleiding. De arbeidsmarkt zelf was niet klaar voor een dergelijke verandering en is nog steeds niet volledig ontvankelijk voor het driefasensysteem (bachelor, master, doctoraat) in de 3-2-3-structuur. Aan de andere kant, voordat het nieuwe systeem werd toegepast, werden er vaak niet-afgestudeerden door bedrijven aangenomen.

Een ander element van vooruitgang was de studentenmobiliteit op Europese scholen en het gemeenschappelijke diplomastelsel, vergemakkelijkt door het ECTS. Dat deze mechanismen succesvol zijn, blijkt wel uit de neiging van grote universiteiten in de hele wereld om studenten te verplaatsen naar bepaalde geografische locaties, met name waar de oudere vestigingen zijn.

Een ander revolutionair voorstel is dat van het ECVET (Europees systeem van studiepuntenoverdracht voor beroepsonderwijs en -opleiding), bedoeld voor het overdragen, erkennen en verzamelen van de onderwijsresultaten die door een individu zijn vergaard, in formele, niet-formele en informele context, met als doel het verkrijgen van kwalificaties, ongeacht de tijd die is besteed aan het leren of verwerven van deze vaardigheden. Dit is een mondiale trend.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), *schriftelijk*. – (PL) Mevrouw Pack verdient een pluim voor haar bijdrage aan de ontwikkeling van en de creatieve reflectie over het Bologna-proces, een initiatief dat studenten in Europa de mogelijkheid biedt om hun eigen onderwijstraject en carrière te kiezen, zonder daarbij rekening te moeten houden met landsgrenzen. Dit initiatief, dat tot doel heeft het concurrentievermogen van het Europese onderwijssysteem te versterken, verrijkt ook de naties zelf dankzij de onderlinge culturele en wetenschappelijke beïnvloeding.

We weten allemaal dat kwesties in verband met de inhoud van de studies en het verbeteren van de kwaliteit van het onderwijs op elk niveau momenteel onder de bevoegdheid van de EU-lidstaten vallen. Op dit gebied moet er nog veel werk worden verricht. Het bevorderen van de mobiliteit op Europees niveau – het centrale thema in het verslag van mevrouw Pack – komt in het geval van Polen bijvoorbeeld vaak neer op het vertrek van een waardevolle arbeidskracht die vaak voorgoed verloren is. Ik ga akkoord met de in het verslag vervatte stelling dat studentenmobiliteit het allerbelangrijkste aspect van het Bologna-proces is. Met het oog hierop moet een stimulerend en soepel systeem in het leven worden geroepen, zodat jongeren waar ze maar willen kunnen studeren.

Het lijkt me echter bijzonder belangrijk dat deze hoogopgeleide en ontwikkelde personen terugkeren naar hun land van herkomst en hun potentieel daar benutten. Dit is zonder enige twijfel een grote uitdaging voor de nieuwe lidstaten. Ik ben van mening dat een doordachte voortzetting van het Bologna-proces een stap in de goede richting is.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *schriftelijk*. – (PL) Een verenigd Europa is niet alleen maar een zaak van één munteenheid, vrij verkeer van personen en een gemeenschappelijk markt voor goederen en diensten, maar eveneens, of zelfs primair, van de Europese intellectuele, culturele en sociale dimensie.

Het intergouvernementele initiatief dat bekend staat als het Bologna-proces en bijna tien jaar geleden begon, is hoofdzakelijk bedoeld om het voor studenten eenvoudiger te maken om cursussen te kiezen van de hoogst mogelijke kwaliteit. Een van de belangrijkste elementen van het idee om een Europese ruimte voor hoger onderwijs vast te stellen, is het vergroten van de studentenmobiliteit en van de onderwijskwaliteit, omdat deze elementen specifiek de mogelijkheid creëren voor persoonlijke, sociale en wetenschappelijke ontwikkeling.

Ik denk dat het bij het streven naar het verbeteren van de kwaliteit en aantrekkelijkheid van het onderwijs belangrijk is dat er acties worden ondernomen op zowel Europees niveau (het Europees Parlement benadert mobiliteit als een prioriteitskwestie) als op nationaal niveau.

We moeten in gedachten houden dat hoger onderwijs in de Europese Unie niet tot de plichten van de Europese Commissie behoort. De inhoud en de organisatie van studies blijven de taak van de individuele lidstaten en daarom hebben zij evenals de universiteiten zo'n grote rol. Zij zouden de nadruk moeten leggen op de noodzaak om een Europees curriculum voor doctoraalstudies te maken en zij zouden zich moeten inspannen om speciale bijstand te verlenen aan studenten uit minder bevoorrechte sociale groepen.

Een ander belangrijk aspect is de dialoog en wederzijdse uitwisseling van ervaringen tussen bedrijven en universiteiten; instellingen voor hoger onderwijs zouden dus de samenwerking met de particuliere sector moeten vergroten teneinde nieuwe en effectieve mechanismen te vinden voor het medefinancieren van studentenmobiliteit.

– Verslag-Szájer (A6-0345/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb voor het initiatiefverslag van mijn Hongaarse collega, de heer Szájer, gestemd met aanbevelingen aan de Commissie betreffende de aanpassing van rechtshandelingen aan het nieuwe comitologiebesluit. Voor kwalitatief hoogstaande wetgeving wordt het steeds noodzakelijker om de ontwikkeling van niet-essentiële en meer technische aspecten van de wetgeving te delegeren aan de Commissie, evenals de directe aanpassing ervan om rekening te houden met technologische voortgang en economische veranderingen. Echter het delegeren van bevoegdheden moet worden vergemakkelijkt door de wetgever de institutionele middelen te verstrekken om toezicht te houden op het uitoefenen van die bevoegdheden. Er moet worden aangetekend dat de huidige aanpassing van het acquis aan het comitologiebesluit nog steeds niet volledig is omdat er nog steeds wettelijke instrumenten zijn die voorzien in het uitvoeren van maatregelen waarop de nieuwe regelgevingsprocedure met toetsing moet worden toegepast. Ik steun, en naar mijn mening is dit essentieel voor een goed werkende Europese democratie, het toekennen van extra middelen in het Europees Parlement voor alle comitologieprocedures ter voorbereiding van de eventualiteit dat het Verdrag van Lissabon in werking treedt, maar ook gedurende de huidige overgangperiode, teneinde te waarborgen dat elke comitologieprocedure tussen de drie instellingen naar tevredenheid functioneert.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (ES) Ik ben het eens met het verslag wanneer het onderstreept dat het met het oog op de kwaliteit van de wetgeving steeds noodzakelijker wordt om de ontwikkeling van niet-essentiële en meer technische aspecten van de wetgeving en de snelle aanpassing daarvan aan de technologische vooruitgang en de economische veranderingen over te laten aan de Commissie. Deze delegatie van bevoegdheden moet evenwel worden vergemakkelijkt door de wetgever de institutionele middelen te geven om het gebruik van deze bevoegdheden te toetsen. Het Parlement moet toezien op die toetsing, iets wat ondanks al deze jaren van debat over dit onderwerp nog altijd niet helemaal is opgelost. Er zijn nog steeds parlementaire commissies die voor in het kader van de comitologieprocedure te nemen besluiten over te weinig informatie beschikken. Het Parlement moet dus zeer waakzaam blijven.

– Verslag-Rasmussen (A6-0338/2008)

Johannes Blokland (IND/DEM), *schriftelijk*. – Het is van groot belang om verder te onderzoeken hoe de toezichtstructuren in de Europese Unie kunnen worden verbeterd. Het rapport van collega Rasmussen gaat echter over de aanbevelingen van de Europese Commissie inzake de hedgefonds.

De amendementen van de Groene fractie op de overwegingen steun ik om procedurele redenen niet. De overwegingen zijn geen plek voor het formuleren van waardeoordelen over de actuele situatie op de financiële markten.

Ik heb vanmorgen tegen de amendementen 6 tot en met 10 gestemd, niet omdat ik tegen Europees toezicht voor de financiële markten ben maar omdat dit verslag niet de juiste plek is om dit initiatief te lanceren.

Ik pleit ervoor dat de Commissie economische en monetaire zaken zich beraadt over het toezicht op de financiële markten en de wenselijkheid om dat in Europees verband te versterken. Als daar een goed verslag over komt is het zeer waarschijnlijk dat ik dit initiatief van de Groene fractie alsnog kan steunen.

Szabolcs Fazakas (PSE), schriftelijk. – (HU) De financiële crisis die vorig jaar in Amerika is uitgebroken vanwege onrechtmatige, speculatieve financiële processen, is in tegenstelling tot de verwachtingen niet geluwd maar heeft inmiddels de hele wereld en daarbinnen ook Europa in haar greep gekregen.

De huidige crisis vereist van de Europese besluitvormers op twee gebieden een paradigmaverandering voor de lange termijn om ervoor te zorgen dat in de toekomst niet alleen het gevaar van een financiële crisis wordt beperkt maar dat ook de stabiele groei van de economie wordt gestimuleerd.

De ontwikkelingen in Amerika hebben aangetoond dat de markt zelf niet in staat is om te gaan met deze en soortgelijke crisissituaties. Daarom is het nodig dat we zo snel mogelijk het centrale Europese toezicht op de financiële markten in het leven roepen, wat vorig jaar al door de Hongaren was voorgesteld en sindsdien door het Franse voorzitterschap is omarmd. Deze toezichtinstantie zou er onder andere voor moeten zorgen dat dergelijke risicovolle, speculatieve transacties in het bank- en financiële systeem aan voorwaarden worden gebonden die kunnen worden gecontroleerd en berekend. Dit is de *conditio sine qua non* waarmee Europa gaandeweg de rol van het tot wankelen gebrachte Amerika kan overnemen in de financiële wereld.

Om ervoor te zorgen dat de Europese economie, die ook gebukt gaat onder de huidige crisis, zich zo snel mogelijk op kan maken voor de gewenste groei, is het nodig dat het bank- en financiële wezen de financiering van reële economieën in plaats van risicovolle, speculatieve transacties op de voorgrond plaatst. Een van de voorwaarden daarvoor is dat de Europese Centrale Bank zich niet alleen concentreert op de terugdringing van de inflatie, maar met gunstigere rentes het herstel van de reële economie bevordert.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Wij hebben tegen dit verslag gestemd, omdat in weerwil van een aantal voorgestelde lapmiddelen en enige kritiek op de financiële crisis er geen concrete maatregelen zijn genomen ter bestrijding van de steeds grotere rol van financiële activiteiten in de economie, de ongebreidelde speculatie en de groei van financiële instrumenten en producten in de zucht naar steeds grotere speculatieve winsten. Het verslag bevat nog niet eens voorstellen om een eind te maken aan de belastingparadijzen en het bankgeheim.

Zoals we al tijdens het debat in de plenaire vergadering hebben gezegd, zijn het altijd dezelfde die het gelag betalen. Dat zijn de werknemers die werkloos raken, de burgers die meer rente moeten betalen, ook hier in de Europese Unie en met name in zwakkere economieën zoals Portugal. Daar belooft de schuld bijna 120 procent van het bbp en de schulden van gezinnen bedragen zo'n 130 procent van het besteedbaar inkomen.

Daarom dringen wij erop aan dat er prioriteit gegeven wordt aan het geven van steun voor het scheppen van banen met rechten, voor de productie en de armoedebestrijding terwijl tegelijkertijd de koopkracht van werknemers en gepensioneerden wordt verbeterd, overheidsdiensten van kwaliteit worden bevorderd en meer leningen met rentesubsidie worden verstrekt aan micro-, kleine en middelgrote ondernemers.

Hélène Goudin en Nils Lundgren (IND/DEM), schriftelijk. – (SV) Hedgefondsen en private equity zijn voorbeelden van investeringsinstrumenten die gepaard gaan met een hoog risico. Om het vertrouwen van investeerders, het grote publiek en vooral de toezichthouders te herwinnen moeten de werkzaamheden zich dan ook kenmerken door transparantie en bevredigende wetgeving.

De Zweedse partij Junilistan verwelkomt diverse passages en voorstellen tot maatregelen, zoals deze in het verslag worden gepresenteerd.

Desondanks hebben wij besloten tegen het verslag in zijn geheel te stemmen. Dat hebben we gedaan omdat het verslag voornamelijk pleit voor maatregelen op EU-niveau, hoewel het in deze situatie voor iedereen duidelijk zou moeten zijn dat de oplossingen voor de potentiële risico's die verbonden zijn met onder andere hedgefondsen en private equity, in de eerste plaats op wereldwijd niveau moeten worden gezocht.

Jens Holm en Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), schriftelijk. – (EN) Het is spijtig dat het verslag-Rasmussen over hedgefondsen en private equity is afgezwakt als gevolg van de compromissen die zijn gesloten tussen de drie grootste fracties binnen het Parlement. Het is ook spijtig dat de amendementen die zijn ingediend door De Groenen en de GUE/NGL-Fractie, die direct uit het ontwerpverslag-Rasmussen zijn overgenomen, bij de plenaire stemming niet zijn aangenomen. Eén van de paragrafen die ten opzichte van het oorspronkelijke ontwerp zijn afgezwakt, onderstreepte bijvoorbeeld de noodzaak van een gepaste versterking van de transparantie in de richting van het publiek, de beleggers en toezichtsinstanties, met inbegrip van elk toekomstig nieuw toezichtsorgaan op EU-niveau. Desondanks hebben wij besloten het verslag bij de eindstemming te steunen, omdat het dringend noodzakelijk is schadelijke financiële speculaties en instabiliteit binnen de markten tegen te gaan. In dit opzicht kan het verslag worden beschouwd als een stap in de goede richting.

Ian Hudghton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Het verslag-Rasmussen komt op een passend moment in de week, direct na de financiële onrust die volgde nadat de oudste bank van Schotland het slachtoffer werd van, in de woorden van de Schotse premier, “speculanten en oplichters”. De financiële sector in Schotland is ernstig in de steek gelaten door de Britse toezichthouders en ik ben voorstander van een strengere marktregulering. Ik heb voor het verslag gestemd. Het verslag bevat een aantal aanbevelingen die het waard zijn om te worden overwogen en ik kijk uit naar de dag dat onafhankelijke Schotse toezichthouders op dit gebied zullen samenwerken met EU-partners.

Ona Juknevičienė (ALDE), schriftelijk. – (EN) Zowel in wereldwijde als lokale financiële markten worden complexe financiële instrumenten ontwikkeld, waardoor het voor financiële instellingen zeer moeilijk wordt adequate regulerings- en toezichtssystemen te ontwikkelen. Hierdoor kunnen spelers op de financiële markten ondoorzichtige activiteiten ontplooiën en speculatiepraktijken hanteren die voor die markten funest zijn. In dit opzicht ondersteun ik amendement 2, ingediend door de Fractie De Groenen, dat pleit voor aanzienlijke versterking van de Europese regulerings- en toezichtstructuur voor de handhaving van financiële stabiliteit.

Kartika Tamara Liotard en Erik Meijer (GUE/NGL), schriftelijk. – (EN) Het is spijtig dat het verslag-Rasmussen over hedgefondsen en private equity is afgezwakt als gevolg van de compromissen die zijn gesloten tussen de drie grootste fracties binnen het Parlement. Het is ook spijtig dat de amendementen die zijn ingediend door De Groenen en de GUE/NGL-Fractie, die direct uit het ontwerpverslag-Rasmussen zijn overgenomen, bij de plenaire stemming niet zijn aangenomen. Desondanks hebben wij besloten het verslag bij de eindstemming te steunen, omdat het dringend noodzakelijk is schadelijke financiële speculaties en instabiliteit in de markten tegen te gaan. In dit opzicht kan het verslag worden beschouwd als een stap in de goede richting.

Astrid Lulling (PPE-DE), schriftelijk. – (FR) Ik heb voor dit zwaar bevochten compromis gestemd, waarover de drie grote fracties in dit Parlement hebben onderhandeld, en ik ben tevreden over de veelomvattende en evenwichtige inhoud van het verslag. De rapporteur had geprobeerd de last van de financiële crisis op de hedgefondsen en private equity af te wentelen. Deze producten zijn echter niet de oorzaak van de huidige crisis en werken evenmin als katalysator, en ik wil de rapporteur gelukwensen met het feit dat hij dit heeft erkend en rechtgezet.

Het is de bedoeling dat de aanbevelingen die wij aan de Commissie doen, alle relevante actoren en deelnemers op de financiële markten beslaan en de leemten in de bestaande regelgeving aanvullen, zodat de praktijken die eraan hebben bijgedragen dat de instorting van de huizenmarkt in de Verenigde Staten tot een wereldwijde financiële crisis leidde, worden aangepakt en bestreden.

Wij richten ons aldus op praktijken van slecht risicobeheer, gebrek aan transparantie van bepaalde investeringsproducten en belangenverstrengelingen van kredietbeoordelingskantoren, die de belangrijkste oorzaken zijn van de financiële crisis die wij momenteel doormaken.

David Martin (PSE), schriftelijk. – (EN) Beste collega's, de recente financiële crisis heeft veel slachtoffers gemaakt, waaronder HBOS, dat vorige week werd overgenomen door Lloyds TSB. De ondergang van bedrijven van een dergelijke omvang is niet alleen destabiliserend voor de wereldeconomie, maar ook voor degenen die hun geld en hun toekomst aan deze bedrijven toevertrouwen. De les die de wereld in de afgelopen weken heeft geleerd, is dat onze benadering van marktregulering verouderd is. We hebben wereldwijde maatregelen nodig om het geglobaliseerde financiële systeem te reguleren.

De EU en het Europees Parlement moeten daarom een belangrijke rol spelen in het bieden van een oplossing die gericht is op de dieper liggende oorzaken van de crisis. We moeten daarom verantwoordelijkheid nemen door voor het verslag van de heer Rasmussen te stemmen. Door hedgefondsen en private equity-bedrijven

aan te moedigen voorzichtiger en transparanter te werk te gaan bij het sluiten van transacties, zal de EU ertoe bijdragen een solide structuur te bouwen om de dringend noodzakelijke stabiliteit in de financiële sector te herstellen.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), schriftelijk. – (EN) Het is spijtig dat het verslag-Rasmussen over hedgefondsen en private equity is afgezwakt als gevolg van de compromissen die zijn gesloten tussen de drie grootste fracties binnen het Parlement. Het is ook spijtig dat de amendementen die zijn ingediend door De Groenen en de GUE/NGL-Fractie, die direct uit het ontwerpverslag-Rasmussen zijn overgenomen, bij de plenaire stemming niet zijn aangenomen. Desondanks hebben wij besloten het verslag bij de eindstemming te steunen, omdat het dringend noodzakelijk is schadelijke financiële speculaties en instabiliteit in de markten tegen te gaan. In dit opzicht kan het verslag worden beschouwd als een stap in de goede richting.

Krachtigere maatregelen zijn echter vereist bij de toepassing van deze ideeën. De schimmige aard van veel hedgefondsen en de ondoorgroondelijkheid van het huidige systeem voor het publiek zijn onaanvaardbaar. Het is immers moeilijk om duidelijk zicht te krijgen op de aard van hedgefondsen en hun vermogen om bij te dragen aan duurzame sociale samenhang en economische stabiliteit kan door de burgers niet worden vastgesteld.

Luís Queiró (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) De in dit verslag geuite bezorgdheid en daarnaast de terechte erkenning van het belang van de financiële producten die hier in het geding zijn, hebben wat de essentie betreft mijn instemming. Daar we onmiskenbaar woelige tijden beleven op de financiële markten, is het belangrijk te reageren met evenveel vastberadenheid als kalmte en kennis van zaken. Een groot deel van het economisch succes van de afgelopen decennia in Europa, de Verenigde Staten en de snelgroeiende economieën is immers te danken aan de soepelheid van de financiële markten. De nodige correcties op het huidige stelsel dienen de oorzaken van de crisis aan te pakken en niet de heilzame aspecten van het systeem te slopen. Zo moet de Europese Commissie deze oproep van het Europees Parlement om actie te ondernemen, opvatten.

Olle Schmidt (ALDE), schriftelijk. – (SV) De rol van het Europees Parlement in de EU is om de stem van de burgers te zijn. Deze stem wordt met name versterkt door het werk dat in de Commissie verzoekschriften wordt uitgevoerd, waarin vragen worden behandeld die voortkomen uit burgerinitiatieven. Een goed voorbeeld is de campagne *One Seat*, om de vestigingsplaats van het Europees Parlement van Straatsburg naar Brussel te verplaatsen, die dankzij de inspanningen van de commissie formeel in behandeling werd genomen.

Zeker, sommige aanbevelingen aan lidstaten zijn nogal extreem en sommige voorstellen zijn niet goed overwogen. Niettemin is het werk van de Commissie verzoekschriften een essentieel onderdeel van het werk van de EU namens de burgers, wat voor mij een doorslaggevende factor was om dit verslag te ondersteunen.

Bart Staes (Verts/ALE), schriftelijk. – De financiële wereld daverd op zijn grondvesten. Terwijl gewone Amerikaanse belastingbetalers de prijs van een reddingsplan (700 miljard dollar) betalen, gaan de veroorzakers vrijuit. Het Europees Parlement had met het verslag Rasmussen een instrument in handen om iets te doen aan een betere controle op bepaalde onderdelen van de financiële sector: hedge funds en private equity. Nu de crisis zo urgent is, hadden we een mogelijkheid om de Europese Commissie op te roepen tot strikte regelgeving. De Groenen dienden om die reden verschillende amendementen in op het verslag. Omdat onze amendementen niet aanvaard werden door het Parlement, stemden we tegen. Er komt geen Europese Autoriteit die over de financiële sector waakt, er komt geen Europese regelgeving voor registratie en bewaking van hedge funds, er komt geen limiet op excessieve inbedding van private investeringsondernemingen. Juist in een week dat het kapitalistische systeem op imploderen staat, heeft het Europees Parlement zijn kans gemist. Als Groenen geven we het signaal dat wij zullen blijven ijveren voor een drastische inperking van een vrije markt die met het speculeren als enig doel lijkt te hebben om zo snel mogelijk winst te maken voor een kleine groep mensen. Dit is sociaaleconomisch onverantwoord.

– Verslag-Lehne (A6-0296/2008)

Ona Juknevičienė (ALDE), schriftelijk. – (LT) Ik ben altijd voor marktliberalisering geweest, aangezien die naar mijn mening de belangrijkste voorwaarde vormt voor concurrentie tussen marktdeelnemers, die altijd goed uitpakt voor de consument omdat die zo immers tegen de laagst mogelijke prijs aan zijn producten kan komen.

Met mijn stem voor de transparantie van institutionele beleggers steun ik echter de rapporteur, de heer Lehne, die de Commissie verzoekt bepaalde normen voor te stellen om beleggers ervan te weerhouden bedrijven “leeg te roven” (bij de gedeeltelijke verkoop van bedrijven) en misbruik te maken van hun financiële macht,

waardoor bedrijven in de toekomst in de problemen komen en er geen voordeel meer is voor het bedrijf zelf, noch voor zijn werknemers, crediteuren en zakenpartners.

Naar mijn mening moet de Europese Commissie zich buigen over de maatregelen van de lidstaten om de gedeeltelijke verkoop van bedrijven te voorkomen.

David Martin (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Ik sta achter de algemene benadering van dit verslag van Klaus-Heiner Lehne over transparantie bij institutionele beleggers. De recente ontwikkelingen op de financiële markten hebben duidelijk gemaakt dat we op wereldschaal actie moeten ondernemen om de markten beter te reguleren. Markten kunnen pas goed functioneren als ze in alle opzichten transparant zijn. Dit verslag is een stap in de goede richting. Ik steun daarom de erin opgenomen aanbevelingen.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) De acute en niet-aflatende crisis van het casinokapitalisme, die ontstond door de mislukte speculatieve spelletjes van de ondernemingen en waarvoor de Amerikaanse belastingbetalers en heel de wereldeconomie het gelag moeten betalen, vereist radicale veranderingen in het rechtskader voor controle en toezicht op transparantie. De Commissie moet onmiddellijk optreden en een voorstel doen voor een geïntegreerd kader met gemeenschappelijke transparantiënormen. Het beleid van “minder wetgeving” is faliekant mislukt.

Luís Queiró (PPE-DE), *schriftelijk*. – (PT) Transparantie moet een leidend principe zijn voor het functioneren van de markten, met name de financiële markten. Het mag echter niet de enige afweging zijn, want in dat geval wordt het principe tot norm verheven en het gewenste resultaat (gezonde en efficiënte financiële markten) verward met het voorgestelde middel om het doel te bereiken (markten die voldoende gereguleerd en gecontroleerd worden). In het kader van het huidige politieke en economische debat over de financiële markten is het belangrijk dat de Commissie deze aanbeveling in die zin interpreteert door zich in te zetten voor de verdediging van de kwaliteit van de Europese financiële markten met in gedachte het feit dat het goed en in wezen vrij functioneren van die markten de meeste economische voordelen oplevert voor de maatschappij.

Olle Schmidt (ALDE), *schriftelijk*. – (SV) Transparantie is essentieel als we het vertrouwen in de financiële markten willen herstellen. De afgelopen maanden is duidelijk geworden welke problemen er kunnen ontstaan in een complexe en snel veranderende markt als het niet mogelijk is geavanceerde producten te begrijpen en te volgen. Er zijn zeker problemen op de *over-the-counter*-markten, maar ook andere segmenten van de financiële markt moeten transparant zijn. Gelet op de omvang van de problemen heb ik me van stemming onthouden: de amendementen die dit verslag de nodige reikwijdte hadden gegeven, zijn namelijk niet goedgekeurd.

– Verslag-Hegyí (A6-0279/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb vóór het verslag van de heer Hegyi, onze Hongaarse collega, gestemd. Het behelst een voorstel voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 999/2001 wat de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden betreft. Verordening (EG) nr. 999/2001 legt de voorschriften vast inzake preventie, bestrijding en uitroeiing van bepaalde overdraagbare spongiforme encefalopathieën (TSE's). Ik steun de ingediende amendementen. Gesuggereerd wordt om de regelgevingsprocedure met toetsing te volgen en zo maatregelen te nemen ten aanzien van producten van dierlijke oorsprong die zijn afgeleid van bestanddelen van herkauwers dan wel zulke bestanddelen bevatten. Dezelfde procedure zou gevolgd moeten worden om te controleren of lidstaten een gelijkwaardig beschermingsniveau bieden, in afwijking van het bepaalde in Verordening (EG) nr. 999/2001, indien er maatregelen worden genomen nadat er overdraagbare spongiforme encefalopathieën geconstateerd zijn.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) Wij hebben voor dit verslag gestemd daar bovine spongiforme encefalopathie, in het gewone spraakgebruik gekkekoeienziekte geheten, een ernstige bedreiging vormt voor onze gezondheid.

Zoals bekend ontwikkelt deze dodelijke infectieziekte zich via een eiwit dat kan worden aangetroffen in besmet vlees en tast de ziekte de hersenen van de mens aan. Strikte Europese regelgeving heeft het mogelijk gemaakt deze epidemie onder controle te krijgen.

In dit verslag completeert de rapporteur het werk van zijn voorganger door er nieuwe elementen aan toe te voegen, waarop de regelgevingsprocedure met toetsing van toepassing zal zijn.

Daarom zijn we het ermee eens het Commissievoorstel te wijzigen, zodat er een garantie is dat het aantal controles niet vermindert. We dienen uiterst zorgvuldig te zijn teneinde te verzekeren dat de regelgevingsprocedure met toetsing de uitvoering van maatregelen ter bestrijding van deze ziekte niet afzwakt. Tevens dienen we het ontstaan van lacunes in de wetgeving te voorkomen bij het verlenen van uitzonderingen aan de lidstaten. Daarom is dit verslag belangrijk en ik hoop nu dat de Europese Commissie er rekening mee houdt. Na de bekende schandalen rond deze ziekte eist het publiek in de lidstaten transparantie, waar het volledig recht op heeft.

David Martin (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Het verslag van Gyula Hegyi over de wijziging van Verordening (EG) nr. 999/2001 wat de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden betreft, is erop gericht de regelgeving met betrekking tot overdraagbare spongiforme encefalopathie – een dodelijke ziekte die via besmet vlees wordt verspreid – te herzien. Het aanpassen van de regelgevingsprocedure in dezen met de bedoeling om zo ook het Europees Parlement over dit onderwerp te raadplegen, is een stap in de goede richting. Dit verslag kan daarom op mijn steun rekenen.

– Verslag-Blokland (A6-0282/2008)

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Ieder jaar kampt de EU met een hoeveelheid afval van 2 miljard ton, waaronder 40 miljoen ton gevaarlijk afval. Deze afvalberg zal wel voor het grootste deel uit huishoudelijk en industrieel afval bestaan, hoewel natuurlijk van dat laatste potentieel een veel groter gevaar uitgaat. Dit alles ontleen we aan de statistieken, zodat de EU dan ook het verheven doel heeft geformuleerd de jaarlijks te verwerken hoeveelheid afval tegen 2010 met 20 procent te verminderen.

Het valt in ieder geval te hopen dat bijvoorbeeld op het gebied van landbouwafval de noodzaak tot het verzamelen van statistische gegevens er niet toe leidt dat onze boeren met een hoop administratieve rompslomp worden opgescheept. Omdat ik hiervoor in het verslag geen aanwijzingen heb kunnen vinden, heb ik ervoor gestemd.

Rovana Plumb (PSE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd omdat middels dit nieuwe wetgevingsvoorstel de verordening inzake afvalstatistieken wordt aangepast aan de comitologieprocedures, dat wil zeggen de regelgevende procedure met toetsing.

Bovendien wordt de Commissie via de resolutie van het Europees Parlement verzocht de evaluatierapporten over de pilotstudies die ten doel hebben dubblures in de rapportage over de afvalstatistieken te voorkomen, tijdig te presenteren.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), *schriftelijk*. – (RO) Het gebrek aan statistische gegevens omtrent het produceren en verwerken van afval verhindert de Europese Unie om een geharmoniseerd afvalbeleid door te voeren. Statistische instrumenten zijn noodzakelijk om te evalueren of het principe van voorkoming van milieuschade als gevolg van afvalgebruik nageleefd wordt en om het afval te monitoren op het moment dat het geproduceerd, opgehaald en verwijderd wordt. De lidstaten hebben het feit erkend dat er niet voldoende statistische gegevens bestaan en dat de definities die zijn vervat in de voorliggende verordening onvoldoende zijn om resultaten te krijgen, die vergelijkbaar zijn tussen de staten. Vandaar dat het verzamelen van gegevens beter op communautair niveau kan gebeuren, zij het in overeenstemming met het principe van subsidiariteit.

Voor wat betreft de statistieken voor landbouw, visserij en bosbouw, dient te worden bezien in welke mate de verwerking van agrarisch en biologisch afval door deze verordening wordt gedekt. Derhalve zijn er een aantal essentiële punten die meer aandacht behoeven om te zorgen voor een grotere nauwkeurigheid van de gegevens en bijgevolg voor een harmonisering van de statistische gegevens op communautair niveau.

– Verslag-Szájer (A6-0298/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), *schriftelijk*. – (LT) Het spectrum is net als andere natuurlijke hulpbronnen (zon, water, lucht) een publiek goed. Hoewel zij een doeltreffend middel zijn om optimale economische waarde te genereren (zowel privaats als publiek), kunnen marktmechanismen op zich niet het algemeen belang dienen en publieke middelen genereren, die essentieel zijn voor de totstandbrenging van een informatiemaatschappij. Daarom is de afstemming van politieke en marktmaatregelen een must.

Betere afstemming en een grotere mate van flexibiliteit zijn nodig om deze schaarse hulpbron optimaal te benutten. Daarnaast moet echter ook het juiste evenwicht worden bewaard tussen flexibiliteit en harmonisatie om de meerwaarde van het spectrum voor de interne markt te realiseren.

Het spectrum kent geen nationale grenzen. Willen de lidstaten het effectief kunnen gebruiken, dan moet er binnen de EU beter worden samengewerkt, met name op het gebied van de uitbreiding van de Europese dienst en onderhandelingen over internationale overeenkomsten.

Hoewel het spectrumbeheer een bevoegdheid van de lidstaten blijft, zijn het enkel en alleen EU-beginselen die ervoor kunnen zorgen dat de belangen van de EU wereldwijd worden behartigd.

Urszula Gacek (PPE-DE), schriftelijk. – (PL) Ik ben voorstander van een betere bescherming van de economische belangen van plaatsen waar mineraalwater wordt gewonnen. Dat is bedoeling van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de exploitatie en het in de handel brengen van natuurlijk mineraalwater.

De inkomsten die in zulke regio's door de betrokken ondernemingen worden gegenereerd leveren – zeker in de provincie Małopolska – een doorslaggevende bijdrage tot de ontwikkeling van deze regio's en zorgen er zo voor dat ze aantrekkelijker worden als kuuroorden en toeristische bestemming.

Het kan geen kwaad erop te wijzen dat deze regio's vaak voornamelijk van de landbouw leven en over weinig mogelijkheden beschikken om inkomsten te genereren, omdat het heuvel- of bergachtige gebieden zijn. Onder de grond bevindt zich echter waardevol bron- en mineraalwater met therapeutische eigenschappen.

– Verslag-Szájer (A6-0280/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), schriftelijk. – (LT) In de EU-tekst over mineraalwater wordt een voor heel Europa geldende norm voor natuurlijk mineraalwater gespecificeerd.

Deze richtlijn bepaalt de voorwaarden voor de erkenning van natuurlijk mineraalwater en stelt richtsnoeren vast voor het gebruik van mineraalwaterbronnen. De richtsnoeren geven ook specifieke regels voor de bevoorrading van de markt met mineraalwater. De discrepanties in deze voorschriften staan op gespannen voet met het vrije verkeer van natuurlijk mineraalwater doordat ze ongelijke concurrentievoorwaarden scheppen, die rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt voor dit product.

In dit specifieke geval worden de bestaande belemmeringen weggenomen als elke lidstaat mineraalwater dat door andere lidstaten is erkend, toelaat op zijn grondgebied, in combinatie met de invoering van algemene richtsnoeren om te voldoen aan de microbiologische eisen voor het product, waar de naam van het merk mineraalwater van zal worden afgeleid.

Het hoofddoel van welke regeling voor mineraalwater dan ook is de bescherming van de gezondheid van de consument, en te voorkomen dat de consument slachtoffer wordt van misleidende informatie over het product, waarmee tevens eerlijke handel wordt gewaarborgd.

– Verslag-Szájer (A6-0299/2008)

John Attard-Montalto (PSE), schriftelijk. – (EN) Technische controles van motorvoertuigen zijn van groot belang voor de veiligheid van bestuurders, passagiers en voetgangers. Ze spelen verder een belangrijke rol bij het verminderen van de CO₂-uitstoot en het tegengaan van klimaatverandering.

Het is intussen wel zo dat de regering van een land verplicht is een kader te scheppen voor de veiligheid en de gezondheid van bestuurders, passagiers en voetgangers.

Het aantal auto's per hoofd van de bevolking is op Malta en Gozo zeer hoog. Auto's zijn in Malta overigens enorm duur, vanwege de zeer zware registratiebelasting. Burgers zijn daarom niet snel geneigd over te stappen op efficiëntere auto's. De regering zou er daarom goed aan doen de registratiebelasting zo snel mogelijk ter discussie te stellen, en wel binnen de volgende begrotingsperiode.

Mensen kiezen voor privévervoer omdat het openbaar vervoer zo slecht is. Het is tijd dat het openbaar vervoer helemaal wordt hervormd.

Daar komt bij dat onze wegen zich in een zeer slechte staat bevinden. De EU-toewijzingen uit de structuurfondsen voor 2007-2013 komen uit op 53 procent. Alle belangrijke wegen zullen dus naar behoren moeten worden hersteld.

– Verslag-Lefrançois (A6-0323/2008)

Graham Booth, Nigel Farage en Jeffrey Titford (IND/DEM), schriftelijk. – (EN) De UK Independence Party vindt terrorisme een belangrijk probleem. Wij menen echter dat het niet aan de EU is om te besluiten welke actie er tegen het terrorisme moet worden ondernomen. Wij geloven dat de landen via intergouvernementele samenwerking moeten besluiten welke veiligheidsmaatregelen er moeten worden genomen.

Philip Bradbourn (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) De Britse Conservatieven steunen het verslag, maar twijfelen over de noodzaak van inmenging van de EU op dit gebied, aangezien er ook al een Verdrag van de Raad van Europa bestaat dat op deze onderwerpen betrekking heeft. Wij zijn voorstander van nauwe samenwerking tussen lidstaten, maar vinden dat die ook plaats moet vinden binnen het kader van de wereldwijde benadering van de oorlog tegen terrorisme. We zijn er hoe dan ook niet van overtuigd dat de standaardaanpak op Europees niveau doeltreffend zal zijn.

Marco Cappato (ALDE), schriftelijk. – (IT) Ik heb tegen het voorstel gestemd om een nieuw strafbaar feit als “uitlokking” of “publiekelijke uitlokking van het plegen van terroristische misdrijven” in de Europese wetgeving op te nemen in navolging van het Verdrag van de Raad van Europa, omdat ik vind dat de definitie die de Commissie heeft aangedragen, te vaag is en enkel gebaseerd is op subjectieve elementen, waardoor de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, met name de vrijheid van meningsuiting in Europa, in het geding komen.

In feite zal iedere publieke verklaring, of iedere verklaring die door de media naar buiten wordt gebracht, of ieder bericht dat op internet wordt geplaatst en op een of andere manier – direct of indirect, op basis van “opzet” en met “het gevaar dat dergelijke misdrijven gepleegd kunnen worden” – als aansporing tot het begaan van een terroristische daad kan worden beschouwd, op Europees niveau als misdrijf worden bestempeld. Het beoogde doel is om de “terroristische propaganda” op internet aan te pakken. De rapporteur heeft getracht de tekst van de Europese Commissie te verduidelijken zodat de mensenrechten beter gerespecteerd worden, in een poging meer juridische zekerheid te bewerkstelligen. Desondanks ben ik van mening dat we dit voorstel moeten afwijzen, ook om een duidelijk signaal af te geven aan de Commissie en de Raad, welke reeds hebben aangekondigd niet akkoord te willen gaan met de voorstellen van het Europees Parlement.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark en Anna Ibrisagic (PPE-DE), schriftelijk. – (SV) De Zweedse wet op de persvrijheid vertegenwoordigt fundamentele waarden van de Zweedse samenleving. Wij kunnen niet aanvaarden dat wetten voor de bestrijding van terrorisme strijdig zijn met de Zweedse grondwet. Er zijn vele andere wegen en mogelijkheden om dezelfde doelen te bereiken.

In de voorstellen waarover we vandaag hebben gestemd, ontbreekt het aan duidelijke mogelijkheden voor een opt-out om onze Zweedse wetgeving te kunnen behouden.

Wij steunen de verbeteringen die het Europees Parlement heeft voorgesteld, maar wij kunnen het voorstel in zijn geheel niet steunen. Aangezien echter in de Raad een overeenkomst conform de Zweedse grondwet is bereikt, hebben we besloten om ons van stemming te onthouden in plaats van tegen het verslag te stemmen.

Koenraad Dillen (NI), schriftelijk. – Het verslag-Lefrançois stelt een aantal goede maatregelen voor om de strijd tegen het terrorisme binnen de EU efficiënter en op een meer gecoördineerde wijze te doen verlopen. Ik heb er dan ook voor gestemd. De aanslagen van de ETA enkele dagen geleden en de moordende aanslag in Islamabad bewijzen dat we nooit waakzaam en efficiënt genoeg kunnen zijn in die strijd. Grensoverschrijdende samenwerking in de strijd tegen terreur - en dat is vandaag in hoofdzaak islamitische terreur - is absoluut noodzakelijk als we resultaten willen boeken.

We mogen echter ook niet de ogen sluiten voor de fouten uit het verleden. De zogenaamde Schengen-ruimte biedt potentiële terroristen en criminelen immers al jaren een ideaal kader om vaak straffeloos hun misdadige plannen uit te voeren. Europa moet zich dringend bezinnen over zijn opengrenzenpolitiek met haar nefaste gevolgen op het vlak van immigratie, criminaliteit en islamitisch extremisme. Zoniet zal ook het hier voorgestelde kader nutteloos blijken.

Edite Estrela (PSE), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor het verslag-Lefrançois gestemd over het voorstel voor een kaderbesluit van de Raad tot wijziging van Kaderbesluit 2002/475/JBZ inzake terrorismebestrijding, omdat ik het noodzakelijk acht de instrumenten voor terrorismebestrijding aan te passen aan de nieuwe informatie- en communicatiemiddelen waarover terroristen beschikken.

De herziening van het kaderbesluit van de EU maakt het mogelijk onder het begrip terrorisme ook specifieke voorbereidende handelingen te laten vallen, zoals werving en training voor terrorisme en het publiekelijk uitlokken van terrorisme. Alle lidstaten zullen deze handelingen als misdrijven beschouwen. We dienen ook te wijzen op de belangrijke amendementen van de PSE-Fractie die tot doel hebben de fundamentele vrijheden van meningsuiting en vereniging te garanderen.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Het huidige internationale en communautaire rechtskader omvat een pakket hoogst noodzakelijke instrumenten voor de bestrijding van het reële terrorisme en de georganiseerde, gewelddadige en grensoverschrijdende misdaad die ermee verbonden is.

Dit voorstel beoogt een reeks veiligheidsmaatregelen te versterken die onder het voorwendsel van 11 september 2001 rechten, vrijheden en garanties van de burgers hebben aangetast.

Dit voorstel bevat definities die door hun dubbelzinnigheid geen enkele garantie vormen voor de eerbiediging van de fundamentele vrijheden. De rapporteur waarschuwt daar overigens zelf voor.

Evenals in het “Kaderbesluit 2002/475/JBZ inzake terrorismebestrijding” – met zijn definitie van “terrorisme” – opent ook dit voorstel weer de mogelijkheid veiligheidsmaatregelen te treffen en individueel of collectief mensen te criminaliseren die daadwerkelijk in woord of geschrift strijden tegen het staatsterrorisme.

Dit voorstel biedt geen enkele meerwaarde in de strijd tegen het reële terrorisme en de internationale misdaad die ermee verbonden is. Het houdt juist reële gevaren voor de veiligheid en de fundamentele vrijheden van de burgers van de lidstaten in.

We hebben er al op gewezen dat in plaats van het nemen van veiligheidsmaatregelen er een antwoord moet komen op de reële oorzaken die het terrorisme voeden.

Zoals we hebben verklaard “ruilen we vrijheid niet voor veiligheid, want dan raken we beide kwijt”. Daarom hebben we tegengestemd.

Carl Lang (NI), schriftelijk. – (FR) Op zaterdag 20 september bracht een zelfmoordenaar midden in de Pakistaanse hoofdstad, vlak voor het Marriot-hotel, een grote vrachtwagen tot ontploffing. Van de vrachtwagen bleef alleen een uitgebrand wrak over en er vielen ten minste zestig doden.

Deze aanslag werd toegeschreven aan de met Al-Qaida verbonden Pakistaanse Taliban.

Op zondag 20 en maandag 21 september was het de beurt aan de Baskische afscheidsbeweging ETA, die bij drie aanslagen bloed deed vloeien. De voorbereidingen van deze aanslagen zouden in Frankrijk hebben plaatsgevonden.

Terrorisme kent geen grenzen, en de Schengenruimte biedt terroristen een ideale basis voor het rekruteren en indoctrineren van mensen en voor de logistieke voorbereiding van aanslagen.

In Frankrijk zei de minister van Binnenlandse Zaken, Michèle Alliot-Marie, hierover dat Franse gevangenen de plek bij uitstek waren om radicale moslims te rekruteren. Een eerlijke bekentenis! Het is een feit dat er veel oorzaken zijn voor het terrorisme, maar vandaag de dag liggen deze oorzaken voornamelijk in de gewapende strijd van de radicale islam. Vreemd genoeg zijn er geen wetsteksten die tot doel hebben rekrutering in gevangenen of in bepaalde, zogenaamde “gevoelige” wijken op te sporen en te voorkomen.

De Europese Unie is van plan zich uit te rusten met een juridisch corpus om het terrorisme te bestrijden.

(Stemverklaring ingekort overeenkomstig artikel 163 van het Reglement)

Jörg Leichtfried (PSE), schriftelijk. – (DE) Ik stem voor het verslag van Roselyne Lefrançois, aangezien de preventie van terroristische misdrijven in de strijd tegen het terrorisme een centrale plaats moet innemen.

Het uitlokken van een terroristisch misdrijf, de werving van terroristische activisten en het trainen van personen voor terrorisme zijn drie voorbereidende handelingen die ook als strafbare feiten moeten worden beschouwd. De grondrechten moeten echter te allen tijde gewaarborgd zijn. Daarom stem ik voor het gebruik van de term “aanzetten tot” in plaats van “uitlokken van”, aangezien hij duidelijker is en minder speelruimte biedt. Er moet worden voorkomen dat het internet als virtueel trainingskamp fungeert, want het wordt voor terroristen op grond van de nieuwe informatie- en communicatietechnologieën steeds gemakkelijker om hun propaganda te verspreiden.

De EU moet het terrorisme duidelijk en vastberaden aanpakken en de invoering van de drie nieuwe delicten is hierbij een belangrijke stap. De persvrijheid, de vrijheid van meningsuiting en het recht op eerbiediging van het briefgeheim, waaronder ook e-mails en andere elektronische correspondentie vallen, mogen echter niet worden gekortwiek, zodat ik voor de wijzigingen van mevrouw Lefrançois ben.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) In de EU vertoeven ongetwijfeld zogenaamde slapers die op een gegeven moment actief kunnen worden. In dit verband mogen we niet vergeten dat terroristen niet uit het niets komen, maar het land binnenkomen en in een tegen dat land gerichte omgeving opgroeien. Indien de EU een doeltreffende terrorismebestrijding voorstaat, moet zij zich bezighouden met maatregelen tegen het ontstaan en de verspreiding van parallelle samenlevingen en dergelijke, in plaats van diegenen die problemen met migranten aan de orde stellen steevast voor racisten uit te maken. Ook mag de bestrijding van het terrorisme niet stilaan tot een uitholling van de burgerrechten leiden – waartegen onlangs zelfs het Europees Hof van Justitie is opgetreden –, noch mag de criminaliteitsbestrijding door de concentratie op het terrorisme naar de achtergrond worden gedrongen.

Indien men bedenkt dat islamitische fanatici de grootste terroristische bedreiging vormen, wordt het de hoogste tijd om islamitische haatpredikers aan te pakken en training in een terreurkamp in heel Europa strafbaar te stellen. In dit licht heb ik voor het verslag-Lefrançois gestemd.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) De recente aanslagen in Baskenland onderstrepen eens te meer dat het terrorisme een dagelijkse realiteit is en dat wij efficiënte instrumenten nodig hebben om het te bestrijden. Het nieuwe kaderbesluit van de Raad inzake de bestrijding van terrorisme is duidelijk een stap voorwaarts en ik begroet de goedkeuring ervan.

Het verbaast mij dat het verstrijken van zeven jaar sinds de aanslagen in New York op 11 september 2001 onopgemerkt aan het Europees Parlement voorbij is gegaan. Wij moeten proberen om de slachtoffers van deze aanslagen niet te vergeten en hadden moeten onderstrepen dat de trans-Atlantische verhoudingen een prioriteit vormen onder de dagelijkse taken van het Europees Parlement.

Luís Queiró (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) Juridische duidelijkheid over het rechtskader van de strijd tegen het terrorisme is even noodzakelijk als duidelijkheid en vastberadenheid bij dat doel. In die zin is het begrijpelijk dat de Commissie zich zorgen maakt over mechanismen, middelen en methoden in verband met het werven van terroristen, met name van degenen die in Europese landen worden aangeworven en vaak ook hier geboren zijn. In dit verband moet worden gegarandeerd dat de politie en de staat over de nodige middelen beschikken om bij voorkeur preventief te kunnen optreden. Ook ander dan politiek of justitieel optreden dat eveneens gericht is op de strijd tegen dit verschijnsel, is belangrijk. We moeten ervoor zorgen dat naast een reactie van de rechterlijke macht het politieke systeem waakzaam en attent is en kan ingrijpen om de integratie te versterken, de stem van de gematigde meerderheid te bevorderen en de marginaliteit te bestrijden die verbonden is met illegale immigratie. Om al die redenen moet de politieke macht attent en actief zijn. Het is natuurlijk onmogelijk alle acties te beletten, maar het is wel mogelijk de ontwikkeling van het milieu tegen te gaan dat terrorisme bevordert, uitlokt en voedt.

Andrzej Jan Szejna (PSE), schriftelijk. – (PL) Binnen het kader van een beleid voor een gemeenschappelijke ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid is waarborging van de veiligheid voor haar vijfhonderd miljoen burgers een van de belangrijkste doelen van de Europese Unie. Om dit te bereiken moeten de Europese Unie en haar lidstaten het moderne terrorisme onder ogen zien.

De meest controversiële kwestie in het voorstel tot herziening van het kaderbesluit inzake terrorismebestrijding van de Raad is het verzoek tot invoering van het begrip “publiekelijk uitlokken van het plegen van terroristische misdrijven”.

Er bestaat een zeer dunne scheidslijn tussen vrijheid van meningsuiting en het overtreden van de wet. We kunnen niet toestaan dat de situatie ontstaat dat de rechten en vrijheden van burgers worden beperkt om meer veiligheid te creëren.

Daarom ben ik van mening dat het desbetreffende kaderbesluit absoluut van het hoogst mogelijke juridisch niveau moet zijn. Dit zou vooral moeten gebeuren door middel van een preciezere definitie van het begrip “publiekelijk uitlokken van het plegen van terroristische misdrijven”. Het nieuwe document moet duidelijk en in juridisch opzicht harmonieus zijn om een effectief instrument voor terrorismebestrijding te kunnen zijn, terwijl het tegelijkertijd op het gebied van mensenrechten en fundamentele vrijheden van hoog niveau moet zijn.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), schriftelijk. – (PL) De aanslagen in Madrid en Londen hebben duidelijk gemaakt hoe groot het probleem van het terrorisme voor de Europese Unie is.

Het jaar 2008 heeft een bijzonder hoge tol geëist, te beginnen op 1 februari met de aanslag tijdens een begrafenisplechtigheid in Bagdad waarbij dertig mensen om het leven kwamen en eindigend op 20 september met de aanval op het Marriott-hotel in Islamabad waarbij meer dan zestig burgers het leven lieten en meer dan 250 gewonden vielen. In totaal zijn er in 2008 maar liefst 49 terroristische aanslagen gepleegd. Ik zou hier ter vergelijking aan toe willen voegen dat dit evenveel aanslagen zijn als in de volledige periode van 2002 tot en met 2007.

Een van de meest doeltreffende manieren om het terrorisme te bestrijden, is het wegnemen van de oorzaken ervan.

Ik ben bijgevolg van mening dat de Europese Unie tot het uiterste moet gaan om het terrorisme op mondiaal niveau te bestrijden, zonder daarbij de eerbiediging van de mensenrechten over het hoofd te zien. De Europese Unie zou Europa veiliger moeten maken door haar burgers vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid te bieden. Of dit mogelijk is, zal echter in hoge mate van de bereidwilligheid van de lidstaten afhangen.

– Verslag-Roure (A6-0322/2008)

Koenraad Dillen (NI), schriftelijk. – Ik heb uit volle overtuiging tegen dit rapport gestemd. In het verslag-Roure merken we voor de zoveelste keer hoe Europa uit politieke correctheid de ogen sluit. Het is evident dat bij criminaliteitsbestrijding en de strijd tegen terreur de overheid het recht heeft zoveel mogelijk gegevens van potentiële verdachten te verzamelen, ook als het om zogenaamde etnische gegevens gaat. Dat geeft zelfs de rapporteur toe.

Maar waarom zouden burgerlijke overheden bij het verwerken van gegevens - en met respect voor de privacy van de mensen - dit ook niet in andere domeinen mogen doen als hierdoor goed bestuur wordt gewaarborgd? Waarom zou bijvoorbeeld de Italiaanse regering geen vingerafdrukken van illegale immigranten mogen nemen als dat de enige methode is om ze te identificeren?

Het oorspronkelijke voorstel van de Raad ter zake was evenwichtig genoeg. Net als de linkerzijde die overal in Europa tegen andersdenkenden optreedt als een regelrechte denkpolitie - als Vlaming kan ik ervan meespreken - wil in deze optreden als waakhond van de burgerlijke vrijheden. Het is te gek om los te lopen.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Het zij opgemerkt dat het hier om een “raadpleging” door de Raad van het Europees Parlement gaat. Wij menen evenwel dat dit voorstel niet beantwoordt aan hetgeen nodig is op het vlak van “de bescherming van persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van politieke en justitiële samenwerking in strafzaken”. Wij hebben dan ook amendementen ingediend, hoewel zij een stap achteruit betekenen in vergelijking met standpunten die we eerder hebben ingenomen.

Naast andere belangrijke overwegingen voor het afwijzen van dit voorstel merken we op dat het “de verwerking van persoonsgegevens waaruit de raciale of etnische afkomst, de politieke opvattingen, de godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging of het lidmaatschap van een vakvereniging blijkt, alsook de verwerking van gegevens die de gezondheid of het seksleven betreffen” niet heeft uitgesloten. Die mogelijkheid wordt dan wel onder (pseudo)voorwaarden geformuleerd, maar wij achten het onaanvaardbaar.

Zoals we hebben onderstreept tijdens het debat, gaat het om een voorstel met als basis de kleinste gemeenschappelijke deler, terwijl het zaken van zo'n fundamenteel belang als het garanderen van rechten, vrijheden en waarborgen voor de burgers van de lidstaten betreft. De regeling blijft achter bij wat andere rechtsinstrumenten, met name van de Raad van Europa, op dit vlak voorzien.

Het garanderen van de bescherming van persoonsgegevens is urgent en hoognodig. Dat kunnen we niet overlaten aan een rechtsinstrument met te wijde of ondeugdelijke mazen, waardoor de mogelijkheid ontstaat dat het instrument niet wordt nageleefd of geen bescherming biedt.

Daarom hebben wij tegengestemd.

Jörg Leichtfried (PSE), schriftelijk. – (DE) Ik stem voor het verslag van mevrouw Roure, dat een hoog gegevensbeschermingsniveau bij de verwerking van persoonsgegevens garandeert.

De strijd tegen het terrorisme mag niet ten koste van de grondrechten van de burgers gaan, zodat de bescherming van persoonsgegevens absoluut moet worden gewaarborgd. Het gemeenschappelijk standpunt van de Raad bevat enkele tekortkomingen en biedt derhalve niet de nodige garanties. Het verslag verhelpt

een aantal tekortkomingen en wijzigt het standpunt van de Raad doordat het in een striktere regulering van het gebruik en de uitwisseling van persoonsgegevens voorziet. De evenredigheid en het doel van de gegevensverwerking worden exacter geformuleerd, het doorgeven van gegevens aan derde landen wordt aan strengere controles onderworpen en er wordt verlangd dat er een deskundigengroep wordt opgezet die als toezicht- en uitvoerend orgaan dient te fungeren.

De lange discussies bij de Europese instellingen tonen aan hoe omstreden en gevoelig dit thema is. In dit geval is het moeilijk om tot een akkoord te komen, maar dat mag niet tot gevolg hebben dat het resultaat oppervlakkig wordt en de gegevensbescherming in de EU wordt afgezwakt. Persoonsgegevens moeten steeds met de grootste zorgvuldigheid en onder toepassing van alle mogelijke beschermingsmaatregelen worden behandeld.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), schriftelijk. – (EN) Hoewel de maatregelen die de Commissie in dit kaderbesluit voorstelt minder ingrijpend zijn dan ik graag had gewild, steun ik het algemene principe van een minimumniveau van gegevensbescherming.

De Commissie burgerlijke vrijheden van het Parlement heeft goed werk geleverd door het voorstel te verbeteren. Ik hoop dat mensen dit beseffen.

Sinn Féin pleit voor het hoogst mogelijke niveau van gegevensbescherming voor burgers en zal zijn steun verlenen aan alle maatregelen die privacy en burgerrechten op dit gebied beschermen.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), schriftelijk. – (EL) Het voorstel van de Raad kan in zijn huidige vorm onmogelijk worden aangenomen. Daarmee wordt de bescherming van persoonsgegevens op onaanvaardbare wijze gekortwiek. Het is noodzakelijk een geïntegreerd rechtskader voor persoonsgegevens uit te vaardigen, opdat deze gegevens daadwerkelijk worden beschermd en niet worden bewerkt door de lidstaten of door particulieren, zowel op internationaal als op nationaal vlak. De kritiek en de amendementen van het Europees Parlement op het voorstel van de Raad gaan weliswaar, algemeen gesproken, de goede kant uit, maar volstaan niet.

– Verslag-Hammerstein (A6-0336/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström en Åsa Westlund (PSE), schriftelijk. – (SV) Wij Zweedse sociaaldemocraten hebben besloten te stemmen voor amendement 1 in het verslag over de beraadslagingen van de Commissie verzoekschriften in het parlementaire jaar 2007 (A6-0336/2008). De reden hiervoor is dat wij vinden dat het Europees Parlement zelf moet kunnen beslissen over zijn eigen zetel. Verder vinden wij om klimatologische, ecologische en economische redenen dat het Europees Parlement slechts één zetel moet hebben en wel in Brussel.

Proinsias De Rossa (PSE), schriftelijk. – (EN) De Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement verleent een dienst die voor de burgers van de Europese Unie van onschatbare waarde is, doordat zij hun zorgen aan de Commissie overbrengt, aan nationale, regionale en lokale autoriteiten vragen stelt over onregelmatigheden bij de toepassing van het EU-recht en gevallen van burgerrechtenschendingen aanpakt.

De sterke toename, vorig jaar, van het aantal door het Europees Parlement ontvangen verzoekschriften, is een teken dat de burgers zich bewuster worden van de diensten die het Parlement hun kan bieden maar dit betekent ook dat de commissie over voldoende financiële middelen en personeel moet kunnen beschikken.

In 2007 hadden niet minder dan 65 verzoekschriften betrekking op Ierland en dit land heeft bezoek gekregen van een onderzoeksmissie van de commissie vanwege schending van EU-richtlijnen met betrekking tot water en het milieu.

Ik ben ervan overtuigd dat de Commissie verzoekschriften een cruciale rol vervult als toevlucht voor burgers die met niet-naleving van regels worden geconfronteerd, en als een brug tussen hen en alle bestuurs- en regeringsniveaus binnen de EU via hun gekozen Parlementsleden.

Koenraad Dillen (NI), schriftelijk. – Dit verslag verdiende een onthouding. Het is uiteraard goed dat de Europese burgers verzoekschriften tot de overheden - ook hun "Europese overheden" - kunnen richten, maar ik betreur de federalistische ondertoon die in dit verslag doorklinkt. Een voorbeeld daarvan is de totaal irrelevante wijze waarop het in het Verdrag van Lissabon vastgebeitelde Handvest voor de grondrechten wordt opgehemeld. Een ander voorbeeld is de oproep tot nog meer efficiëntie - lees bemoeizucht - van de Commissie jegens de lidstaten.

De wijze waarop dit verslag misbruikt werd om te pleiten voor één Europese zetel die in Brussel moet gevestigd zijn, stoort mij ook. Natuurlijk zijn we allemaal de geldverspilling beu die voortvloeit uit de “versnippering” van het Europees Parlement. Maar die ene zetel van het Europees Parlement kan natuurlijk net zo goed in Straatsburg komen.

Hélène Goudin en Nils Lundgren (IND/DEM), schriftelijk. – (SV) Eigenlijk is dit verslag een activiteitenverslag van de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement. Maar omdat dit verslag op diverse plaatsen in lovende bewoordingen verwijst naar het Verdrag van Lissabon en de hoop uitspreekt dat dit weldra zal zijn geratificeerd, hebben wij besloten om tegen het verslag in zijn geheel te stemmen.

Wij zijn principieel van mening dat het Verdrag van Lissabon verworpen is, omdat de burgers van een lidstaat bij een referendum tegen het Verdrag hebben gestemd. Bovendien zijn er nog meer lidstaten waar een meerderheid van de stemmers zeker tegen het Verdrag van Lissabon zou hebben gestemd als ze de kans hadden gekregen.

De onkunde waarvan de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement in bepaalde passages in dit verslag blijkt geeft, kunnen wij niet goedkeuren.

Wat de kwestie van één zetel voor het Europees Parlement betreft, vinden wij principieel dat het aan de lidstaten is om samen een besluit te nemen over de zetel van het Europees Parlement, maar wij vinden het ook redelijk dat het Europees Parlement zich over deze kwestie uitspreekt.

Ian Hudghton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Ik heb voor amendement 1 van de heer Hammerstein op diens eigen verslag gestemd. Vandaag is ons bekend geworden dat het Europees Parlement volgende maand opnieuw zijn koffers zal pakken voor zijn maandelijkse trektocht naar Straatsburg, ten koste van miljarden euro's voor de belastingbetaler. We moeten stoppen met dit reizende circus en wat dat betreft moet het Parlement zelf midden in het debat gaan staan.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), schriftelijk. – (PL) Ik heb gestemd voor het verslag van de heer Hammerstein over de beraadslagingen van de Commissie verzoekschriften in het parlementaire jaar 2007, aangezien ik van mening ben dat dit document een duidelijk beeld geeft van de positieve effecten van de werkzaamheden van deze commissie.

Uit het werk van de Commissie verzoekschriften, die door de heer Libicki wordt voorgezeten, is duidelijk gebleken dat het bestaan van deze commissie absoluut noodzakelijk is. Ze biedt de burgers van de Europese Unie de mogelijkheid om een verzoekschrift in te dienen wanneer zij van mening zijn dat hun burgerrechten door de overheden van de lidstaten met voeten worden getreden. Artikel 191 van het Reglement van het Europees Parlement luidt als volgt: “Iedere burger van de Europese Unie ... of ... persoon ... in een lidstaat heeft het recht om individueel of tezamen met andere burgers of personen een verzoekschrift tot het Parlement te richten betreffende een onderwerp dat tot de werkterreinen van de Europese Unie behoort en dat hem of haar rechtstreeks aangaat.”

Ik beschouw de ingebruikneming van de ePetition-databank als een belangrijk wapenfeit in de werkzaamheden van de commissie. Dit instrument biedt voortaan online toegang tot alle documenten die bij elk ontvangen verzoekschrift horen. Vermeldenswaard is ook dat het aantal elektronisch ingediende verzoekschriften vorig jaar aanzienlijk is gestegen, tot 42 procent. De Commissie verzoekschriften werkt nauw samen met de relevante diensten van de Europese Commissie en met de Europese Ombudsman, alsook met de bevoegde vertegenwoordigers van de lidstaten en van de regionale en lokale overheden, om correcte verklaringen te verschaffen. De studiereizen van vertegenwoordigers van de commissie zijn bijzonder nuttig voor haar werkzaamheden. Het goed functionerende secretariaat levert grote inspanningen om de doeltreffendheid van het werk van de Commissie verzoekschriften te vergroten.

Ona Juknevičienė (ALDE), schriftelijk. – (LT) Er zijn ruim 1 miljoen handtekeningen van EU-burgers verzameld ter ondersteuning van het EU-brede burgerinitiatief waarin wordt opgeroepen tot één permanente zetel voor het Europees Parlement. Dit gaf de betrokkenen het recht om bij de Commissie verzoekschriften een verzoekschrift in te dienen voor het aanwijzen van een permanente zetel voor het Parlement. Naar mijn mening is de manier waarop de werkzaamheden van het Europees Parlement op dit moment zijn geregeld, inefficiënt en brengt die uitgaven met zich mee die niet uit te leggen zijn. In plaats van een zinnige besteding van het geld van de belastingbetaler die meerwaarde oplevert voor de burgers, wordt het nu over de balk gegooid. Al in 2005, bij de voorbereiding van het verslag over de begroting van het Europees Parlement, stelde ik voor om het Europees Parlement vanuit één vestigingsplaats te laten werken, om zo op de reiskosten van leden en personeel te besparen. Bij de stemming van vandaag steun ik echter niet het amendement dat

door de Fractie De Groenen/Europese Vrije Alliantie is ingediend over een permanente zetel voor het Europees Parlement in Brussel. Het is mijns inziens niet juist om al op voorhand aan te nemen dat alleen Brussel hiervoor in aanmerking komt. Dit is overigens een zaak van de lidstaten.

David Martin (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Ik ben verheugd dat het verslag erkent dat de Commissie verzoekschriften steeds belangrijker wordt. Dit jaar is het aantal ontvangen verzoekschriften ten opzichte van 2006 met 50 procent toegenomen. Ik herken mezelf ook in de zorgen van de rapporteur over de hoeveelheid tijd die de Commissie en het Hof van Justitie nodig hebben om aan de commissie voorgelegde zaken op te lossen. Ik heb met het verslag ingestemd.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb met voldoening kennis genomen van het verslag-Hammerstein over de Commissie verzoekschriften.

Ik ben vooral ingenomen met het verslag omdat op veel fronten de Ierse regering flink wordt aangepakt. Het besluit van de Ierse regering om door te gaan met de aanleg van de autosnelweg M3 door het hart van een van onze historisch meest belangwekkende gebieden is ongerechtvaardigd. Het project moet worden gestaakt of herzien om onze nationale monumenten te beschermen.

Om hiervoor te zorgen moet de campagne in Ierland en Europa worden voortgezet, voordat het te laat is, want dat is waar de regering op speculeert.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) Ik heb voor het verslag-Hammerstein over de werkzaamheden van de Commissie verzoekschriften gestemd, omdat daarmee steun wordt gegeven aan de activiteiten van deze commissie, die een van de belangrijkste communicatiekanalen van de burger met de Europese instellingen is. Het is noodzakelijk de efficiëntie van de Commissie verzoekschriften bij de behandeling en ondersteuning van de aangelegenheden van de burgers te verbeteren. Haar institutionele rol moet worden versterkt en ook de samenwerking met de Commissie, de Europese Ombudsman en de autoriteiten van de lidstaten moet verder worden verbeterd.

Catherine Stihler (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Het is teleurstellend dat het Parlement niet in staat is geweest om amendement 1 over de permanente vestiging aan te nemen. Dit is de tweede Straatsburg-vergadering die in Brussel is gehouden en we hebben laten zien dat we succesvol in Brussel kunnen vergaderen en stemmen. Het is niet meer nodig zittingen in Straatsburg te houden. Ik roep iedereen op de schriftelijke verklaring 75 te ondertekenen die ervoor pleit dat het Parlement in Brussel bijeenkomt en dat de zittingen in Straatsburg worden beëindigd.

– Verslag-Ebner (A6-0327/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström en Åsa Westlund (PSE), *schriftelijk*. – (SV) Wij Zweedse sociaaldemocraten hebben besloten tegen het verslag te stemmen, omdat wij tegenstander zijn van de invoering van aparte steun voor berggebieden in de vorm van een melkkoepremie. Hoewel wij een overkoepelende strategie voor berggebieden toejuichen, is meer steun voor de zuivelsector niet de weg die we moeten inslaan. Als het de bedoeling is om het aandeel van het gemeenschappelijk landbouwbeleid in de totale begroting van de EU te verminderen, zijn verplaatsingen van de eerste naar de tweede pijler evenmin geschikt.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) In het verslag over de situatie en de vooruitzichten van de landbouw in de berggebieden worden, zij het dan op versplinterde wijze, de problemen uit de doeken gedaan waar de landbouw en de veeteelt in deze gebieden mee te kampen hebben, zoals moeilijke toegankelijkheid, extra hoge vervoerskosten, moeilijk productieomstandigheden wegens de bodemgesteldheid, enzovoort. In het verslag wordt echter met geen woord gerept over de verantwoordelijkheid die de lidstaten van de Europese Unie hebben wegens het gebrek aan infrastructuur en de bijna totale afwezigheid van concrete maatregelen, waarmee de natuurlijke handicaps van deze gebieden op het gebied van de landbouwproductie en de handel in landbouwproducten zoveel mogelijk zouden kunnen worden beperkt en hun relatieve voordelen zouden kunnen worden benut.

De EU gebruikt vage uitdrukkingen en niets zeggende vrome wensen. De maatregelen die genomen worden, blijken geen zoden aan de dijk te zetten en kunnen het vertrek van de bevolking uit deze gebieden geen halt toeroepen. Het verslag staat in het teken van dezelfde nutteloze houding en probeert het communautair beleid goed te praten. Nergens wordt gesproken over de gestage vermindering van de landbouwkredieten van de EU, over de zuinige begrotingen en negatieve gevolgen van het GLB.

In het verslag worden voor de zoveelste keer dezelfde maatregelen genoemd en pogingen gedaan om deze aan te passen aan de voorwaarden van de op til zijnde "gezondheidstest van het GLB".

Een absolute voorwaarde voor de verbetering van de levensomstandigheden en de verhoging van het landbouwkomen in de berggebieden is dat de landbouwers zelf strijd gaan voeren tegen het GLB en voor de berggebieden speciale kredieten eisen, waarmee de infrastructuur kan worden verbeterd en het landbouwproductieproces kan worden ondersteund.

Hélène Goudin en Nils Lundgren (IND/DEM), *schriftelijk*. – (SV) De Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling van het Europees Parlement wil alle bijzondere belangen behartigen die zij in deze sector tegenkomt. Als er nu speciale inspanningen nodig zijn voor landbouwers in berggebieden, is het de vraag of er geen inspanningen en overeenkomsten nodig zijn ter bescherming van de landbouw in Noord-Zweden.

Wij zijn om principiële redenen sterk tegen dit verslag. De Zweedse partij Junilistan constateert voor de zoveelste keer dat het een geluk is dat het Europees Parlement niet meebeslist over het landbouwbeleid van de EU, want dan zou de Unie in de val trappen van protectionisme en kostbare subsidies voor alle uiteenlopende groepen in de landbouwsector.

Jan Mulder (ALDE), *schriftelijk*. – De VVD-leden in het Europees Parlement hebben voor het verslag-Ebner gestemd, onder andere omdat het een goede impressie geeft van de specifieke problemen van de landbouw in berggebieden. De VVD-leden zijn het echter niet eens met de bepalingen in het verslag die vooruitlopen op de besluitvormingsprocedure rond de "gezondheidscontrole" van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, met name het pleidooi voor een 20 procent nationale reserve.

James Nicholson (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) In dit verslag komt uitdrukkelijk naar voren dat berggebieden een sleutelrol spelen op het gebied van milieubeheer, landbouw en zelfs cultuur en toerisme. Bovenal is bekend dat deze gebieden essentieel zijn voor de handhaving van zones met biodiversiteit en voor de tenuitvoerlegging van een bosbouwstrategie.

Mensen die in deze unieke gebieden wonen en werken worden echter ook voor aanzienlijke uitdagingen gesteld, met name wat betreft infrastructuur, communicatie en hoge productiekosten. Om die reden verdienen deze gebieden een gecoördineerde en territoriale aanpak, geheel in de geest van de EU-benadering van de kustgebieden.

Schapenhouderij is uiteraard sterk verbonden met landbouw in deze gebieden en er moet worden ingezien dat schapenbegrazing van buitengewoon belang is voor de stabiliteit van het milieu in deze gebieden. Terwijl deze sector momenteel met veel problemen te maken heeft, heeft de Commissie met haar recente voorstel over elektronische identificatie de situatie echter verslechterd. Bovendien blijft de speciale steun aan schapenhouders, die dringend noodzakelijk is, helaas uit.

Neil Parish (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) Ik en mijn collega's van de Britse Conservatieven zijn zeer blij te zien dat in dit verslag de landbouw in berggebieden uitgebreid ter sprake wordt gebracht. Er zijn specifieke maatregelen nodig om ervoor te zorgen dat de landbouw in deze gebieden ook in de toekomst het milieu ten goede komt.

Helaas pleit het verslag-Ebner voor een serie maatregelen die hoofdzakelijk via de eerste pijler zullen worden uitgevoerd, zoals de invoering van een melkkoepremie voor berggebieden, en voor de verhoging van het maximum voor middelen overeenkomstig artikel 69 tot 20 procent.

Wij zijn niet voor de invoering van nieuwe gekoppelde subsidies binnen de eerste pijler. Deze zouden niet in lijn zijn met de huidige hervormingen van het landbouwbeleid en bieden de Europese belastingbetaler weinig waar voor zijn geld. De problemen waar deze gebieden mee te maken hebben, kunnen het beste worden aangepakt door in de tweede pijler van het landbouwbeleid plattelandsontwikkeling te financieren.

Om deze reden zullen wij dit verslag niet steunen.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), *schriftelijk*. – (SK) Ik heb voor het verslag van de heer Ebner gestemd omdat er een belangrijk signaal van het Europees Parlement van uitgaat voor de berggebieden in Europa. Ik baseer dit op mijn eigen ervaring omdat ik in een berggebied in Noordoost-Slowakije woon, aan de voet van de Hoge Tatra. Ik heb enkele studies verricht naar de aantrekkingskracht van het leven in berggebieden. Ik bedank de rapporteur ervoor dat hij de door mij voorgestelde amendementen in het verslag heeft opgenomen. Deze kregen de steun van de Commissie regionale ontwikkeling bij de stemming in die commissie.

Berggebieden kunnen hoogwaardige landbouwproducten voortbrengen en zorgen voor een grotere verscheidenheid van die producten op de Europese markt. Daarom is er behoefte aan een betere coördinatie van plattelandontwikkeling en structurele steun voor de ontwikkeling van gemeenschappelijke programma's en de instandhouding van andere activiteiten, zoals de exploitatie van biomassa en het toerisme op boerderijen, waarmee het inkomen van de mensen ter plaatse wordt opgevoerd.

Berggebieden hebben voortdurend behoefte aan duurzame, moderne en multifunctionele landbouw. Door duurzame bosbouwexploitatie wordt het mogelijk om met houtafval energie op te wekken. Het behoud van bepaalde dier- en plantensoorten en de instandhouding van tradities, ecologische activiteiten en toerisme zullen een aandeel leveren in de strijd tegen klimaatverandering door de bescherming van de biodiversiteit en het afvangen van CO₂ door blijvend grasland en bossen.

Ik ben ervan overtuigd dat berggebieden nieuwe middelen nodig hebben om hun grondgebied tegen overstromingen te beschermen, met de nadruk op overstromingspreventie, terwijl land- en bosbouwers de maatregelen ter voorkoming van overstromingen kunnen steunen met de directe gebiedsgebonden betalingen die zij krachtens het gemeenschappelijk landbouwbeleid ontvangen.

Brian Simpson (PSE), schriftelijk. – (EN) Ik steun dit verslag over de bevordering van duurzame ontwikkeling in berggebieden.

De ontwikkeling naar een meer marktgericht GLB betekent dat berggebieden, waar de landbouwproductie minder concurrerend is, niet alleen met nieuwe uitdagingen te maken krijgen, maar naar mijn mening ook met nieuwe kansen.

De aanpassing aan concurrerende marktomstandigheden is voor berggebieden weliswaar minder gemakkelijk en ook kostbaarder, waardoor ze moeilijk in staat zijn concurrerende producten te vervaardigen tegen lage prijzen, maar we moeten ons met name richten op het benutten van de beschikbare bronnen, zoals het fraaie landschap om toeristen aan te trekken, en op het benutten van het potentiële concurrentievoordeel van deze gebieden, dat bijvoorbeeld voortkomt uit het scala aan regionale en traditionele producten en de rijkdom aan traditionele kennis en aan productiemethodes.

Ik ben een andere mening toegedaan dan sommige anderen hier in het Europees Parlement. Ik denk namelijk dat de problemen van de berggebieden kunnen worden opgelost door meer geld van het GLB naar deze regio's te laten stromen. Als er duidelijk sprake is van openbare belangen om landbouw in berggebieden te ondersteunen, zoals milieubelangen, is in mijn optiek publieke financiering onder de pijler van plattelandontwikkeling de betere keuze.

Duurzame ontwikkeling in berggebieden kan het beste worden gerealiseerd door hun potentieel te benutten, niet door er gewoon meer overheidsgeld in te steken.

7. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen

(De vergadering wordt om 13.00 uur onderbroken en om 15.00 uur hervat.)

VOORZITTER: MIGUEL ANGEL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Ondervoorzitter

8. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

9. Communautair monitoring- en informatiesysteem voor de zeescheepvaart - Onderzoek van ongevallen in de zeescheepvaartsector - Aansprakelijkheid van vervoerders van passagiers over zee bij ongevallen - Havenstaatcontrole (herschikking) - Gemeenschappelijke voorschriften voor met de inspectie en controle van schepen belaste organisaties en voor de desbetreffende werkzaamheden van maritieme instanties (herschikking) - Gemeenschappelijke voorschriften en

normen voor met de inspectie en controle van schepen belaste organisaties (herschikking) (debat)

De Voorzitter – Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

- de aanbeveling voor de tweede lezing (A6-0334/2008), namens de Commissie vervoer en toerisme, betreffende het gemeenschappelijk standpunt van de Raad met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 2002/59/EG betreffende de invoering van een communautair monitoring- en informatiesysteem voor de zeescheepvaart (05719/3/2008 - C6-0225/2008 - 2005/0239(COD)) (rapporteur: Dirk Sterckx),
- de aanbeveling voor de tweede lezing (A6-0332/2008), namens de Commissie vervoer en toerisme, betreffende het gemeenschappelijk standpunt van de Raad met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de grondbeginselen voor het onderzoek van ongevallen in de zeescheepvaartsector en tot wijziging van de Richtlijnen 1999/35/EG en 2002/59/EG (05721/5/2008 - C6-0226/2008 - 2005/0240(COD)) (rapporteur: Jaromír Kohlíček),
- de aanbeveling voor de tweede lezing (A6-0333/2008), namens de Commissie vervoer en toerisme, betreffende het gemeenschappelijk standpunt van de Raad met het oog op de aanneming van een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de aansprakelijkheid van vervoerders van passagiers over zee bij ongevallen (06389/2/2008 - C6-0227/2008 - 2005/0241(COD)) (rapporteur: Paolo Costa),
- de aanbeveling voor de tweede lezing (A6-0335/2008), namens de Commissie vervoer en toerisme, betreffende het gemeenschappelijk standpunt van de Raad met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad over havenstaatcontrole (herschikking) (05722/3/2008 - C6-0224/2008 - 2005/0238(COD)) (rapporteur: Dominique Vlasto),
- de aanbeveling voor de tweede lezing (A6-0331/2008), namens de Commissie vervoer en toerisme, betreffende het gemeenschappelijk standpunt van de Raad met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake gemeenschappelijke voorschriften en normen voor met de inspectie en controle van schepen belaste organisaties en voor de desbetreffende werkzaamheden van maritieme instanties (herschikking) (05724/2/2008 - C6-0222/2008 - 2005/0237A(COD)) (rapporteur: Luis de Grandes Pascual), en
- de aanbeveling voor de tweede lezing (A6-0330/2008), namens de Commissie vervoer en toerisme, betreffende het gemeenschappelijk standpunt van de Raad met het oog op de aanneming van een verordening van de Raad inzake gemeenschappelijke voorschriften en normen voor met de inspectie en controle van schepen belaste organisaties (herschikking) (05726/2/2008 - C6-0223/2008 - 2005/0237B(COD)) (rapporteur: Luis de Grandes Pascual).

Dirk Sterckx, rapporteur. – Voorzitter, mijnheer de commissaris, mijnheer de voorzitter van de Raad, de vraag die wij ons moeten stellen is of wij, negen jaar na het ongeval met de *Erika* en bijna zes jaar na het ongeval met de *Prestige*, klaar zijn als er nog eens zo iets gebeurt. Dat is eigenlijk de vraag die voor ons ligt.

Hebben wij alles in orde? Hebben wij voldoende experts die voldoende vrij zijn om beslissingen te nemen? Kunnen zij snel genoeg werken? Zijn alle voorbereidingen klaar, zodat zij een beroep kunnen doen op andere specialisten of op hulpverleners om de zaak op te lossen? Wordt de bemanning behoorlijk behandeld in een dergelijk geval? Wordt er schadevergoeding betaald? Weten wij voldoende over schepen die bij ons voorbijvaren? Dat zijn de vragen die wij gesteld hebben na de *Erika* en ook na de *Prestige*. De Commissie heeft toen in verband hiermee heel snel voorstellen gedaan en wij hebben ook een aantal dingen op papier gezet, die wij nu toch moeten verfijnen.

Wij hebben een eerste lezing gedaan, waarop een antwoord is gekomen vanwege de Raad in een gemeenschappelijk standpunt, dat bijzonder teleurstellend was. Maar tot mijn grote voldoening moet ik zeggen dat wij sindsdien met de Raad, eerst met het Sloveense voorzitterschap en nu vooral met de Fransen, informele gesprekken hebben gevoerd die tot zeer goede resultaten hebben geleid.

Wat de bevoegde instantie betreft zijn wij bijna rond. Wij hebben een goede tekst op papier staan die ik in elk geval wil verdedigen bij mijn collega's. Er is een instantie die bij de planning betrokken is, die permanent aanwezig is, die de nodige expertise heeft en die onafhankelijk beslissingen kan nemen zodat schepen beter worden opgevangen. We hebben ook vooruitgang geboekt op het gebied van het opvolgen van schepen, niet alleen via de gewone radar, maar ook via satelliet. We hebben meer gedetailleerde informatie over de

lading en weten wie verantwoordelijk is voor het geven van die informatie. Het opvolgen geldt ook voor vissersschepen zodat de veiligheid van kleine schepen ook vergroot wordt. We nemen maatregelen in geval van ijsgang.

We hebben dus vooruitgang geboekt, maar we zijn nog niet helemaal klaar. Wat ligt nog open? Criminalisering van zeelui, compensatie als er economisch verlies is voor havens en meldingsplicht voor bunkerbrandstof. Want soms kunnen kleine hoeveelheden van die zeer vervuilende brandstof heel veel schade aanrichten aan het milieu, bijvoorbeeld bij het ongeval met de *Tricolor* voor de Belgisch-Franse kust. Daar heeft 180 ton brandstof, heel weinig, toch wel vrij behoorlijk wat schade aangericht.

Mijnheer de minister, ik wil mijn waardering uitdrukken voor het werk dat wij, Parlement en Raad, samen hebben kunnen doen in verband met mijn verslag en ik wil het Parlement en de Raad aanmoedigen om op die manier verder te gaan.

Dat brengt mij bij de twee teksten waarover we geen gemeenschappelijk standpunt hebben. Als rapporteur voor een van de teksten dring ik erop aan dat wij ook voor de twee ontbrekende teksten een besluit van de ministerraad krijgen. Ik weet, mijnheer de minister, dat u daar hard aan werkt. Maar de financiële verantwoordelijkheid van de reders en de taak van vlaggenstaten, die twee punten beschouwen wij als Parlement als een essentieel onderdeel voor het versterken van de veiligheid op zee. De conventie over gevaarlijke stoffen, HNS, bijvoorbeeld moet door alle lidstaten goedgekeurd zijn als je een behoorlijk systeem van opvang van schepen wil uitwerken voor de verschillende lidstaten en voor de Unie.

Wij dringen er als Parlement op aan dat u er alles aan doet om ervoor te zorgen dat er ook voor die twee teksten een beslissing is van de Raad. Als dat niet het geval is, dan hebben wij een zeer zwaar probleem. Dan zou het wel eens kunnen dat al wat wij bereikt hebben, hoezeer ik dat ook waardeer, door het Parlement als onvoldoende beschouwd wordt. Ik zou u dan ook willen vragen, mijnheer de minister, om verder te doen zoals u bezig bent. Het Parlement, in elk geval deze rapporteur, staat achter u. Laten wij verder werken om een zo goed mogelijk resultaat te boeken voor maritieme veiligheid.

De Voorzitter. – De heer Kohlíček is zo te zien niet aanwezig. Intussen gaan we verder met de andere rapporteurs, als hij op tijd terug is krijgt hij het woord.

Paolo Costa, rapporteur. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, geachte collega's, in april 2007 waren we ook al in dit Parlement bijeen voor de eerste lezing. Inmiddels is het september 2008 en ik denk dat de tussenliggende periode niet vruchteloos is geweest. Er zijn veel ontwikkelingen doorgevoerd en er is veel progressie geboekt en ik ben vol vertrouwen dat we erin zullen slagen om ook de laatste stap te zetten die nodig is om een belangrijke taak te voltooien, namelijk het bieden van veel betere veiligheidsvoorwaarden dan de huidige aan alle Europese, maar ook niet-Europese burgers, in feite aan al diegenen die op Europese wateren varen.

Ik verwijs niet alleen naar de *Erika* of de *Prestige*, zoals de heer Sterckx heeft gedaan, maar – en dit is het doel dat ik mezelf heb gesteld voor mijn sectorverslag – ik wil ook graag zeggen dat drama's als die met de *Princess of the Stars*, met 800 doden in de Filipijnen, vermeden moeten worden, maar ook de botsing tussen een containerboot en een draagvleugelboot in de Straat van Messina die "slechts" tot vier doden leidde of de "slechts" twee slachtoffers op *La Besogne* die op een *bateau mouche* botste enkele dagen geleden. Kortom, op alle wateren bestaan risico's en op alle wateren moeten we in actie komen.

De koers is echter heel simpel: we mogen onszelf niet in een positie plaatsen waarin we het moeten betreuren dat we niet de benodigde beslissingen hebben genomen met het oog op de ongevallen die telkens weer voorkomen. Ik wil nogmaals benadrukken dat deze beslissingen niet alleen samenhangen met de bescherming van het milieu, de kusten en wateren, zoals bij de *Erika* en de *Prestige*, maar ook met de bescherming van mensenlevens zoals onlangs tijdens de serieuze ongevallen die, enkel door geluk, tot dusver plaats hebben gevonden op wateren ver bij ons vandaan, evenals tijdens de schijnbaar kleinere ongevallen. Ik heb zojuist twee voorbeelden gegeven: het ene in de Straat van Messina en het andere op de rivier de Seine enkele dagen geleden.

Mijn verslag bevat ook een strategie, die we mijns inziens allemaal moeten hanteren: zo goed mogelijk gebruik maken van alle Europese bevoegdheden als het gaat om milieu- en consumentenbescherming. In dit geval betekent dat bescherming van levens, van individuen en ook bescherming van de veiligheid om de huidige situatie te verbeteren.

We moeten echter voorzichtig zijn en de bevoegdheden gebruiken die door het Verdrag worden toegestaan, zonder complete overdracht van verdere soevereiniteit en zonder ruimte aan de lidstaten te onttrekken die, zoals we geloven en willen geloven, deze doelstelling volledig steunen.

Daarom denk ik we ons werk vanuit dit oogpunt moeten voortzetten binnen het gebied waar mijn verslag over gaat, en mechanismen moeten vinden waarvan de toepassingsmogelijkheden dusdanig uitgebreid kunnen worden dat ze niet kunnen worden afgewezen en we geleidelijke implementatiemethodes moeten vinden over een schappelijke periode, zodat iedereen zich kan aanpassen zonder te eisen dat dit binnen een dag gebeurt. Voor de beperking van de aansprakelijkheid moeten we een manier zien te vinden waarbij zekerheid aan de kant van de reder wat betreft de aansprakelijkheid die hij op zich neemt en het bedrag van de schade die hij kan oplopen, gecombineerd wordt met de zekerheid voor eventuele slachtoffers dat zij gecompenseerd zullen worden. We moeten daarom met enkele oplossingen komen die de mogelijkheid bieden om te schuiven met de onder- en bovengrenzen – die momenteel vaststaan – die wij willen of kunnen opleggen. We moeten ervoor zorgen dat er betere informatie wordt geboden aan degenen die op onze vaartuigen varen en dat er direct actie wordt ondernomen op het moment dat er een ongeval plaatsvindt, ook door middel van vooruitbetalingen voor specifieke, terechte gevallen die gecontroleerd kunnen worden.

Ik ben van mening dat we op deze punten eenvoudig tot overeenstemming kunnen komen; we kunnen een manier vinden om deze punten die nog open staan aan te pakken en vervolgens het dossier af te sluiten. Het fundamentele punt blijft echter bestaan: we moeten er geen genoegen mee nemen dat we slechts een punt aanpakken, maar we moeten het vraagstuk afsluiten en tegen de Europese burgers kunnen zeggen dat we op alle fronten en binnen alle sectoren bezig zijn.

Ik zal niet nogmaals beginnen over het vraagstuk met betrekking tot de twee, laten we zeggen, verslagen en de twee maatregelen die ontbreken. Tegen het Franse voorzitterschap wil ik graag zeggen dat het enorme inzet heeft getoond en ik ben ervan overtuigd dat het hiermee doorgaat. Namens mezelf en het Parlement kan ik u verzekeren dat we hoe dan ook iedere dag, te allen tijde, vanaf vandaag tot 31 december dit jaar zullen werken om ervoor te zorgen dat het dossier onder dit voorzitterschap afgesloten kan worden en dat dit op de best mogelijke manier zal gebeuren voor de mensen die ons in de gaten houden. Ik weet zeker dat we uiteindelijk trots zullen zijn op het feit dat we vooruitgang hebben geboekt op het gebied van maritieme veiligheid in Europa, zonder dat iemand – hoe moet ik het zeggen? – het gevoel krijgt enige mate van verantwoordelijkheid te verliezen die hij zelf wil behouden.

Dominique Vlasto, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, dames en heren, om te beginnen wil ik alle aanwezigen er nog eens op wijzen dat veiligheid op zee boven aan de Europese politieke agenda moet blijven staan. Wij kunnen niet afwachten tot zich opnieuw een zwaar ongeval op zee voordoet, om in te zien dat veiligheid op zee een prioriteit is voor ons als politieke leiders, maar ook voor de bevolking, die het niet langer kan aanzien dat de kusten verontreinigd worden, om nog maar te zwijgen van het feit dat deze ongevallen catastrofaal zijn voor het milieu en financiële rampen met zich meebrengen.

De eerste lezing in het Parlement vond plaats in april 2007. Het heeft de Raad ruim een jaar gekost om ons op de hoogte te stellen van zijn gemeenschappelijke standpunten, en dat betrof dan nog slechts vijf van de zeven teksten uit het pakket. Ik moet toegeven dat ik dit best moeilijk te accepteren vind.

Het kan natuurlijk voorkomen dat sommige kwesties grote problemen opleveren en dat het moeilijk is om overeenstemming te bereiken. Wij zijn het in ieder geval eens over het wetgevingspakket, dat inderdaad gecompliceerd is, maar ik zie weinig geldige redenen om het niet eens te worden over technische, maar concrete teksten, die bovendien een sterk samenhangend geheel vormen. Ik herinner er nog eens aan dat wij een jaar geleden allemaal heel blij waren en zelfs bijzonder ingenomen waren met onszelf. Het spreekt dus voor zich dat ik, net als mijn collega's, nu weleens zou willen weten waarom de Raad er zo lang over heeft gedaan om dit dossier te bestuderen. Tevens zou ik willen dat de Raad ons vertelt waarom hij geen overeenstemming kon bereiken over twee belangrijke voorstellen, namelijk wettelijke aansprakelijkheid van scheepseigenaars en vlaggenstaatverplichtingen, temeer daar de tekst over vlaggenstaatverplichtingen een natuurlijke aanvulling vormt op mijn verslag over havenstaatcontrole. Hiervan uitgaande is het goed te begrijpen dat de wisselwerking tussen de ene tekst en de andere teksten deze aanpak in de vorm van een pakket volkomen rechtvaardigt en dat het noodzakelijk is overeenstemming te bereiken over alle teksten.

Ik kan misschien een beetje hard overkomen, maar ik wil gewoon begrijpen wat er aan de hand is. Ik juich de inspanningen van het Franse voorzitterschap van de Europese Unie evenwel toe, dat getracht heeft de blokkade op te heffen en de besprekingen over de twee voorstellen die vandaag ontbreken, namelijk de voorstellen uit het verslag-Savary en het verslag-Fernandez, weer nieuw leven in te blazen. Het was niet

vanwege een gebrek aan vooruitgang met onze teksten afzonderlijk of vanwege bepaalde problemen per voorstel dat wij geen overeenstemming met de Raad konden bereiken, maar vanwege het feit dat twee voorstellen momenteel niet in het pakket zijn opgenomen, hetgeen duidelijk een probleem oplevert voor alle rapporteurs.

Persoonlijk ben ik ervan overtuigd dat wij snel tot een akkoord zullen komen over elk van de voorstellen – want dat is echt noodzakelijk –, zelfs als de bemiddelingsprocedure wordt toegepast. Ik weet in ieder geval dat het Franse voorzitterschap zijn best doet en ik hoop dat het hierin zal slagen.

Ik maak mij niet echt zorgen over mijn verslag over havenstaatcontrole, omdat ik kan zeggen dat veel problemen na afloop van onze informele dialoog waren opgelost. Afgezien van enkele verschillen in formulering, zijn er nu nog drie belangrijke punten waarover verschil van mening bestaat met de Raad, en waarvoor ik wilde teruggrijpen op het standpunt van het Parlement in eerste lezing.

Het eerste punt was de toepassing van de richtlijn op ankerplaatsen, hetgeen een essentiële kwestie is voor de veiligheid op zee. Het is noodzakelijk dat wij ankerplaatsen in deze tekst opnemen. Daarmee geven wij naar mijn mening de boodschap af van een krachtig, consistent beleid. Substandaard schepen moeten niet de mogelijkheid krijgen om inspecties te ontlopen, ongeacht hun vaarroute en de plaatsen die zij in de Europese wateren aandoen.

Het tweede punt betreft de toepassing van het definitief weigeren van toegang. Ook dit is volgens mij een maatregel die wij moeten handhaven als afschrikmiddel voor slecht gedrag. Deze maatregel zou feitelijk maar heel zelden hoeven te worden toegepast, omdat maar weinig schepen aan de toepassingsvoorwaarden zouden voldoen, maar moet wel bestaan voor substandaard schepen, zodat deze schepen niet voor nieuwe problemen kunnen zorgen en het gevoel oproepen dat er sprake is van straffeloosheid.

Het derde punt betreft de flexibiliteitsmaatregelen voor de toepassing van het inspectiesysteem. In de eerste lezing hebben wij gekozen voor flexibiliteitsmechanismen die gebaseerd waren op bijzondere omstandigheden; bijvoorbeeld inspecties die niet worden uitgevoerd omdat slechte weersomstandigheden inspectie onmogelijk maken of omdat niet aan de veiligheidsvoorwaarden wordt voldaan. Wij hebben toen de mogelijkheid opgenomen om de inspectie van een schip in de ene haven in de Gemeenschap uit te stellen tot de volgende.

De Raad wil meer.

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Luis de Grandes Pascual, rapporteur. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Bussereau, commissaris, dames en heren, vandaag hervatten we het debat dat wij anderhalf jaar geleden in eerste lezing afsloten.

Dat doen we met meer redenen dan destijds om tevreden te zijn over de bereikte resultaten, resultaten die te danken zijn aan de samenwerking en consensus in dit Parlement over een voor de publieke opinie zo gevoelige kwestie als de veiligheid op onze zeeën.

Tot mijn spijt is er evenwel minder bereikt dan we gewild of gehoopt hadden, want hoewel we allemaal lering hebben getrokken uit het verleden – met de dramatische rampen met de *Erika* en de *Prestige* nog vers op het netvlies – en uit de noodzaak om direct te handelen in plaats van te wachten op de consensus die altijd volgt na een ramp, is het helaas aan de houding van de Raad te wijten dat we vandaag het dossier niet kunnen afsluiten met de goedkeuring van de acht voorstellen die samen het zogenaamde “derde pakket maritieme veiligheid” vormen.

Dat neemt niet weg dat ik het Franse voorzitterschap erkentelijk ben voor de wilskracht die het heeft getoond door in navolging van het Portugese en het Sloveense voorzitterschap het juiste tempo aan te geven in de Raad met het wijze voornemen om overeenstemming te bereiken over een pakket voorstellen die als één geheel moeten worden behandeld. Daarover is iedereen het wel eens, want de diverse voorstellen zijn ontegenzeggelijk verbonden met elkaar en betreffen alle partijen die in het zeevervoer opereren.

Het heeft dus geen zin om zich af te vragen – zoals veel regeringen, of althans enkele van hen doen – of een van deze voorstellen misschien onnodig of ongewenst is. Alle voorstellen zijn onontbeerlijk, zonder uitzondering.

Ik roep de Raad daarom op zich deze uitgelezen kans om dit dossier in bemiddeling af te sluiten, niet te laten ontglijpen. Sommigen van ons hebben bijna al hun werk al gedaan, want de tot dusver gehouden informele dialoogen en de volledige consensus met alle schaduwrapporteurs hebben zeer bevredigende uitkomsten opgeleverd en kunnen een goed uitgangspunt vormen voor uiteindelijke overeenstemming.

Dit gezegd hebbende, dames en heren, vraag ik uw aandacht voor een kwestie die me nog altijd enorm bezighoudt. Het gaat om een volgens mijn fractie essentieel aspect van het pakket, namelijk de onafhankelijkheid van de organen en instanties die specifiek in het leven worden geroepen om zo snel mogelijk de beste beslissingen te nemen.

In het bijzonder heb ik het dan over de onafhankelijke instantie die zou worden gecreëerd om de altijd bijzonder lastige beslissing te nemen over het opvangen van een schip in nood in een vluchthaven.

Dames en heren, het heeft geen zin een politiek onafhankelijke instantie in het leven te roepen als zij niet de middelen en capaciteit krijgt die nodig zijn om beslissingen te nemen. Nog belangrijker is het dat ze over bevoegdheden komt te beschikken voor wanneer er op het moment van de waarheid maar één optie overblijft: het schip verplicht opvangen, ook als het verzekeringen en garanties ontbeert.

In dat geval komen alle lasten voor rekening van de betrokken lidstaat, die dan niet alleen slachtoffer is van de milieu- en maatschappelijke schade die voortkomen uit de opvang van een schip in een vluchthaven, maar bovendien de financiële kosten moet dragen.

Dus "ja" tegen de instantie maar dan wel met bevoegdheden, in de zin dat een schip in nood alleen wordt opgevangen als de voorafgaande evaluatie heeft uitgewezen dat dit de beste beslissing is en dat de risico's beperkt blijven.

Ik moet u overigens zeggen dat ik niet alleen sta in deze strijd, want de Europese organisatie die al onze havens vertegenwoordigt, heeft zich ook fel verzet.

Dit gezegd hebbende, dank ik de heer Sterckx voor zijn aanhoudendheid in deze lastige taak, waaraan hij een hele kluit heeft gehad.

Ik ben vooral blij met de vooruitgang die is geboekt met de monitoringsystemen, want die zijn onontbeerlijk voor de beperking van risicosituaties.

Wat de verschillen betreft, daarvoor hebben we in bemiddeling nog tijd, en we zullen alles op alles zetten om compromissen te vinden, hetgeen ongetwijfeld zal lukken.

Ik zal afsluiten met een enkel woord over mijn verslag. Na te zijn goedgekeurd door de Raad is wat eerst alleen een voorstel voor een richtlijn was, herschikt in twee rechtsinstrumenten: een voorstel voor een richtlijn en een voorstel voor een verordening, en naar mijn mening en die van de overige leden van de Commissie vervoer en toerisme is dat terecht. Wij oordelen positief over het gemeenschappelijk standpunt, omdat het grotendeels de door het Parlement voorgestane lijn volgt: zorgen voor betere controlemechanismen van erkende organisaties middels de oprichting van een onafhankelijk beoordelingscomité dat over permanente bevoegdheden beschikt en zelfstandig optreedt; verwezenlijken van een flexibelere, eerlijkere en tevens doeltreffendere sanctieregeling, waarbij de overtreder wordt gestraft volgens de ernst van de overtreding en de economische draagkracht van de organisatie; en voortgang boeken met de zo netelige kwestie van de erkenning van klassecertificaten door de voorwaarden te stellen waaronder erkende organisaties elkaar zullen moeten erkennen zonder dat daardoor de veiligheid op zee in gevaar komt en door de strengste normen als referentie te nemen.

Hoe het ook zij, dames en heren, ik ben ervan overtuigd dat we een degelijk uitgangspunt hebben om definitieve overeenstemming te bereiken en dat we er gezamenlijk in zullen slagen om een veilige oplossing te vinden voor alle Europese burgers.

Jaromír Kohlíček, *rapporteur*. - (CS) Dames en heren, het is bij alle vormen van vervoer al jarenlang een goede gewoonte om telkens wanneer er een ernstig ongeval heeft plaatsgevonden zorgvuldig te analyseren welke oorzaken eraan ten grondslag lagen. Dergelijke onderzoeken naar de technische oorzaken zijn voor de lidstaten een vanzelfsprekend onderdeel van het beleid ter vermindering van het aantal verkeersongevallen. De enige uitzondering hierop tot nog toe was de scheepvaart. Er bestaan weliswaar enige algemene voorschriften, maar bij de zee en binnenvaart liggen de zaken wat betreft het vaststellen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek naar de oorzaken van een ongeval, vele malen moeilijker dan bij andere vervoerssoorten. Zo is de eigenaar van een schip lang niet altijd dezelfde als de exploitant ervan en bovendien kunnen ze uit verschillende landen afkomstig zijn. Ook de bemanningsleden zijn vaak afkomstig uit vele verschillende landen en dus in het bezit van vele uiteenlopende nationaliteiten. Dat geldt tevens voor de passagiers van schepen, alsook voor de vracht en de bevrachter. Een schip dat een haven verlaat in de territoriale wateren van het ene land om naar de territoriale wateren van het andere te varen, passeert daarbij de territoriale wateren van nog weer andere landen of internationale wateren. En om het allemaal nog wat

moeilijker te maken, hebben sommige landen het soort onderzoekscommissies waarom wij vragen ondergebracht bij verschillende staatsinstellingen, waardoor ze zelfs op organisatorisch vlak niet onafhankelijk zijn.

Er is met de schaduwrapporteurs alsook met het voorzitterschap gesproken over het onderzoeken van ongevallen in de zeevaart. De Commissie vervoer en toerisme is het erover eens dat de hoofdlijnen van de voorgestelde richtlijn dienen te worden gehandhaafd. Het gaat om uniform onderzoek volgens een gemeenschappelijke methodiek waarbij er maximale periodes dienen te worden vastgesteld waarbinnen wordt bepaald welk land er zorg draagt voor het onderzoek en wanneer het afsluitend verslag ervan op zijn laatst dient te worden ingediend. Er dient natuurlijk nog over te worden gesproken welke categorieën ongevallen er verplicht volgens deze methodiek onderzocht dienen te worden en ook de vraag hoe de organisatorische onafhankelijkheid van de onderzoekscommissie dient te worden vormgegeven, is nog altijd open voor discussie. Tijdens de behandeling van dit dossier zijn we tot de slotsom gekomen dat de conclusies van het technisch onderzoek tevens moeten kunnen worden gebruikt voor andersoortig onderzoek, zoals strafrechtelijk onderzoek. De details van het technisch onderzoek dienen echter vertrouwelijk te blijven. Tevens is de commissie tot de slotsom gekomen dat het niet mogelijk is het geheel vormt te geven zonder de bepaling dat er op gepaste wijze dient te worden omgesprongen met het personeel van bij ongevallen betrokken zeeschepen, als dat tenminste niet onmogelijk wordt gemaakt door de opname van een dergelijke bepaling in andere voorschriften. Tevens is de commissie het erover eens dat de onafhankelijke onderzoekscommissie dient te bestaan uit deskundigen afkomstig uit verschillende landen en dat individuele staten een wederzijdse overeenkomst mogen afsluiten over de vertegenwoordiging in onderzoeken van ongevallen op zee. Ik zou graag in het bijzonder willen benadrukken dat het vergroten van de verantwoordelijkheid van de vlaggenstaten een van de belangrijkste doelen is van het onderhavige pakket maatregelen voor de zeevaart. Het is daarom aangewezen de voor de richtlijn voorgestelde formulering met betrekking tot zowel het snelle informeren over de vastgestelde technische gebreken als de specificatie van de schepen waarop deze richtlijn betrekking heeft, te handhaven. Ik denk dat na alles wat we met de gestrande olietankers op de Spaanse kusten hebben meegemaakt, het niet meer mogelijk moet zijn verschillende naast elkaar opererende technische onderzoeksteams in het leven te roepen. Indien de Europese Commissie van mening is dat zij onvoldoende bevoegd is tot het instellen van dergelijke onderzoeken, dan blijft er nog maar één mogelijkheid over en dat is dat deze worden ingesteld door de Europese Raad. Maar hoe dan ook vind ik het onjuist om de deur open te houden voor meerdere parallelle technische onderzoeken. Uit het tot op de dag van vandaag onafgeronde onderzoek naar het ongeval met de olietanker *Prestige* blijkt maar al te duidelijk zo'n versnipperde onderzoeksverantwoordelijkheid waarbij iedereen elkaar de schuld in de schoenen probeert te schuiven, toe leidt. Het maritieme pakket dient dan ook in één keer als één geheel te worden behandeld. Op die manier kan worden voorkomen dat er verschillen ontstaan tussen de definities die in de verschillende richtlijnen over het onderwerp gehanteerd worden en krijgen we een logischer geheel.

Ik ben ervan overtuigd dat een redelijk compromis voor de richtlijn over maritieme rampen een haalbare kaart is, eentje waarmee men in de praktijk goed uit de voeten kan, die de kans op verdere rampen op zee zal helpen verlagen en waarmee, mocht er onverhoopt een ongeval plaatsvinden, het mogelijk wordt gedegen onderzoek uit te voeren, met inbegrip van alle technische aspecten.

Dominique Bussereau, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, morgen stemt u over het derde pakket veiligheid op zee. Zoals u weet verschaft de maritieme economie werk aan ongeveer 3 miljoen mensen, waarmee het een essentiële sector voor de Europese Unie is.

Het pakket dat begin 2006 door de Commissie werd voorgelegd, bevatte zeven wetgevingsvoorstellen. Doel ervan was de invoering van preventieve maatregelen om ongevallen op zee te voorkomen en het opstellen van maatregelen die moesten worden genomen na ongevallen, dat wil zeggen analyse van de oorzaken en schadeloosstelling van mogelijke slachtoffers. In het pakket wordt prioriteit gegeven aan de veiligheid en kwaliteit van het zeevervoer met inachtneming van het milieu, evenals aan het verbeteren van het concurrentievermogen van de Europese maritieme sector.

De Raad, het Parlement en de Commissie zijn het eens over de doelstelling om veiligheid op zee te bevorderen. Tijdens de Europese Raad van Kopenhagen in 2002 sprak de Raad zijn waardering uit voor de geleverde inspanningen ten behoeve van meer veiligheid op zee, en wees hij er – in verband met het ongeval met de *Erika* – op dat de Europese Unie vastbesloten was "alle noodzakelijke maatregelen te treffen om een herhaling van soortgelijke rampen te voorkomen". Bovendien kan de Raad zonder voorbehoud instemmen met veel van de verzoeken die het Parlement in zijn resolutie van 27 april 2004 heeft gedaan. Er blijven echter enkele

meningsverschillen bestaan over het derde pakket maritieme veiligheid, die verder overleg tussen de partijen noodzakelijk maken.

Sinds het pakket door de Commissie was gepresenteerd, heeft de Raad, dankzij de werkzaamheden van verschillende voorzitterschappen – als laatste het Sloveense voorzitterschap –, zes gemeenschappelijke standpunten goedgekeurd over de volgende voorstellen: onderzoek na ongevallen, classificatiebureaus, havenstaatcontrole, monitoring van de zeescheepvaart en het Verdrag van Athene, waarbij steeds rekening is gehouden met de standpunten van het Europees Parlement, zoals de standpunten die vorig jaar april zijn goedgekeurd.

Sinds het begin van zijn ambtstermijn heeft het Franse voorzitterschap zich sterk ingespannen om in tweede lezing overeenstemming met het Parlement te bereiken over deze zes teksten, waarvoor de Raad de gemeenschappelijke standpunten in juni 2008 heeft ontvangen. Tijdens informele contacten die de voorzitter van het Coreper gedurende de zomermaanden met de rapporteurs had, is daadwerkelijk vooruitgang geboekt op ieder dossier, met de bedoeling om snel overeenstemming over deze teksten te bereiken. In een recente brief, mijnheer Costa, heeft u dit beschreven als "substantiële vooruitgang".

Bovendien heeft het voorzitterschap – zoals u weet – overeenkomstig de toezeggingen die ik afgelopen april had gedaan, de besprekingen binnen de Raad over de laatste twee teksten over wettelijke aansprakelijkheid en vlaggenstaatverplichtingen op energieke en enthousiaste wijze weer vlot getrokken. Voor de veiligheid op zee was het beslist noodzakelijk deze besprekingen nieuw leven in te blazen, en hiermee werd tevens tegemoet gekomen, mijnheer de commissaris, aan de aanhoudende verzoeken hiertoe van uw Commissie. U weet dat het voorzitterschap dit punt op de agenda heeft gezet tijdens de informele bijeenkomst in La Rochelle. Ik had de vertegenwoordigers van het Europees Parlement, de heer Costa en de heer Savary, uitgenodigd hierbij aanwezig te zijn, een verzoek waaraan zij gehoor hebben gegeven. U weet dat wij momenteel verder gaan met de technische aspecten van de werkzaamheden, zodat de Raad Vervoer zich tijdens zijn volgende vergadering, die gepland staat op 9 oktober, hierover kan buigen.

Ik zeg het u eerlijk: gezien het momentum dat hierdoor is ontstaan, had ik gehoopt dat wij de bemiddelingsprocedure konden vermijden. Het is niettemin zover gekomen. Wij moeten er nu voor zorgen dat we dit momentum niet voorbij laten gaan, en we moeten bovenal niet de indruk wekken dat al deze vorderingen en inspanningen vergeefs zijn geweest, want dat zou een slecht signaal zijn aan de publieke opinie. Om die reden wil het voorzitterschap, naast de werkzaamheden binnen de Raad aan de laatste twee teksten, de informele contacten met alle rapporteurs afzonderlijk van de eerste zes teksten graag voortzetten, teneinde inhoudelijk overeenstemming te bereiken.

Ik wilde deze analyse graag met u delen, en ik zal de Raad hierover informeren tijdens zijn vergadering van 9 oktober, wanneer wij de laatste twee teksten zullen bekijken. De Raad zal zijn standpunt vaststellen met het oog op de bemiddeling over de eerste zes teksten.

Mijnheer de Voorzitter, ik hoop van harte dat het Parlement, de Raad en de Commissie de juiste weg zullen vinden voor een nauwe samenwerking met betrekking tot deze dossiers. Ik denk dat wij heel dicht bij een definitief akkoord zijn, iets waar wij allen reikhalzend naar uitzien.

Antonio Tajani, Commissie. – (IT) Dank u, mijnheer de Voorzitter, dames en heren, en dank in het bijzonder aan mijn collega. Na jarenlang lid van het Europees parlement te zijn geweest, doet het mij genoegen hier in het Parlement aanwezig te zijn. Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Bussereau, dames en heren, hoe kan ik het niet eens zijn met de bezorgdheid en de doelstellingen die sinds de start van dit debat over het maritieme pakket aan het licht zijn gekomen?

Onze zorg en de zorg van het Parlement, als vertegenwoordiger van de Europese burgers, is het bieden of het proberen te bieden van zekerheden aan Europese burgers opdat tragische gebeurtenissen, die we jammerlijk genoeg hebben moeten aanschouwen enkele kilometers buiten de kust van Europa, niet opnieuw voorkomen. Er hebben ongevallen plaatsgevonden zoals recentelijk nog in de haven van Tarragona – hoewel dat minder ernstig was –, die bevestigen dat het goed is dat we in actie komen en dat we de burgers antwoorden moeten verschaffen. Ongelukken komen natuurlijk altijd voor, maar we moeten zeker alles in het werk stellen om ze te voorkomen middels wetgeving en politieke actie.

Hoe pakken we dit aan? Ten eerste kunnen we het gewetenloze exploitanten wat lastiger maken door strengere, structurele controles in alle havens van de EU in te voeren en ook door efficiëntere regels vast te stellen voor het binnenbrengen van schepen in nood in vluchthavens, en ten slotte door strengere controles van de

instanties die gerechtigd zijn om schepen te inspecteren en veiligheidsverklaringen uit te geven namens de lidstaten.

Kortom, we moeten de manier waarop we met de gevolgen van ongelukken omgaan verbeteren, redelijke vergoedingen bewerkstelligen voor passagiers of hun familie of voor de maritieme gemeenschap en beter lering trekken uit de onderzoeken die na een ongeluk plaatsvinden. Dit is een van de belangrijke vraagstukken: inzien wat er is gebeurd om te voorkomen dat het wederom gebeurt. Het zijn deze verschillende aspecten waar u mee geconfronteerd zult worden, op het moment dat de Raad een beslissing heeft genomen over vijf van de zeven voorstellen binnen het derde maritieme veiligheidspakket.

Zoals we weten was de Raad Vervoer afgelopen april niet in staat om de voorstellen met betrekking tot de verplichtingen van vlaggenstaten of de wettelijke aansprakelijkheid van reders te bekijken. We moeten de moeilijkheden die zijn aangekaart door de lidstaten niet onderschatten en die ook tijdens het verloop van de informele bijeenkomst van de Raad in La Rochelle naar voren kwamen, zoals bezorgdheid over een overdracht van bevoegdheden aan de Europese Unie van onderwerpen die onder internationale verdragen vallen en angst voor een toename van de administratieve rompslomp van controles.

Tijdens de bijeenkomst van de Raad in La Rochelle, waar tevens de heer Costa aanwezig was, hebben we – en met “we” bedoel ik de Commissie en haar voorzitter, evenals het Franse voorzitterschap, dat ik bedank voor het verrichte werk in samenwerking met de Commissie – ervoor proberen te zorgen dat het hele pakket zo snel mogelijk werd aangenomen, zonder twee wetgevingsteksten buiten beschouwing te laten die we allemaal als zeer belangrijk bestempelen, zoals de heer Bussereau benadrukte.

Ik wil het Franse voorzitterschap heel hartelijk bedanken voor de stappen die het heeft ondernomen, zijn poging tot bemiddeling en de wens om het Parlement te betrekken in een zeer gevoelig en ook zeer lastig wetgevingsbesluit. Ik kan zeker niet zeggen dat ik tevreden ben met de situatie zoals die momenteel is. Er zijn twee kwesties waarbij de kans bestaat dat ze opzij worden geschoven en deze zijn van buitengewoon belang.

De Commissie wil dat het hele pakket wordt aangenomen en wij zullen werken aan en volharden in pogingen om tot een akkoord te komen. Europa kan het zichzelf niet toestaan om zijn burgers concrete antwoorden te onthouden; we moeten een simpel maar bindend doel hebben, namelijk dat alle schepen die onder de vlaggen van de lidstaten varen, volledig voldoen aan de regels. Onze zorg moet daarnaast uitgaan naar het veiligstellen van passende, gelijke vergoedingen voor de slachtoffers van maritieme ongelukken binnen de Europese Unie.

In La Rochelle hebben we getracht een koers te varen die zou leiden tot een akkoord tussen het Parlement en de Raad. In samenwerking met het Franse voorzitterschap proberen we teksten ter tafel te brengen die tot een positieve uitspraak van de Raad en tegelijkertijd tot een positieve uitspraak van het Parlement leiden. Gisteren heb ik de minister van Vervoer van de Bondsrepubliek Duitsland ontmoet en erop aangedrongen dat Duitsland ook zijn steentje bijdraagt. Wat ik tijdens de bijeenkomsten die ik bijwoon, bij alle lidstaten probeer te bewerkstelligen is dat ze trachten een stap voorwaarts te zetten door de bemiddelingsactiviteiten te ondersteunen die het Franse voorzitterschap samen met de Europese Commissie probeert op te zetten.

Ik begrijp volkomen dat het Parlement intussen amendementen in de teksten in tweede lezing wil aanbrengen, die zijn opgesteld om de inhoud van de twee nog openstaande voorstellen erin te verwerken. Ik sta achter deze amendementen. Wat betreft de dossiers die momenteel officieel worden onderzocht, weet ik dat er aanzienlijke vooruitgang is geboekt bij het nader bij elkaar brengen van de standpunten van het Parlement en de Raad en ondanks dat het niet mogelijk is gebleken om deze vooruitgang in compromisamendementen om te zetten, ben ik ervan overtuigd dat deze vooruitgang de rest van de procedure aanzienlijk zal vergemakkelijken. Uiteraard zal ik deze vraagstukken en de beoogde amendementen kunnen bespreken, nadat ik heb gehoord wat u te zeggen heeft.

Ik geloof echter nog steeds dat we tot een akkoord kunnen komen; het zou onjuist zijn om te beweren dat de onderhandelingen eenvoudig zijn, want ze zullen ingewikkeld zijn, maar ik ben van mening dat er nog altijd ruimte is om wellicht zelfs vóór de bemiddeling een doelstelling te verwezenlijken. Het spreekt voor zich dat we niet kunnen opgeven voordat we alles in het werk hebben gesteld om de doelstelling, de goedkeuring van alle teksten die tezamen het pakket voor maritieme veiligheid vormen, te bereiken.

Vertegenwoordigers van de Raad, dames en heren, u kunt rekenen op de actieve inzet van de Europese Commissie, van alle leiders en ambtenaren in het kabinet en het directoraat-generaal waarover ik de leiding

heb en van mij persoonlijk, om tot een specifiek antwoord voor alle burgers binnen de Europese Unie te kunnen komen.

Georg Jarzembowski, *namens de PPE-DE-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, ik verheug mij over het feit dat tot dusver eigenlijk een behoorlijk aantal punten van overeenkomst uit dit debat naar voren is gekomen. Onze Franse vertegenwoordiger van de Raad, onze vriend, heeft gezegd dat hij van mening is dat we nog voor het eind van het jaar een akkoord kunnen bereiken. Ja, laten we dit akkoord rond krijgen! Ik dank ook de vicevoorzitter voor de steun van de Commissie bij de gesprekken tussen de rapporteurs en het Franse voorzitterschap van de Raad.

Mijnheer de fungerend voorzitter, wij erkennen dat u en uw collega's in de verschillende gesprekken over de zes dossiers reeds grote vorderingen hebben gemaakt. We zijn op de goede weg, maar – en dat zeg ik u ook als steun in de discussie met uw dwarsliggende collega's in de Raad van ministers – er komt een pakket of er komt geen pakket. Daarom hoop ik dat u op 9 november op de volgende zitting van de Raad Vervoer, Telecommunicatie en Energie vorderingen maakt met de beide nog openstaande dossiers. Dat zijn geen onbelangrijke dossiers. Ik wil hier niet nader op de details van de wettelijke aansprakelijkheid van scheepseigenaren ingaan, maar voor wat de vlaggenstaten betreft vind ik het erg belangrijk.

Het valt toch op dat de lidstaten ondanks alle verklaringen dat ze steeds aan de veiligheid op zee, de veiligheid van de zeelieden, de veiligheid van de passagiers en de veiligheid van de kustwateren denken, ervoor terugdeinzen concrete verplichtingen of zelfs IMO-resoluties over de bescherming van het mariene milieu te ratificeren en ten uitvoer te leggen. Wanneer wij willen dat deze verplichtingen van de vlaggenstaten worden vastgelegd, dat wij – het Parlement en de Commissie – in staat zijn de lidstaten – zo nodig ook via de rechter – te dwingen hun uit het IMO-Verdrag ter bescherming van het mariene milieu en de kustbewoners voortvloeiende verplichtingen na te komen, dan krabbelen de lidstaten terug. Er zijn goede lidstaten die aan hun verplichtingen als vlaggenstaten voldoen, maar sommige zijn zeer terughoudend als het erom gaat zich wat de naleving van die verplichtingen betreft aan de controle door het Parlement en de Commissie te onderwerpen. En dat is onaanvaardbaar!

Er zijn ernstige ongelukken gebeurd – met de *Prestige* en de *Erika* – en mijn collega's hebben ook op meer recente ongelukken gewezen. Tegenover mens en natuur hebben we de plicht erop te letten dat juist de vlaggenstaten hun verplichtingen nakomen.

Het is toch vreemd! In het goede verslag van mevrouw Vlasto gaat het om havenstaatcontrole. Dat is in theorie ons middel om schepen uit derde landen die bij ons voor anker gaan, te controleren op de naleving van veiligheidseisen. We controleren dus schepen uit derde landen, maar de lidstaten durven zich niet te laten controleren of zij aan hun verplichtingen als vlaggenstaten met betrekking tot de veiligheid van schepen voldoen. Dat is onaanvaardbaar!

In dit opzicht wil ik de fungerend voorzitter aanmoedigen om op 9 oktober een meerderheid voor deze zaak te winnen. Ik zeg ook meerderheid, mijnheer de fungerend voorzitter, omdat het, als ik mij niet vergis, wel eens zou kunnen zijn dat in het vervoersdossier een besluit bij meerderheid van stemmen mogelijk is. Die korpsgeest in de Raad – als er iemand niet wil, zullen de anderen hem ook niet dwingen – moet u wellicht doorbreken, want hier zijn de veiligheid van de natuur en de mens in het geding, en zo nodig moet er ook een meerderheidsbesluit worden genomen.

Ik doe een beroep op u om door te gaan. Wij zijn trots op u – tot nu toe zet u zich uitstekend in binnen de Raad. U kunt voor ons de volgende boodschap overbrengen aan de Raad: wij staan achter u en zijn bereid om met het Franse voorzitterschap goede resultaten te bereiken. Maar sommigen moeten concessies doen – ook de Duitse bondsregering. Laten we ons hier samen voor inzetten!

10. Welkomstwoord

De Voorzitter. – Voordat we verdergaan met de volgende spreker wil ik de leden mededelen dat de heer Bronisław Komorowski, voorzitter van het Poolse parlement, samen met een delegatie heeft plaatsgenomen op de officiële tribune.

(Applaus)

De heer Komorowski is hier op uitnodiging van onze Voorzitter, Hans-Gert Pöttering, met wie hij zo-even de fototentoonstelling heeft geopend ter herinnering aan onze dierbare, diep bewonderde vriend en collega

Bronislaw Geremek, die niet meer bij ons is en wiens carrière gekenmerkt werd door het niet-aflatende streven naar vrijheid. Mijnheer Komorowski, wij heten u van harte welkom in dit Huis dat ook het uwe is, het Europees Parlement.

11. Communautair monitoring- en informatiesysteem voor de zeescheepvaart - Onderzoek van ongevallen in de zeescheepvaartsector - Aansprakelijkheid van vervoerders van passagiers over zee bij ongevallen - Havenstaatcontrole (herschikking) - Gemeenschappelijke voorschriften voor met de inspectie en controle van schepen belaste organisaties en voor de desbetreffende werkzaamheden van maritieme instanties (herschikking) - Gemeenschappelijke voorschriften en normen voor met de inspectie en controle van schepen belaste organisaties (herschikking) (voortzetting van het debat)

Gilles Savary, *namens de PSE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, nu de Raad mijn verslag van tafel heeft geveegd ben ik een echte schaduwrapporteur geworden. Ik heb nu dus maar twee minuten spreektijd. Ik zal daarom direct ter zake komen en eerst uitleggen dat ik mij niet tot het Franse voorzitterschap richt – dat steunt ons immers –, noch tot de commissaris – die steunt ons ook –, maar tot de Raad. Ik richt mij verder tot mijn collega's: om ze te bedanken voor hun solidariteit en om ze te zeggen dat de rampen met de *Erika* en de *Prestige* heel onprettige ervaringen waren. De lidstaten hebben Europa ervan beticht op dit gebied niet genoeg te ondernemen.

Dankzij commissaris Barrot proberen we nu vanuit het niets een waardige Europese maritieme vervoersruimte op te zetten. We stellen onder andere voor reders wettelijk aansprakelijk te stellen. Wat betekent dat precies? Dat betekent dat we in ieder geval verzekeren dat alle vaartuigen bij een solvante verzekeringsmaatschappij zijn gedekt tegen de schade die ze kunnen veroorzaken – ten minste binnen het kader van de IMO-verdragen. In La Rochelle heb ik met tevredenheid kunnen vaststellen dat lidstaten die zich nog niet bij de IMO hebben aangesloten, plotseling grote fans zijn geworden van deze organisatie.

Ik adviseer deze lidstaten de IMO-verdragen te ratificeren, en dan om te beginnen het verdrag over chemicaliën. Vandaag of morgen kan er zich een ramp met chemicaliën voordoen, en dan gaan we weer terug in de tijd naar de *Exxon Valdez*. Vrijwel geen enkele lidstaat heeft zich jegens de IMO met betrekking tot chemische risico's rechtens verbonden. Dat is punt één.

Een tweede ding is het creëren van een garantie- en verzekeringscertificaat voor de Europese maritieme vervoersruimte. We moeten vertrouwen hebben in Europa. Als Europa werkelijk een stap voorwaarts maakt, neemt het de rest van de wereld op sleeptouw. We hebben dat heel duidelijk gezien bij de zwarte lijst voor luchtvaartmaatschappijen. Dames en heren, ik was onlangs op een symposium waarop werd onderzocht of een ramp als die met de *Erika* nog steeds mogelijk was. En dat bleek het geval te zijn: op de Zwarte Zee zijn op 11 november 2007 in de Straat van Kerch vijf schepen met waardeloze verzekeringspolissen gezonken.

Ik geloof oprecht dat we hiervoor een oplossing moeten vinden. Ik denk dus niet, mijnheer de fungerend voorzitter, dat het verzet van de zijde het Parlement een kwestie van trots is. Het gaat hier om openbare belangen en volksgezondheid. We zullen hier nooit schuld aanvaarden voor het feit dat de lidstaten in gebreke blijven hun bijdrage te leveren. Ik reken dus op u.

Anne E. Jensen, *namens de ALDE-Fractie*. – (DA) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, ik deel de hoop van de andere woordvoerders dat we dicht bij de aanneming van deze belangrijke wetgeving zijn. Ik vind het verwonderlijk dat de Raad zoveel tijd nodig heeft gehad om een gemeenschappelijk standpunt in te nemen over de zeven richtlijnen ter voorkoming van milieurampen op zee en ter versterking van de rampenbestrijding wanneer het misgaat.

Het is betreurenswaardig dat we zo lang niets hebben gedaan aan de twee richtlijnen over de verplichtingen van de vlaggenstaten en de verantwoordelijkheid van reddingswerkers. Ik vind dat wij die ook in het totaalpakket moeten opnemen. Ook meen ik, net als diverse anderen al hebben gezegd, dat het Franse voorzitterschap zich van ganser harte inzet om een oplossing te vinden, en daar wil ik het voorzitterschap namens de ALDE-Fractie graag mijn dank voor betuigen. Hopelijk zal dit streven met succes bekroond worden.

We zijn het er natuurlijk allemaal over eens dat zeescheepvaart een wereldomvattende bedrijfstak is, en daarom moet de wetgeving die wij aannemen harmoniëren met de internationale overeenkomsten op

zeevaartgebied, in de IMO en krachtens het memorandum van Parijs inzake havenstaatcontrole. Daar hebben wij van de kant van het Parlement steeds onze steun aan verleend. Het derde maritieme veiligheidspakket moet garanderen dat we in de toekomst geen drijvende doodkisten in Europese vaarwateren meer zien. Er moet een betere bewaking komen van het verkeer, een betere controle van de kwaliteit van de schepen en een betere uitwisseling van ervaringen over de vraag welke zaken gevaar voor ongevallen opleveren.

De kwestie van vluchthavens is een strijdpunt tussen het Parlement en de Raad geweest. Ik woon nota bene zelf bij een haven die als vluchthaven is aangewezen, en ik steun dan ook van harte de eisen van het Parlement om vluchthavens te vrijwaren van een onaangename extra rekening als een schip met een olielek de haven binnen wordt gesleept. Het is belangrijk om ervoor te zorgen dat de financiële lasten van een hierop volgende reinigungsactie niet gedragen hoeven te worden door de plaatselijke bevolking.

Ik wil speciaal wijzen op twee richtlijnen waarvoor ik rapporteur van mijn fractie ben geweest, namelijk de richtlijn over havenstaatcontrole en de richtlijn over het onderzoek van ongevallen. In verband met de richtlijn over havenstaatcontrole tekent zich overeenstemming af over de beginselen die de Commissie heeft voorgesteld, namelijk dat alle schepen moeten worden gecontroleerd en dat de slechte schepen extra grondig moeten worden gecontroleerd. De havenstaatcontrole moet voldoen aan een fatsoenlijke norm, zodat er een uniformere controle in alle havens van de EU komt. Er zijn echter nog steeds een paar knelpunten. De Raad is niet akkoord gegaan met controle van schepen die voor anker liggen, en de Raad is evenmin zo vastbesloten als wij hier in het Parlement, waar het gaat om afwijzing van de allerslechtste schepen. De ALDE-Fractie schaart zich geheel achter de houding van rapporteur Dominique Vlasto en steunt dus de herindiening van een aantal voorstellen uit de eerste lezing.

Ook wat betreft de richtlijn over het onderzoek van ongevallen zijn er enkele punten waarover nog steeds onenigheid tussen het Parlement en de Raad bestaat. Onderzoeken naar ongevallen en het bekendmaken van de resultaten van deze onderzoeken moeten ervoor zorgen dat ongevallen zich niet herhalen. We moeten leren van de ongevallen die in de praktijk plaatsvinden en zoveel mogelijk betrokkenen moeten van elkaars ervaringen leren. Net als in de luchtvaart moet er zekerheid bestaan dat alle betrokkenen een zo open en eerlijk mogelijke beschrijving van het verloop van het ongeval geven. Een getuigenverklaring tijdens het onderzoeksverhoor moet niet direct worden gebruikt met het oog op een tenlastelegging, waar men moet worden verhoord met de rechten van een verdachte. Er is hier sprake van een wankel evenwicht, en er zijn enkele voorstellen die de Raad niet heeft overgenomen uit het eerste voorstel van het Parlement, en die wij daarom opnieuw indienen. De belangrijkste vraag is echter welke typen ongeval eronder moeten vallen. De Raad wil alleen de ernstigste ongevallen opnemen, maar het kan ook van belang zijn om van kleinere ongevallen te leren, ja zelfs van bijna-ongevallen. Bovendien wil de Raad feitelijk dezelfde status verlenen aan parallelle onderzoeken door diverse landen. Hier willen wij helderheid over de vraag welk onderzoek als officieel geldt. Er moet ten koste van alles worden voorkomen dat de opheldering van een ongeval wordt gepolitiseerd en dat autoriteiten zich aan hun verantwoordelijkheid proberen te onttrekken en het resultaat van onderzoeken proberen te beïnvloeden.

De ALDE-Fractie schaart zich dus van harte achter het voorstel van de heer Kohlíček om het voorstel uit de eerste lezing opnieuw in te dienen.

Roberts Zīle, namens de UEN-Fractie. – (LV) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, ik wil in de eerste plaats mijn waardering uitspreken voor alle rapporteurs van dit pakket, omdat zij een consistente lijn volgen met betrekking tot deze uiterst belangrijke maritieme wetgeving. Tegelijkertijd verwoord ik echter ook de vrees die in mijn fractie leeft ten aanzien van twee punten uit het verslag van mevrouw Vlasto over havenstaatcontrole. Ten eerste is het onze stellige indruk dat overweging 13 in het gemeenschappelijk standpunt veel beter uitpakte voor kleine staten met kleine vloten dan de huidige, door de parlementaire commissie opgestelde versie. In de oorspronkelijke versie stond dat de lidstaten zich dienen te beijveren om de methode voor de opstelling van de witte/grijze/zwarte lijst van vlaggenstaten in het kader van het MOU van Parijs te evalueren, teneinde ervoor te zorgen dat met deze lijst recht wordt gedaan, met name aan vlaggenstaten met kleine vloten.

Om het exact te stellen: als er wordt gekozen voor een puur mathematische benadering, is het voor een staat met een kleine vloot van slechts een paar schepen die binnen het grijze gebied van al deze lijsten valt, buitengewoon lastig om daar nog uit te komen; waarom zouden de schepen deel gaan uitmaken van de vloot van de grijze lijst als ze, in dat geval, geen verbetering kunnen brengen in de mathematische verhouding? Volgens mij was het gemeenschappelijk standpunt van de Raad veel en veel evenwichtiger ten aanzien van EU-lidstaten met kleine vloten. Hetzelfde geldt voor de weigering van toegang voor onbepaalde tijd, waarbij onderscheid gemaakt had moeten worden tussen staten op de grijze en staten op de zwarte lijst. Ten tweede

denk ik dat het gemeenschappelijk standpunt van de Raad ook evenwichtiger was wat uitzonderingsmogelijkheden betreft, dat wil zeggen wanneer inspecties niet hoeven te worden uitgevoerd, met name als die 's nachts moeten plaatsvinden in een kort tijdsbestek, en ook zeer ver uit de kust; het is in dit soort gevallen onmogelijk om kwalitatief goede inspecties te verrichten in staten met strenge winters, gelegen aan noordelijke zeeën. Ik doe hier dan ook een beroep op u om het standpunt dat hierover in het gemeenschappelijk standpunt van de Raad is ingenomen, te steunen.

Michael Cramer, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de vicevoorzitter van de Commissie, dames en heren, de rampen waaraan de namen *Estonia*, *Erika* en *Prestige* verbonden zijn, hebben Europa geschokt. Daarom moet de EU snel en op een geloofwaardige manier voor een efficiënte verbetering van de veiligheid op zee zorgen.

In het verleden zijn vele zeelieden en passagiers omgekomen omdat de veiligheidsregels en –maatregelen ontoereikend waren. Bovendien hebben dergelijke ongelukken ernstige milieurampen aan de kusten van de Atlantische Oceaan, de Middellandse Zee en de Zwarte Zee veroorzaakt. De milieuschade was enorm, en de belastingbetalers, in plaats van de vervuilers, draaien op voor de kosten. Het voornemen van de Europese Unie om de nodige verbindende Europabrede en grensoverschrijdende wetgeving goed te keuren, mag niet door nationale belangen worden belemmerd.

Voor de Raad moet hier bij de komende onderhandelingen aan denken. Want met name de weigering van de Raad om onafhankelijke instanties met alle nodige bevoegdheden met het onderzoek naar scheepsongevallen te belasten, is onbegrijpelijk. Wat voor vliegcrashes de regel is, mag voor scheepsrampen niet onmogelijk zijn.

De Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie juicht alle zeven wetgevingsvoorstellen van de Commissie toe en daarom stemmen wij in met de aanbevelingen van de rapporteur over de vijf gemeenschappelijke standpunten, met inbegrip van de aparte stemmingen en de stemmingen in onderdelen over de aanbevelingen van het verslag-Costa, dat betrekking heeft op de binnenscheepvaart. Dat geldt ook voor het verslag-Sterckx, dat over luchthavens gaat.

Voor ons zijn de concrete maatregelen zoals vluchthavens, transparantie en aansprakelijkheid erg belangrijk. Voor de veiligheid op de wereldzeeën is het absoluut noodzakelijk dat het maritieme pakket als geheel wordt aangenomen. Wij roepen de Raad Vervoer op om de komende weken snel een gemeenschappelijk standpunt over de twee openstaande vraagstukken van de aansprakelijkheid van scheepseigenaars en de verplichtingen van de havenstaten vast te stellen, zodat het pakket eindelijk als geheel kan worden goedgekeurd.

Dat juist de lidstaten die de internationale IMO-regels zelf nog niet in nationaal recht hebben omgezet naar deze regels verwijzen om Europese afspraken te verhinderen, is te zot voor woorden. De EU moet eindelijk een besluit nemen, voordat Europa door de volgende scheepsramp wordt geschokt.

VOORZITTER: RODI KRATSA-TSAGAROPOULOU

Ondervoorzitter

Erik Meijer, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – Voorzitter, in de zeevaart kan vrijheid van ondernemen leiden tot gevaarlijke misstanden. Ondernemers die hun kosten zo laag mogelijk willen houden, kunnen in de verleiding komen om te varen met oude, gevaarlijke schepen. Die leveren gevaar op voor de bemanning en voor anderen en zij kunnen het milieu ernstig bedreigen. Ook slechte arbeidsomstandigheden, zoals die mogelijk worden door te kiezen voor registratie onder een andere vlag dan die van de staat van eigenaar en de werkelijke uitvalsbasis, leiden tot wantoestanden. De kosten van exploitatie kunnen ook worden beperkt door onderweg scheepsafval en ladingresiduen overboord te zetten.

Om dit alles tegen te gaan is het nodig dat schepen van kwaadwillige ondernemers definitief de toegang tot Europese havens kan worden geweigerd, dat voor die schepen ook ankerplaatsen buiten de havens worden uitgesloten en dat er voldoende inspecties plaatsvinden om vast te stellen wat er mis is. De havenstaatverplichtingen in het maritieme arbeidsverdrag van de Internationale Arbeidsorganisatie moeten strikt worden nageleefd, de vervuiler moet betalen en ook 's nachts dienen alle regels te gelden.

Alle pogingen van de Raad om zulke ondernemers soepeler te behandelen dan het Parlement in eerste lezing wilde, leiden tot onaanvaardbare gevolgen. Met betrekking tot onderzoek naar scheepsongevallen wijst de Raad het overgrote deel van de 23 amendementen van het Parlement af, waardoor de onafhankelijkheid van het onderzoek in gevaar kan komen. Ook bij de bescherming van de passagiers op zeeschepen trapt de Raad op de rem sinds hij in 2003 weigerde het verdrag van Athene te volgen.

In het gemeenschappelijk standpunt van juni 2008 wordt de informatieplicht en de aansprakelijkheid beperkt. Bij scheepsrampen volgt de Raad niet de voorstellen van de Commissie en het Parlement, die tot doel hebben dat een schip in nood altijd tijdig opvang krijgt in een vluchthaven en dat bemanningen worden beschermd tegen bestraffing voor nalatigheden die niet hun schuld zijn. Aan alle gevaarlijke situaties en misstanden in scheepvaart moet zo snel mogelijk een einde komen. Het is daarom belangrijk dat het Parlement tegenover de Raad, ook in tweede lezing, vasthoudt aan de eerder uitgezette lijn.

Johannes Blokland, *namens de IND/DEM-Fractie*. – Voorzitter, vandaag bespreken wij voor de tweede keer in de plenaire vergadering het Erika III-pakket. Ofschoon het jammer is dat wij een tweetal voorstellen missen, ben ik wel tevreden over de inhoud van het pakket zoals dat nu voor ons ligt en ik ben de rapporteurs erkentelijk voor het door hen geleverde werk.

Over één onderdeel in het pakket ben ik echter niet tevreden. In het verslag-Costa over de aansprakelijkheid van vervoerders van passagiers zijn twee paragrafen terechtgekomen die ervoor zorgen dat de vervoerders van passagiers over de binnenwateren eenzelfde aansprakelijkheidsniveau opgelegd krijgen als vervoerders van passagiers op volle zee. Dit is volstrekt onwenselijk.

Ten eerste ontbreekt de noodzaak. Er zijn amper gevallen bekend van ongelukken met passagiersvervoer op de binnenvaart. En daarnaast betekenen deze twee paragrafen het einde van een groot gedeelte van de ondernemingen die passagiers vervoeren over de binnenwateren, omdat zij de bijbehorende torenhoge verzekeringspremies niet kunnen betalen, mocht er al een verzekeraar zijn die hen een verzekering wil aanbieden bij een dergelijk aansprakelijkheidsniveau. Het betreft hier immers kleinere ondernemingen met hooguit tientallen passagiers en niet zo'n enorme omzet. Het lijkt mij overduidelijk en logisch dat zulke ondernemingen niet eenzelfde niveau van aansprakelijkheid opgelegd krijgen als grote vervoerders van duizenden passagiers over zee. Wij moeten onszelf niet belachelijk maken door de vervoerders van passagiers over de binnenvaart een torenhoog en extreem duur aansprakelijkheidsniveau op te leggen.

Verder ben ik nog steeds hevig ontstemd over de wijze waarop deze paragrafen tóch weer in de tekst terecht zijn gekomen. De voorzitter van de Vervoerscommissie had de bewuste amendementen nooit ontvankelijk mogen verklaren, omdat over deze kwestie in eerste lezing al overeenstemming bestond tussen Raad en Parlement. Om de bovengenoemde redenen heb ik een hoofdelijke stemming aangevraagd over de paragrafen 9 en 20. Ik hoop en ik verwacht dat veel collega's mij zullen steunen in de afwijzing van deze paragrafen.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, ik wil het woord voeren over het verslag van de heer Sterckx over het communautair monitoring- en informatiesysteem voor de zeescheepvaart, en zowel de rapporteur als het voorzitterschap van de Raad van harte gelukwensen met de goede voortgang van de onderhandelingen. Het allerbelangrijkste in deze tweede lezing is mijns inziens dat schepen in nood ontvangen kunnen worden in bepaalde vluchthavens.

Veel van de ongelukken die milieurampen hebben veroorzaakt, waren anders afgelopen als er op het juiste moment geschikte vluchthavens beschikbaar waren geweest

Om tot een akkoord met de Raad te komen was het noodzakelijk enerzijds af te spreken dat het besluit om naar een vluchthaven te gaan, genomen wordt door een onafhankelijke bevoegde instantie en anderzijds overeenstemming te bereiken over een tevredenstellend vergoedingssysteem voor de eventuele gevolgen die vluchthavens moeten ondergaan. Wij hebben er begrip voor dat een evenwichtig akkoord moest worden bereikt. Ook de ontwikkelingen met betrekking tot het AIS-systeem, het systeem voor automatische identificatie van schepen, in het kader van het SafeSeaNet, gaan de goede kant uit.

Tot slot wil ik hier herhalen dat in bepaalde lidstaten de scheepvaart een essentiële bijdrage levert aan het bruto binnenlands product. De scheepvaart is een bedrijfstak met een mondiale draagwijdte. Daarom moeten de inspanningen van de Europese Unie om een voor de mens en het ecosysteem veilige omgeving op zee te creëren, gedragen worden door iedereen, en niet alleen door de schepen van de Europese Unie, want anders zou er oneerlijke concurrentie ontstaan ten koste van de Europese scheepvaart.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). - (PT) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, mijnheer de minister, als schaduwrapporteur van het verslag-Costa en rapporteur van het verslag "vlaggenstaat" zou ik iets willen zeggen over de wettelijke aansprakelijkheid van vervoerders van passagiers en over het pakket in zijn geheel.

Wat betreft het verslag-Costa heb ik me vooral ingezet voor de versterking van de rechten van passagiers bij ongevallen en incidenten, het garanderen van schadeloosstellingen en voorschotbetalingen om de gevolgen

van incidenten te verlichten – zowel bij incidenten op zee als op de binnenwateren, waar reizen over zee vaak eindigen – en het aanscherpen van de verplichtingen inzake informatieverstrekking aan de passagiers. Daarom stem ik in met het handhaven van deze voorstellen in de tweede lezing.

Aangaande het pakket, mevrouw de Voorzitter en dames en heren, zou ik willen opmerken dat elk verslag op zichzelf staat en zeker meerwaarde biedt. Ik zou echter willen opmerken dat het pakket in zijn geheel, met inbegrip van het voorstel waarvan ik rapporteur was, namelijk de verplichtingen van de vlaggenstaat, grotere meerwaarde biedt voor de maritieme veiligheid. Daarom vraag ik de Raad, de Commissie en alle anderen zich volledig in te zetten voor de goedkeuring van dit pakket. Voorts wil ik nog een woord van dank richten aan het Franse voorzitterschap voor de inzet die het, na het Sloveens voorzitterschap, heeft getoond om met dit onderwerp vooruitgang te boeken.

Dames en heren, ik denk dat wij alleen met een geïntegreerd pakket de veiligheid op zee kunnen bevorderen. Daarom maak ik van de gelegenheid gebruik om alle rapporteurs te feliciteren. We zullen hier met een “mank antwoord” vertrekken als wij het pakket niet in zijn geheel bezien. Alleen als we het pakket als één geheel zien kunnen we voorkomen dat rampen als die met de *Erika* en de *Prestige* zich op korte termijn opnieuw voordoen. Alleen via deze weg kunnen we daadwerkelijk de maritieme veiligheid verzekeren.

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik vertegenwoordig Schotland, een land met een lange maritieme geschiedenis en een land met een ongekend potentieel voor de toekomst.

Schotland heeft geografisch gezien een uitstekende ligging om te worden ontwikkeld als knooppunt voor zeescheepvaart tussen Europa en de rest van de wereld en we hebben aanzienlijke mogelijkheden om nieuwe *short sea-routes* te ontwikkelen, zowel voor passagiers- als voor vrachtschepen. De verbetering van de veiligheid is daarom van zeer groot belang voor ons, aangezien we ook bij de scheepvaart in de Schotse wateren ernstige ongevallen hebben meegemaakt.

Het transport van gevaarlijke stoffen moet vanzelfsprekend op transparante wijze worden geregistreerd en adequaat onder toezicht worden gesteld. Scheepspersoneel heeft recht op eerlijke behandeling en op nauwlettend toezicht op veiligheid. We moeten leren van fouten uit het verleden en ervoor zorgen dat bij ongevallen onafhankelijke onderzoeken kunnen worden uitgevoerd.

De Schotse regering heeft onlangs bekendgemaakt dat een nieuwe vervoerder weer een veerdienst tussen Rosyth en Zeebrugge gaat opzetten. Ik hoop dat als we verkeer via de zee in plaats van via de weg willen laten lopen, de Europese Unie proactiever kan bijdragen aan de ontwikkeling van dergelijke veerdienstroutes.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, het wetgevingspakket Erika III voor de veiligheid in de scheepvaart is in het dwangbuis gezet van de meer algemene volksvijandige politiek van de Europese Unie. Het is afgestemd op meer concurrentievermogen, hogere winsten voor reders en voor meer algemeen de monopolistische groepen van de EU en pakt op geen enkele wijze de ernstige problemen in verband met de veiligheid van het menselijk leven op zee en de milieubescherming aan.

De Raad heeft geweigerd in te stemmen met zelfs de totaal ontoereikende voorstellen van de Commissie en het Europees Parlement, die ver achter blijven bij de daadwerkelijke behoeften. Hij richt zich naar de voorschriften van de reders en de behoeften van het ongebreidelde winstbejag van het kapitaal en verzet zich zelfs tegen de meest elementaire maatregelen voor de bescherming van het menselijk leven op zee en het milieu.

De Raad probeert elke positieve maatregel af te zwakken door de voorstellen een voor een af te breken. Hij duldt niet dat de winstgevendheid van de ondernemingen ook maar in het minst wordt aangetast of dat paal en perk wordt gesteld aan de ongebreidelde activiteiten van reders. Daarom heeft hij zelfs “nee” gezegd tegen de zeer ontoereikende voorstellen met betrekking tot de verantwoordelijkheden en de inspectieverplichtingen van vlaggenstaten en met betrekking tot de wettelijke aansprakelijkheid en de financiële zekerheden van reders.

Ook de invoering van wettelijke aansprakelijkheid van reders voor de schadeloosstelling van slachtoffers van scheepsongelukken is een zeer ernstig vraagstuk. De grondslag daarvoor is het protocol van 2002 bij het Verdrag van Athene, van de Internationale Maritieme Organisatie, dat de regeringen van de lidstaten van de Europese Unie weigeren te ratificeren.

Ook nu al zien wij dat pogingen worden ondernomen om het voorstel van de rapporteur, de heer Costa, onderuit te halen. Daarin staat dat de aansprakelijkheid van reders en scheepseigenaren moet worden

uitgebreid tot alle categorieën van schepen in het nationaal en internationaal zeevervoer en in het vervoer over de binnenwateren.

Derek Roland Clark (IND/DEM). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, waar zijn we mee bezig? Willen we een brug over woelig water slaan? Voor Groot-Brittannië was het tenminste nog kalm op zee voordat het GVB van start ging en onze visserijsector nagenoeg verwoestte. Moet nu ook nog onze scheepvaart naar de vernieling?

Schijnbaar wil men volgens het verslag-Sterckx en het verslag-Vlasto het Automatic Identification System (AIS), met Galileo, alleen maar gebruiken om de verplaatsingen van schepen in de wateren van de EU in kaart te brengen. Dat betekent dat de bewegingen van alle schepen in de Britse wateren, in onze havens, of die voor anker liggen voor onze kust, ongeacht hun nationaliteit, worden bespioneerd.

De gegevens zullen worden geregistreerd in een datacentrum van de EU, dat zoals iedere andere database gevoelig is voor gebreken in de beveiliging. De IMO vreest dat gegevens over scheepvaart, zoals over scheepsladingen, een gevaar zouden kunnen vormen voor schepen die worden ingezet voor de handel met Europa, als ze in de verkeerde handen terecht komen.

Het verzamelen van gegevens zal leiden tot het ontstaan van controlesystemen en de schepen van onze handelspartners, met name de handelspartners van Groot-Brittannië, kunnen worden aangezet tot een handelsoorlog met de EU. Voor een land dat op maritieme handel vertrouwt om zichzelf te kunnen bedruipen, is dit werkelijk einde onafhankelijkheid. De EU zou dan bepalen of Groot Brittannië te eten heeft of verhongert.

Met deze verslagen zijn voor Groot-Brittannië vitale belangen verbonden, omdat we over de hele wereld handel drijven, al eeuwen lang. En elk parlamentslid uit Groot-Brittannië, behalve één, vertegenwoordigt een regio met een kustlijn. Bij het oprichten van beschermende handelsbarrières voor de EU hebben desondanks alle lidstaten stemrecht, ongeacht of ze een kustlijn hebben.

Ik zal mijn regering oproepen dit waardeloze voorstel te verwerpen, want de Britse en de wereldwijde scheepvaarthandel worden bedreigd door bureaucraten waar je zelfs nog geen roeiboot aan zou toevertrouwen.

Sterker nog, volgens Vlasto zal de EU bevoegd zijn schepen de toegang tot onze wateren te weigeren. Dus de EU beslist of buitenlandse oorlogsschepen ons mogen bezoeken, die van onze vrienden en onze bondgenoten misschien? Een nucleair schip zou omwille van politieke correctheid kunnen worden geweigerd, wat het geval zou kunnen zijn bij de atoomonderzeeboten van de Britse marine. En dat terwijl het juist die onderzeeboten waren die eraan bijdroegen dat de Sovjet-Unie op afstand werd gehouden en dat we thans in vrijheid kunnen leven.

Als de EU zich blijft bemoeien met kruittvaten als Georgië of Oekraïne, dan heb je inderdaad dit soort bescherming weer nodig. Wat is dan de prijs van politieke correctheid?

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – Voorzitter, mijnheer Clark, u moet zich toch eens echt gaan verdiepen in dit voorstel en niet zomaar andere bedrijven napraten, want er deugt niets van wat u zegt. U heeft het echt niet begrepen, dit gaat om maritieme veiligheid. Meer van mijn kostbare twee minuten wil ik hier niet aan besteden, ik ga over naar de werkelijke inhoud van dit pakket.

Het kent een onstuimig verloop, dit maritiem veiligheidspakket. Wij, als Europees Parlement, zetten de hakken in het zand, want wij willen het hele pakket. Maar ook de Raad blijkt de hakken in het zand te zetten. Ik ben schaduwrapporteur over het onafhankelijke ongevalsonderzoek en de Raad toonde zich tot nu toe weinig toeschietelijk. Maar als wij nu beiden enige soepelheid betrachten en wat water bij de Franse wijn doen, dan moet het lukken om vóór het einde van dit jaar tot een akkoord te komen.

Een kernpunt voor de EVP in het onafhankelijke ongevalsonderzoek is dat dat onderzoek werkelijk onafhankelijk is. De positie van de Raad op dat punt is op dit moment onvoldoende. Ook moet er uiteindelijk één eindverantwoordelijke zijn voor een onderzoek, want als er drie lidstaten elk een eigen onderzoek houden is dat voor de burger heel onduidelijk en niet transparant. Eén eindverantwoordelijke dus. En ten derde moeten wij niet alleen onderzoek doen naar schaarse ongevallen die breed in de media worden uitgemeten. Ook andere ernstige ongevallen die een onderzoek waard zijn moeten volgens de EVP ook onderzocht worden volgens de spelregels van deze richtlijn.

Ten slotte sluit ik mij aan bij wat collega Blokland heeft gezegd over het voorstel in het verslag-Costa om ook de binnenvaart te betrekken in de aansprakelijkheidsregeling. De EVP was en blijft daartegen. Dus, Raad,

houd op dat punt vast en ik hoop dat morgen de amendementen 11 en 20 geen gekwalificeerde meerderheid halen.

Bogusław Liberadzki (PSE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, in de loop van dit debat zijn een aantal voorbeelden van rampen aangehaald die in heel Europa bekend zijn. In Polen, het land waaruit ik afkomstig ben, is onlangs de verjaardag herdacht van de dood van tientallen passagiers aan boord van de veerboot *Jan Heweliusz*. Veiligheid is van fundamenteel belang. Het is positief dat we veiligheid als een onderdeel van een pakket beschouwen. Het is een goed pakket, ook numeriek gezien, aangezien het uit zeven verordeningen bestaat. De veiligheid van personen, schepen, wateren en zelfs van de handel zou in dit pakket belicht moeten worden en dat is ook gebeurd. Vanuit dit oogpunt is het verslag van de heer Sterckx, van wie ik de eer had schaduwrapporteur te zijn, naar mijn mening een uitstekend document.

Er moet zonder enige twijfel een monitoringsysteem voor schepen worden ingevoerd. Mevrouw Wortmann-Kool heeft het bij het rechte eind wanneer ze stelt dat we de oorzaken van potentiële rampen moeten onderzoeken en moeten proberen rampen te voorkomen. Ik ben bovendien van mening dat we voor de scheepvaart naar de situatie in de luchtvaart moeten verwijzen. Ik bedoel hiermee dat we situaties waarin zich een bijna-botsing voordoet, moeten onderzoeken, zodat we een beter inzicht verwerven in de mechanismen en de oorzaken die dergelijke gevaarlijke situaties veroorzaken.

Ik kan me in geen geval vinden in het standpunt van de heer Zile die gewag maakte van een speciale of specifieke regeling voor kleine landen. Ik vind dit voorstel onbegrijpelijk, aangezien de grootte van een EU-lidstaat weinig te maken heeft met het aantal schepen dat onder zijn vlag vaart.

Jacky Hénin (GUE/NGL). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, laten we alsjeblieft serieus blijven. Hier en daar zien we wat positieve maatregelen, maar de meeste verslagen die ons worden voorgelegd hebben op het gebied van maritieme veiligheid net zo veel zin als een pleister op een houten been.

Het Parlement en de Commissie doen alsof ze kwaad zijn op de Raad, maar dat is niets meer dan toneel en een halfslachtige poging om verantwoordelijkheden te ontlopen, terwijl privébelangen boven het algemeen belang worden gesteld. Dat zal er alleen maar toe leiden dat de Europese instellingen bij een volgende ramp in de ogen van de burgers nog minder legitimiteit zullen genieten. Zeker nu bekend is dat de Europese Unie aan het onderhandelen is over een algemeen WTO-handelsverdrag, GATS. De WTO-commissie voor het zeevervoer zegt dat de huidige veiligheids- en milieunormen voor het zeevervoer te streng zijn en moeten worden versoepeld. De leden van de gemeenschappen die het slachtoffer zijn geworden van de ramp met de *Erika* en andere rampen zullen het cynisme van de EU zeker weten te waarderen.

Als je werkelijk een oplossing wilt vinden voor de problematiek rond de veiligheid van het zeevervoer zul je het probleem bij de wortel moeten aangrijpen. We zouden dus iets moeten doen aan de belastingparadijzen die het mogelijk maken dat de activiteiten op dit gebied worden ondergebracht in lege vennootschappen om zo de regels te omzeilen. We moeten verder een einde maken aan alle gelegenhedsvlaggen – ook die binnen de EU. Met dit soort vlaggen wordt gemiddeld 60 procent gespaard op de registratiekosten en de beloning van de bemanning. Belangrijk is vooral dat we bemanningsleden in de context van de veiligheid nieuwe rechten geven.

Maar dat zult u nooit doen. Het zou immers een aanval betekenen op de basis voor het gemondialiseerde kapitalisme.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter! Wat heeft een afgevaardigde uit een ver van zee gelegen Europees land als Oostenrijk in de melk te brokkelen in een debat over de zeescheepvaart, zullen sommigen van u zich terecht afvragen. Ik heb geen echt eenvoudig antwoord op deze vraag, maar misschien valt toch met een paar woorden uit te leggen waarom dit onderwerp ook voor ons van belang is.

Aan de ene kant – en dat geldt nu echt voor alle lidstaten van de Europese Unie, en niet alleen voor ons – zijn de veiligheid op zee en een optimale organisatie van de zeescheepvaart voor alle betrokkenen een belangrijke zaak. Door een reeks rampen – niet alleen die waaraan de bloemige naam *Erika* verbonden is – is dat velen van ons volledig duidelijk geworden.

Daarmee zijn we aanbeland bij een punt waarop sommige van mijn collega's al hebben gewezen: de uitbreiding van de aansprakelijkheidsregels tot de binnenscheepvaart is te gek om los te lopen. Dit moeten we verwerpen, de collega's uit de maritieme naties niet minder dan die uit het Europese binnenland. Voor de Europese binnenscheepvaart zou dat met veel te hoge kosten gepaard gaan, veel te veel bureaucratie en dus met een probleem dat we niet nog eens erger moeten maken dan het al is. Integendeel: we moeten een redelijk

specifieke regeling met aansprakelijkheidsregels voor de binnenscheepvaart opstellen, maar deze niet kunstmatig aan de regels van de zeescheepvaart onderwerpen.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). - (ES) Dames en heren, met de goedkeuring van dit derde maritieme pakket geven we duidelijk antwoord op een groot aantal van de eisen die de Europese samenleving stelde na de rampen, zeven en vijf jaar geleden, met de *Erika* en de *Prestige*.

Met deze voorstellen, die elkaar versterken, zoals veel van mijn collega's hebben opgemerkt, kunnen we een beslissende stap zetten naar een Europese maritieme sector van hogere kwaliteit en tevens, dames en heren, met meer transparantie.

Het voorstel voor een richtlijn inzake technisch onderzoek na ongevallen geeft ons de garantie dat we nooit meer geconfronteerd zullen worden met het gebrek aan transparantie waarmee het tragische voorval met de *Prestige* was omgeven.

De tekst geeft de organen die belast zijn met het onderzoek van rampen en incidenten op zee, meer autonomie en verplicht hen de uitkomsten van hun onderzoek bekend te maken met het oog op de verbetering van procedures en de uitwisseling van goede praktijken.

Ik wil de rapporteurs dan ook feliciteren want het is dankzij hun voortreffelijke werk dat wij als Europees Parlement duidelijk kunnen maken dat deze voorstellen ons ernst zijn, voorstellen die slechts zijn ingegeven door ons streven naar een Europese maritieme ruimte die tot de veiligste ter wereld behoort, naar sanering van de Europese vloot en naar een grotere aansprakelijkheid van de exploitanten voor de schade die berokkend wordt aan derden en met name aan het nationaal erfgoed.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Het derde maritieme pakket is het gevolg van de ongelukken met de *Erika* en *Prestige*. Daarbij komen nog de ongelukken op de Zwarte Zee van december 2007 en zelfs het ongeluk in de haven van Taragona deze maand. Deze ongelukken hebben immense schade berokkend, niet alleen in de kustgebieden maar vooral aan het zeemilieu.

Het pakket regelt het monitoren van de zeescheepvaart, het onderzoeken van ongelukken op zee, de aansprakelijkheid in geval van een ongeluk met vervoerders van personen op zee, de havenstaatscontrole, de gemeenschappelijke normen en standaarden voor de organisaties die zich toeleggen op de inspectie en controle van schepen. Ik merk op dat de nieuwe versie van het Memorandum van Parijs in werking is getreden op 17 september 2008. Het is essentieel dat alle schepen die Europese havens aandoen, aan bepaalde veiligheidsnormen voldoen. Ik herinner aan het feit dat op de zwarte en grijze lijst, zoals op 18 juni 2008 op de site van het Memorandum van Parijs gepubliceerd, respectievelijk één en zes lidstaten voorkomen. Een kwart van de lidstaten moet dus de veiligheid van de schepen die onder hun vlag varen, verbeteren.

Ongeacht zijn technische staat moet een schip dat in gevaar verkeert, toegang hebben tot een speciaal daartoe aangewezen en ingerichte vluchthaven. De Europese havens moeten deze faciliteit bieden en de havenadministraties moeten de kosten van droogdok en reparatie kunnen verhalen. Bovendien ben ik van mening dat de aansprakelijkheid van rederijen in het geval van personenvervoer op corresponderende wijze ook van toepassing zou moeten zijn voor de binnenwateren. Ik wil mijn collega's die dit maritieme pakket hebben uitgewerkt en erover hebben onderhandeld, gelukwensen. Ik ben van mening dat het van essentieel belang is voor de economische toekomst van de Europese Unie.

Inés Ayala Sender (PSE). - (ES) Ik denk echt dat we elkaar mogen feliciteren met de goedkeuring en presentatie van dit derde pakket. In de eerste plaats mijn complimenten aan de Commissie en aan de commissaris, de heer Tajani, die, als goed Romein, al in een heel vroeg stadium aangaf open te staan voor alle aspecten die verband houden met de zee en de zeehavens. Daarnaast gaan mijn gelukwensen uit naar mijn collega-rapporteurs, want zij zijn erin geslaagd om ondanks de complexiteit en omvang van het dossier de standpunten van het Parlement overeind te houden. Het zijn die standpunten waarmee de veiligheid van alle burgers het beste gediend is op een zo ingewikkeld en onstuimig gebied als de zee.

Ik denk dat het een goede zaak is dat we van ons laten horen na de ongevallen die hebben plaatsgevonden, en dat de Europese burger kan zien dat het Parlement en de Europese instellingen niet alleen in actie komen als er een ramp is geweest, maar dat zij daaruit lering kunnen trekken om bepaalde aspecten van de wetgeving te verbeteren. In dit geval gaat het om de veiligheidsaspecten, met name om de veiligheid in verband met de gevolgen voor het milieu, waarmee alles zo ongeveer in beweging is gekomen. Maar bij de veiligheid gaat het nu ook om de verantwoordelijkheden van de diverse spelers. Wie is verantwoordelijk waarvoor en hoe moeten we daarmee omgaan? Welke mijlpalen kunnen we aangeven in de toekomstige strijd tegen de

piraterij? En, belangrijker nog, hoe kunnen we verbetering brengen in de arbeids-, sociale en beroepssituatie van zeelieden? Op deze punten moeten we nog meer voortgang maken, reden waarom wij de Commissie verzoeken die op de agenda te houden.

Rest mij slechts op te merken dat wij enkele reserves hebben ten aanzien van de garanties die nodig zijn om te waarborgen dat de vluchthavens die havens zijn die we allemaal nodig hebben.

Maria Eleni Koppa (PSE). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, de ernstige scheepsongelukken die hebben plaatsgevonden op de Europese zeeën mogen zich niet herhalen; dat is zeker. In mijn land, Griekenland, hebben wij vorig jaar een ernstige schipbreuk meegemaakt op Santorini, waarvan de oorzaken nog niet zijn achterhaald. De mensenlevens die verloren gingen, de enorme schade die is toegebracht aan het toerisme en de in de tankers opgesloten stookolie - een waarachtige milieubom - tonen ons aan dat wij geen tijd mogen verliezen.

Het vraagstuk van de veiligheid op zee is van vitaal belang. De Unie moet niet alleen ervoor zorgen dat de Europese scheepvaart levensvatbaar is maar moet deze ook voortdurend verbeteren, opdat ze concurrentiekrachtig is op wereldvlak. Daarbij mag echter de bescherming van de natuurlijke hulpbronnen nooit uit het oog worden verloren.

Als wij niet onmiddellijk optreden, zullen wij ongetwijfeld veel kostbare tijd verliezen bij de daadwerkelijke aanpak van de gevolgen van scheepsongelukken. Stelselmatig technisch onderzoek na een scheepsongeluk, gebaseerd op internationale regels, is een efficiënt instrument voor het verkrijgen van een beter beeld van de oorzaken van het ongeluk. Daarom is het van cruciaal belang dat de onderzoeksinstanties onafhankelijk zijn, en het spijt mij dan ook dat de Raad dat niet begrijpt.

Belangrijk is eveneens het vraagstuk van de samenwerking tussen de autoriteiten, met name wanneer het ongeluk meerdere lidstaten treft. Het vraagstuk van de vluchthavens en het systeem van scheepsinspecties zijn cruciale aspecten van de veiligheid op zee en moeten ook van toepassing zijn op schepen op doorreis. Deze schepen moeten zekerheden verschaffen waaruit blijkt dat zij in geval van een ongeluk of van een andere ramp in staat zijn de gevolgen het hoofd te bieden.

Tot slot wil ik nog de rapporteurs gelukwensen met hun stevige houding jegens de Raad. Ik hoop dat na de stemming de Raad begrip zal opbrengen voor ons standpunt en op opbouwende wijze zal bijdragen aan de voltooiing van de wetgevingsprocedure.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, de veiligheid van de scheepvaart vormt een belangrijk onderdeel van het maritieme vervoer, aangezien een groot deel van alle vracht over zee en over water wordt vervoerd. De toegenomen onveiligheid in verband met de kans op ongunstige natuurverschijnselen, terroristische daden en opzettelijke incidenten en ongevallen verhoogt de risico's waaraan de scheepverkeer blootstaat, aanzienlijk. Het aannemen van deze richtlijn is van bijzonder belang voor de hele Europese Unie. Met het vervangen van de tot nu toe op vrijwillige basis toegepaste code door deze richtlijn, worden de verplichtingen, maar ook de verantwoordelijkheden uitgebreid door de aanwijzing van terzake bevoegde instanties en door specifieke procedures die door de lidstaten moeten worden uitgewerkt, vastgelegd en ten uitvoer gelegd. Nu de lidstaten hun wetgeving op één lijn moeten brengen met deze richtlijn, vereist dat volledige samenwerking tussen de landen en de scheepseigenaren bij de uitvoering ervan en realisatie van een gedegen controle en coördinatie.

Ik wil twee dingen benadrukken: de behoefte aan een verdiepte samenwerking met derde landen en de formulering van een duidelijk havenbeleid, aangezien onze zeeën open zijn en dit van groot belang is. Daarnaast moet ook het belang van de verbinding tussen rivieren en zeeën voor intensief vrachtverkeer worden benadrukt. Onderzoek naar incidenten en de oorzaken en gevolgen daarvan is duidelijk van wezenlijk belang en kan leiden tot de opheldering van een aantal incidenten en het nemen van preventieve maatregelen. Alleen al in mijn land hebben zich de afgelopen jaren meerdere incidenten voorgedaan waarbij mensenlevens verloren zijn gegaan en materiële en ecologische schade is geleden. Dat is van bijzonder belang en ik feliciteer de rapporteur met dit onderwerp.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (LT) Veilig zeevervoer, snelle reacties op ongevallen en doeltreffende onderzoeken naar ongevallen zijn van levensbelang voor de landen in de Oostzeeregio. De Oostzee is geïsoleerd en ondiep, en het duurt dertig jaar voordat het water in zijn geheel ververs is, waardoor deze zee uiterst kwetsbaar is. Door het steeds drukkere vervoer op de Oostzee weten we in Litouwen alles van ongevallen op zee die gevolgd worden door geruzie en rotzooi, wat duidt op een groot gebrek aan relevante regels.

Ik prijs de rapporteur dan ook voor zijn uiterst belangrijke werk. We moeten niet akkoord gaan met het voorstel van de Raad dat veiligheidsonderzoeken alleen worden verricht bij ernstige incidenten. Het zijn echt niet alleen deze incidenten die een rampzalig effect hebben op economie, milieu en welzijn van een land. Het streven om het aantal bureaucratische regelingen zoveel mogelijk terug te dringen mag de kwaliteit van de onderzoeken niet in de weg staan. Bovendien is het van het grootste belang dat in alle lidstaten dezelfde methoden voor het onderzoeken van incidenten worden toegepast.

Dominique Bussereau, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, uw interventies hebben mij hoopvol gestemd. Bijna iedereen heeft immers aangegeven dat er over de eerste zes teksten spoedig overeenstemming moet kunnen worden bereikt.

Ik ben natuurlijk wel ietwat teleurgesteld dat we de bemiddelingsprocedure hebben moeten volgen, maar ik heb nu de moed om de dialoog voort te zetten en deze procedure af te ronden.

Ik heb uw boodschap begrepen. U bent gehecht aan de aansprakelijkheid van staten, aan de mogelijkheid om in een groot aantal gevallen een onderzoek in te stellen, en – vooral – aan de ratificatie van de IMO-verdragen. U heeft verder herhaaldelijk aangegeven dat dit pakket niet in stukjes kan worden opgebroken. Ik heb dat begrepen en ik zal dat aan de Raad doorgeven als we op 9 oktober samenkomen. U weet dat de discussies heel gecompliceerd zullen zijn, maar u heeft er ook op gewezen dat het heel lang – te lang – heeft geduurd voordat we zijn beland op het punt waar we ons nu bevinden. Ik kan u echter verzekeren dat ons verlangen om resultaten te bereiken onverminderd is. Ik hoop dus dat we een compleet en consistent systeem kunnen opzetten dat voor alle betrokkenen de verantwoordelijkheden vastlegt. We zullen daarom in ieder geval vooruitgang moeten boeken met de twee laatste voorstellen. Zoals u weet, zullen we daar tot de laatste minuut van ons voorzitterschap aan blijven werken.

Zoals een landgenoot van commissaris Tajani en voorzitter Costa, Antonio Gramsci, reeds heel beeldend heeft aangegeven, proberen we in deze discussies met het optimisme van onze wil een tegenwicht te vinden voor het pessimisme van ons verstand. Wat daarvan zij – ik dank het Parlement bij voorbaat voor al hetgeen het kan doen om dat optimisme aan te wakkeren.

Antonio Tajani, *Commissie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mijn dank gaat uit naar de heer Bussereau voor zijn continue inzet. Ik wil graag dieper ingaan op de inhoud van de verschillende verslagen en de verschillende amendementen die ter tafel zijn gebracht.

Met betrekking tot de eerste stemming, het verslag van de heer Sterckx over de monitoring van het scheepvaartverkeer, ben ik zeer te spreken over de brede steun van het Parlement aan de doelstellingen die in het voorstel van de Commissie uiteen zijn gezet. De belangrijkste bepalingen in het voorstel hebben betrekking op vluchthavens. Ik sta volledig achter de pogingen van het Parlement om het onafhankelijkheidsprincipe in het besluitvormingsproces over de opvang van schepen in nood in vluchthavens te behouden.

De amendementen die de essentie overnemen van het voorstel voor een richtlijn naar aanleiding van het verslag van de heer Kohlíček over wettelijke aansprakelijkheid en de financiële zekerheden van scheepseigenaars, kunnen zonder voorbehoud goedgekeurd worden, behalve de twee die verwijzen naar de oprichting van een communautair bureau voor het beheer van de garantiecificaten. Mijn staf heeft twijfels over de gevolgen van dit voorstel op administratief en financieel niveau, en we zullen dit nader moeten onderzoeken. Aan de andere kant ben ik, na het lezen van het verslag van de heer Kohlíček, tevreden dat de steun van het Parlement met betrekking tot het voorstel om na ongevallen de oorzaken ervan te onderzoeken, niet ontbreekt.

Soms is beter echter de grootste vijand van goed, en de Commissie heeft laten zien gevoelig te zijn voor het argument dat tijdens het debat in de Raad naar voren kwam, namelijk dat het, om de kwaliteit van onderzoeken veilig te stellen, beter is er niet onnodig meer te laten plaatsvinden. Wat van belang is, is dat naast de zeer ernstige ongevallen onderzoek wordt gedaan om hier voor de toekomst lering uit te trekken door inzicht te krijgen in de oorzaken van ongevallen. Dit doel, dat in ieder geval overeenkomt met de aanpak van de IMO, is bereikt door het gemeenschappelijk standpunt, en daarom kan ik niet akkoord gaan met bijvoorbeeld amendementen 7, 13 of 14. Ten slotte zijn er drie amendementen, te weten 18, 19 en 20, opgesteld om een mechanisme aan de richtlijn toe te voegen waarmee ieder meningsverschil tussen lidstaten over een enkelvoudig onderzoek wordt opgelost. Hoewel het klopt dat het voorstel van de Commissie en het gemeenschappelijk standpunt van de lidstaten eisen om geen parallel onderzoek uit te voeren, is het ook waar dat ze de betrokken lidstaten niet het recht ontnemen om hun eigen onderzoeken uit te voeren. Het kan hoe dan ook niet de taak van de Commissie zijn om als bemiddelaar tussen de lidstaten op te treden, die

er stuk voor stuk van overtuigd zullen zijn dat een onderzoek van essentieel belang is. Wat in dit geval belangrijk is, is veilig te stellen dat de onderzoeksinstanties onafhankelijk zijn.

Wat betreft de vergoeding voor passagiers bij ongelukken naar aanleiding van het verslag van de heer Costa, weet u dat de Commissie vastberaden is om de rechten van de reizigers versterkt te zien worden in alle vervoerssectoren in heel Europa. Toen dit voorstel drie maanden geleden werd ingediend, kwam de Commissie met een opmerking: als er in Europa een ongeluk gebeurt aan boord van een schip op zee of op de binnenvaart, ontvangen de slachtoffers geen correcte vergoeding omdat de geldende regels te veel verschillen per lidstaat en zelfs grotendeels achterhaald blijken te zijn. Er zijn zelfs geen verplichte verzekeringen, de maximale hoogte van de vergoedingen is ontoereikend en de aansprakelijkheidsstelsels bepalen dat het slachtoffer zelf moet kunnen bewijzen dat de vervoerder in gebreke is gebleven en dit is bovendien lastig te bewijzen wanneer er sprake is van schipbreuk van een vaartuig.

Naar aanleiding van deze opmerking zag de Commissie maar één oplossing: harmonisatie. Dit houdt in dat het Verdrag van Athene ten uitvoer wordt gelegd; de onderhandelingen staan onder auspiciën van de IMO en dit Verdrag zal volledig toegepast moeten worden om te verzekeren dat alle slachtoffers schadeloos worden gesteld conform de voorwaarden die in het Verdrag zijn opgenomen en op basis van de maximale bedragen die erin zijn vastgesteld. De Raad heeft aangegeven dezelfde mening te zijn toegedaan. Alle amendementen die door het Europees Parlement ter tafel zijn gebracht, hebben als doel de toekomstige wetgeving te verbeteren; daarom staan we vierkant achter deze amendementen.

Wanneer we het hebben over het toepassingsgebied, dat zo groot mogelijk dient te zijn, kunnen we de moeilijkheden van bepaalde ondernemers in de nationale scheepvaart of binnenscheepvaart echter niet negeren. Daarom zou het logisch zijn om de implementatie van de verordening gespreid in de tijd te doen plaatsvinden, zodat de noodzakelijke aanpassingen doorgevoerd kunnen worden. Ik sta daarom achter de relevante amendementen. Zoals het er nu voorstaat, hangen de maximale vergoedingen af van de omvang van het vaartuig en het aantal slachtoffers, en dit is onacceptabel. We moeten dit rechtzetten en een manier om dit te doen, is door de verzekeringssector te helpen met het vaststellen van één enkele maximumvergoeding die in heel Europa geldt. Dit is de doelstelling van de amendementen 12, 13 en 14, deel een, die de Commissie onderschrijft.

Ik neem ruim de tijd, mijnheer de Voorzitter, omdat ik denk dat het van belang is om mijn mening te geven over de verschillende amendementen die zijn ingediend en dus, als u het me toestaat, neem ik nog twee minuten de tijd. Wat betreft het verslag van mevrouw Vlasto, over havenstaatcontrole, wil ik de rapporteur en het Parlement bedanken voor hun steun aan dit voorstel, dat de invoering van een ambitieus nieuw inspectiesysteem in Europa tot gevolg zal hebben.

Ik wil graag twee punten aanstippen met betrekking tot twee essentiële aspecten: de eerste hangt samen met de mechanismen via welke vastgesteld kan worden onder welke omstandigheden scheepsinspecties niet uitgevoerd kunnen worden. Enerzijds is er het vraagstuk van de flexibiliteit dat, zoals correct is aangegeven, alleen om operationele redenen gerechtvaardigd is en reeds in de van kracht zijnde richtlijn is opgenomen en daarom moet dit in onze ogen behouden worden. Vandaar dat ik amendement 19 of 23 niet kan goedkeuren.

Het belangrijkste aspect in politiek opzicht is het verbieden, waar amendementen 31 en 32 over gaan. Hoewel de Commissie het standpunt van de Raad, dat een minder streng systeem invoert voor schepen op de grijze lijst, kan onderschrijven, ben ik niettemin tevreden dat het Parlement de Commissie steunt in het vraagstuk over een definitief verbod.

Met het oog op het verslag van de heer De Grandes Pascual over classificatiebureaus, ben ik verheugd dat het Parlement de opsplitsing van het besluit in een richtlijn en een verordening aanvaardt, zoals de Raad wenste. Deze aanpak is in mijn ogen zowel redelijk als streng in juridische termen. Wat betreft de amendementen zou ik zeggen dat amendementen 27 en 28 veranderingen teweegbrengen in het wettelijk aansprakelijkheidsstelsel en de erkende organen, en deze zijn naar ons idee in de praktijk inconsistent. Hoe dan ook moet dood door nalatigheid, onder deze richtlijn, ook in de toekomst gedekt blijven door minimale aansprakelijkheid.

We gaan akkoord met amendement 1, dat als doel heeft overweging 3 te verwijderen die door de Raad aan de ontwerpverordening is toegevoegd. Deze overweging is ons inziens overbodig en gevaarlijk; ik zou niet willen dat onze controleurs hierdoor in de moeilijkheden komen bij het uitvoeren van hun werk. Tot slot keur ik, zoals ik reeds aangaf, de amendementen goed die in de ontwerprichtlijn enkele elementen van het "vlaggenstaat"-voorstel wil opnemen.

Excuses dat ik zo lang aan het woord ben geweest, mevrouw de Voorzitter, maar er was een groot aantal amendementen en ik denk dat het goed was om het standpunt van de Commissie kenbaar te maken aan het Parlement.

Dirk Sterckx, Rapporteur. – Voorzitter, sta mij toe dat ik eerst tegen mijn Spaanse collega's even iets zeg over hun reserves aangaande vluchthavens. Indien een bevoegde autoriteit in een lidstaat een beslissing neemt, kan er inderdaad een probleem zijn met de compensatie van een vluchthaven waar een schip eventueel naartoe gebracht wordt. Dat is iets dat in mijn verslag ook wordt besproken en het is trouwens een probleem dat tussen de Raad en het Parlement nog altijd open ligt, een van de moeilijke problemen. Hoe los je dat op?

Ik had daar een relatief eenvoudige oplossing voor, namelijk de financiële verantwoordelijkheid in dat geval bij de lidstaat te leggen. De Raad is het daar niet mee eens en we zullen daar iets moeten op vinden. Maar het is dus niet zo dat wij niet aan dat probleem gedacht hebben en daar geen rekening mee hebben gehouden, dat wilde ik nog even zeggen om alle misverstanden te vermijden.

Wij gaan nu naar bemiddeling en, mijnheer de minister, zowel de Raad als het Parlement hebben de opdracht die bemiddeling te doen slagen. Wij kunnen ons geen mislukking veroorloven. Ik moet u nog eens bedanken, u en uw mensen, voor het feit dat wij, zeker voor mijn verslag, al 90 procent van het werk gedaan hebben. De stemming zal dat morgen niet weergeven, maar voor mijn part kunt u er zeker van zijn dat datgene wat wij afgesproken hebben voor mij op papier blijft staan en dat wij zeer snel de punten die overblijven kunnen behandelen en tot een resultaat komen.

Het probleem bij de bemiddeling zal liggen bij de twee ontbrekende verslagen, de twee ontbrekende teksten, en ik zou nog eens willen benadrukken: nous sommes avec vous, nous devons travailler ensemble, le Parlement est avec le Conseil et ça ne se passe pas tous les jours!

Jaromír Kohlíček, rapporteur. – (CS) Ik zou willen voorstellen om samen even goed op een rijtje te zetten waarom dit maritieme pakket als een geheel behandeld dient te worden en dus niet als een bundel verslagen waar de Raad en de Commissie naar welbevinden iets uitpikken, of iets naar voren halen of juist naar achteren schuiven en het dan laten liggen tot het volgende of misschien wel het daaropvolgende voorzitterschap. Allereerst is het van belang om in alle gevallen, dus bij alle verslagen, op dezelfde manier vast te leggen op welke schepen de voorstellen betrekking hebben. Ik wil er opnieuw op wijzen dat er bij de eerste verslagen onderlinge verschillen waren. Ten tweede is de veiligheid ondeelbaar en dient de verantwoordelijkheid van de vlaggenstaat daarom te worden vergroot. Deze verantwoordelijkheid dient helder te worden omschreven. Als er geen enkele verantwoordelijkheid gelegd wordt bij de vlaggenstaten is het niet mogelijk om op enige manier verder te komen met dit pakket. Ten derde dient het algemeen principe dat er met fatsoen dient te worden omgesprongen met de bemanning van een schip in nood te worden erkend. Of iemand al dan niet de IMO-richtlijnen heeft onderschreven, is van ondergeschikt belang. Dan ten vierde: het milieu is dusdanig belangrijk dat de discussie over wie er aansprakelijk is wanneer een schip op zee in de problemen komt nu eens en voor altijd dient te worden beslecht en het zoeken naar uitvluchten uit de wereld moet worden geholpen. In elke staat dient er gewoon een persoon te komen die beslist waar het schip in nood naartoe gebracht wordt. En dan ten vijfde: wanneer er onverhoopt een ongeval plaatsvindt dan dient binnen de gestelde termijn duidelijk te zijn wie het technisch onderzoek uitvoert, welke land ervoor verantwoordelijk is, voor welke datum het eindverslag moet worden ingediend en hoe dit verslag gestructureerd moet worden. Gebeurt dat niet, dan is wat we hier aan het doen zijn volledig zinloos. Dat de onderzoekscommissie onafhankelijk moet zijn staat uiteraard buiten kijf. En dan nog ten zesde: als ik een wens mocht doen, dan zou ik de commissaris en de heer Bussereau willen vragen de wens van het Europees Parlement en met hem de burgers van de Unie te verhoren en het maritiem pakket te behandelen als een geheel.

Paolo Costa, rapporteur – (IT) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Bussereau, dames en heren, hopelijk kunt u een kleine suggestie van mij aannemen, die ik op grond van mijn ervaring doe. Die ervaring heb ik in de afgelopen tijd opgedaan, maar ze is nog niet echt lang. Ik kan u op het hart drukken dat u van de bemiddeling niets te vrezen hebt. Bemiddeling is een creatieve fase waarmee ook problemen uit de weg geruimd worden die onoplosbaar lijken.

Ik garandeer u dat wij ervoor zullen zorgen dat ook de globale beperkte aansprakelijkheid, waar iedere reder zich over zou verheugen, wordt gecombineerd met de noodzaak iedere passagier eenzelfde behandeling te geven. Momenteel lijkt dat een hachelijke onderneming, maar als wij met zijn allen een beetje fantasie opbrengen, lukt het uiteindelijk wel. Dus ik wil u niet alleen, als rechtgeaarde volgeling van Gramsci, het optimisme van de wilskracht meegeven, maar ook wil ik vragen om de suggestie van de anonieme Fransman

uit 1968 over te nemen, namelijk dat met een vleugje fantasie aan de macht er wel een definitieve oplossing gevonden wordt.

Ik voel me wat minder gelukkig met de opmerkingen van een paar collega's, die de binnenvaart willen betrekken bij de aansprakelijkheidsregeling. Voor mij is dat totaal onbegrijpelijk. Het stuit mij een beetje tegen de borst om erop te wijzen, maar een kind en zijn vader die in de Seine zijn verdronken, hadden in dat geval dus anders beschermd moeten worden dan wanneer zij op open zee zouden zijn omgekomen? Tja, dat kan voor mij dus niet door de beugel! Het gaat hier om heel lage verzekeringskosten, want dit soort ongevallen zijn heel onwaarschijnlijk. Daarom kan ik maar niet geloven dat mevrouw Wortmann-Kool en de heren Rack en Blokland er echt van overtuigd zijn dat voor de bescherming van dit soort kleine belangen, dus voor een of andere klein verzekeringsagentschap, een standpunt op losse schroeven gezet moet worden, dat gelukkig door de Commissie is bevestigd en waarmee het Parlement eer kan inleggen.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). - Voorzitter, ik maak ernstig bezwaar tegen de suggestie die collega Costa wekt dat er een verband zou bestaan tussen personen die omgekomen zijn op de Seine en het feit dat de EVP zijn voorstellen niet wil steunen. Dat is een verband dat de heer Costa niet mag leggen, dus ik verzet mij daar hevig tegen.

Dominique Vlasto, rapporteur. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, bij wijze van afsluiting kan ik zeggen dat dit debat – volgens mij, althans – heeft aangetoond dat we allemaal een resultaat willen bereiken. En dat is, geloof ik, heel belangrijk.

Er is veel werk verricht, vooral onder het Franse voorzitterschap, en daar kunnen we tevreden over zijn. Ik hoop, mijnheer de fungerend voorzitter, dat we na de Raad Vervoer van 9 oktober een oplossing kunnen vinden waar iedereen zich in kan vinden en die aan alle belangrijke elementen recht doet. Het Parlement staat achter dit pakket en we hopen dat dit pakket het pakket zal zijn dat in de voltallige vergadering wordt aangenomen.

Luis de Grandes Pascual, rapporteur. – (ES) Ik wil nogmaals mijn dank betuigen aan het Franse voorzitterschap, dat in al deze tijd heeft aangetoond niet alleen over wilskracht maar ook over intelligentie te beschikken.

Bovendien is het standvastig gebleken en ik mag hopen dat die eigenschappen samen voldoende zijn om sommige regeringen ertoe te brengen te luisteren naar die intelligentie – Franse intelligentie – en weloverwogen mee te werken aan het verwezenlijken van de doelstellingen die het evenzeer als wijzelf nastreeft.

Wat de Commissie betreft, zoals mijnheer de vicevoorzitter weet, hebben we een aantal informele trialogen gehad. Wat hij als incoherent heeft aangemerkt is in feite een logisch gevolg van de timing en de parlementaire formules, maar is alleszins te corrigeren.

Die trialogen hebben geleid tot het doel – op het gebied van de verslagen waarvoor ik verantwoordelijk ben – van erkende organisaties, en consensus over oplossingen is ongetwijfeld mogelijk.

Ten slotte drukt mijnheer Sterckx ons als Spanjaarden op het hart open te staan voor zijn voorstellen. Ik verzoek u aan te nemen dat wij diepgaande motieven hebben om een ander standpunt in te nemen, maar ik voeg daaraan toe dat dit verschil niet onoverbrugbaar is en dat er in bemiddeling ongetwijfeld formules zullen zijn om elkaar tegemoet te komen en dat we een formule overeen kunnen komen die voor iedereen begrijpelijk is en die niet alleen de landen die schepen hebben een oplossing biedt maar ook landen als Spanje die te lijden hebben omdat zij kusten hebben.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen, woensdag, om 11.30 uur plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), schriftelijk. – (EN) Het is belangrijk om gemeenschappelijke voorschriften en normen te hebben voor met de inspectie en controle van schepen belaste organisaties en voor de desbetreffende werkzaamheden van maritieme instanties.

Aan de andere kant is het voor de Europese Unie ook belangrijk om het aantal in haar lidstaten geregistreerde schepen te verhogen. Door de scheepsregisters van Malta, Cyprus en Griekenland kon de Europese Unie, op het gebied van de registratie van schepen, een van de grootste mondiale spelers blijven. Hierdoor kan de Europese Unie strengere normen hanteren en nauwkeurig toezicht op haar schepen blijven houden.

Zonder de veiligheid in gevaar te brengen moet de Europese Unie ervoor zorgen dat de schepen die in haar lidstaten geregistreerd staan, niet naar andere staten verhuizen, vooral niet naar de bekende staten die schepen in staat stellen onder “goedkope vlag” te varen.

We moeten ons realiseren dat scheepvaart een van de schoonste manieren van vervoer is. Het is ook een van de goedkoopste manieren. We moeten uitkijken dat we deze belangrijke industrie niet te veel belasten.

Hieraan moet worden gedacht bij alle maatregelen die worden genomen. Vervoer over zee moet worden aangemoedigd en hiermee moet rekening worden gehouden bij de regelgeving voor deze industrie, zonder dat de veiligheid, gezondheid en beveiliging op enigerlei wijze in gevaar worden gebracht.

12. Daden van zeepiraterij (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie over zeepiraterij.

Dominique Bussereau, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, op zaterdag 14 september – een paar dagen geleden dus – is een Frans tonijnvissersvaartuig op 420 mijl van de Somalische kust door piraten gekaapt. Dat was geen geïsoleerd incident. Sinds begin juli zijn er tien vaartuigen gekaapt, waarbij 250 zeelieden zijn gegijzeld. Vissersvaartuigen zijn om begrijpelijke redenen niet al te gretig om in die buurt te opereren, en de ongeveer vijftig Franse en Spaanse tonijnvissersvaartuigen die tussen Somalië en de Seychellen aan het vissen waren, zijn weer naar laatstgenoemde eilandengroep gevaren.

Het is niet alleen zo dat piraterij steeds vaker voorkomt, het begint nu ook duidelijk te worden dat dit soort acties niet langer uitsluitend vlakbij de kusten plaatsvinden, maar steeds verder op zee, tot in de internationale wateren. Op die wijze worden niet alleen de activiteiten van visserij- en vrachtschepen verstoord, maar ook – en dat is heel erg – die van vaartuigen die zich in het kader van humanitaire missies verplaatsen, en dan in de eerste plaats het Wereldvoedselprogramma, een programma waarmee essentiële hulpgoederen worden verstrekt aan de vele ontheemde gemeenschappen in Somalië.

Dit fenomeen heeft overal ter wereld tot verontrusting geleid. De Franse president Sarkozy heeft onlangs gezegd dat dit geen geïsoleerde gevallen meer waren, maar een criminele industrie die niet alleen een bedreiging vormt van één van de fundamentele vrijheden – het recht op vrij verkeer – maar ook van het recht op het bedrijven van internationale handel. De Franse president sloot zijn betoog af met de volgende uitspraak: “de wereld kan dit niet aanvaarden”.

Dat is de achtergrond waartegen de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties in mei en juni de resoluties 1814 en 1816 heeft aangenomen. Om een antwoord te formuleren op de verslechterende situatie werkt de Veiligheidsraad nu aan een nieuwe resolutie die erop gericht is de internationale gemeenschap te mobiliseren teneinde de preventieve en repressieve instrumenten die het huidige zeerecht en de resoluties van de Veiligheidsraad reeds bieden, efficiënter in te zetten.

De EU-lidstaten zijn daar al mee begonnen: ze hebben op 26 mei aangegeven dat ze vastberaden zijn om samen iets te ondernemen tegen de piraterij langs de kust van Somalië. De Raad heeft op 5 augustus een concept voor crisisbeheer goedgekeurd. Niet lang daarna – op 15 december – heeft de Raad Algemene Zaken en Buitenlandse Betrekkingen een strategische militaire optie aanvaard, die marine-interventie in het kader van het Europees Veiligheids- en Defensiebeleid mogelijk moet maken. Ik wijs u er formeel op dat het inzetten van een marineoperatie inderdaad wordt overwogen. De Franse voorzitter heeft dat afgelopen dinsdag aan het einde van de zojuist genoemde Raadsvergadering tegen de Commissie buitenlandse zaken zo gezegd.

Een dergelijke actie is dringend nodig, en om zo’n operatie mogelijk te maken heeft de Raad allereerst een cel voor de marinecoördinatie opgezet. Die wordt geleid door een hooggeplaatste Spaanse officier en bestaat uit vier zeevaartdeskundigen die de uitwisseling van informatie tussen koopvaardischepen en marinevaartuigen in de regio moeten vergemakkelijken, zowel op een regelmatige als op een ad-hocbasis. Deze cel heeft haar basis in Brussel en zal verantwoordelijk zijn voor de ondersteuning van de acties die de lidstaten in de context van bescherming en surveillance langs de Somalische kust gaan ondernemen. Dit initiatief valt uiteen in drie delen. Om te beginnen worden bepaalde kwetsbare vaartuigen in de Golf van Aden begeleid; daarnaast zullen humanitaire konvooien die in de kader van het Wereldvoedselprogramma naar Somalië varen, bescherming genieten; tot slot zal er surveillance worden uitgevoerd in de visserijzones langs de zuidkust van Somalië. Lidstaten met marine-eenheden langs de Somalische kust worden verzocht

de cel van hun operaties op de hoogte te houden, om zo de bescherming van de meest kwetsbare koopvaardijvaartuigen te verbeteren.

Op hetzelfde moment, mevrouw de Voorzitter, zal de Europese Unie voorbereidingen treffen voor een mogelijke marineoperatie in het kader van het Europees Veiligheids- en Defensiebeleid. Er wordt nu door Europese deskundigen van de militaire staf van de EU en het Secretariaat-generaal van de Raad een missie uitgevoerd in de regio met de bedoeling informatie te verzamelen en de strategische planning te verbeteren. Ze zullen hun conclusies op 29 september presenteren.

U zult zien, dames en heren, dat de Europese Unie niet alleen zal tonen dat ze bereid is actie te ondernemen; ze zal ook laten zien dat ze binnen een internationale context een leidersrol blijft vervullen als voornaamste initiatiefnemer bij de bestrijding van piraterij. We moeten onszelf de nodige middelen toewijzen om snel en op een gecoördineerde wijze op te treden, en wel om de handelsbelangen te beschermen – dat spreekt voor zich –, om de vrijheid van verkeer – een universeel beginsel – te verzekeren, en – tot slot – om onze humanitaire doelstellingen veilig te stellen.

Antonio Tajani, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, dames en heren, de Commissie spreekt een felle veroordeling uit van de misdrijven die regelmatig gepleegd worden in een aantal gebieden in de wereld ten nadele van de lidstaten van de Europese Unie, zowel piraterij op zee als gewapende aanvallen tegen schepen in wateren die onder de jurisdictie van een land vallen.

Dit soort misdrijven is niet alleen schadelijk voor het zeevervoer, maar ook voor de visserij in open zee en het maritieme toerisme. Bovendien worden door dergelijke piratenacties de werkomstandigheden van zeelieden nog gevaarlijker, terwijl die toch al zo moeilijk zijn. Daarom moeten wij ons niet beperken tot het uitspreken van veroordelingen maar de daad bij het woord voegen. Wij moeten goed beseffen dat we het risico lopen eeuwen te worden teruggeworpen, naar een situatie van georganiseerde misdaadnetwerken met piraten die opereren in vier cruciale gebieden: de Zuidelijke Chinese Zee, de Straat van Malakka tegenover Singapore, de Golf van Guinea en de Hoorn van Afrika. De meeste piraterij wordt in deze gebieden begaan en die acties variëren voortdurend qua ernstigheid en intensiteit.

Bovendien heerst er nog steeds grote zorg over de ontwikkeling van deze piratenacties en zelfs over de uitbreiding ervan naar andere gebieden ter wereld, hetgeen aantoont dat hier geen sprake is van sporadische acties. Wij zijn ervan overtuigd dat er een georganiseerd netwerk van misdadigers bestaat dat systematische aanvallen wil uitvoeren op vrachtschepen, toeristenboten en passagiersschepen.

Aangezien de Europese Gemeenschap deel uitmaakt van het in 1982 gesloten Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de zee, heeft de Europese Commissie zich altijd ingezet voor de bevordering van de vrijheid van scheepvaart in alle opzichten en de totstandbrenging van geschikte instrumenten om illegale acties tegen de scheepvaart te voorkomen. Tegen deze achtergrond heeft de Commissie de lidstaten en de gehele internationale gemeenschap stelselmatig bijgestaan om te komen tot hoogwaardige wetgevingsinstrumenten in het kader van de Verenigde Naties en de VN-organisatie die gespecialiseerd is in het zeevervoer, namelijk de Internationale Maritieme Organisatie.

Sedert de werkzaamheden in juni jongstleden van het informele overlegproces van de Verenigde Naties over oceanen en zeerecht, waarbij men zich vooral heeft gebogen over de kwestie van de juridische behandeling van piraten ingeval van inhechtenisneming, gaan de inspanningen voort met de huidige herziening van de drie juridische instrumenten van de IMO inzake preventie van piraterij en gewapende aanvallen tegen schepen. Deze herziening zou in december 2008 afgerond moeten worden.

Op grond van haar wetgeving op het vlak van veiligheid van schepen en havenfaciliteiten, waartoe ook de ISPS-code behoort – een instrument van de IMO die in het communautair recht is opgenomen – pleit de Europese Gemeenschap bij haar internationale partners voor bevordering van deze maritieme veiligheidsvoorschriften. In de eerste plaats wordt dit bepleit bij onze Euro-mediterrane partners, via het programma Safemed II. Ook wordt momenteel gewerkt aan de voorbereiding van een seminar op hoog niveau, in het kader van het Regionaal Forum van de Asean onder gedeeld voorzitterschap van de Europese Unie en Indonesië. De samenwerking met landen buiten Europa begint dus belangrijke vormen aan te nemen.

In dezelfde optiek buigen de diensten van de Commissie zich momenteel over de mogelijkheid om gebruik te maken van het stabiliteitsinstrument, teneinde steun te verlenen aan bestaande regionale initiatieven of initiatieven die momenteel voorbereid worden onder auspiciën van de Internationale Maritieme Organisatie, zowel in de Straat van Malakka als in het gebied van de Hoorn van Afrika. Doel daarvan is de veiligheid van

de maritieme scheepvaart in die strategische gebieden te bevorderen met het oog op Europese belangen en bevoorradings.

Ook moet met nadruk gewezen worden op de ontwikkelingssteun die de Europese Gemeenschap voortdurend biedt aan landen die in de directe omgeving van deze risicogebieden liggen. De bedoeling is dat de levensstandaard van die landen wordt opgetrokken, want dat is een onontbeerlijke voorwaarde voor de naleving van de rechtsvoorschriften. Op die manier kan ook geprobeerd worden arbeidskrachten te onttrekken aan criminele organisaties, die immers profiteren van de extreme armoede van bepaalde bevolkingen.

Op het vlak van de bestrijding van piraterij op zee en gewapende aanvallen tegen schepen, is de Commissie zeer ingenomen met het feit dat de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties resolutie 1816 heeft aangenomen over de bestrijding van piraterij en gewapende overvallen voor de kusten van Somalië. Maar uiteraard zijn wij ook tevreden over een andere belangrijke stap die de Europese Raad tijdens zijn vergadering van 15 september 2008 heeft gezet, door namelijk een fijnmazig actieplan aan te nemen. De heer Bussereau heeft er al op gewezen welke initiatieven er worden ontplooid en wat de inzet van de Europese Unie en de lidstaten is. Wij kunnen ons daarin vinden en geven daar steun aan.

Er is nog een vraag die opkomt bij deze constante toename van piratenacties: is de achterliggende bedoeling misschien om het internationale terrorisme op die manier te financieren? Dit is een vraag die wij ons moeten stellen en waarop wij een antwoord moeten trachten te geven. Ook al bestaan er vandaag de dag geen bewijzen dat het terrorisme zichzelf financiert via uitbetaling van losgeld, mogen wij deze mogelijkheid niet a priori van de hand wijzen. Wij hebben dus onze twijfels als een dergelijke veronderstelling bij voorbaat wordt weggewuifd, vooral omdat er duidelijke banden zijn tussen een aantal landen waar de piraten hun toevlucht zoeken en de aanwezigheid van geheime bases van terreurgroepen.

De Commissie zal hier in ieder geval een onderzoek naar instellen, om een beter inzicht te verkrijgen in de geldstromen die zijn gekoppeld aan het verschijnsel van piraterij op zee. Onze waakzaamheid in de strijd tegen het terrorisme mag nooit verslappen. Het is echt niet zo dat wij ons meteen al een oordeel kunnen vormen, maar ieder vermoeden, ieder signaal zal nauwkeurig onderzocht moeten worden. Wij dienen alle middelen in de strijd te werpen om te voorkomen dat het terrorisme eventueel een beroep gaat doen op de organisatorische en economische steun van misdaadorganisaties. Daarom zullen wij op één lijn blijven werken met alle lidstaten, met de Raad en met die landen buiten Europa die het meest verwickeld zijn in de strijd tegen piraterij.

Georg Jarzembowski, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter, mijnheer de vicevoorzitter, ik ben het volledig eens met de verklaringen van de vicevoorzitter. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen zeestraten waar we met verantwoordelijk staten te maken hebben en waarmee we kunnen samenwerken bij de bestrijding van piraterij, en maritieme operaties in gevallen waar er geen verantwoordelijk optredende staat is, zoals in Somalië, waar we zelf iets moeten ondernemen.

Mijnheer de fungerend voorzitter, naar mijn smaak heeft u, om eerlijk te zijn, een beetje weinig gezegd. Het opzetten en inschakelen van een crisiscentrum is altijd goed, maar we schieten er niets mee op. Het crisiscentrum is hier in Brussel of waar dan ook. Wat wij nodig hebben is een geconcentreerde maritieme operatie ter plekke met de schepen van de EU-lidstaten die daar al zijn. We moeten een beroep doen op de lidstaten die daar nog geen schepen hebben, om deel te nemen aan een gemeenschappelijke marineoperatie.

Het kan niet dat twee moederschepen van piraten daar vrolijk rondvaren, dat onze vissersschepen en koopvaardijsschepen vanuit deze moederschepen worden aangevallen en dat wij er dan steeds achteraan moeten hollen en moeten kijken hoe we de zaak weer onder controle krijgen. Hier is een duidelijke strategische en tactische inschatting van de situatie nodig – ik wacht op de verklaringen van mijn generaal, die er straks aankomt – en we hebben genoeg strijdkrachten nodig om de piraterij de baas te worden. Want appelleren heeft domweg geen zin! We moeten de piraten achternazitten, we moeten ze oppakken, er zit niets anders op.

90 procent van de Europese importen waar we van afhankelijk zijn, wordt via de scheepvaart aangevoerd. We dragen een grote verantwoordelijkheid voor de zeelieden, voor de vissers die in overeenstemming met gemeenschappelijk overeengekomen verdragen voor buitenlandse kusten vissen, en we moeten deze vissers, zeelieden en toeristen beschermen. In gebieden waar geen staatsautoriteit heerst, is dat helaas alleen mogelijk doordat we op basis van VN-besluiten eigen Europese activiteiten ontplooiën.

Wat dat betreft, mijnheer de fungerend voorzitter, is de instelling van een crisiscentrum een goede stap, als volgende stap verwachten we echter een duidelijke operationele basis en duidelijke operaties.

Rosa Miguélez Ramos, *namens de PSE-Fractie*. – (ES) Geachte afgevaardigden, een dringende aanpak van dit probleem is geboden. De gegevens waarover ik beschik, zijn nog ernstiger dan die welke de heer Bussereau zojuist heeft gepresenteerd: per vandaag zouden er dertien schepen en driehonderd zeelieden worden vastgehouden door piraten.

Waarover wel duidelijkheid bestaat, is dat als dit verschijnsel geen halt wordt toegeroepen, de situatie van kwaad tot erger zal worden, want uit zichzelf zal het niet ophouden of minder erg worden.

De vasthoudendheid van onder meer de regeringen van Frankrijk en Spanje, naast die van dit Parlement, heeft tot resultaat geleid. In korte tijd hebben we bereikt dat de Verenigde Naties een resolutie over dit verschijnsel hebben aangenomen, waardoor het recht op vervolging is uitgebreid, en er is een coördinatiecél voor de activiteiten op Europees niveau.

U moet evenwel goed beseffen dat het beslist nodig is om allereerst een verlenging van het mandaat van de VN te bewerkstelligen, want dat is op dit moment maar drie maanden. Als die verlenging er niet komt, kunnen we onze kersverse coördinatiecél begin december alweer sluiten.

Wat het tweede deel van het besluit van de ministers betreft, de strategische militaire optie, die operatie is echt nodig, en een voldoende aantal lidstaten zal zich zo snel mogelijk bereid moeten tonen om daaraan deel te nemen, en ik steun hetgeen de heer Jarzembowski op dit punt heeft gezegd. Het zou de eerste militaire operatie op zee van Europa zijn in het kader van het Europese veiligheids- en defensiebeleid, dames en heren, en een belangrijk signaal van Europese aanwezigheid.

De omstandigheden vereisen het. Piraterij op de Indische Oceaan is tegenwoordig een buitengewoon lucratieve bezigheid en neemt hand over hand toe. Iemand heeft me gezegd dat het “beroep” piraat, hoe ongelooflijk het ook klinkt, steeds beter staat aangeschreven in sommige kustlanden van de Indische Oceaan.

Die spiraal moeten we doorbreken. We moeten bescherming bieden aan kwetsbare schepen, zowel koopvaardischepen als pleziervaartuigen, evenals aan de talrijke vissersboten die in dat gebied actief zijn. Verder moeten we bescherming en begeleiding bieden aan de schepen in het kader van het Wereldvoedselprogramma, want op de 27^e van deze maand loopt het mandaat van Canada ten einde en er is nog geen land dat het overneemt.

Philippe Morillon, *namens de ALDE-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, is het niet zo dat de toename van het aantal piraterij-incidenten op zee de EU een gelegenheid biedt om, indien en waar nodig, middelen in te zetten ter bescherming van haar waarden en belangen?

Probeer onze vissers die zich afgelopen week moesten terugtrekken in de haven van Mahé op de Seychellen of de bemanningen van de koopvaardij- en cruiseschepen die in de Somalische wateren steeds vaker worden bedreigd maar niet te vertellen dat dit een zaak is die Europa niet aangaat! Dan zou je vergeten wat de Europese burgers van Europa verwachten, en dat is eerst en vooral veiligheid, en zeker veiligheid op zee.

Dat is ook de reden, mijnheer de commissaris, waarom de initiatieven van de Commissie om een Europees beleid voor de zee en de oceanen te implementeren zo'n gunstig onthaal ten deel is gevallen. Ik geloof dus, mijnheer de fungerend voorzitter, dat er in dit Parlement een ruime meerderheid te vinden is voor de voorstellen die u ons bij het afsluiten van de raadpleging – die, als ik het goed heb begrepen, nog steeds wordt voortgezet – zult voorleggen.

Mensen zeggen nu dat het niet zo eenvoudig is, dat we eerst onze bondgenoten overal ter wereld moeten raadplegen, en dat we moeten kijken hoe het vanuit het perspectief van het internationaal recht precies zit met de legaliteit. Wat er onlangs is gedaan voor de vrijlating van de gijzelaars op de *Ponant* en de *Carré d'as* toont evenwel aan dat we over de middelen voor doeltreffende actie beschikken, als we daarvoor maar de wil kunnen opbrengen. Het zou een goed zaak zijn als er in de Raad nu eindelijk eens een brede consensus kon worden gevonden met betrekking tot die wil, mijnheer de fungerend voorzitter.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) De kust van Somalië behoort duidelijk tot de gevaarlijkste ter wereld, zoals wel blijkt uit de gegevens en bovenal uit het feit dat alleen in het afgelopen jaar al ten minste 25 schepen ten prooi zijn gevallen aan allerlei vormen van piraterij.

De kaping van de *Playa de Bakio* is misschien een van de bekendste gevallen, in elk geval in Spanje, maar natuurlijk niet het enige.

Het is inmiddels ook duidelijk dat de federale overgangsregering van Somalië niet over de financiële of andere middelen beschikt om vrede en veiligheid te brengen in het land en dat zij dus nog veel minder in staat is om de veiligheid op haar wateren of in nabije gebieden te garanderen. Het is dus noodzakelijk internationale steun te bieden, in overeenstemming met hetgeen de Verenigde Naties in juni hebben bepaald, zoals reeds werd aangekaart door vorige sprekers.

Er is nog iets wat mij persoonlijk zorgen baart, namelijk de berichten die ons soms bereiken over buitenlandse boten – waaronder wellicht Europese – die profiteren van dit gebrek aan controle en onrechtmatig hun netten uitgooien in een van de rijkste visgronden in het gebied of er zelfs gevaarlijke stoffen lozen, iets waarvoor de federale regering op dit moment ook niet in de positie verkeert om er toezicht op uit te oefenen.

Nogmaals, het is dus van prioritair belang om de veiligheid te garanderen van de schepen die rechtmatig en volgens de internationale wetgeving in het gebied opereren. Maar wat evenzeer – zo niet meer – prioriteit heeft is dat we zoeken naar een zodanige oplossing voor het conflict waaronder Somalië gebukt gaat, dat het land via zelfstandige, nationale legitieme en erkende instellingen zelf de verantwoordelijkheid kan nemen om de plaatselijke veiligheid te waarborgen.

Luis de Grandes Pascual (PPE-DE). - (ES) In plaats van de hier naar voren gebrachte feiten opnieuw op te sommen, wil ik zeggen hoe ik erover denk: het is een schandalige situatie die veel onrust onder onze burgers teweegbrengt, omdat ongetwijfeld de indruk is ontstaan dat er nauwelijks enig verweer mogelijk is. En dan heb ik het niet eens over het effect op onze vissers, die terecht voor hun werk en zelfs voor hun lijfsbehoud moeten vrezen, aangezien de piraten het niet bij loze dreigementen laten. We mogen van niemand verwachten dat hij in de uitvoering van zijn werk zijn leven op het spel zet.

Anderzijds lijden de reders grote financiële verliezen, die niet altijd worden gedekt door hun verzekering, omdat het om buitengewone omstandigheden gaat die meestal zijn uitgesloten van de polis.

Wat te doen met de piraten? Uiteraard moeten we in geen geval de amateuristische aanpak van de Raad van ministers van Buitenlandse Zaken van 15 september volgen. De piraterij vraagt om duidelijke maatregelen op tweeërlei gebied. Ten eerste moeten we diplomatieke ondersteuning bieden aan de Afrikaanse landen die geteisterd worden door de aanwezigheid van regelrechte maffia's die via afpersing en ontvoering vissers en koopvaarders uit een bepaald deel van de wereld chanteren. En ten tweede moeten we de piraten met legitiem geweld afschrikken, want dat is misschien de enige taal die ze verstaan.

Dit brengt me bij de vraag in welk kader op te treden. Nationaal, Europees of internationaal? Ik denk, geachte afgevaardigden, dat we in eerste instantie op nationaal niveau moeten optreden, naar het voorbeeld van Frankrijk, onder de mantel van het internationale recht. Die benadering is in haar doeltreffendheid voorbeeldig gebleken.

Ik betreur het dat de Raad zijn goedkeuring niet heeft gehecht aan de Spaans-Franse voorstellen, want het uiteindelijke resultaat was onvoldoende. Mijns inziens moeten we het Franse voorzitterschap een vertrouwensstem geven door het een voorstel te laten doen voor een Europees optreden waarmee we onze belangen veilig kunnen stellen, en verder afwachten of het voorstel dat de NAVO te zijner tijd doet voor wereldwijde en internationale dekking daarbij aansluit.

Maar laten we doen wat we altijd doen, laten we het voortouw nemen, laten we zelf beslissingen nemen en vervolgens zien of anderen ons te hulp komen. Laten we niet weerloos toekijken en laten we de burgers duidelijk maken dat wij wel degelijk in staat zijn ons te verdedigen.

Gilles Savary (PSE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil om te beginnen de Raad en de Commissie bedanken voor het feit dat ze het verzoek van het Parlement om aan dit onderwerp een debat te wijden hebben ingewilligd. Het is een heel actueel onderwerp dat ons allen aangaat. We hebben er vooral in de Commissie vervoer en toerisme veel aandacht aan besteed. De heer De Rossa is ons in de commissie komen toespreken en heeft ons bij die gelegenheid een idee gegeven van de omvang van dit probleem. Ik moet zeggen dat ik heel tevreden ben met de snelle reactie van de betrokken lidstaten – ik heb het nu over Frankrijk en Spanje – en al hetgeen de VN en de Raad tot nu toe hebben ondernomen. Ik geloof dat dit werkelijk een snelle reactie is.

Ik meen dat we een aantal dingen moeten vermijden. Om te beginnen moeten we niet ingaan op oproepen om burgervervaartuigen van wapens te voorzien. Ik zie dat aankomen en ik geloof dat we goed moeten oppassen,

omdat zoiets de toestand alleen maar gevaarlijker maakt. Ten tweede geloof ik dat we deze situatie heel serieus moeten blijven nemen om te verhinderen dat ze uitmondt in terrorisme. Ik bedoel dan dat we moeten verhinderen dat politieke organisaties zich hierin gaan mengen – dan zou de hele zaak opeens een andere dimensie krijgen. In de derde plaats moeten we verhinderen dat lidstaten op eigen houtje gaan optreden.

Ik moest in die context aan het Stabiliteitspact denken. Uiteraard verlangen we van bepaalde lidstaten dat ze geen tekort opbouwen, maar dat zijn dezelfde lidstaten die altijd gevraagd worden bescherming te bieden, eenvoudigweg omdat zij over de middelen beschikken om dat te doen. Ik geloof daarom dat we wat meer solidariteit moeten tonen op EU-niveau: lidstaten die niet over de militaire middelen voor bescherming beschikken moeten beschermd worden door lidstaten die wel over zulke middelen beschikken. Laten we daaruit voor dit geval op elk niveau de nodige conclusies trekken.

Het is van groot belang dat we snel afschrikking realiseren, bijvoorbeeld via de maatregelen die de Franse regering met betrekking tot de *Ponant* en de *Carré d'as* heeft genomen. We mogen echter niet vergeten dat criminaliteit deel uitmaakt van 's mensen aard en dat wanhoop zulk gedrag lijkt te legitimeren. We moeten ten aanzien van de betrokken landen dus ook diplomatieke actie ondernemen en proberen wegen te vinden om deze mensen te helpen, zowel op het vlak van veiligheid als op het gebied van ontwikkeling. Dan hoeven ze niet steeds met een lege maag toe te kijken terwijl een hoorn van overvloed voorbijvaart.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de minister, mijnheer de commissaris, de Europese burgers begrijpen niet hoe het mogelijk is dat we middenin het tijdperk van de technologie, met al zijn telecommunicatie, satellieten en talrijke andere technische vindingen, getuige moeten zijn van piratentaferelen die ons vier of vijf eeuwen terug in de geschiedenis lijken te werpen.

Anders dan sommige collega's kan ik niet tevreden zijn met het antwoord. Ik verkondig hier in het Europees Parlement al een paar jaar dat de situatie op de Indische Oceaan en voor de kust van Somalië voor Europese vissers en voor de schepen die daar actief zijn en hun werk uitvoeren, onhoudbaar is, en daarop heb ik nooit veel respons gekregen. Waar ik wel blij mee ben is dat de Raad eindelijk een eerste stap doet – het is een eerste stap, die naar mijn mening niet ver genoeg gaat – door in Brussel een cel op te richten die zich gaat bezighouden met de begeleiding van vissers, de bescherming van de – in Somalië zo nodige – humanitaire hulpverlening, en met het bereiken van overeenkomsten over visgronden.

Ik denk dat het met wat er tot nu toe in het leven is geroepen en is overeengekomen, niet mogelijk zal zijn al deze ambitieuze doelstellingen te verwezenlijken. De zee is wijs en de kust van de Indische Oceaan lang. Alle Europese landen zullen moeten meehelpen en meewerken, want het gaat er niet om of de vissers of de schepen uit Frankrijk, Baskenland, Spanje of Nederland komen; waar het om gaat is dat ze uit Europa komen en dat dus een gezamenlijke aanpak nodig is.

Angelika Beer (Verts/ALE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, aan de bescherming van de zeelieden is ons enorm veel gelegen, maar ik vraag me toch af hoe we dit het best kunnen aanpakken.

In de loffelijke woorden over het Franse voorzitterschap kan ik me nadrukkelijk niet vinden, want politiek en technisch gezien heeft het prutswerk geleverd. Niets dan prutswerk! Ik wil u ook vertellen waarom. We hebben dit debat in het kader van het Groenboek maritiem beleid gevoerd. We hebben erop gewezen dat het een probleem is en dat we een duurzame strategie nodig hebben om de piraterij te kunnen bestrijden.

Ik wil er ook op wijzen dat dit fenomeen van piraterij zich sinds de zesde eeuw voor Christus voordoet. En nu komt Sarkozy, gooit alles overhoop en heeft het over oorlogsmissies van de marine. De Duitse minister van Defensie Jung laat alvast de kanonnen van de marineschepen oppoetsen, en we hebben een EVDB-missie die nog niet eens in de bevoegde commissies – in de AFET en de Subcommissie veiligheid en defensie – wordt besproken, maar in de Commissie vervoer en toerisme. Wat is dat voor een manier van doen? Prutswerk!

Ik krijg de indruk dat men probeert ad hoc en met veel drukte te reageren om iets te legitimeren wat langdurige, heel langdurige internationale consequenties zal hebben. Als we de marine inzetten om zeelieden te beschermen, moeten we het over de gevolgen hebben. Wat willen we eigenlijk? Kanonneerbootpolitiek? Een schot voor de boeg? Zeeslagje spelen? En als er daadwerkelijk een verband is met het internationale terrorisme, waar is dan de strategie voor de lange termijn? Dit is alleen bedoeld als waarschuwing. We zullen het een en ander zorgvuldig analyseren en dan in de tweede helft van oktober hopelijk meer nuchtere resultaten bereiken waar de mensen in de regio iets mee opschieten.

Carmen Fraga Estévez (PPE-DE). - (ES) Ik heb zojuist een vergadering van de Verre-zee-RAR bijgewoond en het was wel duidelijk dat er zeer grote bezorgdheid bestaat over het mogelijke lot van de 51 schepen en rond de 1 500 bemanningsleden van de Europese vloot die in de Indische Oceaan op tonijn vist.

De vissers beklagen zich al jaren over piraterij in het gebied voor de kust van Somalië, maar zelfs toen in april vorig jaar het Spaanse schip *Playa de Bakio* werd gekaapt, verzuimden sommige regeringen tijdig actie te nemen, waaronder helaas ook de Spaanse, zodat de vloot onlangs zijn heil heeft moeten zoeken in de haven van Victoria. En de sindsdien genomen maatregelen zijn ronduit ontoereikend.

We moeten goed begrijpen dat de situatie van de vissers extra gevaarlijk is. Alle schepen die door het gebied varen, lopen weliswaar gevaar, maar koopvaardijschepen volgen gewoonlijk vaste routes, zodat zij beter kunnen worden gevolgd.

Deze 51 vissersboten zijn verspreid over het gebied en volgen de migratie van de tonijn over een gebied van meer dan 3 200 vierkante mijl – wat overeenkomt met vijf dagen varen. Dat maakt hen veel kwetsbaarder en verklaart waarom een militaire operatie dringend noodzakelijk is.

Naast wat we al hebben gehoord over de Straat van Malakka, over Somalië, komen er nu ook berichten van vissers binnen over gevallen van piraterij in het Kanaal van Mozambique en nabij India en in het Caribisch Gebied.

We moeten dus niet lijdzaam toezien maar in actie komen, in aanvulling op de eventuele maatregelen van onze regeringen en de Raad. Samen met alle overige communautaire instellingen zijn we als Parlement betrokken bij het opstellen van een gecoördineerde strategie voor de bestrijding van de internationale piraterij.

In dit verband heb ik mijn fractie, de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten, een amendement op de begroting voorgesteld om een miljoen euro toe te wijzen aan een uitvoerbaarheidsonderzoek voor deze strategie en ik verzoek het Parlement daarmee in te stemmen zodat het alle burgers in Europa, in welk land dan ook, duidelijk is dat hun Unie hen steunt en, bovenal, beschermt.

Margie Sudre (PPE-DE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, we zijn de laatste maanden getuige geweest van een toename van het aantal piraterij-incidenten, vooral langs de kust van Somalië. Bij deze aanvallen worden de modernste middelen ingezet; ze zijn dus het werk van een machtige maffia. Ik deel de bezorgdheid van mijn collega's ten aanzien van de Europese vissers – dat is inderdaad een heel kwetsbare groep.

De Europese Unie heeft echter een antwoord op deze aanvallen geformuleerd. De Raad van ministers van Buitenlandse Zaken van 15 september heeft – volgens mij veelbetekenende – resultaten opgeleverd. De 27 lidstaten hebben om te beginnen de oprichting van een coördinatief goedgekeurd; bovendien hebben de ministers een strategische militaire optie aanvaard en zo de deur geopend voor marineoperaties van de EU.

Er is hier en daar gesproken over het inzetten van particuliere beschermingsondernemingen. Dat lijkt mij geen goede oplossing. Zoals de heer Savary heeft aangegeven kunnen alleen diplomatieke en politieke oplossingen op de lange duur goed functioneren. Piraterij kan bloeien als regeringen weinig macht hebben. Je moet de betrokken landen dus helpen om dit soort illegale activiteiten te stoppen, en dat doe je door politieke stabiliteit te creëren en een uitweg uit armoede te bieden. Dat zal een einde maken aan deze gesel. Zo hebben ze een jaar of wat geleden een einde gemaakt aan de piraterij in de Straat van Malakka.

Zoals de heer Sarkozy heeft gezegd mag de EU natuurlijk niet alleen handelen. De internationale gemeenschap moet worden gemobiliseerd. Anders is het onmogelijk schepen bescherming te bieden – piraterij wordt immers niet alleen langs de Somalische kust bedreven. De Europese Unie heeft bij deze het initiatief genomen om een eensgezind antwoord te vinden. Nu moet de internationale gemeenschap haar aandeel in de verantwoordelijkheid aanvaarden.

VOORZITTER: MANUEL ANTÓNIO DOS SANTOS

Ondervoorzitter

Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE). - (ES) Mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, dames en heren, ik ben zeer verheugd dat wij dit debat voeren. Al sinds 2005 waarschuwen we vanuit dit Parlement zowel de Commissie als de Raad voor het gevaar waaraan schepen zijn blootgesteld in de wateren, ook de internationale wateren, in de buurt van Somalië.

Na diverse kapingen van schepen en gewapende overvallen heeft de Europese Unie nu een zogenaamde coördinatiecél in het leven geroepen. Op zich ben ik daar blij mee, want er wordt nu tenminste ingezien dat er een probleem is. Ik vrees alleen dat er ook met die cel geen einde komt aan het probleem.

Zolang er geen sprake is van werkelijke samenwerking en een werkelijk gemeenschappelijk buitenland- en veiligheidsbeleid, zullen de betrokken lidstaten zich verplicht zien om hun legitieme nationale belangen veilig te stellen. De Fransen hebben dat begrepen en ik feliciteer hen met hun doortastende, moedige en doeltreffende antwoord.

Spanje heeft ook gereageerd en overweegt een verkenningsvliegtuig te sturen. Met andere woorden, een ongewapend vliegtuig om gewapende piraten te verjagen. Op het moment dat onze schepen worden geënterd, zal dat vliegtuig onze vissers dus helaas onvoldoende kunnen verdedigen en beschermen.

We moeten de betrokken lidstaten vragen meer samen te werken en erop toezien dat zij dat ook doen. We moeten gebruik maken van het Franse voorzitterschap van de Raad en we moeten meer middelen vrijmaken om te bereiken dat de legale visvangst in internationale wateren niet, zoals daar, een buitengewoon riskante onderneming is vanwege piraterijpraktijken die ondenkbaar zijn in de internationale samenleving van de 21^e eeuw.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik richt mijn commentaar met name tot de voorzitter van de Raad.

Ik sta vierkant achter een stevige internationale aanpak van piraterij in internationale wateren. Ik feliciteer de Franse regering met de actie die eerder deze maand door Franse commando's werd uitgevoerd. Het is u wellicht bekend dat in de tijd dat Groot-Brittannië daadwerkelijk een ethisch buitenlands beleid had, de Britse marine de oceanen heeft gezuiverd van piraten. We hebben ze stuk voor stuk weggejaagd en ook meteen afgerekend met de slavenhandel.

Nu lijken we aan hulpeloos. Onze marine is flink ingekrompen en we durven nauwelijks iets te ondernemen uit vrees dat we in botsing komen met een bepaald aspect van de mensenrechtenwetgeving of verzeild raken in langdurige juridische procedures.

De EU komt als oplossing met een poging om een andere militaire operatie op touw te zetten in de vorm van een comité, een zogenaamde coördinatiecél van de EU, die beweert militaire operaties te coördineren in het zeegebied rondom de Hoorn van Afrika. Er is echter al een militaire operatie gaande in die wateren, namelijk de Combined Task Force 150, waar de Amerikaanse vijfde vloot en oorlogsschepen van andere NAVO-vloten, momenteel onder leiding van een Deen, bij zijn betrokken.

Ik heb een vraag aan de voorzitter van de Raad. Waarom wil de EU zich hierin mengen? Dit is een taak voor de NAVO. En, om precies te zijn, wat gaan Europese bondgenoten binnen de NAVO doen om ervoor te zorgen dat er meer oorlogsschepen voor deze taak beschikbaar worden gesteld? Er gelden inzetregels om ervoor te zorgen dat onze middelen efficiënt worden ingezet en er is internationale wetgeving van kracht op VN-niveau om buiten onze eigen landen om af te rekenen met gevangengenomen piraten.

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Mijnheer de Voorzitter! De commissaris voor vervoer is hier aanwezig, evenals de fungerend voorzitter van de Raad, die verantwoordelijk is voor vervoer. Het gaat hier echter om een concrete militaire actie. De bevoegde commissie, de Subcommissie veiligheid en defensie, werd heel laat ingelicht, hoewel al sinds augustus persberichten over deze EU-missie tegen piraterij de ronde doen. Dat is onaanvaardbaar! We moeten fundamentele informatie op tijd krijgen, dan kunnen we ook een serieus besluit nemen.

Volgens BBC-berichten wilde Frankrijk een algemeen mondiaal mandaat, niet alleen voor Somalië, maar het heeft dit er gelukkig niet door kunnen drukken. Het gaat hier voor het eerst om een beperking van de soevereiniteit over territoriale wateren en concreet ook om een inbreuk op het internationaal recht. Dat moet heel duidelijk worden gezegd. Het gaat om een rechtstreekse ondersteuning van de zogenaamde regering in Somalië, die door Ethiopië en de VS wordt gesteund. Er is sprake van directe samenwerking met de operatie 'Enduring Freedom', wat niet door de beugel kan, en de operatie zou via Athena worden gefinancierd. Ook hierover hebben we geen enkele informatie.

Wij moeten direct worden geïnformeerd. Het gaat hier om de militaire bescherming van de toegang tot grondstoffen, en dat is in deze vorm onaanvaardbaar. We hebben een andere aanpak nodig dan deze militarisering.

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik wil in dit zeer serieuze debat aandringen op twee mijns inziens belangrijke punten. Het eerste punt houdt verband met het juridische gedeelte: ik geloof dat het hoog tijd is het zeerecht te moderniseren opdat er een betere rechtsgrondslag komt voor de verschillende methoden om het verschijnsel aan te pakken.

Het tweede punt betreft de operationele vraagstukken. De scheepvaartdimensie van het onderhavig vraagstuk is belangrijk maar volstaat niet. Er is een operationeel plan nodig met inzet van schepen en vliegtuigen, opdat de problemen op efficiënte wijze kunnen worden aangepakt.

Tot slot zijn er allerlei verbanden. Commissaris Tajani zei dat wordt onderzocht welke band bestaat tussen piraterij en terrorisme. Ik zou daar nog een andere dimensie aan willen toevoegen, namelijk de band tussen piraterij en de georganiseerde misdaad. Ook die moet worden onderzocht.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik heb aandachtig geluisterd naar alle sprekers. Wat zij zeiden klopt als een bus, maar hier is onmiddellijk optreden geboden. Wij kunnen niet wachten tot een nieuw wetboek voor de scheepvaart wordt uitgevaardigd, maar wij kunnen evenmin de ogen sluiten voor de situatie.

Ik wilde erop wijzen dat de NAVO intervenueert en in de wereld politieagentje speelt waar niemand haar daarom vraagt! Laten wij haar dan tenminste ertoe aanzetten hier op te treden, waar wij haar nodig hebben, en een uit alle lidstaten bestaande eenheid in het leven te roepen met zowel schepen als vliegtuigen. Wij, Europeanen, hebben geen gemeenschappelijk defensiebeleid en dus missen wij de boot als wij wachten totdat wijzelf een dergelijk eenheid oprichten.

De NAVO speelt politieagentje waar wij dat niet willen; laten wij haar dan vragen om politieagentje te spelen waar wij dat wel willen.

Dominique Bussereau, *fungerend voorzitter van de Raad.* - (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, ik wil u om te beginnen bedanken voor dit kwalitatief zeer goede debat.

Ik geloof oprecht dat piraterij verwant is aan terrorisme en dat dit soort incidenten zich nu wel al te vaak voordoet. Als we niets ondernemen, zullen vaartuigen niet langer vrij kunnen circuleren in de Golf van Aden en langs de kust van Somalië, met alle gevolgen van dien. Dat is gewoon de waarheid. Ik ben heel blij dat de Europese Unie als eerste haar verantwoordelijkheid in dezen heeft aanvaard. Ik moet hieraan toevoegen dat piraterij ook op andere plaatsen in de wereld een probleem vormt, en dan vooral in de Straat van Malakka en rond Singapore. Dit is voor Europa net zo'n belangrijke en lastige kwestie. We moeten nu besluiten of we verder willen gaan met het plannen van een in begin oktober te houden marineoperatie in het kader van het Europees Veiligheids- en Defensiebeleid.

In een aantal interventies is naar de rol van de NAVO verwezen. Het bestrijden van piraterij valt echter niet onder het mandaat van de NAVO. De NAVO heeft wel een mandaat op het gebied van terrorisme. Piraterij en terrorisme lijken inderdaad hetzelfde, maar ze zijn dat niet. De coördinatiecel zal tot oktober een ondersteunende rol blijven spelen ten behoeve van de lidstaten, en daarbij proberen de veiligheidsomstandigheden in deze regio te verbeteren. De heer Savary heeft het gehad over de armoede in Somalië. Ik wil er echter op wijzen dat we vaartuigen voor het Wereldvoedselprogramma door dit gebied moeten loodsen. Die schepen zijn voor de bevolking van Somalië van levensbelang.

We zullen tegelijkertijd actie moeten ondernemen om voor de gehele internationale gemeenschap een juridisch kader op te zetten, zodat de acties van piraten op een doeltreffender wijze berecht kunnen worden. Er zijn reeds piraten gearresteerd en naar Europese gevangenissen overgebracht. We zullen nu dus moeten gaan kijken naar het juridisch kader en de gerechtelijke implicaties van dit gegeven.

Ik wil verder zeggen dat ik – in tegenstelling tot een van de voorgaande sprekers – heel blij ben dat een aantal lidstaten concrete actie heeft ondernomen. Van dit soort concrete actie gaat een duidelijk signaal uit, waardoor levens kunnen worden gespaard. Er zullen namelijk niet alleen eisen tot betaling van losgeld worden gesteld – mensen kunnen worden gedood. Een aantal dagen geleden zijn er schoten gelost op vissersschepen. De situatie is dus gevaarlijk, reden waarom een militair antwoord op z'n plaats is.

Tot slot wil ik graag verwijzen naar de fraaie uitspraak van uw collega, generaal Philippe Morillon: het gaat hier om het beschermen van onze waarden en belangen. Het beschermen van onze waarden – dat is voor Europa kracht en positieve actie.

Antonio Tajani, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, volgens mij is dit debat heel zinvol geweest, want nu is duidelijk naar voren gekomen dat het Parlement, de Commissie en de Raad samen hun best willen doen om een verschijnsel aan te pakken dat steeds zorgwekkender wordt, namelijk piraterij op zee. De Europese burgers verwachten hier een antwoord op.

Uit het debat is de volgende analyse naar voren gekomen, waar ik achter sta: militaire acties zijn belangrijk maar daarmee is de kous niet af, deze acties moeten ook snel uitgevoerd worden. Ikzelf geloof ook niet dat wij lang moeten delibereren over wie nou welke bevoegdheid heeft, of dit een kwestie voor de Europese Unie of de NAVO is: wij mogen gewoon geen tijd verliezen. Het is nodig de coördinatie te versterken, maar het is ook onze plicht om meteen in te grijpen, om te voorkomen dat de piratenorganisaties hun positie verstevigen.

Tegelijkertijd is het belangrijk preventieve acties op te zetten en acties om de mogelijke oorzaken weg te halen die leiden tot uitbreiding van piraterij en recrutering van piraten. Tijdens dit debat heeft iemand opgemerkt dat het onderhand heel voordelig is om voor piraat te spelen, en in gebieden waar bittere armoede heerst is het voor piratenorganisaties uiteraard een koud kunstje om arbeidskrachten te ronselen, vooral jongeren, die tot alles bereid zijn en zich gretig laten opnemen in dit soort paramilitaire organisaties.

Daarom moeten wij, gelijk met controle- en repressieacties, die de landen van de Europese Unie op zich moeten nemen – en ik ben zeker tevreden over wat reeds gedaan is – andere acties opzetten, om een aantal ontwikkelingslanden te helpen in hun economische groei. Dat is een manier om te voorkomen dat armoede piraterij in de kaart speelt. In dit opzicht heeft de Commissie zeker een belangrijke functie te vervullen.

Natuurlijk moeten wij tevens proberen erachter te komen wat er achter de piraterij schuilt, welke connecties er zijn met het fundamentalisme, met het terrorisme, wat de sterke punten ervan zijn, waar het uit voortvloeit. De Commissie kan ook op dit vlak de andere Europese instellingen aanzienlijke hulp verlenen.

Wij kunnen zeker niet zomaar toekijken en zitten afwachten. Het spreekt vanzelf dat wij – hierin aangemoedigd door het Parlement, dat de Raad en de Commissie fors aanspoort om in actie te komen – borg moeten staan voor de veiligheid van degenen die op zee werken. Wij moeten borg staan voor de veiligheid van goederen die van buiten de Europese Unie komen en onze landen bevoorraden. Ook moeten wij denken aan het probleem van veiligheid op plekken waar onze vissers opereren, niet alleen in de zeeën die het dichtst bij de Europese Unie liggen. Mevrouw Fraga heeft trouwens met zorg gewezen op voorvallen die zelfs nog dichterbij gebeuren.

Wij moeten kijken naar wat er in andere delen van de wereld gebeurt, want ook schepen die in verre zeeën onder de vlag van de Europese Unie varen, worden het slachtoffer van piraterij. Het is duidelijk dat wij er nu geen gras meer over mogen laten groeien. Ik constateer wel dat vandaag duidelijk naar voren is gekomen dat de Europese Unie en in het bijzonder de Raad, met steun van de Commissie, vastberaden zijn om in te grijpen en met ferme hand op te treden, om te voorkomen, onder meer met behulp van strategische projecten, dat het terrorisme verder om zich heen grijpt.

Daarom zal de Raad kunnen rekenen op steun van de Commissie in alle initiatieven om terrorisme te voorkomen of een spaak tussen de wielen te steken. Wij willen pertinent terrorisme gekoppeld aan piraterij voorkomen en tegengaan. Dus, met deze samenwerking, onder het wakend oog van het Parlement, kunnen er volgens mij zeker positieve resultaten geboekt worden. Tot slot schaar ik me achter hetgeen de heer Bussereau heeft opgemerkt over de uitspraak van onze vriend, generaal Morillon: het gaat erom de belangen, maar ook de waarden van de Europese Unie te verdedigen.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming zal pas in de vergaderperiode van oktober plaatsvinden.

(De vergadering wordt om 17.50 uur onderbroken en om 18.00 uur hervat.)

VOORZITTER: MANUEL ANTÓNIO DOS SANTOS

Ondervoorzitter

13. Vragenuur (vragen aan de Raad)

De Voorzitter. – Aan de orde is het vragenuur (B6-0462/2008). Wij behandelen een reeks vragen aan de Raad.

Vraag nr. 1 van **Silvia-Adriana Tica** (H-0614/08):

Betreft: Belang dat wordt gehecht aan het wegvervoerbeleid

Het Europees Parlement heeft in eerste lezing zijn standpunt kenbaar gemaakt wat betreft het “wegvervoerpakket”, dat bestaat uit voorstellen tot wijziging van drie verordeningen inzake toegang tot het beroep van wegvervoerder (2007/0098(COD)), toegang tot de markt van het goederenvervoer over de weg (2007/0099(COD)) en toegang tot de markt voor touringcar- en autobusdiensten (herschikking) ((2007/0097(COD))). Deze verordeningen betreffen de activiteiten van meer dan 800.000 Europese vervoerbedrijven, die circa 4,5 miljoen werknemers vertegenwoordigen. Een duidelijke wetgeving die de tenuitvoerlegging van een commerciële en ontwikkelingsstrategie mogelijk maakt, is van essentieel belang.

De nieuwe versie van de verordening inzake toegang tot het beroep van wegvervoerder moet op 1 juni 2009 in werking treden en de lidstaten dienen te zorgen voor de onderlinge koppeling, tegen 1 januari 2012, van de in de verordening gedefinieerde nationale elektronische registers. Kan de Raad mededelen in hoeverre de komende 5 maanden voorrang zal worden gegeven aan het “wegvervoerpakket” en wat het voorgestelde tijdschema is voor de aanneming, vóór 1 juni 2009, van de aldus gewijzigde, nieuwe verordeningen?

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik zeggen dat ik aangedaan ben door de schietpartij in het Finse lyceum van Kauhajoki waarbij tien mensen zijn omgekomen. Ik betuig mijn deelneming aan de families van de slachtoffers en aan de Finse afgevaardigden die in dit halfroond aanwezig zijn of nu andere werkzaamheden moeten verrichten.

In antwoord op de vraag van mevrouw Țicău kan ik melden dat de Raad tijdens zijn vergadering van 13 juni 2008 een politiek akkoord heeft gesloten over de drie voorstellen van het “wegvervoerpakket”. Met deze nieuwe teksten wordt beoogd de nationale regelgeving te harmoniseren. Deze regelgeving kan verschillen en dus leiden tot rechtsonzekerheid voor de wegvervoerders.

De belangrijkste wijzigingen zijn: het begrip “cabotage” wordt nauwkeuriger gedefinieerd, er komt een gestandaardiseerd model voor de communautaire vergunning, de gewaarmerkte afschriften en het bestuurdersattest, de actuele rechtsbepalingen worden verbeterd door een lidstaat te verplichten om in te grijpen wanneer een wegvervoerder een inbreuk begaat in een andere lidstaat en, tot slot, de nationale inbreukregisters worden beter aan elkaar gekoppeld zodat er in Europees verband controle op de wegvervoerders kan plaatsvinden.

Het Europees Parlement heeft de verslagen over dit pakket tijdens de vergadering van 20 mei in eerste lezing aangenomen. De werkzaamheden moeten er nu op gericht zijn een compromis tussen Raad en Parlement te bereiken. Gezien de termijnen die gelden voor het vertalen van de teksten, kon de formulering van de respectieve gemeenschappelijke standpunten pas eind augustus plaatsvinden en de Raad hoopt in de komende weken gemeenschappelijke standpunten betreffende de drie voorstellen goed te keuren en deze zo snel mogelijk aan het Parlement toe te zenden.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (FR) Ik wil alleen maar zeggen dat wij het gemeenschappelijk standpunt van de Raad nog niet hebben ontvangen en ik wil benadrukken dat de verordening inzake toegang tot het beroep van wegvervoerder op 1 juni 2009 in werking treedt. Het gaat hier om 4,5 miljoen werknemers en tevens om bijna 800 000 Europese ondernemingen. Het is dus een erg belangrijk onderwerp en wij wachten op politieke goedkeuring van de Raad zodat wij voldoende tijd hebben voor een tweede lezing.

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mevrouw Țicău, ik ben mij heel goed bewust van de urgentie van deze zaak, die u zo duidelijk hebt verwoord. Ik kan u verzekeren dat de Raad zijn uiterste best zal doen om het gemeenschappelijk standpunt zo snel mogelijk vast te stellen en aan het Parlement voor te leggen, gezien het dringende karakter van deze zaak, waar u volkomen terecht op gewezen hebt.

De Voorzitter. – Vraag nr. 2 van **Manuel Medina Ortega** (H-0616/08):

Betreft: Europees immigratiepact

Kan de Raad uitleggen welke gevolgen het onlangs overeengekomen Europees immigratiepact kan hebben voor de ontwikkeling van het immigratiebeleid van de Europese Unie?

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mijnheer Medina Ortega, het Europees immigratie- en asielpact heeft tot doel op het hoogste politieke niveau gemeenschappelijke beginselen te formuleren die

sturing moeten geven aan het nationale en communautaire migratiebeleid. Tevens moeten hierbij strategische richtsnoeren worden vastgesteld om deze beginselen concreet te maken.

De voorgestelde tekst is door de Raad en de Commissie zeer enthousiast ontvangen. De definitieve versie moet in oktober door de Europese Raad worden goedgekeurd. Zoals u weet heeft dit pact een ambitieus doel: de fundamenteën leggen voor een versterkt gemeenschappelijk beleid dat gebaseerd is op twee beginselen die het hart van het Europese project vormen, namelijk verantwoordelijkheid en solidariteit.

Het pact berust op de drie dimensies van de totaalaanpak van immigratie. Allereerst een betere organisatie van de legale immigratie; er moet vooral rekening worden gehouden met de behoeften en opvangcapaciteit van de lidstaten, maar daarnaast is bevordering van de integratie nodig. Vervolgens doeltreffender bestrijding van de illegale immigratie, vooral door ervoor te zorgen dat illegale migranten onder waardige omstandigheden terugkeren; tevens willen wij de Unie beter beschermen door efficiëntere controles aan de buitengrenzen te verrichten, met name in het kader van de uitbreiding van Schengen. Ten slotte de bevordering van een hecht partnerschap tussen de landen van herkomst, doorreis en bestemming van immigranten, om onze partners te helpen zich te ontwikkelen; dit wordt gezamenlijke ontwikkeling genoemd.

Zoals de vicevoorzitter van de Commissie vandaag nog duidelijk heeft verklaard, hopen wij dat met behulp van het pact de contouren kunnen worden vastgesteld voor een gemeenschappelijk asielbeleid en een Europa van het asiel. Wij weten dat de nationale tradities verschillen, maar willen ook graag vorderingen maken op dit terrein.

Zoals u weet, heeft het Franse voorzitterschap het Europees Parlement tijdens de opstelling van dit pact voortdurend informeel geraadpleegd. In uw Parlement hebben talrijke discussies plaatsgevonden. De politieke steun van het Parlement is onmisbaar voor dit initiatief. Ongetwijfeld kunnen wij dankzij het pact de Europese burgers de concrete resultaten aanreiken die zij mogen verwachten, en laten zien dat Europa de problemen waarmee zij te maken kunnen krijgen, daadwerkelijk aanpakt.

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) Ik ben tevreden over de wijze waarop het voorzitterschap van de Raad op mijn vraag heeft geantwoord en ik denk dat het immigratiepact een belangrijke stap is.

In wat we het tweede gedeelte van mijn vraag kunnen noemen, doel ik voornamelijk op de gevolgen die dit pact kan hebben voor de ontwikkeling van het immigratiebeleid van de Europese Unie. Dat wil zeggen: kunnen we verwachten dat er vooruitgang zal worden geboekt? Zoals de fungerend voorzitter van de Raad weet, is er op dit moment sprake van gevoelens van onrust in de Europese Unie, maar hebben we ook immigranten en adequate regelgeving nodig, wat betekent dat de informatie vaak onvoldoende is.

Kunnen we dus verwachten dat dit zal worden gevolgd door wetgeving en concrete maatregelen waarmee dit probleem kan worden opgelost?

Jean-Pierre Jouyet, fungerend voorzitter van de Raad. - (FR) Ja, ik geloof, zoals de heer Medina Ortega terecht benadrukt, dat er in Europa inderdaad een immigratiebehoefte bestaat en dat ontkennen wij niet. Daarom heb ik nadrukkelijk gezegd dat er voorwaarden moeten worden geschapen voor opvang en integratie en voor aanpassing van de migratiestromen aan de economische en sociale situatie in Europa. In dat kader moeten we bekijken wat de behoeften op het gebied van immigratie zijn.

Vaak worden deze behoeften beperkt tot de immigratie van geschoold personeel, maar dat klopt niet want in Europa hebben we ook ongeschoolde immigranten nodig. In de Raad bespreken we de manier waarop we juist deze immigratiebehoeften zo goed mogelijk in banen kunnen leiden en hoe we de beste oplossingen kunnen vinden voor de behoeften op het vlak van werkgelegenheid, kwalificaties en opvang op scholen en universiteiten.

Dat is de stand van dit moment en er zal meer duidelijkheid komen na de Europese Raad van 15 oktober wanneer de richtsnoeren worden vastgesteld. Op basis daarvan zullen de wetgevingsmaatregelen worden vertaald waar de heer Medina Ortega op doelt en die inderdaad noodzakelijk zijn.

De Voorzitter. - Vraag nr. 3 van **Eoin Ryan** (H-0619/08):

Betreft: Instrumenten voor corruptiebestrijding

Over welke instrumenten voor corruptiebestrijding beschikt de Raad om ervoor te zorgen dat de EU-steun rechtstreeks en daadwerkelijk terecht komt bij de mensen in ontwikkelingslanden die daar het meest behoefte aan hebben?

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mijnheer Ryan, de vraag die u stelt, is belangrijk omdat zij gaat over de doeltreffendheid van de ontwikkelingshulp. We moeten een significante hoeveelheid ontwikkelingshulp blijven verlenen – ik kom daar later nog op terug – maar u hebt helemaal gelijk wanneer u zegt dat deze steun doeltreffend moet zijn. Om hulp effectief te laten zijn, en om te kunnen strijden tegen fraude en een verkeerde bestemming van ontwikkelingsgelden, moet er vooral een betere coördinatie tussen de donoren plaatsvinden. Tevens behoren de donoren elkaar beter aan te vullen. Daarom werken wij aan een gezamenlijke meerjarige programmering die gebaseerd is op een aantal armoedebestrijdingsstrategieën. Met behulp van deze strategieën kan beter worden bepaald waarvoor de fondsen worden bestemd en welke doelen men daarmee wil bereiken en er kan eveneens beter toezicht worden gehouden op de bestemming van deze gelden.

Om deze reden hebben wij gemeenschappelijke uitvoeringsmechanismen ontwikkeld, waaronder gemeenschappelijke analyses. Er is vooral sprake van omvangrijke gezamenlijke missies, die door zowel donoren als begunstigden worden gefinancierd. Op die manier zorgen we voor medefinanciering.

Overigens kwamen deze onderwerpen aan de orde tijdens het derde Forum op hoog niveau over de doeltreffendheid van steun, die vorige week in Accra plaatsvond. Ook hier hebben wij erover gedebatteerd, tijdens de vorige vergaderperiode aan het begin van deze maand. Op dit forum in Accra begin september is een actieplan vastgesteld. Het plan voldoet grotendeels aan de verwachtingen die wij met betrekking tot de Europese Unie hadden.

De donoren hebben met name de volgende toezeggingen gedaan: zij gaan beter plannen, drie tot vijf jaar van tevoren, wat voor steun zij willen verlenen; zij gaan contact zoeken met de overheden en organisaties van de partnerlanden; niet langer kunnen derde landen politieke voorwaarden stellen, maar gaan de doelen die de ontwikkelingslanden zelf hebben geformuleerd als uitgangspunt dienen.

Wat betreft het toezicht op de steunverlening hebben zowel de Raad als het Europees Parlement de mogelijkheid elk jaar te beoordelen hoe de buitenlandse hulp van de Unie is gebruikt. Deze beoordeling kan plaatsvinden dankzij het jaarverslag over het ontwikkelingsbeleid en het beleid inzake externe bijstand van de Europese Gemeenschap en de tenuitvoerlegging daarvan, dat de Commissie doorgaans tegen eind juni presenteert. Volgens de gegevens waarover ik beschik, moet dit afgelopen juni zijn gebeurd. Ik voeg daaraan toe dat het instrument voor ontwikkelingssamenwerking voorziet in hulpmiddelen om de financiële belangen van de Gemeenschap te beschermen, vooral als het gaat om fraude en onregelmatigheden, zoals de heer Ryan wenst.

Er bestaan dus mechanismen voor beoordeling, mechanismen voor controle en mechanismen die beogen een betere coördinatie tussen donoren en begunstigden te bewerkstelligen. Het belangrijkste is echter dat de begunstigde landen zeggenschap krijgen over dit beleid, dat het accent op behoorlijk bestuur blijft liggen en dat er meer verantwoordelijkheidsbesef komt, vooral bij de begunstigden die onze steun ontvangen en daaraan een bestemming moeten geven.

Dat wilde ik graag aan u doorgeven.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is puur toeval dat Transparency International, de anticorruptiewaakhond, vandaag zijn jaarlijkse corruptieperceptie-index heeft gepresenteerd. Door corruptie zijn de kosten voor het bereiken van de millenniumdoelen naar schatting 50 miljard dollar hoger en dat is onthutsend veel geld. Het is ongeveer de helft van de jaarlijkse uitgaven aan mondiale ontwikkelingshulp.

Zelfs als het genoemde bedrag overdreven is – zelfs al is het de helft van wat ze zeggen – dan nog is het een ontstellend groot bedrag. Fungerend voorzitter van de Raad, vindt u niet dat er meer moet worden gedaan om dit te proberen terug te dringen? Wat we in elk geval niet kunnen gebruiken is dat de burgers in Europa het idee hebben dat het geld dat zij aan steunprogramma's geven verkeerd terecht komt of verkeerd wordt gebruikt. Ik vind het erg belangrijk om deze wantoestand op een coherenter wijze aan te pakken.

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Ik wil onderstrepen wat ik reeds heb gezegd. De heer Ryan heeft gelijk. Het is waar: wat betreft de Europese publieke opinie is een van de problemen dat de hoeveelheid ontwikkelingshulp groot blijft. Zoals u weet, is de Europese Unie de grootste donor van ontwikkelingshulp. Daarbij is het belangrijk dat er doeltreffende mechanismen voor behoorlijk bestuur en controle bestaan. Tevens moet het publiek beter over de steun worden geïnformeerd en de zeggenschap van de begunstigde staten over de hulp en beslist ook het toezicht op het bestuur moeten het hart van het ontwikkelingsbeleid vormen.

U hebt helemaal gelijk, de corruptie is een plaag. Net als u weet ik niet of de cijfers van Transparency International correct zijn, maar in elk geval is de constatering juist. Daarom kan de ontwikkelingshulp slechts worden versterkt wanneer ook de mechanismen voor controle, fraudebestrijding en corruptiebestrijding worden versterkt. Dit doel moet in alle overeenkomsten in kwestie worden opgenomen.

Overigens is de Raad op 27 mei ook tot deze conclusie gekomen als het gaat om zijn doelstellingen voor het ontwikkelingsbeleid. Er moeten betere controlemechanismen en randvoorwaarden komen om de financiële belangen te beschermen, maar ook en vooral, zoals u hebt benadrukt, mijnheer Ryan, om de corruptie te bestrijden.

De Voorzitter. – Vraag nr. 4 van **Seán Ó Neachtain** (H-0621/08):

Betreft: Stijgende voedselprijzen

Eén van de prioriteiten van de Raad onder Frans voorzitterschap is duurzame ontwikkeling in de landbouw en visvangst. Wat kan en denkt de Raad te doen in het huidige economisch klimaat, met Europa en de wereld in ruimere zin die tegenover stijgende voedselprijzen staan, om te zorgen dat de dringende behoeften aan voedselbevoorrading op korte termijn voldaan worden zonder het duurzaam karakter van de komende ontwikkelingen in landbouw en visvangst in gevaar te brengen?

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Ó Neachtain, de Raad is zich volledig bewust van de noodzaak om adequaat en doeltreffend op de inflatie van de voedselprijzen te reageren. Het is een ingewikkelde problematiek die de Commissie op gedegen wijze heeft geanalyseerd in haar mededeling van 23 mei 2008 en de Europese Raad van 19 en 20 juni heeft op grond daarvan besluiten genomen. Ik wil bij dezen de Commissie bedanken voor haar analyse.

Wat betreft de landbouw is de Unie reeds in actie gekomen: wij hebben interventievoorraden verkocht, de uitvoerrestituties verlaagd, de braakleggingseis voor 2008 laten vallen, de melkquota verhoogd en de invoerrechten voor granen opgeschort. Daardoor is de bevoorrading verbeterd en zijn de landbouwmarkten stabiel geworden, maar dat is niet alles.

We moeten doorgaan met de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, dat meer op de markt moet worden gericht. Daarbij moeten we in de hele Unie een duurzame landbouw bevorderen en een toereikend aanbod garanderen. De ministers van Landbouw discussiëren hier, wellicht vandaag nog, over tijdens de informele Raad van Annecy en komen daarop terug tijdens de Raad Landbouw van 17 en 18 november. In dat kader is het Franse voorzitterschap vastbesloten de instrumenten voor crisisbeheersing in een steeds onzekerder wordende internationale context te versterken en alle instrumenten voor marktregulering in stand te houden om de door u terecht genoemde vluchtigheid te vermijden.

Het vraagstuk van de voedselprijzen houdt niet uitsluitend verband met de landbouw; er zijn ook andere mechanismen aan het werk. Ik denk vooral aan het visserijbeleid, dat te maken heeft met de gevolgen van de gestegen dieselprijs. Op 15 juli heeft de Raad een pakket noodmaatregelen goedgekeurd om de herstructurering te bevorderen van de vloten die het zwaarst door de crisis zijn getroffen. Verder speelt de regulering van de detailhandel een rol: de Commissie moet een verslag opstellen ten behoeve van de Europese Raad van december. Dan is er het beleid inzake biobrandstoffen, waarbij eveneens rekening moet worden gehouden met de economische verplichtingen en de milieueisen en waarbij de prijs van deze nieuwe brandstoffen binnen de perken dient te blijven.

Zoals u ziet, hebben deze zeer brede onderwerpen die een heel palet aan beleidsterreinen bestrijken, de aandacht van de Raad en dat geldt ook voor andere punten die wij reeds hebben genoemd, namelijk het ontwikkelingsbeleid en het bevoorradingsbeleid inzake de invoer van voedingsmiddelen. De Europese Raad komt hier in oktober en december op terug en uiteraard zal ik u met alle plezier de uitkomsten van deze besprekingen meedelen.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Mijnheer de Voorzitter, ik dank de fungerend voorzitter van de Raad voor zijn antwoord. Ik zou van hem willen weten of hij de mening deelt dat het nu belangrijker dan ooit is dat het Europese landbouwbeleid, dat wil zeggen het Europese beleid voor voedselvoorziening, wordt voortgezet na 2013 vanwege de huidige crisis in het mondiale beleid voor voedselvoorziening, zodat voedselproducenten in Europa enigszins een gevoel van zekerheid hebben.

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Wat ik wilde zeggen is, zoals de heer Ó Neachtain weet, dat wij ernaar streven de gezondheidscontrole van het gemeenschappelijk landbouwbeleid aan te vullen met een bezinning op de toekomst ervan. Dat was ook het onderwerp, ja zelfs het hoofdonderwerp, van de

besprekingen die de ministers van Landbouw gisteren en vandaag in Annecy hebben gevoerd. De heer Ó Neachtain weet dat hij wat dit betreft kan rekenen op de vastberadenheid van het Franse voorzitterschap.

De Voorzitter. – Vraag nr. 5 van **Liam Aylward** (H-0623/08):

Betreft: Witboek over sport

Kan de Raad aangeven welke aspecten van het EU-witboek over sport hij zal trachten uit te voeren en te bevorderen tijdens het Franse voorzitterschap van de Europese Unie?

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad.* – (FR) Dit is een onderwerp dat mij erg interesseert, ik zal dus proberen het kort te houden. Ik zal proberen me niet te beperken tot de juridische aspecten, hoewel die aspecten wel aanwezig zijn.

De Unie heeft geen uitdrukkelijke bevoegdheid op het gebied van sport. Ik wil met nadruk tegen de heer Aylward zeggen dat het Verdrag van Lissabon een rechtsgrondslag biedt voor een werkelijk sportbeleid. Wij zijn ons daarvan bewust en om deze en vele andere redenen zien wij uit naar de dag dat dit verdrag in werking treedt. Wij willen ervoor zorgen dat Europa zich bewust wordt van de uiteenlopende dimensies van sport en de invloed van sport op jonge en minder jonge mensen, en dan vooral de sociale en educatieve aspecten ervan. Als voorzitterschap hechten wij groot belang aan samenwerking op dit gebied tussen de lidstaten.

Voordat er nieuwe rechtsgrondslagen op basis van het Verdrag van Lissabon van kracht worden, moeten wij het specifieke karakter van sport in onze samenleving erkennen. Tijdens de informele bijeenkomst van de ministers van Buitenlandse Zaken die ik op 12 juli in Brest had belegd, hebben wij deze vraag binnen onze EU-besprekingen behandeld. Wij hebben gesproken over de voorwaarden voor erkenning van dit specifieke karakter binnen een juridisch kader dat helder is in het licht van het Gemeenschapsrecht. Tevens is de noodzaak aan de orde geweest om het sportbestuur op Europees niveau te verbeteren.

Wij hebben onder meer gesprekken gevoerd met de voorzitter van de UEFA, Michel Platini, en ons referentiepunt was het Witboek Sport, het actieplan van Pierre de Coubertin dat in juli door de Commissie is gepresenteerd. Op 27 en 28 november worden deze gesprekken in Biarritz door de ministers van Sport voortgezet.

Daar zal tevens een EU-sportforum plaatsvinden en het voorzitterschap zal de ministers uitnodigen om zich over enkele onderwerpen te buigen die volgens mij uitermate belangrijk zijn voor de cohesie van onze samenleving en de educatieve waarde van sport, vooral gezondheid en sport, de strijd tegen doping, het behoud van de lokale verankering van sport, het informeren van clubs over de spelers die training krijgen in een opleidingscentrum en het probleem van de dubbele carrière, de dubbele opleiding.

Zoals u ziet, zijn wij zeer actief op dit gebied en doen wij ons best de rol van sport in de Europese Unie voor het voetlicht te brengen en deze sector de plaats te geven die hem toekomt. Daarbij jagen wij drie doelen na: erkenning van de specifieke rol van sport in de samenleving, rekening houden met de plaats die lichaamsbeweging en sport in de ontwikkeling van de economie innemen, en zorgen voor een goed bestuur van de sport, van alle sporten in een steeds complexer wordende maatschappij.

Liam Aylward (UEN). – (EN) Fungerend voorzitter, het doet mij genoegen dat u het over de verschillende dimensies van sport had. We horen tegenwoordig voortdurend over profsport, maar mijn aandacht gaat meer uit naar de inzet van vrijwilligers in de sportwereld en het concept 'Sport voor allen'. Ik wil graag van u de verzekering dat de EU vrijwilligers en vrijwilligerswerk steunt, en met name het concept 'Sport voor allen'. Dat is van cruciaal belang in een tijd waarin alle aandacht in de media en elders uitgaat naar profsport.

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, de heer Aylward heeft volkomen gelijk. Wij willen graag een beter evenwicht tussen amateur- en beroepssport tot stand brengen. Wij willen dat er in bepaalde gevallen toezicht op de beroepssport komt en wij willen de duizenden verenigingen in Europa die vrijwilligerswerk in de sport mogelijk maken, ondersteunen en aanmoedigen.

Om dit te bereiken, moet de Europese Unie de mogelijkheid krijgen om stimulerende maatregelen te treffen en het is van belang dat wij nu al weten welke organisaties de sport in de Europese Unie ondersteunen. Wij moeten diepgaand onderzoek verrichten naar het vrijwilligerswerk binnen de Unie en vooral naar het vrijwilligerswerk in de sport. Als de heer Aylward ons bij dat onderzoek wil helpen, is hij uiteraard van harte welkom. Het gaat hoe dan ook om een belangrijke dimensie waarmee wij rekening willen houden.

In dit verband wil ik erop wijzen dat wij op 5 oktober een bijeenkomst gaan organiseren met alle Europese sporters die aan de Olympische Spelen hebben deelgenomen. Er doen immers altijd nog veel amateursporters aan de Olympische Spelen mee.

De Voorzitter. – Vraag nr. 6 van **Brian Crowley** (H-0625/08):

Betreft: Doelstellingen van de Europese Conferentie over de ziekte van Alzheimer

Ik verwelkom het programma van het Franse Voorzitterschap, waarin bijzondere aandacht uitgaat naar de verbetering van de zorg voor Alzheimerpatiënten en hun familie. De bevordering van het uitwisselen en delen van nationale ervaring en van samenwerking tussen de lidstaten inzake goede praktijken op het gebied van de gezondheidszorg is een van de kerntaken van de EU. Een intensivering van de uitwisseling van kennis en goede praktijken op gezondheidsgebied tussen de lidstaten zal niet alleen ten goede komen aan de medische wereld, maar ook en vooral aan onze burgers.

In oktober wordt een grote Europese Conferentie over de ziekte van Alzheimer georganiseerd. Kan de Raad meedelen wat de doelstellingen van deze conferentie zijn en wat het Franse Voorzitterschap wil bereiken?

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad.* – (FR) Dit is een zeer ernstige kwestie en het Franse voorzitterschap van de Raad vindt het van het grootste belang dat er aandacht wordt besteed aan de ziekte van Alzheimer en andere degeneratieve ziekten van het zenuwstelsel. Alle Europese gezinnen krijgen er op een bepaald moment mee te maken en we moeten dit punt bij de kern aanpakken, als we niet willen worden ingehaald door de vergrijzing van de Europese bevolking.

Zoals voorzitter Barroso en president Sarkozy op 1 juli hebben aangekondigd, moeten wij samen een Europees plan ter bestrijding van de ziekte van Alzheimer opstellen met de volgende drie speerpunten: onderzoek, patiëntenzorg en kwaliteit van leven, en ethiek en juridische aspecten, vooral voor degenen die deze ziekte behandelen.

In dit kader gaat het Franse voorzitterschap op 30 en 31 oktober in Parijs een ministeriële conferentie genaamd "Europa tegen de ziekte van Alzheimer" organiseren. Op deze conferentie zal de aandacht vooral naar de ziekte van Alzheimer uitgaan, maar er wordt ook over andere daaraan gerelateerde ziekten gesproken, namelijk de ziekte van Pick, de ziekte van Binswanger en Lewy body-dementie.

Al deze ziekten komen aan de orde en wij gaan bekijken hoe wij de zorg voor de patiënt en de maatschappelijke begeleiding concreter op elkaar kunnen afstemmen, hoe wij de beroepsvaardigheden en competenties aan de behoeften van de patiënt kunnen aanpassen, hoe wij de ontwikkeling van de kennis – dat wil zeggen alles wat betrekking heeft op onderzoek en medische deskundigheid – kunnen volgen, hoe wij de bestaande onderzoeksprogramma's in de verschillende Europese landen beter kunnen coördineren en hoe wij op de hoogte kunnen blijven van de meest recente wetenschappelijke resultaten wat betreft deze ziekte en de ontwikkeling van nieuwe geneesmiddelen.

De Europese dimensie moet en kan zonder twijfel een krachtige impuls geven aan de diverse aspecten van de strijd tegen deze ziekten. De conclusies van de Europese Raad van december zullen mede gebaseerd zijn op de uitkomsten van deze ministeriële conferentie, al zijn wij ons er terdege van bewust dat dit nog maar het begin is.

Het is een zaak van lange adem en het is echt belangrijk dat de volgende voorzitterschappen en allereerst het Tsjechische en Zweedse voorzitterschap dit werk voortzetten. Ik weet dat wij, gezien de fijngevoeligheid van het Europees Parlement, op uw steun kunnen rekenen, zoals wij ook kunnen rekenen op de toezegging van de Europese Commissie, om deze onmisbare continuïteit te waarborgen.

Liam Aylward (UEN). – (EN) Ik wil graag het Franse voorzitterschap complimenteren met de organisatie van de conferentie 'Europa tegen de ziekte van Alzheimer' en de proactieve rol die het in dit verband speelt.

Ik merk echter op dat u niet specifiek melding maakt van de kwestie van dementie en, zoals u weet, dringen Alzheimerorganisaties aan op meer bewustwording en informatievoorziening met betrekking tot deze aandoening. Kunt u mij vertellen, mijnheer de minister, of er tijdens de conferentie ook aandacht zal zijn voor het bevorderen van de kennis over deze aandoening opdat er minder stigmatiserend mee wordt omgegaan?

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) De ziekte van Alzheimer en de zorg voor Alzheimerpatiënten krijgen in de Europese Unie en ook in mijn land Slowakije nog steeds te weinig aandacht. Deskundigen schatten dat

in de komende veertig jaar het aantal Alzheimerpatiënten zal verviervoudigen. Een vroegtijdige en accurate diagnose kan echter helpen de ontwikkeling van de ziekte te vertragen.

Is het Franse voorzitterschap bereid een speciale informatiecampa­gne op te zetten of de Commissie er opnieuw toe aan te zetten programma's op te tuigen voor de medefinanciering van activiteiten die burgerverenigingen ondernemen om mensen met geheugenaandoeningen en de ziekte van Alzheimer te helpen?

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) De heer Aylward heeft gelijk: wij moeten tijdens de conferentie alles wat verband houdt met preventie en educatie bestuderen, zoals mevrouw Pleštin­ská en de heer Aylward allebei hebben gezegd. We moeten naar de diverse aspecten van dementie kijken, vooral naar die aspecten die te maken hebben met Lewy body-dementie. Dat laatste heb ik volgens mij in mijn betoog van zojuist aangegeven.

Dat is een logische gang van zaken, aangezien de ziekte van Alzheimer een degeneratieve ziekte van het zenuwstelsel is, dat wil zeggen dat de zenuwcellen degenereren en afsterven. De verdwijning van deze zenuwcellen, die een aantal acties programmeren, leidt tot capaciteitsverlies. Wij associëren de ziekte van Alzheimer met geheugenverlies. Andere delen van het brein raken echter eveneens beschadigd raken en uiteraard is het duidelijk dat dit gepaard kan gaan met dementieverschijnselen. Daarom is preventief handelen nodig. Wat dit betreft kan ik de heer Aylward geruststellen: tijdens de conferentie zal op deze onderwerpen worden ingegaan.

Dan de vraag van mevrouw Pleštin­ská: ik geloof inderdaad dat er sprake is van marginalisering. U hebt gezegd dat in uw land het aantal gevallen van Alzheimer toeneemt. Helaas is dat geen uitzondering in Europa. Wij zullen ons buigen over de mogelijkheid om eerder een diagnose te stellen. Er is uitwisseling van informatie nodig en een betere coördinatie in Europees verband tussen de specialisten op deze gebieden. Het klopt echter dat een vroegtijdige diagnose bijzonder belangrijk is. Dan kan worden voorkomen dat patiënten worden gemarginaliseerd en geleidelijk in hun ziekte wegzakken zonder dat iemand het merkt.

De Voorzitter. – Vraag nr. 7 van **Avril Doyle** (H-0631/08):

Betreft: Landbouwbeleid onder het Franse voorzitterschap

In zijn werkprogramma verklaart het voorzitterschap van de Raad dat het de wetgevingsvoorstellen over de evaluatie van het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid zal herzien met het doel tegen het eind van 2008 nieuwe bepalingen te laten goedkeuren. Hierbij zal het nauw samenwerken met het Europees Parlement. Het voorzitterschap zal de partners ook voorstellen de kwesties en doelstellingen waarmee de Europese landbouw en het landbouwbeleid in de toekomst worden geconfronteerd, in een breder perspectief te plaatsen.

Kan het voorzitterschap, in verband met het voorgaande, het Parlement informeren over de informele vergadering van de ministers van landbouw, die voor 21 – 23 september 2008 in Annecy is gepland?

Kan het voorzitterschap het Parlement met name verslag uitbrengen over de vooruitgang die geboekt is op het punt van de “gezondheidscheck” van het GLB en de diergezondheidsstrategie?

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik wil mevrouw Doyle bedanken voor het feit dat zij mij de gelegenheid geeft uw Parlement te informeren over de laatste ontwikkelingen met betrekking tot het gemeenschappelijk landbouwbeleid. Zoals ik reeds heb gezegd, werkt de Raad intensief en constructief aan de check-up. Het doel is een politiek akkoord dat bereikt kan worden zodra het Europees Parlement zijn mening heeft gegeven, wat naar verwachting in november 2008 zal gebeuren. Wij willen graag nauw met het Parlement samenwerken op basis van het verslag dat uw Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling op 7 oktober van plan is te presenteren. De Raad gaat dit aan het eind van de maand, op 27 en 28 oktober, bespreken.

Zoals ik heb aangegeven, gaat de Raad verder met de bestudering van de wetgevingsvoorstellen van de Commissie over differentiëring van de steun, de mechanismen voor het beheer van de markten, het beheer van melkquota en de randvoorwaarden. Gisteren en vandaag hebben de ministers van Landbouw daarover in Annecy gediscussieerd. De ministers hebben zaken besproken die te maken hebben met de gezondheidscontrole van het GLB en met de toekomst van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, waarbij een onderscheid werd gemaakt tussen het interne gedeelte en het externe gedeelte. Wat het interne gedeelte betreft is het van belang dat meer GLB-kredieten worden toegekend aan de meest kwetsbare personen. Zoals wij hebben gezien, is deze maatregel vooral genomen met het oog op de prijsverhogingen. Het externe gedeelte behelst de instelling van een noodvoedselvoorziening van de Europese Unie.

Mevrouw Doyle heeft tevens haar zorg geuit over de dieiergezondheidsstrategie, naar aanleiding van de presentatie door de Commissie in september 2007 van haar mededeling over een nieuwe strategie voor dieiergezondheid voor de periode 2007-2013. Op 17 december 2007 heeft de Raad conclusies over deze strategie goedgekeurd, waarbij de Commissie werd uitgenodigd een actieplan op te stellen. De Commissie heeft dit actieplan op 10 september vastgesteld en op grond van dit document zal het Franse voorzitterschap de werkzaamheden voortzetten. Wij willen vooral de communautaire procedures voor de controle op besmettelijke veeziekten versterken, zowel op het grondgebied van de Gemeenschap als bij geïmporteerde dieren, en de wetgeving op het gebied van bioveiligheid en schadeloosstelling herzien.

Jim Higgins (PPE-DE). - (GA) Mijnheer de Voorzitter, als we het over landbouw hebben, hebben we het over voedsel. Ik heb begrepen dat de Commissie de aanbeveling heeft gedaan dat de Europese Unie een beleid ten aanzien van de etikettering van levensmiddelen voert waarbij levensmiddelen van Europese oorsprong duidelijk gemarkeerd zouden zijn in de schappen van de supermarkten – ik denk in dit verband vooral ook aan vlees. Nu wordt er echter gezegd dat de Raad dit beleid niet zal accepteren. Kan de fungerend voorzitter van de Raad mededelen wat daarvoor de reden is?

Jean-Pierre Jouyet, fungerend voorzitter van de Raad. – (FR) Ik deel de zorgen van de heer Higgins en ik zal kijken wat de Raad bereid is te accepteren. Het is in elk geval heel duidelijk, mijnheer Higgins, dat het voorzitterschap het net als u belangrijk vindt de voedselveiligheid voor onze medeburgers en de traceerbaarheid van de voedingsmiddelen te waarborgen. Daarom is het essentieel te zorgen voor de vereiste kwaliteit en diversiteit van het voedsel. Consumenten hechten steeds meer waarde aan de bescherming van de gezondheid en wij zullen hen beter informeren over de relatie tussen volksgezondheid en evenwichtige voeding en over de herkomst en de kwaliteit van producten.

Zoals u weet, is dit een van de aandachtspunten van het voorzitterschap en, mijnheer Higgins, wij zullen tijdens verschillende Raadsbijeenkomsten proberen dit doel, dat ons allen na aan het hart ligt, te verwezenlijken.

De Voorzitter. – De vragen 8 en 9 worden niet ontvankelijk geacht.

Vraag nr. 10 van **Jim Higgins** (H-0635/08):

Betreft: Afwijzing van het Verdrag van Lissabon door Ierland

Heeft de afwijzing van het Verdrag van Lissabon door de Ierse kiezers gevolgen voor de uitbreiding van de EU? Kan de Raad een overzicht geven van deze gevolgen?

Jean-Pierre Jouyet, fungerend voorzitter van de Raad. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Higgins, zoals u weet, heeft de Europese Raad nota genomen van de uitkomsten van het Ierse referendum over het Verdrag van Lissabon. De Raad heeft eveneens geconstateerd dat het ratificatieproces doorgaat en er uitdrukkelijk op gewezen dat het Verdrag van Lissabon tot doel heeft de Unie te helpen doeltreffender en democratischer te handelen. Tijdens de Raad van oktober komen de staatshoofden en regeringsleiders op dit onderwerp terug. Samen moeten we nadenken over de gevolgen die de huidige institutionele situatie heeft voor alle beleidsterreinen, inclusief de uitbreiding, en voor de instellingen. Op politiek niveau was het Verdrag van Nice bedoeld voor een Europese Unie van 27 landen.

Ik wil echter klip en klaar stellen dat Frankrijk gedurende zijn voorzitterschap de lopende onderhandelingen met Kroatië en Turkije op onpartijdige wijze voortzet, afhankelijk van de vooruitgang die de kandidaat-lidstaten boeken als het gaat om de nakoming van hun verplichtingen.

Wat betreft Kroatië staan 21 van de 35 hoofdstukken nog open; 3 zijn er voorlopig gesloten. Tijdens het Franse voorzitterschap zijn twee intergouvernementele conferenties gepland en wij hebben het hoofdstuk over het vrije verkeer van goederen reeds geopend.

Wat betreft Turkije hebben wij vorige week een trojkaontmoeting gehad in de marge van de Raad van ministers van Buitenlandse Zaken. Van de 35 hoofdstukken zijn er 8 geopend, 1 hoofdstuk is voorlopig gesloten en als aan de voorwaarden is voldaan, hopen wij tussen nu en het eind van dit jaar 2 of 3 extra hoofdstukken met Turkije te kunnen openen.

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de minister, is het niet duidelijk dat 26 lidstaten behalve Ierland op 31 december het Verdrag van Lissabon hebben aangenomen en dat er niet opnieuw over wordt onderhandeld? De tekst kan niet meer worden veranderd.

Maar kijkt u eens, afgezien van Ierland en Lissabon, naar wat er in Frankrijk en Nederland is gebeurd ten aanzien van de Grondwet: we zitten met het grote probleem dat er een enorme kloof bestaat tussen de gewone burger en het Europese project.

Wil de minister het idee overwegen om een Europadag in te stellen – niet alleen een Schumandag, die alleen in Brussel en België wordt gevierd – een algemene feestdag, waarop we in alle 27 lidstaten met elkaar ons gemeenschappelijke Europese burgerschap en onze gemeenschappelijke Europese identiteit vieren?

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Ik heb begrepen dat de Raad de uitslag heeft gekregen van een onderzoek dat is uitgevoerd door de Ierse regering. Volgens mij hebben dit soort misleidende voorstellingen van zaken ertoe geleid dat we zijn waar we nu zijn. Er is geen onderzoek gedaan onder de 47 procent voorstemmers. Ierland heeft in het referendum nee gezegd omdat er een gebrek aan leiderschap was en in de tweede plaats omdat we de burgers – nog los van de oorspronkelijke stemming over het Verdrag van Rome – zes keer in een referendum hun stem hebben laten uitbrengen: over de Europese Akte, Amsterdam, Maastricht, tweemaal het Verdrag van Nice en daarna Lissabon. Vervolgens leggen we de burgers een compleet Verdrag voor en zeggen: wat vindt u ervan? Zoiets is toch gedoemd te mislukken als er geen leiderschap is? De vraag is: komt er nu wel leiderschap?

Ik wil de fungerend voorzitter graag vragen of hij kan aangeven wat de gevolgen zijn als Ierland niet nu ratificeert of nee blijft zeggen in de toekomst. Geeft u ons een indicatie van de richting die Europa uitgaat.

Jean-Pierre Jouyet, fungerend voorzitter van de Raad. – (FR) De heer Higgins en de heer Mitchell hebben belangrijke kwesties aangeroerd. De heer Mitchell is voor zijn eigen opmerkingen verantwoordelijk. Hij zal begrijpen dat ik gelet op mijn verantwoordelijkheden ten aanzien van deze Vergadering geen commentaar kan leveren op zijn opmerkingen.

Er zijn talrijke oorzaken. Ik geloof dat het verslag dat na het Ierse “nee” bij het referendum op een aantal zaken wijst: er wordt gesproken over leiderschap, bepaalde thema's worden genoemd, en er wordt gewezen op het feit dat men niet goed begrijpt wat het Verdrag van Lissabon nu eigenlijk inhoudt. Het Franse voorzitterschap zal al het mogelijke ondernemen om een oplossing te vinden voor dit belangrijke institutionele probleem. We hebben het Verdrag van Lissabon nodig en we zullen – samen met onze Ierse vrienden – tot het einde van het Frans voorzitterschap al de mogelijke opties onder de loep nemen.

Wat de opmerking van de heer Higgins betreft: ik geloof dat hij gelijk heeft. Het is beslist waar dat de referendums hebben aangetoond dat het Europees project en de publieke opinie niet goed op elkaar aansluiten. Daarom moeten we niet alleen kijken naar wat de fundamentele kwesties zijn, maar ook de communicatieve aspecten onderzoeken. Vanochtend hebben de Commissie, vertegenwoordigers van dit Parlement – Ondervoorzitter Quadras-Vidal en commissievoorzitter Leinen – en ik zelf geprobeerd een interinstitutionele architectuur te ontwerpen, een soort politieke intentieverklaring bedoeld om de communicatie tussen de drie instellingen te verbeteren. Dat heeft van de Raad – ik spreek hier objectief – een inspanning vereist: het is niet gemakkelijk geweest.

Met betrekking tot uw suggestie kan ik u alleen mijn persoonlijke visie geven. Het idee van een overal in Europa gevierde “Europadag” kan inderdaad gelden als symbool van een sterker gedeeld burgerschap of een beter doorgrond Europa. Het is een idee dat u en ik en de meest fervente voorstanders van Europa zullen moeten promoten. Persoonlijk vind ik het echter een goed idee.

Paul Marie Coûteaux (IND/DEM). – (FR) Dank u voor uw uitleg van deze kwesties. Ik wil echter een wat meer specifiek punt duidelijk maken. We hebben uitgebreid over Ierland gesproken, maar er zijn zoals u weet nog vier lidstaten die het Verdrag tot nu toe niet hebben geratificeerd: Polen, de Tsjechische Republiek, Zweden – we weten niet eens in welk stadium van de ratificatieprocedure Zweden zich bevindt – en Duitsland. Wat dat laatste land betreft moet ik u erop wijzen dat alles afhangt van de uitspraak van het Constitutioneel Hof in Karlsruhe. De president van dat Hof heeft aangegeven dat ze geen haast wil maken en dat er pas begin volgend jaar een uitspraak zal komen.

Ik zou u dus dankbaar zijn als u zou willen uitleggen wat nu de volgende stappen zijn. Ik meende namelijk dat dit Verdrag, dat december vorig jaar is ondertekend, over een paar maanden in werking zou moeten treden. Hoe staan we er nu precies voor?

Jean-Pierre Jouyet, fungerend voorzitter van de Raad. – (FR) Ik heb me altijd kunnen vinden in strikte logische gevolgtrekkingen van de heer Coûteaux. We denken verschillend over diverse zaken, wat niet hoeft te verbazen, maar ik ben bereid te erkennen dat zijn oordelen goed doorwrocht zijn.

Wat ik heel duidelijk wens te stellen is dat Duitsland als een apart geval moet worden gezien. We zullen wel zien wat er gebeurt. Ik maak me – met alle respect voor het Constitutioneel Hof in Karlsruhe – niet al te veel zorgen. En ik heb over dit onderwerp geen verdere informatie. Wat Polen betreft: we onderhouden contact met de Poolse autoriteiten. Ook in Polen is er sprake van cohabitatie, al geloof ik wel dat de Poolse regering erop uit is het Verdrag van Lissabon te ratificeren. Wat Zweden betreft: niets lijkt erop te wijzen dat de procedure zal worden stopgezet. Met betrekking tot de Tsjechische Republiek moeten we, zoals u weet, wachten op de uitspraak van het Hof. Er worden daar op dit moment verkiezingen voor de Senaat gehouden en in december zal er een belangrijke conferentie van de meerderheidspartij worden gehouden. Dat is meen ik het meest waarschijnlijke scenario.

Ik sluit me niet aan bij de gevolgtrekking van de heer Coûteaux en deel zijn pessimisme niet. Het zal ongetwijfeld tijd kosten en we moeten dit hele proces die tijd ook gunnen. Politieke wil moet echter tot uitdrukking kunnen komen en het Franse voorzitterschap heeft besloten dat het bereid is daarvoor de ruimte te bieden.

De Voorzitter. – Vraag nr. 11 van **Gay Mitchell** (H-0638/08):

Betreft: Iran en de ontwikkeling van nucleaire capaciteit

Kan de Raad zijn standpunt toelichten over Iran en de potentiële nucleaire dreiging die van dit land uitgaat, nadat het besloten heeft de maatregelen voor insluiting en bewaking uit het Aanvullend Protocol van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie op te geven, waardoor de bevoegdheid van de inspecteurs werd ingeperkt en onverwachte inspecties werden stopgezet?

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik kan de heer Mitchell met betrekking tot dit heel belangrijke onderwerp het volgende vertellen, en dat is dat de EU zich inderdaad ernstige zorgen maakt over het nucleaire programma van Iran en het feit dat dit land niet bereid blijkt volmaakte duidelijkheid te verschaffen over de mogelijke militaire dimensie van dit programma. In december 2007 heeft de Europese Raad aangegeven dat het onaanvaardbaar zou zijn als Iran over militaire nucleaire capaciteiten zou beschikken.

De Raad heeft Iran bij een aantal gelegenheden veroordeeld voor het niet nakomen van zijn internationale verplichtingen, zoals die zijn vastgelegd in de resoluties 1696, 1737, 1747 en 1803 van de VN-Veilighedsraad. Het gaat dan vooral om de verplichting om alle op het verrijken van uranium gerichte activiteiten te staken. Dat is van cruciaal belang als we erop uit zijn een kader te scheppen voor het aanvangen van onderhandelingen en het vinden van een langetermijnoplossing.

De EU heeft het recht van Iran op het vreedzaam gebruik van kernenergie altijd erkend. Als Iran het vertrouwen van de internationale gemeenschap in de vreedzame bedoelingen van zijn nucleaire programma wenst te herstellen, zal het gevoelig liggende activiteiten binnen de context van de nucleaire brandstofcyclus moeten staken. De voorstellen die de heer Solana in juni 2006 namens de zes nauwst betrokken landen heeft gedaan – hij heeft die in 2008 herhaald – zijn nog steeds van toepassing. Om de huidige impasse te doorbreken, zal op die voorstellen moeten worden gereageerd.

De EU betreurt het dat Iran de provisionele toepassing van het Aanvullend Protocol in februari 2006 heeft opgeschort. Zoals de directeur-generaal van het Internationale Atoomenergie Agentschap heeft aangegeven weet het IAEA als gevolg van die schorsing nu minder over bepaalde aspecten van het nucleaire programma van Iran.

Daar komt bij – en we zijn daar door de directeur-generaal van het IAEA in diens rapport van 15 september op gewezen – dat Iran nog steeds weigert antwoord te geven op specifieke vragen van het IAEA aangaande activiteiten die verband houden met het ontwerpen en produceren van kernwapens. De directeur-generaal heeft gezegd – en ik kan niet anders dan tot dezelfde conclusie geraken – dat de situatie aanleiding is tot ernstige bezorgdheid binnen de EU en de internationale gemeenschap.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik wil de minister ook graag de volgende vraag stellen, omdat dit zonder meer van groot belang is voor de internationale gemeenschap en de Europese Unie. Sancties hebben tot op heden niet gewerkt. We willen het niet zo ver laten komen dat er militair moet worden ingegrepen, dus kan de minister het Parlement vertellen welke andere sancties of plannen de Raad in gedachten heeft om de Iraanse regering op een proactieve manier tot bezinning te brengen? Zijn er alternatieve sancties? Hebt u een lijst van alternatieve sancties en welke toekomstige stappen moeten er worden genomen? Het is soms moeilijk te zien wie er in dit kat-en-muisspel de kat is en wie de muis.

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) We hebben het punt van militaire actie nog niet bereikt. Ik zeg dat hier opnieuw en zo duidelijk mogelijk. De zes landen hebben bevestigd dat ze een tweeledige aanpak blijven steunen: een combinatie van dialoog en sancties om zo een via onderhandelingen bereikte oplossing te bereiken die de bedenkingen van de internationale gemeenschap wegneemt. Wat die sancties betreft – die kunnen verschillende vormen aannemen. Ze moeten doelgericht zijn en in ieder geval de economische en financiële sfeer treffen.

De Voorzitter. – Vraag nr. 12 van **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0640/08):

Betreft: Europees pact voor asiel en migratie

De oprichting van het Europees pact voor asiel en migratie dat het Franse voorzitterschap heeft voorgesteld, beoogt een actief politiek engagement dat de EU en de lidstaten zal verenigen rond gemeenschappelijke beginselen voor het uitstippelen van een migratiebeleid in een geest van solidariteit en verantwoordelijkheid.

Kan de Raad in deze context zeggen welke voorstellen hij zal doen voor het sluiten van bindende overeenkomsten inzake migranten in transit uit derde landen met de landen die grenzen aan de EU, en met name de kandidaat-leden (Turkije, Kroatië, de FYROM), zodat Europa een ruimte van veiligheid, rechtvaardigheid en vrijheid wordt?

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Wat ik wilde zeggen is dat terugnameovereenkomsten met derde landen die aan EU-lidstaten grenzen het meest efficiënte middel zijn in de strijd tegen illegale immigratie.

De Gemeenschap heeft met elf derde landen overeenkomsten ondertekend. Onder andere met de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië; deze overeenkomst is op 1 januari 2008 in werking getreden. Al deze overeenkomsten bevatten bepalingen aangaande onderdanen van derde landen die op doorreis zijn op EU-grondgebied. Wat Turkije betreft: formele onderhandelingen zijn in 2005 van start gegaan. Er is geen mandaat voor onderhandelingen met Kroatië over een terugnameovereenkomst. De Raad zou echter graag snel vorderingen maken met de onderhandelingen met dit land.

De overeenkomst waarover zal worden gesproken en die – hopen wij – door de Europese Raad van 15 oktober zal worden geratificeerd, zal de politieke aandacht vestigen op het belang van terugnameovereenkomsten bij het bestrijden van illegale immigratie.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Ik wil de fungerend voorzitter graag bedanken voor zijn antwoord. Mevrouw Panayotopoulos laat zich verontschuldigen – ze is eerder vertrokken omdat ze een afspraak had. Ze heeft me gevraagd u te bedanken voor uw antwoord, mijnheer de fungerend voorzitter.

De Voorzitter. – Vraag nr. 13 van **Alain Hutchinson** (H-0642/08):

Betreft: Reform of French public-sector television

French President Nicolas Sarkozy has undertaken to implement a major reform of public-sector television in France. The reform, which would bring to an end all commercial advertising, is facing major resistance from workers in the sector and, in a broader context, from public opinion, with fears that public-service television would soon cease to exist as it would not be able to compete with private channels if it no longer received income from advertisements. From here it is but a short step to believing, as many people do, that France has decided to kill off public-sector television to the benefit of the private sector, which stands to gain much from the procedure.

Is this an isolated case, or is the initiative likely to spread to all Member States? I would also like to know the Council's position on this issue and whether this kind of reform conforms to European legislation.

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, het is mij een genoegen. Dank u voor die laatste vraag – die is van harte welkom. Ik zal haar uiteraard beantwoorden als vertegenwoordiger van het Raadsvoorzitterschap. Het zal de heer Hutchinson beslist niet verbazen – wij kennen elkaar al enige tijd – als ik hem zeg dat de financiering van staatstelevisie onder de bevoegdheden van de lidstaten valt. Het Protocol bij het Verdrag betreffende de Europese Unie bepaalt dat heel duidelijk. De lidstaten kunnen dus zelf beslissen hoe ze hun staatstelevisiebedrijven financieren. Dat is wat ik de heer Hutchinson wilde vertellen.

Alain Hutchinson (PSE). – (FR) Hartelijk dank voor uw antwoord, minister. Ik had wel verwacht dat u dit zou zeggen. Ik wilde alleen maar aangeven dat ik een van die niet-Franse Franstaligen ben – en dat zijn er

hier vrij veel – die heel graag naar de Franse staatstelevisie en -radio kijken en luisteren. Nu is het zo dat we ons zorgen maken over de toekomst van de staatstelevisie- en -radiostations. Ik verwijs daarbij naar de besluiten die de Franse regering heeft genomen en die door de Franse president – die nu ook voorzitter van de Europese Raad is – bekend zijn gemaakt.

Ik wil daar aan toevoegen dat ook mevrouw Reding, de commissaris voor informatiemaatschappij en media, aan wie ik onlangs dezelfde vraag heb gesteld, moest toegeven dat ze niet overtuigd is door de hervormingsplannen die de Franse president in januari heeft onthuld. Ze betreurde ook dat de president had besloten providers van internetdiensten te belasten om daarmee de staatstelevisie te financieren. We zouden graag weten wat uw standpunt in dezen is.

Jean-Pierre Jouyet, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Om te beginnen is het zo dat in mijn land de verschillende politieke partijen, ongeacht hun politieke kleur, hebben aangegeven dat er een einde moet komen aan de tirannie van de kijkcijfers, en wel omdat dit systeem een bedreiging vormt voor de kwaliteit en de multiculturele programmering. Dat is wat ik ervan weet. Verder is het zo dat u het nu uitsluitend heeft over de hervorming van de reclame-inkomsten en de financiering van de openbare dienstverlening. Die openbare dienstverlening zal ook in de toekomst moeten worden gefinancierd en we hebben daarvoor voldoende middelen nodig. Dat is een gegeven dat door niemand wordt betwist. Ten derde is het zo dat Frankrijk – zoals gebruikelijk – niet van plan is een bepaald model op te leggen. Dat blijft het prerogatief van elke lidstaat. Iedereen hier is hoe dan ook voorstander van het handhaven van een openbare audiovisuele dienstverlening van goede kwaliteit.

De Voorzitter. – Het vragen uur is gesloten.

De vragen die wegens tijdgebrek niet zijn beantwoord, zullen schriftelijk worden beantwoord (zie bijlage).

(De vergadering wordt om 19.05 uur onderbroken en om 21.00 uur hervat)

VOORZITTER: GÉRARD ONESTA

Ondervoorzitter

14. Migratie naar de tweede generatie van het Schengeninformatiesysteem (SIS II) (besluit) – Migratie naar de tweede generatie van het Schengeninformatiesysteem (SIS II) (verordening) (debat)

De Voorzitter. Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

– het verslag (A6-0351/2008) van Carlos Coelho, namens de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, over het ontwerp voor een besluit van de Raad over de migratie van het Schengeninformatiesysteem (SIS 1+) naar het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) [12059/1/2008 – C6-0188/2008 – 2008/0077(CNS)], en

– het verslag (A6-0352/2008) van Carlos Coelho, namens de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, over de ontwerpverordening van de Raad over de migratie van het Schengeninformatiesysteem (SIS 1+) naar het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) (verordening) [11925/2/2008 – C6-0189/2008 – 2008/0078(CNS)].

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de vicevoorzitter van de Europese Commissie, dames en heren, wij bestuderen hier twee instrumenten: een verordening en een besluit over migratie van SISone4all naar SIS II, met inbegrip van een alomvattende test waarmee zal worden beoordeeld of het uitvoeringsniveau van SIS II overeenkomt met dat van het huidige systeem. Deze voorstellen zijn het resultaat van een wijziging in de migratiestrategie.

Vier punten: ten eerste, het oorspronkelijke plan was om een migratie van vijftien lidstaten uit te voeren in een proces dat ongeveer acht uur zou duren. Inmiddels is het aantal lidstaten gegroeid tot 25, wat het proces veel ingewikkelder en moeilijker heeft gemaakt. Ten tweede moet worden voorzien in een tijdelijke technische architectuur waarmee wordt gewaarborgd dat SIS1+ en SIS II gedurende een beperkte overgangsperiode naast elkaar kunnen opereren. Dit is een verstandige oplossing die onze steun verdient en ons in de gelegenheid stelt een reservesysteem achter de hand te houden voor het geval er iets misloopt. Ten derde zal tijdens de genoemde overgangsperiode een technisch instrument – een converter – ter beschikking worden gesteld dat het centrale systeem van SIS I verbindt met het centrale systeem van SIS II, zodat beide systemen dezelfde

informatie kunnen verwerken en alle lidstaten op hetzelfde niveau blijven. Tot slot loopt het mandaat dat in 2001 aan de Commissie is verleend eind dit jaar af.

Wij hebben vier zorgpunten aangestipt. Ten eerste moet de Europese Commissie blijven beschikken over een mandaat voor de verdere ontwikkeling van SIS II totdat het systeem operationeel is. Wij zijn gekant tegen het idee – dat in overweging is genomen – om het mandaat van de Commissie te beëindigen zodra de werkzaamheden met betrekking tot het centrale systeem van het C-SIS zijn afgerond. Ten tweede moeten de bevoegdheden van de Europese Commissie en de lidstaten duidelijk worden afgebakend. Ten derde is het noodzakelijk dat wordt voldaan aan alle voorwaarden die vervat zijn in nr. 2, waarin de rechtsgrondslag van het SIS wordt vastgesteld, voordat migratie van de gegevens plaatsvindt. Ten vierde moet deze migratie worden verricht in een eenmalig proces dat door alle lidstaten wordt uitgevoerd.

De voorstellen die wij hebben ontvangen op 3 september, op dezelfde dag dat ze zijn goedgekeurd in het Coreper, houden belangrijke wijzigingen in ten opzichte van de oorspronkelijke voorstellen. Normaal moet het Parlement geraadpleegd worden wanneer de voorgelegde teksten substantiële wijzigingen vertonen, maar we zijn voor de zoveelste keer gebonden aan een strak tijdschema. Het mandaat van de Commissie verstrijkt eind 2008 en het is onontbeerlijk dat de Raad deze voorstellen eind oktober goedkeurt. Het Parlement geeft eens te meer blijk van verantwoordelijkheidsbesef, en het is niet onze schuld dat het proces vertraging heeft opgelopen. De aangebrachte wijzigingen komen overigens tegemoet aan het merendeel van de zorgpunten die ik in mijn ontwerpverslagen heb uiteengezet. Ik stel met name vast dat de verantwoordelijkheden van de Commissie en de lidstaten duidelijker worden afgebakend en dat de Commissie over een mandaat voor de verdere ontwikkeling van SIS II zal beschikken totdat het systeem operationeel is.

Tot besluit feliciteer ik het Franse voorzitterschap met de enorme inspanningen die het heeft geleverd om een goed akkoord te bereiken tussen de Commissie en de lidstaten, wat aanvankelijk een moeilijke opgave leek. Het Europees Parlement wil er mede voor zorgen dat zich geen nieuwe vertragingen voordoen en dat SIS II operationeel is op de nieuwe ingangsdatum: 30 september 2009. Het verontrust ons evenwel dat diverse deskundigen in informele gesprekken hebben verklaard dat deze datum hoogstwaarschijnlijk ook niet gehaald zal worden.

Er zijn twee essentiële punten die het Europees Parlement van fundamenteel belang acht en die de steun van alle fracties genieten. Ten eerste moet het Europees Parlement om de zes maanden in kennis worden gesteld van de ontwikkeling van het project en ten tweede mag het mandaat dat aan de nieuwe Commissie wordt verleend geen mandaat voor onbepaalde tijd zijn en moet worden voorzien in de verplichting om het Europees Parlement opnieuw te raadplegen indien een vertraging van meer dan een jaar optreedt. Wij hopen van harte dat het project deze keer tijdig zal worden voltooid en dat SIS II op de geplande datum in werking kan treden.

De Voorzitter. – Het woord wordt gevoerd door de Raad. Mijnheer Jouyet, namens het Parlement wil ik u bedanken dat u de hele dag aanwezig bent. Mijns inziens is de aandacht waarmee u deze vergadering volgt een bewijs van uw toewijding aan Europa.

Jean-Pierre Jouyet, fungerend voorzitter van de Raad. – (FR) Hartelijk dank voor uw vriendelijke woorden, mijnheer de Voorzitter. Ik maak u uiteraard hetzelfde compliment met betrekking tot uw inzet voor Europa, en datzelfde geldt voor de ondervoorzitter van de Commissie, de heer Barrot.

Mijnheer Coelho, dames en heren, het Schengensysteem moet worden hervormd. Alleen zo kunnen we al die nieuwe functies creëren waar we met het oog op misdaadpreventie en grenscontrole behoefte aan zullen krijgen. Het “SISone4ALL”-systeem, dat op initiatief van het Portugese voorzitterschap is ontwikkeld, is een goed compromis. De lidstaten die in 2004 zijn toegetreden zijn erin opgenomen. Belangrijker nog is dat dit systeem heeft geleid tot het opheffen van de controles bij de interne grenzen over land. Dat was in december. De controles bij de interne grenzen in de lucht zijn iets later, in maart, weggefallen.

Het heeft ons allemaal ontroerd toen het laatste stukje ijzeren gordijn werd verwijderd en wij er getuige van mochten zijn dat de Slowaakse en de Oostenrijkse ministers samen de houten barrière bij de Berg-Petržalka-grensovergang ten oosten van Wenen symbolisch doorzaagden. Ik geloof dat elke overtuigde Europeaan met trots vervuld is bij de gedachte dat het beginsel van vrij verkeer nu van toepassing is op een gebied van 3,6 miljoen vierkante kilometer. Dat is de grootste ruimte voor vrij verkeer in de wereld. Die vrijheid kan, zoals u weet, alleen functioneren als er ook een elektronisch systeem bestaat voor het identificeren van mensen die van misdaden worden verdacht en voor het opsporen van valse documenten en gestolen paspoorten. En dat alles met inachtneming van strenge regels voor gegevensbescherming om zo de individuele vrijheden te garanderen. Ik wil dat graag benadrukken.

Het is echter zo – u heeft daar terecht op gewezen – dat het huidige systeem de inzet van nieuwe technologie niet toelaat, ook niet als die technologie voldoet aan de grondbeginselen van gegevensbescherming, en dan in de eerste plaats het evenredigheidsbeginsel. Hoe kan de politie efficiënt optreden met een database die hun geen digitale foto's van gezochte misdadigers kan laten zien voor doeleinden van een doeltreffende identificatie? Dat is de reden waarom de doelstellingen van het Schengen II- en SIS II-informatiesysteem moeten worden gehandhaafd. Zoals u heeft uitgelegd is dat de kern van dit debat. Mijnheer de Voorzitter, ik wil bij deze de ondervoorzitter van de Commissie, de heer Barrot, namens de Raad bedanken. De heer Barrot heeft een nieuw mandaat ontvangen en zich bereid verklaard toezicht te houden op de ontwikkeling van de nieuwe centrale database van het SIS en de aansluiting van dit systeem op de nationale databases. Ik wil hem graag bedanken voor zijn persoonlijke betrokkenheid bij dit project.

In de ontwerp teksten waarover u morgen zult stemmen is de verdeling van de bevoegdheden tussen de lidstaten en de Commissie duidelijker vastgelegd. En dat geldt voor alle etappes van het project – projectontwikkeling, afsluitende tests, de interim- en de conversiefase, en de uiteindelijke migratie van het ene naar het andere systeem. Het ging erom een goed evenwicht te vinden tussen de verplichtingen van de lidstaten en de verantwoordelijkheden van de Europese Commissie.

Ik wil de heer Coelho uitdrukkelijk bedanken. Hij heeft snel en op een efficiënte en fantasierijke wijze aan dit belangrijke project gewerkt, samen met zijn collega's van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken. Ik wil hem vragen mijn woord van dank door te geven aan de voorzitter van de commissie, de heer Deprez. De heer Coelho heeft opgeroepen tot het steunen van de teksten die we voor het plenum van vandaag nodig hebben. En in die teksten zijn de voorstellen die u, mijnheer Coelho, heeft gedaan opgenomen. Met de steun van het Parlement kunnen we nu overstappen op een volgende fase in de overgang naar SIS II, en wel voordat het mandaat – een ad-hocmandaat, moet ik zeggen – van de Commissie op 31 december verloopt. Ik wil de vicevoorzitter op dit punt graag geruststellen.

Het introduceren van een nieuw systeem vertegenwoordigt uiteraard een enorme technologische uitdaging. We hebben de omvang daarvan aanvankelijk onderschat. Zoals u zich kunt voorstellen is de overdracht van 22 miljoen data door 24 partijen met nationale databases die allemaal een verschillend formaat aanhouden geen geringe opgave. De inspanningen die er in het kader van dit project zijn gedaan volstonden echter om deze taak te volbrengen. Er zijn enorme financiële en technische investeringen gedaan, reden waarom het Europees Parlement nauwkeurig op de hoogte moet worden gehouden van zowel de vooruitgang die wordt geboekt als de moeilijkheden die we ondervinden bij het overstappen op het nieuwe systeem. Zoals u heeft aangegeven, mijnheer Coelho, moet er een deadline worden vastgelegd voor het testen van het nieuwe systeem. We kunnen dan controleren of het in september volgend jaar – zoals we allemaal hopen – geheel operationeel is, zoals afgesproken op de Raad van ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken van 6 juni.

We zijn ons ervan bewust dat dit een ambitieuze deadline is. De technische experts realiseren dat ook. We kunnen deze deadline alleen halen als iedereen zich volledig voor het SIS II-project inzet en bereid is de daarmee samenhangende verantwoordelijkheden te aanvaarden. Met dit verslag laat het Europees Parlement vandaag een positief signaal uitgaan, en wel door volmaakt legitieme vragen te stellen. Dat is de reden waarom de Raad voorstelt om de ingediende amendementen – die, zo zou ik willen onderstrepen, de steun genieten van alle fracties in het Europees Parlement – zonder voorwaarden goed te keuren. Ik dank u allemaal voor uw inspanningen.

Jacques Barrot, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ook ik zou op mijn beurt het voorzitterschap en Jean-Pierre Jouyet willen bedanken voor zijn instemming met het verslag van de heer Coelho, want ik denk echt dat we de vaart erin moeten houden en snel vooruitgang moeten boeken op dit hoogst belangrijke terrein. Daarnaast zou ik ook de heer Coelho willen bedanken voor zijn verslag en zijn persoonlijk inzet ten behoeve van het welslagen van SIS II. Als SIS II er ooit komt, dan is dat in niet geringe mate aan u te danken, mijnheer Coelho.

Uit uw verslag blijkt opnieuw hoezeer de plannen voor de ontwikkeling van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) zich in de warme belangstelling en de voortdurende steun van het Parlement mogen verheugen. Het lijkt geen twijfel dat SIS II een sleutelinstrument zal worden voor de gemeenschappelijke ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, en om dat te bereiken is het natuurlijk in de eerste plaats van belang dat dit systeem zo snel mogelijk operationeel wordt.

Ik ben dus blij dat er overeenstemming is bereikt over de rechtsinstrumenten inzake de migratie van SIS 1 naar SIS II. Deze uitkomst is aanvaardbaar omdat aan de volgende drie grondbeginselen wordt vastgehouden:

- een duidelijke afbakening van de taken en verantwoordelijkheden van de betrokkenen (lidstaten, Commissie en Raad);
- efficiënte en ondubbelzinnige besluitvormingsprocessen;
- de vaststelling van bindende termijnen.

Door dit rechtskader voor oktober aan te nemen zorgen we dat we het benodigde werk voor SIS II in 2009 kunnen voortzetten. De datum van 30 september 2009, die nu is opgenomen in de voorstellen voor rechtsinstrumenten voor de migratie, is inderdaad, zoals Jean-Pierre Jouyet aangaf – u zei het al, mijnheer de fungerend voorzitter – een ambitieuze termijn. Zelfs van de zomer nog hebben we, na informeel overleg met de deskundigen uit de lidstaten, bepaalde lopende tests met de lidstaten moeten opschorten.

De contractant heeft nu 20 dagen de tijd om de bestaande problemen te verhelpen. Het staat evenwel vast dat we al deze mogelijke problemen, die het hele tijdschema voor SIS II kunnen ophouden, goed in de gaten moeten houden. We overleggen nu met de lidstaten over de beste aanpak voor de afronding van de werkzaamheden aan SIS II. We moeten daarbij een goed evenwicht zien te vinden tussen de politieke prioriteit die aan dit systeem is verbonden en tegelijkertijd de garantie dat het de nationale autoriteiten die er gebruik van zullen maken, optimaal van dienst zal zijn.

Hoe dan ook geven de voorziene aanpassingsmechanismen ons de nodige flexibiliteit en verplichten ze ons om op het vlak van de ontwikkeling de nodige transparantie in acht te nemen. We zijn het dan ook volledig eens met uw amendementen, mijnheer Coelho, dat spreekt vanzelf.

Eenzijds biedt een vervaldatum van eind juni 2010 voor de wetgevingsbesluiten over migratie ons voldoende speelruimte in geval van problemen met de afronding van de ontwikkeling van SIS II of met de migratie, en de garantie dat SIS II midden 2010 volledig operationeel is.

Anderzijds zullen de verslagen over de ontwikkeling van SIS II en de migratie van SIS 1 naar SIS II, tweemaal per jaar ingediend door de Commissie, de transparantie waarborgen van de werkzaamheden aan SIS II voor het Parlement.

Ik voor mij, mijnheer de Voorzitter, zou erop willen hameren – net als de heer Jouyet die namens het voorzitterschap het woord voerde – dat, om van Schengen werkelijk over de hele linie een succes te maken, voor zover het dat nog niet is, we niet zonder SIS II kunnen. Het is echt een technologisch hoogstandje, dat laat zien wat Europa vermag als het besluit om nieuwe technologieën te gebruiken. En het is volstrekt essentieel.

Daarom wil ik het Parlement hartelijk bedanken dat het bijkans unaniem met al deze aspecten heeft ingestemd en het verslag van de heer Coelho heeft aangenomen.

Marian-Jean Marinescu, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (RO) Ik steun het voorstel van de rapporteur om de termijn voor dit nieuwe pakket wetgevingsmaatregelen op 30 juni 2010 vast te stellen; dit is van belang om eventuele vertragingen te voorkomen in de implementatie van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie, SIS II.

De afschaffing van grenscontroles op het land en op zee, die op 21 december 2007 van kracht is geworden, evenals van grenscontroles in de lucht (maart 2008) is een stap die betrekking heeft op negen van de tien lidstaten. De Raad heeft besloten dat het grenstoezicht in de drie lidstaten die nog niet tot het Schengengebied behoren – Cyprus, Roemenië en Bulgarije – wordt opgeheven zodra gegarandeerd kan worden, na evaluatie, dat het Schengensysteem bedrijfs gereed is. Echter, het functioneren van het Schengensysteem in deze drie lidstaten is afhankelijk van het functioneren van SIS II in de huidige Schengenlanden. De ingebruikname van SIS II was, zoals bekend, oorspronkelijk gepland in mei 2007, maar werd vervolgens uitgesteld tot december 2008 en nu opnieuw tot september 2009. Deze aanpassingen van de planning kunnen vertragingen in de genoemde drie lidstaten veroorzaken. Laten we niet vergeten dat elk van deze drie lidstaten aan de buitengrens van de Europese Unie ligt en dat deze landen zowel land- als zee grenzen hebben.

De eerste twee maatregelen in het Schengenacquis zijn de afschaffing van grenstoezicht, waarbij het grenstoezicht naar de buitengrenzen worden verplaatst, en gemeenschappelijke procedures voor de controle van personen die de buitengrenzen passeren. Deze maatregelen in het acquis worden ondermijnd door het feit dat landen als Roemenië, Bulgarije en Cyprus afhankelijk zijn van de vertraagde implementatie van SIS II in landen die tot het Schengengebied behoren. Daarom verzoek ik de Commissie en het Franse voorzitterschap om de problemen met het beheer van SIS II op te lossen en met de contractant te

onderhandelen om te voorkomen dat een aangepaste planning voor de implementatie van SIS II opgelegd wordt.

Roselyne Lefrançois, *namens de PSE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, Martine Roure, de schaduwrapporteur namens de Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement voor dit verslag, kan vandaag niet aanwezig zijn en ik vervang haar.

Ik deel de opmerkingen van de rapporteur en wil hem bedanken voor zijn werk. Hoe de zaken er nu voor staan is inderdaad volstrekt onaanvaardbaar. De invoering van SIS II is aanzienlijk vertraagd. We hebben het mandaat van de Commissie al moeten verlengen tot eind december 2008 voor de uitvoering van deze migratie, maar nu heeft de Commissie opnieuw een fikse vertraging opgelopen en vraagt ze om een verlenging van haar mandaat voor onbepaalde tijd om de migratie uit te voeren. Ik vind dit onaanvaardbaar, want dan zou het Europees Parlement helemaal niet meer geraadpleegd worden over deze kwestie.

Dat wil niet zeggen dat we willen dat de migratie van SIS naar SIS II inderhaast gebeurt, want dat zou ten koste gaan van de kwaliteit en de veiligheid van de gegevens en het systeem als geheel. Alle voorzorgsmaatregelen moeten dan ook genomen worden om de bescherming van de gegevens en de veiligheid van het systeem te garanderen. Daarom zouden wij kunnen instemmen met een nieuwe verlenging van het tijdschema en het mandaat van de Commissie om deze migratie tot een goed einde te brengen.

Dit proces mag echter in geen geval worden voortgezet buiten de democratische controle van het Europees Parlement om. Daarom steunt de PSE-Fractie de rapporteur, om de bevoegdheden van het Europees Parlement veilig te stellen.

Henrik Lax, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ook ik wil graag de rapporteur complimenteren met zijn zeer goede werk.

Het Schengeninformatiesysteem is de grootste gemeenschappelijke Europese database, het grootste gezamenlijke informatiesysteem voor de lidstaten. Deze informatie kan door de politie en de rechterlijke macht worden gebruikt bij de samenwerking in strafrechtelijke zaken, voor het controleren van individuen bij buitengrenzen of op nationaal grondgebied en tevens voor de afgifte van visa en verblijfsvergunningen.

Wat een rol speelde bij het besluit om de tweede generatie van het SIS – SIS II – in het leven te roepen was dat er met biometrische gegevens en nieuwe typen waarschuwingssystemen moest worden gewerkt, onder meer vanwege het Europees aanhoudingsbevel. SIS II is ook nodig, zoals we hebben gehoord, om de nieuwe lidstaten te laten meedoen.

Het nieuwe systeem zou oorspronkelijk in maart 2007 worden ingevoerd. Dit is vele malen uitgesteld en volgens het nieuwe tijdschema zou het aan het einde van dit jaar worden ingevoerd. Dankzij de overgangsoptie die is aangedragen door de Portugese regering en ook, zoals gezegd, door minister Jouyet, het zogenaamde 'SISone4all', is het systeem nu volledig operationeel en zijn er negen nieuwe lidstaten op het SIS aangesloten. Zoals commissaris Barrot benadrukte, is het versterken van de beveiliging in het vergrote Schengengebied niettemin nog urgenter geworden en kan dat alleen echt worden bereikt door een volledige overgang naar de volgende generatie van het systeem.

Voor deze overgang is het noodzakelijk dat SIS II aan alle wettelijk gedefinieerde technische en functionele eisen voldoet, maar ook aan andere eisen, zoals robuustheid, reactievermogen en prestaties. Het Parlement is nu om advies gevraagd over de twee huidige voorstellen om het rechtskader voor de overgang te scheppen. In mijn hoedanigheid van schaduwrapporteur namens de ALDE-Fractie steun ik de zienswijze van de rapporteur volledig, met name de opmerking dat de Commissie eind juni 2009 en vervolgens aan het einde van elk halfjaar een verslag moet indienen bij de Raad en het Parlement over de ontwikkeling van SIS II en de migratie van het Schengeninformatiesysteem, SIS I+, naar het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie, SIS II.

Het was bijzonder teleurstellend om onder ogen te moeten zien dat SIS II nog niet operationeel is. Met dit nieuwe mandaat en de grondige tests die zullen plaatsvinden hoop ik dat SIS II in september 2009 eindelijk met succes zal worden ingevoerd.

Tatjana Ždanoka, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag in de eerste plaats de heer Coelho bedanken voor zijn, zoals gebruikelijk, productieve werk aan de verslagen over de overgang naar SIS II. In de verslagen komen vooral technische aspecten aan de orde, maar ik wil SIS II graag vanuit een breder perspectief bekijken.

Ik wil in eerste instantie mijn waardering uitspreken voor het feit dat het Portugese voorzitterschap de tien nieuwe lidstaten een kans heeft geboden om deel te nemen aan de oude versie van SIS. Anders hadden de nieuwe lidstaten, waaronder mijn land, zeker tot september 2009 moeten wachten – met andere woorden, meer dan twee jaar.

Aan de andere kant betekent 'laat' niet per se 'slecht'. SIS II zal onder twee pijlers vallen. Toch hebben we nog steeds geen juridisch bindend kaderbesluit over gegevensbescherming binnen de derde pijler. Terwijl met SIS II de verwerking van biometrische gegevens wordt geïntroduceerd, is de kwestie van gegevensbescherming nog grotendeels onopgelost.

Ik wil graag benadrukken dat mijn fractie uitermate voorzichtig is ten aanzien van biometrische gegevens. Misschien moeten we echt wachten op een solide juridische basis voor gegevensbescherming voordat we SIS II in gebruik nemen.

SIS kan ook nuttig zijn op het terrein van de inreisverboden die lidstaten hebben ingesteld voor onderdanen van derde landen. Volgens de Schengenovereenkomst is de nationale wetgeving van toepassing wanneer een persoon wil dat zijn of haar signalering wordt geschrapt. In dit opzicht verschaft de SIS II-verordening betere procedurele garanties op Europees niveau.

Resumerend: SIS II geeft ons op bepaalde terreinen een beter Europa. Toch moeten we blijven werken aan diverse belangrijke tekortkomingen. Als we moeten wachten om meer garanties te krijgen, moeten we misschien bereid zijn om te wachten.

Pedro Guerreiro, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (PT) Zoals is benadrukt door tal van organisaties die het communautariseringsproces op het gebied van justitie en binnenlandse zaken – twee terreinen die de essentie van de soevereiniteit van de lidstaten uitmaken – van dichtbij volgen, gaat de zogenaamde migratie van het Schengeninformatiesysteem naar de tweede versie van het systeem verder dan het aanvankelijke voorstel. Zij leidt met name tot een uitbreiding van de eigenschappen van dit informatiesysteem en deze database met nieuwe soorten waarschuwingen, waaronder het Europees arrestatiebevel, nieuwe gegevenscategorieën, waaronder biometrische informatie, en toegang voor nieuwe instanties. Bovendien zijn nieuwe eigenschappen en functies ontwikkeld voor onderlinge verbinding van waarschuwingen en aansluiting op het visuminformatiesysteem. Er zij tevens gewezen op de verontrustende gedachte dat de geregistreerde gegevens, indien nodig, gedurende lange tijd bewaard kunnen worden, waarbij men zich moet afvragen wie bepaalt wanneer zulks nodig is. Ook de mogelijke uitwisseling van gegevens met derde landen is nog een vaag terrein dat meer duidelijkheid behoeft.

Wij zijn van oordeel dat de genoemde uitbreiding ten opzichte van het vorige systeem risico's inhoudt voor de bescherming van de rechten, vrijheden en waarborgen van de burgers, aangezien hierdoor nieuwe elementen worden toegevoegd aan een verzameling van gegevens die in hogere mate zullen worden uitgewisseld en gemakkelijker toegankelijk zullen zijn. In wezen is dit, meer dan een antwoord op de uitbreiding met nieuwe lidstaten, een poging om het SIS in dienst te stellen van de gevaarlijke veiligheidsobsessie die deel uitmaakt van de groeiende communautarisering van de interne aangelegenheden in de Europese Unie, wat wij verwerpen.

Hélène Goudin, *namens de IND/DEM-Fractie*. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, het onderhavige onderwerp is van veel groter gewicht dan andere onderwerpen die in deze Kamer plegen te worden behandeld. We hebben het over zoiets fundamenteels als het vrije verkeer van personen in het zogeheten Schengengebied. Het staat buiten kijf dat dit stelsel het reizen voor veel individuen gemakkelijker maakt, maar het moet gezegd dat de keerzijde van het stelsel de positieve aspecten overschaduwet.

Ik doel op het feit dat Schengen er ook toe leidt dat de vrijheid van verkeer van heel veel mensen wordt beperkt door sociale systemen. Schengen is de zoveelste stap in de richting van de creatie van een superstaat, een Fort Europa, een controlestaat van enorme afmetingen. Daar wil ik niet aan bijdragen.

Het lijkt inderdaad geen twijfel dat grensoverschrijdende misdaad een van de grootste problemen is waarmee we tegenwoordig worden geconfronteerd. Er zijn dus grensoverschrijdende oplossingen nodig. Ik geloof echter niet dat Schengen of zelfs de hele EU daarvoor het juiste forum is. Op dit moment bestaat Interpol al, een uitstekend en goed functionerend internationaal politieel orgaan, waarin soevereine staten uit de hele wereld participeren. In plaats van parallelle systemen op te bouwen zou men meer moeten doen om Interpol te versterken. De misdaad is zoals bekend niet beperkt tot ons continent, maar bestaat uit wereldomvattende netwerken. Dit waren enige algemene opmerkingen; nu ga ik over tot de meer specifieke.

Een aspect dat naar mijn mening veel te lichtig wordt opgevat in verband met de Schengeninformatiesystemen is het integriteitsvraagstuk. De persoonsgegevens die zullen worden behandeld en opgeslagen zijn van zeer gevoelige aard. Een van de belangrijkste taken van een staat is dat hij zijn burgers kan beschermen tegen onbevoegde toegang tot persoonsgegevens. Ik zie dit dus als een nationale aangelegenheid, omdat ik principieel van mening ben dat de EU absoluut niet in staat is om voor de vereiste bescherming van persoonsgegevens te zorgen. Bovendien vind ik het onnodig en kostbaar om nieuwe structuren op te bouwen. Het gaat tenslotte om belastinggelden die dit systeem moeten financieren.

Ik ben al heel lang van mening dat de ontwikkeling van de EU, of de integratie van de EU zoals sommigen het liever noemen, een soort trapsgewijze invoering van tirannie is. Het is angstaanjagend dat het geen kleine stappen meer zijn. Integendeel, het gaat om grote, vastbesloten en maatvastе schreden op weg naar een EU-staat. Geen enkele ware vriend van Europa zou dat moeten accepteren.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Dames en heren, wederom debatteren wij over het Schengeninformatiesysteem (SIS), het voornaamste instrument voor de toepassing van de Schengenbeginselen. Dit systeem is zonder twijfel de ruggengraat van een Europa zonder grenzen en van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid. Het is dan ook het essentieel dat SIS II in werking treedt.

Het nu volledig operationele SISone4ALL-systeem biedt een technische overgangsooplossing waardoor negen van de nieuwe lidstaten op het SIS konden worden aangesloten. Hierdoor kunnen deze lidstaten, door toetreding tot het Schengengebied, volwaardig lid worden van de Unie. 21 december 2007 was een grote dag in de geschiedenis van mijn land, Slowakije, en voor de EU in haar geheel. Vanaf die datum behoort het IJzeren Gordijn definitief tot de geschiedenisboeken.

Ik bedank daarom Carlos Coelho voor zijn verslag en voor de enorme inspanningen die hij zich heeft getroost. Ik weet zeker dat zonder hem het Schengengebied vandaag geen negen nieuwe leden zou hebben geteld. Verder denk ik dat het nieuwe SIS van de tweede generatie net zo snel zal en zonder problemen zal functioneren.

Jean-Pierre Jouyet, fungerend voorzitter van de Raad. – (FR) Ik wil graag alle sprekers hartelijk bedanken voor de kwaliteit van dit debat en de brede steun die de verschillende sprekers hebben geuit voor het principe van een nieuw mandaat en het standpunt van de rapporteur.

Mijnheer Marinescu, dankzij het uitstekende werk van het Portugese voorzitterschap konden de nieuwe lidstaten zich bij het systeem aansluiten. Ik ben daar vol lof over geweest. Ik heb nota genomen van het verlangen van Roemenië om zo snel mogelijk, onder toezicht van de Commissie en met de technische aanpassingen die eventueel nodig zijn, tot het systeem toe te treden.

Wat de opmerkingen van mevrouw Lefrançois en de heer Lax betreft: de Raad kan de opgelopen vertraging alleen maar betreuren, maar we erkennen alle inspanningen die de Commissie heeft geleverd, evenals de persoonlijke inzet van vicevoorzitter Jacques Barrot om de zaak uit het slop te trekken en de stevige maatregelen waartoe hij de contractant heeft gemaand. Behalve de Commissie en alle lidstaten zal ook de Raad een wakend oog op de zaak houden en de lidstaten blijven er nadrukkelijk naar streven het project zoals voorzien tot een goed einde te brengen, waarbij ze zowel toezien op de technische betrouwbaarheid als op de efficiëntie van het systeem, evenals – uiteraard – op de eerbiediging van de vrijheden van de burgers.

Tegen mevrouw Ždanoka en de heer Guerreiro wil ik zeggen dat ik begrijp – mevrouw Lefrançois wees er al op – dat meerderen van u graag een nadere discussie zouden willen over de opname van nieuwe functionaliteiten in het systeem. Om deze functionaliteiten mogelijk te maken moet SIS II echter eerst worden afgerond. Het lijkt me volkomen normaal dat er een politiek debat komt over de aard van deze nieuwe functionaliteiten, maar – zoals meerderen van u hebben benadrukt – dit mag de invoering van dit nieuwe systeem niet ophouden. Het zou ook onaanvaardbaar zijn om van deze functionaliteiten af te zien, enkel en alleen omdat ze niet gecombineerd kunnen worden met een verouderd systeem – in dit geval SIS 1. Voordat we dat debat houden moeten eerst het systeem er komen en moet de technologische ontwikkeling zijn afgerond.

Wat betreft de andere bijdragen die voornamelijk over gegevensbescherming gingen, wil ik erop wijzen – zoals de Voorzitter al deed, en we hebben vanmorgen samen met de heer Barrot deelgenomen aan het debat over de bescherming van persoonsgegevens – dat we zeker de stappen die op Europees niveau worden gezet, willen voortzetten, en dat onzes inziens gezorgd moet worden voor de nodige, door u gevraagde garanties als het gaat om de bescherming van deze gegevens en de uitwisseling met derde landen. Zonder verder te willen gaan met ons algemene debat van vanmorgen wil ik erop wijzen dat, wat de bescherming van deze

gegevens betreft, eveneens is afgesproken dat we de aanbevelingen van de Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming zouden opvolgen. waarmee deze zorgen in aanmerking worden genomen.

Jacques Barrot, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ook ik wil alle sprekers bedanken en eens te meer onze rapporteur. Ik wil graag op mijn beurt, inhakend op de woorden van heer Jouyet, iedereen eraan herinneren dat wij er strikt op toezien dat de regels inzake gegevensbescherming worden nageleefd. Zoals u al zei, mijnheer de fungerend voorzitter, hebben de diensten regelmatig contact met die van de Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming, om zeker te zijn van een goede integratie van deze regels in de ontwikkeling en het beheer van SIS II. De Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming heeft een bezoek ter plaatse in Straatsburg gepland in de eerste helft van 2009, voordat de migratie plaatsvindt, om zich ervan te vergewissen dat de gegevensbescherming veilig gesteld is.

De converter die op dit moment in ontwikkeling is, zorgt er ook voor dat de gegevens veilig kunnen worden overgebracht van SIS 1 naar SIS II. Mevrouw Lefrançois zei terecht dat deze migratie niet inderhaast mag gebeuren. Daar heeft ze volkomen gelijk in. We moeten goed oppassen.

Overigens bevatten de rechtsinstrumenten specifieke bepalingen om te waarborgen dat de beginselen van gegevensbescherming worden geëerbiedigd. Tot zover wat ik te zeggen had over de bescherming van gegevens. Ik ben mij er terdege van bewust dat we buitengewoon goed in het oog moeten houden dat dit systeem consistent is met wat we op andere terreinen trachten te bereiken in Europa als het gaat om gegevensbescherming.

Om terug te komen op de vertraging: ik begrijp de heer Marinescu, de heer Lax en mevrouw Lefrançois, die nadrukkelijk hun bezorgdheid hebben geuit vanwege de reeks vertragingen die we hebben opgelopen, heel goed. Wat de voorbereidingen van SIS II op centraal niveau betreft, houden we een wakend oog op de ontwikkeling, hebben we maatregelen getroffen om de gang van zaken aandachtig te kunnen volgen en zullen de diensten van de Commissie er in het bijzonder op letten dat er voldoende middelen zijn om toezicht te houden op het werk van de contractanten

Natuurlijk kunnen we zo nodig naar de in de contracten voorziene boetes grijpen. Mijn voorganger heeft een van de contractanten een boete van meer dan een miljoen euro opgelegd. Maar, mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik zie liever dat de contractanten efficiënt werken en zich aan ons tijdsschema houden, dan dat ik boetes opleg.

Hoe dan ook, bij de tenuitvoerlegging van SIS II gaat het niet alleen om het centrale systeem van SIS II. Er worden natuurlijk ook belangrijke inspanningen gevraagd van de lidstaten. Ik ben blij dat het Franse voorzitterschap vandaag hier is, want ik weet hoezeer het hieraan hecht.

Om de lidstaten bij te staan bij hun voorbereidingen op nationaal niveau, is de groep “vrienden van SIS II”, in het leven geroepen door het Sloveense voorzitterschap en erkend door het Franse, buitengewoon nuttig. Deze groep op hoog niveau, waar de Commissie actief bij betrokken is, heeft als opdracht toe te zien op de tenuitvoerlegging van SIS II in de lidstaten. Alleen door nauw samen te werken zullen we het probleem weten op te lossen.

Ik wil enkel nog zeggen dat we met SIS II geen fort maken van Europa. We proberen er alleen maar voor te zorgen dat de opheffing van de binnengrenzen de Europese Unie en de gemeenschap van Europese burgers geen verhoogd risico oplevert van onveiligheid, geweld en terrorisme. Ik kan dus niet onweersproken laten dat we met SIS II de deur van Europa op slot draaien. Daar is geen sprake van. Het gaat er alleen maar om dat we na het opheffen van onze binnengrenzen onze Europese burgers een ruimte kunnen bieden – ja laat ik het maar zeggen – een ruimte van veiligheid en vrijheid.

Tot zover wat ik te zeggen had, mijnheer de Voorzitter. Ik wil hoe dan ook het Parlement bedanken en ik wil de heer Coelho persoonlijk bedanken voor zijn inzet voor de totstandkoming van SIS II, dat, nogmaals, essentieel is voor een succesvol Schengen.

Carlos Coelho, *rapporteur*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik waag het erop mijn afrondende opmerkingen in het Frans te maken, in antwoord op de hoffelijke woorden van minister Jouyet en vicevoorzitter Barrot. Ik wil u nu dus in uw eigen taal bedanken. Het is niet gemakkelijk geweest om binnen de Raad eenstemmigheid te bereiken, maar het is gelukt. Wat ons betreft zijn er twee dingen echt van belang: een duidelijke verdeling van bevoegdheden tussen de Europese Commissie en de lidstaten en het probleem van het mandaat van de Commissie.

Het mandaat van de Commissie kan pas aflopen als het systeem SIS II goed werkt. Ik wil ook de Raad, de Commissie en alle fracties in de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken bedanken voor werk dat ze gezamenlijk hebben verzet bij het opstellen van de amendementen waarover we morgen stemmen. De transparantieclausule is voor ons van groot belang: de burgers hebben het recht om op de hoogte te worden gehouden over Schengen en SIS II. Wat het probleem van de duur van het mandaat van de Commissie betreft: een onbegrensd mandaat is geen optie en we zijn erin geslaagd een oplossing te vinden voor dat probleem.

Tot slot, mijnheer de Voorzitter, zou ik degenen die zich weinig optimistisch hebben betoond over het systeem willen uitleggen waarom wij voor SIS II zijn. Wij zijn voor SIS II omdat we voor vrij verkeer in Europa zijn. En als we vrij verkeer in Europa willen moeten we er zeker van zijn dat onze buitengrenzen veilig zijn. De veiligheid van onze buitengrenzen is een voorwaarde voor de vrijheid van de Europese burgers en daarom hebben we dringend behoefte aan SIS II.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

15. Internationale overeenkomst van 2006 inzake tropische houtsoorten – Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout van 2006 (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

– het verslag (A6-0313/2008) van Caroline Lucas, namens de Commissie internationale handel, over het voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de sluiting namens de Europese Gemeenschap van de Internationale Overeenkomst inzake tropisch houtsoorten, 2006 [11964/2007 – C6-0326/2007 – 2006/0263(CNS)], en

– de mondelinge vraag (O-0074/2008 – B6-0458/2008) van Helmuth Markov, namens de Commissie internationale handel, aan de Commissie: Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout (ITTA) 2006 (B6-0458/2008).

Caroline Lucas, rapporteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag in de eerste plaats mijn collega's in de Commissie internationale handel en de Commissie juridische zaken bedanken voor de uitstekende samenwerking bij het opstellen van mijn verslag over de Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout (ITTA) 2006. Er bleek sprake te zijn van een brede politieke consensus en dat is erg geruststellend gezien het uitzonderlijke belang van het onderwerp bossen, hout en handel.

Het valt u misschien op dat er bijna een jaar is verstreken tussen het moment waarop deze overeenkomst naar het Parlement werd verwezen en dit debat van vanavond. U moet zeker niet denken dat dat betekent dat de Commissie internationale handel het belang van deze kwestie onderschat; het komt voort uit ons standpunt dat het Parlement moet instemmen met de overeenkomst en er niet eenvoudigweg over moet worden geraadpleegd, vooral ook omdat we enkele uitgesproken en specifieke ideeën over de overeenkomst hebben die naar onze mening in aanmerking moeten worden genomen.

De voorzitter van de Commissie internationale handel, de heer Markov, zal nader ingaan op de procedurele inspanningen die we ons hebben getroost om het Parlement een grotere rol in dit dossier te geven en hij zal ongetwijfeld ook de uiterst teleurstellende reactie schetsen die we van de Raad kregen: de Raad reageerde traag en wilde er uiteindelijk niet op ingaan.

Ik zei al dat het Parlement enkele uitgesproken en specifieke ideeën over de overeenkomst heeft. Deze overeenkomst is zonder twijfel een verbetering ten opzichte van de oudere ITTA-overeenkomst van twintig jaar geleden, die weliswaar te boek stond als een overeenkomst die zowel handel als duurzaamheid zou bevorderen, maar in werkelijkheid vooral over handel gaat en minder over duurzaamheid. Misschien verklaart dat waarom een van de belangrijkste ondertekenaars van de overeenkomst, Indonesië, ongeveer driekwart van zijn bossen onherroepelijk kwijt is en waarom de helft van alle houtkap in gebieden als de Amazone, het Congo-bassin en Zuidoost-Azië nog steeds illegaal is.

De nieuwe overeenkomst is dus een verbetering ten opzichte van de oude en daarom staan we er ook achter dat hij door de Gemeenschap wordt geratificeerd, maar wel met de kanttekening dat het een zeer terughoudende onderschrijving van een onbevredigende overeenkomst is. ITTA 2006 schiet ernstig tekort als het gaat om de aanpak van het probleem van het verdwijnen van de tropische bossen. Zo staat het

bevorderen van uitbreiding van de internationale handel er nog steeds als doelstelling in en wordt er daarna slechts kort iets gezegd over duurzaamheid. Als je naar het stemstelsel kijkt van de organisatie achter de overeenkomst, zie je dat er meer stemmen worden toegewezen aan productielanden die veel hout uitvoeren en aan consumentenlanden die veel invoeren. Met andere woorden, ondanks alle mooie woorden over duurzaamheid is het systeem nog steeds erop gericht om de meeste invloed te geven aan de grootste handelaars.

In ons verslag roepen wij de Commissie op om alvast te beginnen met de volgende ronde ITTA-onderhandelingen, die tot een echt veel betere opvolgovereenkomst moeten leiden. Of het Parlement instemt met een toekomstige overeenkomst zal afhangen van de vraag of er een drastische verandering komt in de onderliggende doelstellingen van de overeenkomst ten aanzien van de bescherming en het duurzame beheer van tropische bossen. Hierbij geldt dat de mate waarin er in tropisch hout wordt gehandeld moet stroken met die doelstellingen. Dat betekent dat de Commissie geschikte financieringsmechanismen moet voorstellen voor landen die bereid zijn om hun houtexport te beperken en tevens een belangrijke reorganisatie in het ITTA-stemstelsel moet voorstellen.

We hebben echter nog een vraag aan de Commissie en die betreft het langverwachte wetgevingsvoorstel voor verdere maatregelen om illegale houtkap tegen te gaan. Dit voorstel moet er absoluut zonder uitstel komen. Het werd begin dit jaar voorbereid, de Commissie zou er in mei over stemmen en het is herhaaldelijk uitgesteld onder druk van de bedrijfstak, naar we hebben begrepen. Dit is gebeurd ondanks talloze brede politieke steunbetuigingen voor het voorstel vanuit het Parlement. De laatste informatie die we hebben is dat er op 15 oktober door het college van Commissieleden over het voorstel wordt gestemd – ik zou daar graag de bevestiging van krijgen – en ik roep de leden van de Commissie met klem op om hun verantwoordelijkheden zeer serieus te nemen, want de kwestie van de ontbossing is van onnoemlijk groot belang; zij gaat het hele Parlement aan. Ik hoop dat de Commissie vandaag met een zeer krachtige en optimistische reactie komt.

Helmuth Markov, auteur. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, beste collega's, ik ben erg blij dat we vandaag de gelegenheid hebben om over de Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout te discussiëren.

Met het oog op de noodzaak om de klimaatverandering tegen te gaan, de biodiversiteit te behouden en de rechten van de inheemse volkeren te beschermen, wordt de bescherming en het duurzaam beheer van de tropische bossen steeds belangrijker. Dientengevolge bestaat er in de Commissie internationale handel een brede steun voor het idee van een internationale overeenkomst. Zoals onze rapporteur, Caroline Lucas, reeds heeft gezegd – en ik wil haar op deze plaats hartelijk danken voor haar fantastische verslag – bestaat er evenwel twijfel over de vraag of deze overeenkomst volstaat om het probleem van de ontbossing werkelijk serieus aan te pakken. Per jaar wordt 13 miljoen hectare bos gekapt. Naar schatting wordt 20 procent van de broeikasgasemissies hierdoor veroorzaakt.

Het feit dat er sinds de tekst aan het Parlement werd voorgelegd bijna een jaar is verstreken voordat de overeenkomst nu in de plenaire vergadering wordt bediscussieerd, ligt er geenszins aan dat de Commissie internationale handel dit debat zou hebben willen uitstellen of niet het nodige belang aan het vraagstuk zou hebben gehecht. Veeleer ligt het aan onze opvatting, dat wil zeggen vooral aan de opvatting van de Commissie juridische zaken, dat deze overeenkomst door het Parlement via de instemmingsprocedure moet worden goedgekeurd en niet slechts via de raadplegingsprocedure moet worden behandeld. Op deze plaats wil ik met name de rapporteur, mevrouw Panayotopoulos-Cassiotou, en de voorzitter van de Commissie juridische zaken, de heer Giuseppe Gargani, danken voor de duidelijke en snelle advisering over de rechtsgrondslag.

Ten aanzien van het gemeenschappelijk standpunt van de Raad heeft Voorzitter Pöttering schriftelijk contact opgenomen met de secretaris-generaal van de Raad en uit de doeken gedaan dat met deze overeenkomst ons inziens een specifiek institutioneel kader in het leven wordt geroepen en dat daarvoor in overeenstemming met artikel 300, lid 3, tweede alinea van het EG-Verdrag de instemming door het Parlement nodig is. Helaas duurde het tot 23 mei 2008 voordat de Raad deze brief beantwoordde. Dit antwoord – bestaand uit schamele vier alinea's – bevatte geen enkele juridische argumentatie en ook geen andere rechtvaardiging voor de afwijzing van het verzoek van het Parlement. In dit verband heeft de Commissie internationale handel haar goedkeuring gehecht aan het verslag van Caroline Lucas, de onderhavige mondelinge vraag en de bijbehorende ontwerpresolutie waar we hier over discussiëren.

Ik wil daarom niet alleen de aandacht vestigen op het belang van de overeenkomst zelf en van de bestrijding van de klimaatverandering, maar op de kwestie van de rechten en prerogatieven van het Parlement. De huidige Verdragen verlenen het Parlement vrijwel geen wetgevende bevoegdheden met betrekking tot internationale handelsovereenkomsten, met uitzondering van die overeenkomsten die onder artikel 300,

lid 3, tweede alinea vallen. De opstelling van een dergelijk specifiek institutioneel kader is de meest voorkomende grondslag voor de toepassing van deze Verdragsbepaling en vormt ook de reden voor de toepassing van de instemmingsprocedure bij het sluiten van economische partnerschapsovereenkomsten tussen de EU en de ACS-landen, de mogelijke overeenkomsten met Korea of India en Zuidoost-Azië, wat weer van bijzonder belang is voor de bestrijding van de ontbossing.

Waarom is de toepassing van de instemmingsprocedure voor ons zo belangrijk? Het gaat erom dat we namens de Europese burgers een parlementaire discussie- en controlefunctie uitoefenen en de overeenkomsten op die manier een zo groot mogelijke legitimiteit en publieke erkenning te verlenen. Eigenlijk is het dus ook in het belang van de Raad en de Commissie om het Parlement hierbij als medewetgever te betrekken.

Gezien het belang van het publiek bij het behoud van de biodiversiteit en de bestrijding van de klimaatverandering heb ik de hoop dat de Commissie nu ten minste ons verzoek inwilligt om ons jaarverslagen over de tenuitvoerlegging van de overeenkomst inzake tropische bossen en over de wisselwerking daarvan met bilaterale overeenkomsten te presenteren.

Jacques Barrot, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, om te beginnen wil ik mevrouw Lucas bedanken voor haar verslag, dat de aandacht vestigt op de dwingende noodzaak het vraagstuk van het verlies aan tropische bossen aan te pakken.

De in 2006 gesloten overeenkomst vormt ondanks zijn onvolkomenheden een belangrijke stap in deze richting, en de inwerkingtreding ervan kan de zaak die u terecht verdedigt in uw verslag, alleen maar ten goede komen. Deze overeenkomst heeft een veel groter milieu- en sociaal gehalte dan de vorige uit 1994. Het ligt voor de hand dat de Internationale Organisatie voor tropisch hout (ITTO) niet in haar eentje een eind kan maken aan de overexploitatie en de illegale houtkap aangezien de belangrijkste oorzaken hiervan dikwijls buiten de bossector liggen. Het kan bijvoorbeeld gaan om de permanente of tijdelijke vervanging van bossen door landbouwgrond, het relatief lage rendement van behoud van de bossen in vergelijking met ander gebruik van de grond en eenvoudigweg om armoede. Deze organisatie is in een dergelijke moeilijke context een van de grote spelers geworden die praktische maatregelen neemt om het duurzame beheer van tropische bossen te verbeteren. Daarom verdient zij de aandacht en de steun van de Gemeenschap.

Wat betreft de juridische basis voor deze overeenkomst, heeft de Commissie een analyse uitgevoerd van deze kwestie, waarbij zij tot de conclusie is gekomen dat zij moet vasthouden aan haar oorspronkelijke voorstel; deze conclusie wordt ondersteund door de Raad en de lidstaten. We moeten thans prioriteit geven aan het afronden van de procedure voor inwerkingtreding van de nieuwe Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout in 2009.

In plaats van de juridische argumenten te herhalen die aan deze beslissing ten grondslag liggen, acht ik het zinvoller in te gaan op de overige kwesties die worden aangesneden in uw verslag, en antwoord te geven op de betreffende mondelinge vraag van de heer Markov.

Ik wil erop wijzen dat er geen formeel verband bestaat tussen de Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout en overige verdragen, zoals het VN-Raamverdrag inzake klimaatverandering, het Verdrag inzake biologische diversiteit en de bilaterale overeenkomsten in het kader van *Forest Law Enforcement, Governance and Trade (FLEGT)*. Deze overeenkomsten zijn zeer verschillend in termen van ondertekenaars, inhoud, werkingssfeer en organisatie. De interactie tussen deze verschillende overeenkomsten is gebaseerd op de mate waarin de ontwikkelingen in het kader van dit proces een bijdrage leveren aan de discussies en initiatieven die elders plaatsvinden, alsmede op het vermogen van de verschillende processen om synergie voort te brengen. De Europese Unie streeft er in het kader van al deze overeenkomsten naar volledig gebruik te maken van de belangrijke bijdrage die handel kan leveren aan duurzame ontwikkeling, bijvoorbeeld door te zorgen voor steun aan multilaterale overeenkomsten en aan nationale milieuwetgeving.

De Commissie is vanzelfsprekend bereid aan de Raad en het Parlement verslag uit te brengen over de activiteiten van de ITTO, maar ik wil desondanks uw aandacht vestigen op het feit dat deze organisatie zelf jaarverslagen publiceert. Wij kunnen deze dus raadplegen, en de Commissie is bereid indien nodig aanvullende informatie te verstrekken. Wat de *Forest Law Enforcement, Governance and Trade (FLEGT)* betreft, bepaalt het reglement van de Raad reeds dat de Commissie een jaarverslag moet voorleggen over het functioneren van het vergunningstelsel.

Dit is de enige informatie die ik u kan geven. Aangezien commissaris Michel weg is en vanavond niet aanwezig kon zijn maar medewerkers van hem wel hier zijn, ben ik persoonlijk bevoegd aan hem alle opmerkingen

en kanttekeningen door te geven die worden gemaakt tijdens dit interessante debat, nu wij nadenken over de ontwikkeling van bepaalde landen, met name in Afrika.

Daarom wil ik het Parlement alsmede mevrouw Lucas en de heer Markov oprecht bedanken voor al hun harde werk. Ik zal nu aandachtig luisteren naar de opmerkingen van de verschillende sprekers.

Georgios Papastamkos, *rapporteur voor advies van de Commissie juridische zaken.* – (EL) Mijnheer de Voorzitter, de voorzitter van de Commissie internationale handel, de heer Markov, heeft gesproken over de juridische aspecten van het onderhavige vraagstuk en hij heeft aangevuld wat mevrouw Panayotopoulos-Cassiotou hierover zei. Ik wil nu het woord voeren namens de Commissie juridische zaken. Zoals u weet heeft deze commissie tijdens haar vergadering van 19 december 2007 advies uitgebracht over de rechtsgrondslag van het door de Commissie ingediende voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de sluiting namens de Europese Gemeenschap van de Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout.

Als rechtsgrondslag zijn voorgesteld de artikelen 133 en 175, gecombineerd met artikel 300, lid 2, eerste alinea en artikel 300, lid 3, eerste alinea van het EG-Verdrag.

De Commissie juridische zaken van het Europees Parlement heeft besloten om een andere rechtsgrondslag voor te stellen, want het wil een verwijzing naar artikel 300, lid 3, twee alinea, waarin sprake is van instemming en niet enkel en alleen van raadpleging van het Europees Parlement.

De Commissie is een andere mening toegedaan en heeft besloten zich te houden aan de door haarzelf voorgestelde rechtsgrondslag. De Commissie juridische zaken heeft haar aanbeveling om de rechtsgrondslag te veranderen ook gemotiveerd. In dit geval gaat het namelijk om een internationale overeenkomst waarmee door de instelling van samenwerkingsprocedures een speciaal institutioneel kader in het leven wordt geroepen.

Zbigniew Zaleski, *namens de PPE-DE-Fractie.* – (PL) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, hout is een waardevol bouw materiaal dat gezond en praktisch is. Het enige nadeel van hout is dat het misschien niet vuurbestendig genoeg is. Toch is er steeds meer vraag naar hout. Kortom, hout is een veelgevraagd en aantrekkelijk goed. Daarnaast is het voor veel landen het belangrijkste exportproduct. Omdat tropisch hout slechts in een beperkte geografische regio voorkomt, is het des te aantrekkelijker en wordt het vaak illegaal gekapt en verhandeld, met nefaste gevolgen voor de bossen en het volledige ecosysteem.

We staan dus voor een dilemma: enerzijds hebben we behoefte aan hout en bouwmaterialen, anderzijds is het noodzakelijk dat we de tropische bossen beschermen. Wanneer de exploitatie van deze bossen niet langer op een afdoende en rationele manier wordt gecontroleerd, zal dit niet alleen een milieuramp, maar ook een demografische ramp tot gevolg hebben. Zonder bossen zal er geen andere vegetatie meer zijn en zullen er in deze gebieden geen dieren of mensen meer kunnen overleven. Internationale overeenkomsten zijn uiteraard noodzakelijk, maar de ontwikkeling van een besef van rationeel bosbeheer komt hier allicht op de eerste plaats. Indien deze rationele benadering niet de overhand krijgt, vernietigen we een belangrijk element van onvervangbare natuur. In dat geval zijn we nietsontziende houtkappers in plaats van verstandige managers.

Samenvattend zou ik willen stellen dat ik mijn steun verleen aan de verlenging van de overeenkomst (rekening houdend met de mogelijkheid om ze voortdurend te verbeteren), die – zij het slechts gedeeltelijk – de vrije en eerlijke handel (of “fair trade”) in tropisch hout regelt en tegelijkertijd een model kan zijn voor de exploitatie van bossen in andere regio's. Ik denk in deze context aan Siberië, mijnheer de commissaris, waarover we tegenwoordig zo weinig horen, alsook aan het Amazonegebied, dat nog iets meer aandacht krijgt, en aan andere kwetsbare gebieden in de wereld.

David Martin, *namens de PSE-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag aan het begin van dit debat zeggen dat de Sociaal-democratische Fractie Caroline Lucas gelukwens met haar verslag, het volledig onderschrijft en voor alle amendementen zal stemmen die zij in haar verslag voorstelt.

Ik ben blij dat er met de herziene Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout meer nadruk wordt gelegd op duurzaam beheer – bijvoorbeeld door illegale houtkap aan te pakken – en op het herstel en het behoud van aangetaste bossen. Zoals anderen al hebben gezegd, is het behoud van tropische bossen essentieel voor het in stand houden van de biodiversiteit en de strijd tegen de klimaatverandering, aangezien tropische bossen, zoals we nu heel goed weten, een belangrijke rol spelen in de verwijdering van kooldioxide uit de atmosfeer. Twintig procent van de mondiale CO₂-uitstoot is het gevolg van het kappen van deze bossen.

Ik ben het met Caroline Lucas eens dat we ervoor moeten proberen te zorgen dat met de herziene overeenkomst echt voorrang wordt gegeven aan sociale en milieunormen en dat niet alleen de aandacht wordt gericht op een toename van de handel in tropisch hout.

Ontwikkelingslanden moeten natuurlijk de middelen hebben om de bossen te beschermen, te herstellen en duurzaam te beheren. In de overeenkomst is een bepaling opgenomen voor financiering op basis van themaprogramma's naast financiering op projectbasis. Ik hoop dat de themaprogramma's kunnen worden gericht op zaken als bestuur en armoedebestrijding en dat de lidstaten royaal aan deze programma's kunnen bijdragen.

Ik vind het evenals Caroline Lucas en Helmuth Markov teleurstellend dat het Parlement geen instemmingsprocedure is gegund met betrekking tot deze overeenkomst en ik ben het ermee eens dat dat wel had moeten gebeuren.

Ik hoop dat we erop kunnen rekenen dat de Commissie jaarlijks verslag uitbrengt aan het Parlement en dat dat verslag een analyse bevat – en 'analyse' is het sleutelwoord – van de tenuitvoerlegging van de overeenkomst. Ik heb begrepen uit wat de Commissie vanavond heeft verteld dat de Internationale Organisatie voor tropisch hout zelf ook een jaarverslag publiceert, maar wij horen graag de reactie van de Commissie op dat document.

Nog even over bilaterale overeenkomsten: eerder deze maand heeft de EU een overeenkomst getekend met Ghana om te voorkomen dat er illegaal hout in de EU wordt ingevoerd. Deze overeenkomst zal er in theorie voor zorgen dat de basisregels van bosbescherming, zoals een gedegen toezicht door de overheid op het kappen van hout, worden nageleefd – en we moeten op dit moment constateren dat er in Ghana jaarlijks bijna 2 procent bos wordt gekapt. Als deze bilaterale overeenkomst werkt, kunnen beide partijen daar hun voordeel mee doen. In Ghana, waar het regenwoud door illegaal kappen in minder dan vijftig jaar met wel 25 procent is afgenomen ten opzichte van de oorspronkelijke omvang, zal de overeenkomst ertoe bijdragen dat de toekomst van de houtindustrie – de op drie na meest winstgevende industrie van het land – wordt veiliggesteld.

In de Europese Unie, waar consumenten steeds milieubewuster worden, kunnen we garanderen dat het hout dat we uit Ghana invoeren volledig gecertificeerd, duurzaam hout is. Hoewel het enkele jaren kan duren voordat deze overeenkomst volledig operationeel is, vind ik het een veelbelovend begin, en ik steun de plannen van de Commissie om vergelijkbare overeenkomsten te sluiten met andere Afrikaanse landen, zoals Gabon, Kameroen en Liberia.

Tot slot wil ik een opmerking van Caroline Lucas herhalen: deze overeenkomst is een bescheiden begin; het is beter dan niets, maar hij gaat niet ver genoeg en er zijn verdere voorstellen nodig van de Commissie en de internationale gemeenschap.

Magor Imre Csibi, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de rapporteur graag gelukwensen met de conclusies in haar verslag, die ik volledig onderschrijf. Er zijn al meer dan twintig jaar overeenkomsten inzake tropisch hout, maar de invloed daarvan op een duurzaam beheer van tropische bossen lijkt beperkt. Volgens een schatting van de Voedsel- en Landbouworganisatie van de Verenigde Naties is alleen al tussen 2000 en 2005 de ontbossing in de tropen met 8,5 procent toegenomen ten opzichte van het niveau in de jaren negentig.

Het is jammer dat parlementariërs en het maatschappelijk middenveld niet meer betrokken zijn bij de opstelling van dergelijke overeenkomsten om de handelsbelangen met elkaar in evenwicht te brengen en aan te dringen op een duurzamer beheer van tropische bossen. Hoe effectief een overeenkomst echter ook is, hij moet ingebed zijn in een algemenere aanpak, die erin bestaat dat elke regio zijn verantwoordelijkheid erkent en krachtig actie onderneemt om de vernietiging van de bossen tegen te gaan.

Wij in Europa denken misschien dat we effectieve mechanismen hebben om de biodiversiteit en de consument te beschermen, maar de werkelijkheid toont aan dat we ons vergissen. Er arriveren dagelijks grote hoeveelheden illegaal hout en illegale houtproducten in EU-havens. Als het illegale hout eenmaal is doorgedrongen tot de markt van één lidstaat, kan het gemakkelijk verkocht worden in de 26 andere lidstaten zonder dat er nog wordt gekeken of het wel legaal hout is. Op deze manier worden Europese consumenten die in goed vertrouwen meubilair of bouwmaterialen van vermeend legale bronnen kopen, ongewild medeplichtig aan de handel in illegaal hout.

De EU is een belangrijke importeur en consument van hout en heeft zichzelf als onderdeel van haar plannen tegen de klimaatverandering ten doel gesteld om de ontbossing te halveren. De EU heeft daarom een verantwoordelijkheid om de illegale kap en de handel in illegaal verworven houtproducten te bestrijden. Als we de ontbossing en de illegale kap serieus willen aanpakken, moeten we eerst orde op zaken stellen in eigen huis door Europese wetgeving te maken die voorkomt dat er binnen de EU in illegaal hout en illegale houtproducten kan worden gehandeld. Helaas is een dergelijk wetgevingsvoorstel voortdurend uitgesteld

ondanks de EU-resolutie van juli 2006 en de aankondiging in het werkprogramma van de Commissie in oktober 2007.

Naar aanleiding van dit debat wil ik de Commissie uitnodigen om uit te leggen waarom zij de presentatie van maatregelen op dit gebied telkens heeft uitgesteld. Verder verzoek ik de Commissie om onverwijld met wetgeving te komen die ervoor zorgt dat alleen legaal verkregen hout en houtproducten op de EU-markt kunnen worden aangeboden.

Ik ben bang dat er al te veel tijd verloren is gegaan. Ik doe nu een beroep op de Commissie om vaart te zetten achter de procedure om deze belangrijke wetgeving voor te stellen, zodat er voor het einde van deze parlementaire zittingsperiode een eerste lezing mogelijk is. We moeten ervoor zorgen dat we de juiste signalen afgeven en dat we dat op tijd doen.

Wiesław Stefan Kuc, *namens de UEN-Fractie.* – (PL) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, het is zonneklaar dat de sluiting van de Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout een zeer belangrijke stap is om de tropische bossen te beschermen en de handel in bepaalde houtsoorten beschaafder te laten verlopen. We mogen ons echter niet door procedurele kwesties laten afleiden van onze fundamentele doelstellingen. Misschien is het inderdaad belangrijk om een rechtsgrondslag in te stellen, misschien is het inderdaad van belang of dit een raadplegings- of een instemmingsprocedure is, maar zal dit ons in staat stellen om de tropische regenwouden te beschermen en zelfs nog een stap verder te gaan?

Elke dag gaan er duizenden hectaren bossen – niet alleen tropische bossen – onherroepelijk verloren. De ontboste gebieden veranderen in moerassen of woestijnen. Ontbossing kan niet worden voorkomen door nieuwe bomen te planten, althans niet op korte termijn. Arme landen in Afrika, Amerika en Azië beschikken niet over de nodige middelen om de overexploitatie van bossen te controleren en tegen te gaan of om een rationeel bosbeheer in te voeren. Dit is eveneens het geval voor de bossen in Siberië. We leveren geen enkele inspanning om bomen te beschermen en hebben geen respect voor hout. Hoe armer het land, hoe meer dit principe opgaat. Tijdens de Culturele Revolutie in China zijn vele vierkante kilometers bos gekapt. Hout wordt als een primaire energiebron gebruikt.

Dit verklaart waarom er voor de Internationale Organisatie voor tropisch hout een zo belangrijke rol is weggelegd. We mogen niet vergeten dat technische vooruitgang en moderne machines om bomen te kappen en uit te slepen dit proces nog versnellen en dat goedkoper illegaal gekapt hout nog aantrekkelijker is voor handelaren. Elke poging om de bestaande mazen in de houthandel te dichtten, elke belemmering, de invoering van certificaten van oorsprong en elke vorm van controle zal zijn vruchten afwerpen. Ik hoop van harte dat deze overeenkomst haar ambitie zo spoedig mogelijk kan waarmaken.

Margrete Auken, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (DA) Mijnheer de Voorzitter, ik wil mevrouw Lucas bedanken voor haar zeer goede verslag. We hebben hier vastgesteld, en daar is kamerbrede overeenstemming over, dat handel in tropisch hout in de EU een schandaal is. Er is vanavond ook herhaalde malen gezegd dat we er genoeg van hebben dat het bij plechtige verklaringen blijft en dat er geen daden volgen. Ik hoop dat de Commissie hoort hoeveel mensen zich actief inzetten en proberen veranderingen door te voeren zodat de toekomst er wat lichter uit komt te zien.

Illegaal hout komt met enorme hoeveelheden de EU binnen, en dat alleen al is volstrekt absurd. Als het een willekeurig ander product was geweest, zouden we het heling hebben genoemd. Vrijwillige certificeringsregelingen zijn een nogal merkwaardige stap. Illegale handelingen moeten verboden zijn, ook in de EU. Illegale handelingen moeten niet worden beperkt door certificering, maar door reële verboden. Ik geloof dat het een verrassing is voor de meeste mensen dat het überhaupt legaal is om illegaal hout te kopen in de EU. Natuurlijk is certificering beter dan niets.

Het is ook grotesk in welke hoge mate de grote houtbedrijven – en een paar van de ergste komen uit mijn land, Denemarken – de Europese wetgeving of het gebrek daaraan bepalen. Ik steun daarom de oproep van de rapporteur aan de commissaris om onmiddellijk aan de gang te gaan met het herzien van de internationale overeenkomst, maar we moeten ook aan de gang gaan op EU-niveau. Een efficiënte regeling is hard nodig. Weliswaar spelen slecht overheidsbeleid en corruptie een belangrijke rol in de houtproducerende landen, maar zoals al diverse malen gezegd is, kunnen we niet voorbijgaan aan de economische vraag, want dat is de belangrijkste factor.

Als een van de grootste houtimporteurs ter wereld moet de EU haar verantwoordelijkheid nemen. We hebben een effectieve wetgeving nodig, die ervoor zorgt dat alle houtproducten die in de Gemeenschap worden

verkocht – inclusief de bewerkte producten – zowel legaal als duurzaam zijn. We kunnen er meteen mee beginnen in verband met openbare aanbestedingen. Elke andere aanpak is ondenkbaar.

Jens Holm, namens de GUE/NGL-Fractie. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, de vernietiging van de tropische oerwouden gaat onverminderd door. Dertien miljoen hectare bosgrond per jaar of een voetbalveld per seconde – zoveel bos wordt jaarlijks ter wereld gekapt. Dit ondanks het feit dat de eerste houtovereenkomst al twintig jaar geleden is gesloten. In 2006 is de Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout ondertekend. Hoewel dit een overkoepelende overeenkomst is, die nog heel wat te wensen overlaat, is het in elk geval een instrument waarmee we het probleem kunnen aanpakken.

Dit was het uitgangspunt van mevrouw Lucas, en met haar broodnodige amendementen krijgen we betere mogelijkheden om tropische bossen te beschermen. Ik heb een rechtstreekse vraag voor de Commissie. Mevrouw Lucas zei in haar inleiding dat het Europees Parlement wacht op wetgeving van de Commissie tegen illegale houtkap. Wanneer komt die wetgeving inzake illegale houtkap? Klopt het dat de Commissie daar al in mei van dit jaar over gestemd heeft? Waarom hebben wij dan niets te zien gekregen? U hebt het daar in uw toespraak niet over gehad, maar wij in het Parlement willen het graag weten. Wat is er gebeurd met dat wetgevingsvoorstel? Vertelt u het ons alstublieft.

Verder wil ik mevrouw Lucas bedanken voor het feit dat zij heeft gewezen op de hele problematiek van de handel in hout. Is het echt redelijk dat er zoveel bos moet worden gekapt en vervolgens geëxporteerd? Mijn eigen land, Zweden, is het dichtst beboste land van de EU. Tegelijkertijd importeren wij een zesde deel van alle hout dat we verbruiken. Waarom? Wel, natuurlijk omdat het heel goedkoop is om hout op de wereldmarkt te kopen. Mevrouw Lucas wil hier iets aan doen en eist dat de EU steun verleent aan de landen die strategieën aannemen om hun tropische bossen te beschermen. Heel terecht, een zeer goed voorstel.

Een andere maatregel die mevrouw Lucas aanroert, is dat men handelsovereenkomsten aan voorwaarden verbindt en ervoor zorgt dat zowel de Europese bedrijven als de producenten in het zuiden hun verantwoordelijkheid op zich nemen en dat internationale verdragen en overeenkomsten worden nageleefd. Dat is de juiste manier om internationale handel te bedrijven – als een instrument om duurzaamheid en ontwikkeling in de hele wereld te bevorderen.

Een andere dimensie van de ontbossing die te weinig aan de orde komt, is de vleesindustrie. Een groot deel van het vlees en het voedsel dat in de wereld wordt geconsumeerd, komt uit dit bosgebied. De vleesproductie is een van de voornaamste oorzaken van de ontbossing van het Amazonegebied. De voorzitter van het klimaatpanel van de Verenigde Naties, Rajendra Pachauri, heeft onlangs opgeroepen tot minder vleesconsumptie. Daar heeft hij volkomen gelijk in, dus hier volgt een vraag aan de Commissie: wanneer komt er een strategie voor minder vleesconsumptie? Zoals ik al zei, heeft mevrouw Lucas gelijk met het meeste wat er in dit verslag staat. Daarom steunt de GUE/NGL-Fractie dit uitstekende verslag.

Maciej Marian Giertych (NI). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, het is inmiddels duidelijk dat de bestaande internationale overeenkomsten aangaande tropische houtsoorten ontoereikend zijn. De genetische hulpbronnen van de tropische regenwouden slinken in een alarmerend tempo ten gevolge van de overexploitatie van deze bossen door de mens.

Daar zijn twee redenen voor. Er bestaat in rijke landen nog steeds een markt voor de meest interessante tropische houtsoorten. De zoektocht naar en het kappen van deze bomen verloopt almaar efficiënter. Anderzijds zijn de mogelijkheden om deze bomen in gecontroleerde omstandigheden te kweken beperkt bij gebrek aan geschikte methoden. Zaden zijn door hun specifieke eigenschappen niet geschikt om opgeslagen en vervoerd te worden. Ze kiemen vrijwel onmiddellijk nadat ze van de boom vallen. Met het oog hierop moeten er speciale studies worden uitgevoerd naar deze uitstervende soorten met betrekking tot zaadproductie, plantenveredeling en het beheer van de bosboomkwekerij. De handel in deze houtsoorten zou belast moeten worden, zodat deze inkomsten kunnen worden gebruikt om dergelijke studies te financieren.

De tweede reden is de overexploitatie van houtgewassen, onder andere struiken, door de lokale bevolking die deze niet alleen als brandhout gebruikt, maar ook om voedsel te bereiden. Deze vernietiging zal pas ophouden wanneer ervoor gezorgd wordt dat deze bevolkingsgroepen met een andere brandstof worden bevoorrad.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, de sluiting van de Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout 2006 is een bijzonder positieve ontwikkeling. Deze weerspiegelt trouwens ook de overeenstemming die hierover is bereikt tussen 180 regeringen van producerende en consumerende landen en internationale organisaties.

Ik hoef dan ook niet te zeggen hoe belangrijk de doelstellingen van de overeenkomst zijn. Laten wij alleen eens kijken naar de schadelijke gevolgen van de illegale houtkap en de aantasting van de bossen, met name als het gaat om de bijdrage ervan aan het broeikasverschijnsel. Daarom is het noodzakelijk de producerende landen ertoe aan te zetten nationaal beleid te ontwikkelen voor een duurzaam gebruik en een duurzame exploitatie van de tropische bossen. Zij moeten beter in staat worden gesteld de bossenwetgeving toe te passen en illegale houtkap op efficiënte wijze het hoofd te bieden.

Van cruciaal belang is natuurlijk ook het vraagstuk van de financiering. Er moeten voldoende middelen zijn om de doelstellingen van deze nieuwe overeenkomst te bereiken. Als Unie moeten wij ervoor zorgen dat er op de Europese markt alleen legaal gekapt tropisch hout wordt ingevoerd en afgezet. Ook moeten wij de informatie en bewustwording van consumenten bevorderen.

Wij moeten evenwel de vraag onderzoeken of vrijwillige programma's volstaan, of dat misschien juridisch bindende regels en voorschriften nodig zijn voor legale handel in tropisch hout. Dit doel moet echter niet alleen worden nagestreefd op internationaal vlak. Daarvoor zijn ook bilaterale overeenkomsten in het kader van het FLEGT-programma nodig, evenals handelsovereenkomsten, zoals die waar nu over onderhandeld wordt, dat wil zeggen vrijhandelsovereenkomsten. De overeenkomst tussen de EU en Ghana is een voorbeeld en een wegwijzer voor bilaterale samenwerking.

Francisco Assis (PSE). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, deze kwestie is een duidelijk voorbeeld van hoe het streven naar liberalisering van de internationale handel ondergeschikt moet worden gemaakt aan belangrijkere doelstellingen, in dit geval van ecologische en sociale aard. Het behoud van tropische bossen is van essentieel belang voor het ecologische evenwicht van onze planeet. Gelet hierop kan zonder overdrijving gesteld worden dat tropische bossen werkelijk deel uitmaken van het werelderfgoed en dat wij allen verantwoordelijk zijn voor het behoud van deze bossen. Met name de meest ontwikkelde en meest welvarende landen dragen in dit opzicht een verantwoordelijkheid die zij niet mogen ontlopen. De bedoelde bossen bevinden zich voornamelijk in arme landen, in landen die met enorme moeilijkheden kampen. Welnu, alle mooie woorden die wij hier verkondigen, zullen loze beloften blijven als wij er niet in slagen maatregelen ter bevordering van de ontwikkeling van deze landen ten uitvoer te leggen.

Het is absoluut noodzakelijk dat wij deze landen helpen en dat de voornaamste consumenten en die gebieden van de wereld die het meest ontwikkeld zijn, zoals onmiskenbaar het geval is met de Europese Unie, zich ertoe verplichten te waarborgen dat strenge controle wordt uitgeoefend op de wijze waarop deze bossen worden geëxploiteerd. Anderzijds is het ook van fundamenteel belang dat deze landen zelf zich ertoe verbinden de producerende landen te steunen.

Het gaat om landen die van het tropische bos afhankelijk zijn en wier economie in hoge mate verbonden is met deze bossen. Een snelle ontbossing zal uiteindelijk in alle opzichten dramatische gevolgen hebben: voor ons beperken die zich tot de meer algemene context van het milieu, maar zij zullen te maken krijgen met veel concretere gevolgen van economische en sociale aard, waardoor ze vaak zelfs moeite zullen hebben om te overleven. Daarom moet alles wat wij kunnen doen daar beginnen. We moeten steun verlenen en we moeten maatregelen ten uitvoer leggen die bijdragen aan de ontwikkeling en de hervorming van de productiestructuur van deze landen, zodat de relatie die zij onderhouden met hun tropische bossen en hun rijkdommen beter beantwoordt aan hun eigen belangen en meer in lijn is met de algemene belangen van de mensheid in haar geheel. Dat is een verantwoordelijkheid die berust bij de Europese Unie. Deze overeenkomst gaat in de goede richting, al is ze nog ontoereikend. Het is in ieder geval een goede zaak dat het verslag deze tekortkomingen duidelijk signaleert en ons toch enige hoop voor de toekomst biedt.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, vanavond tropisch hout, deze week de financiële crisis, grote pandemieën, migratie, de voedselcrisis ... Dit leidt tot dezelfde conclusie: de grote politieke problemen van tegenwoordig zijn mondiaal en vereisen een mondiaal politiek antwoord.

Het spreekt vanzelf dat niemand in principe de permanente soevereiniteit van Indonesië over zijn tropische bossen betwist en zijn recht om palmbomen te planten om palmolie te produceren, net zoals Brazilië in navolging van Gabon het recht heeft zijn bos te vervangen door vee. De uitoefening van territoriale soevereiniteit blijkt echter negatieve gevolgen te hebben buiten het soevereine grondgebied. Ontbossing, armoede, het gevaar van uitsterven van flora en fauna en goedkoop hout veroorzaken schade op wereldwijde schaal. We kunnen daarom niet eenvoudigweg zeggen: "Mensen die anderen schade berokkenen, moeten betalen voor de problemen die zij veroorzaken." We moeten deze kwesties op juridisch niveau aanpakken. Hoe pakken we dit probleem aan? Waar beginnen we? In Europa, door hout te labelen, het als een soort "eerlijk" hout te certificeren, zoals we doen met eerlijke koffie, met bilaterale handelsovereenkomsten? Dit

is ongetwijfeld een essentiële eerste stap, maar de oplossing dient mondiaal te zijn. We hebben veel meer nodig dan een multilaterale overeenkomst inzake hout omdat ook mensen in de Gemeenschappen, Afrika, Latijns-Amerika en Azië er recht op hebben beloond te worden voor de multifunctionele rol die zij vervullen. Daarom, mijnheer de Voorzitter, moeten wij deze problemen politiek aanpakken, op mondiaal niveau, en concepten en modellen vinden opdat het leven op onze planeet blijft bestaan.

De Voorzitter. – Mijnheer Martinez, dank u wel voor uw transnationale pleidooi.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). - Voorzitter, graag wil ook ik mevrouw Caroline Lucas en ook collega Zaleski van harte danken voor de inspanning om deze resolutie tot stand te brengen. Want de handel in fout hout komt helaas nog op grote schaal voor in Europa.

Het FLEGT-actieplan van de Europese Commissie uit 2003, juist bedoeld om te voorkomen dat illegaal gekapt hout in Europa verhandeld zou worden, heeft nog maar heel beperkt effect. Daarom is het te betreuren dat de Europese Commissie nog steeds niet met de nieuwe voorstellen is gekomen. Want fout gedrag bij importeurs lijkt nog steeds te lonen omdat er nauwelijks wordt opgetreden tegen de illegale handel en er ook geen sancties zijn. Verantwoordelijk ingestelde houtimporteurs betalen daarom letterlijk en figuurlijk een hoge prijs voor het naleven van milieu- en veiligheidsnormen omdat nog steeds op grote schaal dat veel goedkopere illegale hout wordt verhandeld.

De houtindustrie zelf heeft al goede initiatieven genomen, zoals certificering. Die moeten wij ondersteunen met dwingende wetgeving, passend in het WTO-kader. Daarom pleit ik er ook voor dat bestaande certificeringssystemen die mede door de sector zelf maar ook door ngo's zijn opgesteld, erkenning moeten krijgen. Wat mevrouw Lucas wenst, namelijk daarbij ook een nieuwe Europese instantie in het leven roepen die ook weer een hoop bureaucratie met zich meebrengt, is volgens ons niet nodig.

In de regio moeten natuurlijk maatregelen ter plekke worden genomen om de illegale kap tegen te gaan. Wij verwachten echter ook van de Europese Commissie een voorstel om sancties in te voeren die ook een preventief effect moeten hebben op de importeurs van hout. Want wanneer wij geen sancties opleggen aan bedrijven die illegaal handelen, lopen wij het risico dat die illegaliteit blijft lonen en dat is waar wij vanaf moeten.

Rovana Plumb (PSE). - (RO) Ik zou de rapporteur, mevrouw Lucas, en al haar collega's willen feliciteren met hun werk aan dit verslag. Ik ben van oordeel dat de Internationale Overeenkomst inzake tropisch hout zal bijdragen aan het duurzame beheer van 's werelds bossen, ook al 80% reeds verwoest of beschadigd. We weten allemaal dat bossen enorm belangrijk zijn voor het behoud van biodiversiteit en dat ze een cruciale rol spelen in de strijd tegen klimaatverandering. Het importeren van laaggeprijsd hout en meubilair door middel van vrijwillige overeenkomsten veroorzaakt onevenwichtigheden in de mondiale markt en verlies van arbeidsplaatsen in zowel de exporterende als de importerende landen. Om deze redenen wil ik nogmaals de noodzaak benadrukken van in wetgeving vastgestelde maatregelen voor de bescherming van tropische en andere bossen en de preventie van illegale houtkap. Ik ben ingenomen met de herziene overeenkomst en ik vertrouw erop dat de Commissie ons een jaarlijks verslag over de ontwikkelingen aangaande deze overeenkomst zal doen toekomen.

Béla Glattfelder (PPE-DE). – (HU) We kunnen de klimaatsverandering alleen een halt toeroepen als we ook stoppen met het kappen van bos. Onze Europese inspanningen op milieugebied blijven vruchteloos als we in een ander deel van de wereld de teloorgang van het milieu tolereren.

De liberalisering van de internationale handel en de globalisering werken de intercontinentale vernietiging van het milieu in de hand. De regels van de WHO moeten worden aangevuld met strikte milieuvoorschriften, anders leidt de verdere liberalisering tot een nog ernstiger vernietiging van het milieu. Het is niet voldoende om nu de illegale houthandel te verbieden; ook de import van producten en meubels die zijn vervaardigd uit illegaal gekapt hout moet verboden worden.

Denkt u nou echt dat het goedkoop importeren van Chinese meubelen niets te maken heeft met ontbossing? Dit verslag is een stap in de goede richting maar er zijn nog radicalere maatregelen nodig, aangezien de toestand waarin onze planeet verkeert dit van ons eist. Tot het moment dat de striktere regels van kracht worden, moeten we de grote internationale meubelhandelaren, bijvoorbeeld Ikea, oproepen om zichzelf duidelijke beperkingen op te leggen en geen handel te drijven in meubels die uit illegaal hout zijn geproduceerd.

Tot slot wil ik zeggen dat de ontbossing niet alleen door de houthandel en de meubelhandel in de hand wordt gewerkt maar ook door de stijging van de landbouwproducten en de groeiende vraag naar biobrandstoffen. Als

we toelaten dat er handel wordt gedreven in biobrandstoffen die door ontbossing zijn geproduceerd, moeten we beseffen dat we elke keer als we zulke brandstof tanken zelf ook een bijdrage hebben geleverd aan het kappen van een paar vierkante meter oerwoud.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Mijnheer de Voorzitter, de situatie met betrekking tot de tropische regenwouden is al jaren alarmerend en we mogen niet van de zijlijn blijven toekijken hoe dit cruciale element van de biosfeer van onze planeet wordt verkwanseld. Het is echt triest dat wetgeving ter bestrijding van de illegale houtkap in het tropisch oerwoud in Europa op grote weerstand stuit en dat er ondertussen elk jaar zo'n 13 miljoen hectare oerwoud verdwijnt, iets dat uiteraard in grote mate bijdraagt aan de toename van de uitstoot van CO₂. Ik sluit mij volledig aan bij de oproep om milieucriteria op te nemen in het gemeenschappelijk handelsbeleid van de Europese Unie. Het doet mij zeer deugd dat mevrouw Lucas in haar verslag tevens benadrukt dat het nodig is informatie te verspreiden over de catastrofale gevolgen van ontbossing. Een dergelijke overeenkomst dient te worden geratificeerd door het Parlement en het is van groot belang dat wij hier in het Europees Parlement elk jaar het verslag van de Commissie behandelen inzake de tenuitvoerlegging van de internationale overeenkomst, dus over de ontbossing. Het is helaas niet meer mogelijk om de klimaatsverandering te voorkomen of een halt toe te roepen, maar het is onze verantwoordelijkheid om deze op zijn minst te vertragen. Dit verdrag is, hoe imperfect het ook zijn mag, een stap in de goede richting.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hoewel het verenigde Europa maar al te graag leuzen over milieubescherming scandeert, lijkt het nu de ogen te sluiten voor het toenemende probleem van het verdwijnen van de primaire bossen. De voornaamste reden hiervoor is dat deze bossen worden geplunderd om aan de vraag van de handel in tropisch hout te voldoen. Bijna 80 procent van het totale bosareaal is tot op heden ten prooi gevallen aan ontbossing.

De Europese Unie moet meer financiële steun verlenen aan houtproducerende landen, zodat zij de illegale houtkap kunnen voorkomen en een duurzaam bosbeheer kunnen aanmoedigen. Een ander goed idee betreft de invoering van houtcertificaten voor de Europese markt. Volgens officiële statistieken vertegenwoordigt de invoer van hout naar de Europese Unie slechts een beperkt percentage van de totale productie, maar we mogen niet vergeten dat er tegelijkertijd enorme hoeveelheden verwerkt hout naar Europa worden uitgevoerd. De strijd om te redden wat er nog van de primaire bossen te redden valt, is de facto een strijd voor de toekomst van de volgende generaties.

Jacques Barrot, vicevoorzitter van de Commissie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de afgevaardigden die hebben gesproken, bedanken. Om te beginnen wil ik iedereen eraan herinneren dat de overeenkomst uit 2006 is gericht op de uitbreiding van de internationale handel in tropisch hout dat legaal wordt gekapt in bossen die duurzaam worden beheerd en op het bevorderen van het duurzaam beheer van bossen die tropisch hout produceren.

Voorts wil ik erop wijzen dat dit het enige multilaterale internationale instrument is dat bossen, met name tropische bossen, in een juridisch goedgekeurd kader plaatst. Deze overeenkomst geldt tevens indirect voor andere bossen, maar minder duidelijk en marginaler.

Het interessante is dat de overeenkomst een samenwerkingskader schept waarmee alle initiatieven op het gebied van bossen worden gebundeld. De Commissie wil vanzelfsprekend actief deelnemen aan deze overeenkomst, waarbij de Gemeenschap een bijdrage levert aan het administratieve budget, en wij willen tevens grootscheepse maatregelen financieren met behulp van thematische programma's.

Maar dit mag niet in de plaats komen van de bilaterale overeenkomsten in het kader van het FLEGT-programma – integendeel. U hebt dit terecht onderstreept. In deze bilaterale overeenkomsten, waarin steeds meer sprake zal zijn van een globalere benadering, nemen wij het concept van respect voor tropisch hout op.

De overeenkomst waarover wij vanavond hebben gesproken, is inderdaad een bescheiden begin – ik citeer een van u –, maar het zou het begin moeten zijn van een strategie die veel effectiever is dan in het verleden. De teksten over illegale houtkap en de uitvoeringsverordening betreffende FLEGT zijn gepland voor oktober. Ik denk dat de Commissie hiermee kan voldoen aan de verwachtingen die u hier hebt uitgesproken.

Daarom wil ik mevrouw Lucas nogmaals bedanken en vanzelfsprekend wil ik de vraagsteller, de heer Markov, bedanken. Ik zal alle opmerkingen en zorgen van het Parlement ten aanzien van dit probleem, dat inderdaad een groot probleem is, zoals ieder van u heeft onderstreept, zeker doorgeven. Het gaat om een erfgoed van de mensheid dat van cruciaal belang is voor de toekomst. De uitdrukking “bakermat van de biodiversiteit” sprak mij zeer aan. Het staat als een paal boven water dat onze bossen bakermatten zijn van de diversiteit.

De bescherming van onze bossen is echt een belangrijk initiatief waarvan de toekomst van onze gehele planeet afhangt. Daarom wil ik het Europees Parlement bedanken dat het zich hiervoor werkelijk inzet. Ik hoop dat wij met de Commissie stap voor stap kunnen voldoen aan de verwachtingen van iedereen, nu ik vandaag heb gemerkt hoe belangrijk en dringend deze zijn. Ik wil nogmaals alle afgevaardigden en met name uw rapporteur bedanken.

Caroline Lucas, rapporteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag mijn collega's bedanken voor hun opmerkingen en hun steun, maar ik zou graag iets willen zeggen tegen met name commissaris Barrot. Ik hoop dat u hebt gehoord hoeveel ongeduld en frustratie er in dit Parlement leven over het eindeloze uitstel van dit langverwachte wetgevingsvoorstel voor maatregelen om de illegale houtkap tegen te gaan. Vertel alstublieft aan uw collega's dat dit Parlement het onaanvaardbaar vindt dat dat wetgevingsvoorstel voortdurend wordt uitgesteld.

Ik vind het bijzonder jammer dat u geen antwoord hebt kunnen geven op de vraag die u hier vanavond tot drie keer toe is gesteld wanneer we dat voorstel kunnen verwachten. Ik denk dat dat ook een slechte indruk maakt op het publiek. Ik denk dat het slecht overkomt dat de EU niet in staat is om orde op zaken te stellen in eigen huis. We hebben het graag over het politieke leiderschap waarvan we graag denken dat we dat in de wereld bezitten. Als dat politieke leiderschap iets inhoudt, dan moet het inhouden dat we een einde maken aan de verkoop en de invoer van illegaal hout in de EU. We willen dat dat voortvarender wordt aangepakt.

Nu ik het woord heb, wil ik graag nog een kwestie aan de orde stellen. Veel collega's hebben het verband tussen ontbossing en klimaatverandering genoemd en ik wil graag nog iets zeggen over het klimaatpakket waarover in de komende weken wordt gestemd. U weet dat de ontbossing een belangrijke kwestie is als het gaat om het systeem van verhandelbare emissierechten en ik wil mijn collega's oproepen om zich niet te laten overtuigen door argumenten om zogenaamde 'putkredieten' in het systeem van verhandelbare emissierechten op te nemen. We hebben hierover vandaag een lunchdebat gehouden en hebben benadrukt waarom het om talloze redenen een slecht idee is om ontbossing mee te nemen in het systeem van verhandelbare emissierechten, niet in het minst omdat het hele emissiehandelssysteem door zulke kredieten zou worden overspoeld. Er zijn grote problemen rond de controle-, toezicht-, rapportage- en aansprakelijkheidsregimes. We moeten de ontbossing zeker aanpakken als onderdeel van het klimaatpakket, maar wij pleiten ervoor om dat te doen door, met gebruikmaking van de veilingopbrengsten, de juiste investeringen te doen in die landen waar dat probleem speelt.

Mijnheer de commissaris, zorgt u er alstublieft voor dat de EU in het najaar daadwerkelijk geloofwaardig gaat worden op het gebied van de bossenproblematiek. Geef ons alstublieft de garantie dat u dat voorstel zo snel mogelijk zult presenteren.

Jacques Barrot, vicevoorzitter van de Commissie. – (FR) Misschien heeft mevrouw Lucas mij niet gehoord. Ik dacht dat ik een duidelijk antwoord had gegeven. Ik heb voor oktober een tekst aangekondigd. Ligt het aan de vertaling? Ben ik niet duidelijk genoeg geweest? Ik wilde dit ophelderen. Ik luister altijd naar het Parlement. Op het gevaar af dat ik in herhaling val en mij de toorn van het Parlement op de hals haal: ik heb wel degelijk enkele minuten geleden oktober gezegd.

De Voorzitter. – Goed. Oktober, dat is volgende week, dat wordt dus volgende week een vergadering. Dank u.

Tot besluit van het debat is er een ontwerpresolutie namens de Commissie internationale handel ingediend, overeenkomst artikel 108, lid 5, van het Reglement⁽¹⁾.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Péter Olajos (PPE-DE), schriftelijk. – (HU) Tegenwoordig twijfelt niemand er nog aan dat ontbossing en de vernietiging van bossen invloed hebben op de klimaatverandering en biodiversiteit. Om precies te zijn: de wereldwijde ontbossing betreft jaarlijks maar liefst 13 miljoen hectare en het is de op twee na grootste bron van gasemissies die het broeikaseffect veroorzaken. De illegale houtproductie veroorzaakt erosie, ondermijnt

⁽¹⁾ Zie notulen.

het levensonderhoud van lokale gemeenschappen en betekent voor de houtproducerende landen jaarlijks een verlies van 10 à 15 miljard euro.

Natuurlijk verwelkom ik de totstandkoming van een internationale overeenkomst inzake tropisch hardhout, maar daarmee zijn we er nog lang niet. Dat is pas het geval als we in ieder geval binnen de Europese Unie een meer omvattende benadering kunnen aannemen die ook betrekking heeft op bossen in gematigde klimaatstreken; een benadering die de eerlijke productie van houtproducten zeker stelt en de traceerbaarheid binnen de gehele verkoopketen. Alleen een dergelijke overeenkomst zou daadwerkelijk bij kunnen dragen aan de bescherming van de bossen en het duurzame gebruik van hardhout.

Illusies heb ik natuurlijk niet, vooral niet nadat de schriftelijke verklaring die ik deze lente en zomer met een aantal collega's over dit onderwerp heb opgesteld slechts door een vierde van de leden van dit Parlement is ondertekend.

Ik vertrouw erop dat de tropische regenwouden vroeger of later ook op de aandacht van Europa kunnen rekenen. Misschien komt de Commissie dankzij een verdrag over de tropische regenwouden met een richtlijn die voorschrijft dat alleen legaal geproduceerd hout en houtproducten op de Europese markt in de handel mogen worden gebracht.

16. Procedures voor het Hof van Justitie (Wijziging van artikel 121 van het Reglement) (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A6-0324/2008) van Costas Botopoulos, namens de Commissie constitutionele zaken, over de wijziging van artikel 121 van het Reglement betreffende procedures voor het Hof van Justitie [2007/2266(REG)].

Costas Botopoulos, rapporteur. – (EL) Mijnheer de Voorzitter, het ontwerpverslag dat wij vandaag bespreken gaat over de wijziging van artikel 121 van het Reglement van het Europees Parlement betreffende het beroep bij het Hof van Justitie. Zoals het artikel nu is wordt daarin alleen de procedure geregeld die gevolgd moet worden indien het Europees Parlement een beroep instelt bij het Hof.

In de tekst staat echter niet wat er gebeurt indien het Parlement via zijn Voorzitter, die het vertegenwoordigt, besluit om zijn mening uiteen te zetten door opmerkingen in te dienen of te interveniëren in een prejudiciële procedure in het kader waarvan de geldigheid van een door het Europees Parlement via de medebeslissingsprocedure aangenomen rechtsakte wordt betwist.

Daarom heeft de voorzitter van de Commissie juridische zaken, de heer Gargani – die ik bij dezen wil bedanken voor de medewerking bij de opstelling van het verslag –, de vraag gesteld of artikel 121 ook de procedure dekt op grond waarvan het Parlement intervenieert of opmerkingen indient. Wat doen wij als artikel 121 deze procedure niet dekt?

Het eerste antwoord dat ik in mijn verslag geef, luidt dat men niet van mening kan zijn dat de ene procedure de andere omvat, dat het in artikel 121 genoemde woord “beroep” ook het in kwalitatief opzicht andere geval van het indienen van opmerkingen of het interveniëren in het Hof afdekt. Daarvan uitgaande is het eerste antwoord dus dat wij niet zo maar te werk kunnen gaan aan de hand van een interpretatie.

Kunnen wij ons baseren op de praktijk van het Parlement dat in dergelijke gevallen de Voorzitter, als hoofd en vertegenwoordiger van onze instellingen in gerechtelijke zaken, een beslissing neemt? Het antwoord is mijns inziens ook hier ‘nee’. Het gedetailleerd opstellen van een nieuwe procedure biedt meer zekerheid.

Waarom eigenlijk? Wel, omdat er zich in de praktijk gevallen hebben voorgedaan waarin de Voorzitter van het Parlement besloot geen gevolg te geven aan de aanbeveling van de Commissie juridische zaken om de geldigheid van een eerder door het Parlement genomen besluit in het Hof te verdedigen.

Dat is twee keer gebeurd in de recente geschiedenis van het Parlement, en dat biedt ons de mogelijkheid om te zeggen dat wij deze procedure van voren af aan moeten regelen.

Welke oplossing wordt voorgesteld? De Commissie juridische zaken doet een aanbeveling en als daarna de Voorzitter het ermee eens, dient hij opmerkingen in. Als hij het er niet mee eens is, wordt deze zaak geregeld in de Conferentie van voorzitters. Waarom in de Conferentie van voorzitters? Wel, omdat dit een collectieve instantie is die kan besluiten na het voor en tegen van elk geval te hebben overwogen.

Alleen indien de Conferentie van voorzitters besluit dat om uitzonderlijke redenen (wijziging van het Verdrag, bijvoorbeeld) het Parlement zijn vorig standpunt niet moet verdedigen, dan zal, enkel en alleen in dat geval, het vraagstuk worden voorgelegd aan de voltallige vergadering. Alleen de voltallige vergadering kan immers een eerder door haarzelf genomen besluit veranderen.

Georgios Papastamkos, namens de PPE-DE-Fractie. – (EL) Mijnheer de Voorzitter, als rapporteur – dat wil zeggen, als rapporteur van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten – wil ik zeggen dat wij vanavond spreken over een vraagstuk dat raakt aan de organisatorische autonomie, aan de organisatorische soevereiniteit van het Europees Parlement.

Het Reglement van het Parlement bevat regels die voor lange tijd moeten gelden. Ik bedoel hiermee dat de bepalingen niet alleen van toepassing moeten zijn op het moment van wijziging, maar hun geldigheid gedurende lange tijd moeten behouden en bestand moeten zijn tegen de tand des tijds.

Ik zal niet ingaan op de specifieke aspecten van de oplossing voor het geschil, die in de tekst van het amendement wordt beschreven. De rapporteur, de heer Botopoulos, heeft deze trouwens uitgebreid en op grondige wijze uiteengezet. De tekst van het door de rapporteur voorgestelde amendement is de vrucht van een compromis tussen de PPE-DE-Fractie en de Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement.

Met het lid dat wordt toegevoegd aan de bestaande tekst van artikel 121 van het Reglement van het Parlement wordt een oplossing aangedragen voor het geval zich een meningsverschil voordoet tussen de Voorzitter van het Parlement en de Commissie juridische zaken over het besluit om als Parlement al dan niet opmerkingen in te dienen of te interveniëren in een procedure voor het Hof.

Tot nu toe bevatte het Reglement geen duidelijke en uitdrukkelijke bepaling met betrekking tot hierboven genoemd geval en met het onderhavig amendement zal deze, weliswaar van beperkte omvang zijnde, juridische leemte in de interne werking van het Parlement worden opgevuld.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, het Europees Parlement laat zich ten overstaan van het Hof van Justitie vertegenwoordigen door zijn Voorzitter en in controversiële gevallen raadpleegt de Voorzitter eerst de plenaire vergadering. Dit geldt thans voor procedures. Het nieuwe verslag breidt deze regeling uit naar andere procedurehandelingen waarbij de Voorzitter ook het Parlement vertegenwoordigt en in controversiële situaties de plenaire vergadering raadpleegt. Het verslag is echter nieuw in die zin dat het de Conferentie van voorzitters aanwijst als intermediair besluitvormingsorgaan tussen de Voorzitter en de plenaire vergadering. Deze oplossing vormt op zich geen probleem, maar het is een goede gelegenheid om te onderstrepen dat het Europees Parlement nooit mag afzien van het traditionele parlementaire beginsel dat de uiteindelijke besluitvormingsbevoegdheid bij de plenaire vergadering berust. De plenaire vergadering is in alles soeverein, aangezien zij de legitimiteit belichaamt die voortkomt uit de ethiek van de vertegenwoordiging.

Het is waar dat instellingen die complexe en brede gebieden besturen, zoals in het geval van het Europees Parlement, vaak niet kunnen weerstaan aan de verleiding om hun eigen democratische macht te bureaucratiseren. Ofschoon dit vaak onvermijdelijk is, moeten we toch proberen om bureaucratisering van de democratie in de mate van het mogelijke te voorkomen, aangezien doeltreffend goed bestuur in geen geval een verlies aan politieke ruimte mag inhouden en zeker niet mag betekenen dat de politieke ruimte moet wijken voor bijna administratieve organen zoals commissies en soms ook conferenties, want, om het met de woorden van Mirabeau te zeggen, die vormen geen “representatieve steekproef van de bevolking”.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) De wijziging van het Reglement van Orde lijkt op het eerste gezicht misschien wel niet meer dan een technische kwestie te zijn, maar in werkelijkheid gaat het om ofwel versterking ofwel verzwakking van de democratische legitimiteit. Uit twee voorvallen waarbij de Voorzitters van het Parlement het standpunt van de Commissie juridische zaken naast zich neer mochten leggen, blijkt dat onze regels wat scheurtjes vertonen. Ik steun de compromistekst van artikel 121 waarmee ervoor gezorgd wordt dat de Voorzitter in een dergelijk geval het afwijkend standpunt uiteenzet aan de Conferentie van voorzitters en vervolgens aan de voltallige vergadering. Desalniettemin denk ik dat het beter zou zijn indien de Voorzitter zijn of haar argumenten neerlegt en verdedigt ten overstaan van de Commissie juridische zaken en niet ten overstaan van de voorzitters van de overige commissies. Ik betreur het dat in de wijziging van het artikel met geen woord gerept wordt over de vraag of een groep parlementsleden nog een derde alternatief aan de voltallige vergadering mag overleggen of dat de voltallige vergadering het door de voorzitter, respectievelijk de Conferentie van voorzitters ingediende afwijkende voorstel slechts mag goed- of afkeuren. Dit is een nieuw precedent waarvan de toekomst zal uitwijzen wat het precies doet. Ik denk niet dat dit een kwestie van bureaucratie is, maar van democratie.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE). – (ES) Normaal gesproken moet de rapporteur zich zorgen maken wanneer zijn tegenstanders in het Parlement hem te hulp schieten. Dit is de avond van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten. Vier leden van de Europese Volkspartij die in het debat over het verslag-Botopoulos het woord voeren! En het meest verrassend van dit alles is wel, mijnheer de Voorzitter, dat het is om het voorstel van de heer Botopoulos toe te juichen. Want we vinden het een goed voorstel, een voorstel dat is gebaseerd op consensus, een voorstel dat, kan ik zeggen, op de welwillendheid en de politieke steun van mijn fractie kan rekenen.

Het parlementaire leven is net het echte leven, het is een leven dat verandert, een leven waarop je moet reageren. Daarom heeft de heer Botopoulos opheldering verschaft, in een reactie op een interpretatie van het Reglement met betrekking tot de vraag of een bepaald artikel het Parlement de mogelijkheid biedt om in procedures bij het Hof opmerkingen in te dienen, en heeft hij ons een positief voorstel voorgelegd, en dat is nodig in het leven.

Daarom, mijnheer de Voorzitter, feliciteer ik deze jonge afgevaardigde, die, voorspel ik, veel succes in dit Parlement zal hebben, en geef ik de steun van mijn fractie aan deze hervorming.

Costas Botopoulos, rapporteur. – (EL) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik al degenen bedanken die hier het woord hebben gevoerd en met uw toestemming eveneens al mijn medewerkers dank zeggen voor hun hulp bij mijn eerste verslag. Laten wij met de heer Méndez de Vigo, met mijn vriend Íñigo, hopen dat dit niet mijn laatste verslag zal zijn.

Ik wil enkele korte opmerkingen maken over hetgeen werd gezegd. De heer Papastamkos heeft gelijk als hij zegt dat dit verslag de vrucht is van een compromis, want dat is het. Het is echter een compromis tussen de fracties in de goede zin van het woord, met dien verstande dat dit niet zomaar de kleinste gemene deler is maar een mogelijkheid om met elkaar echte, logische en democratische oplossingen af te spreken. Mijns inziens is dit een democratische oplossing, omdat zij de mogelijkheid biedt de procedure op de meest correcte wijze af te wikkelen.

Mevrouw Esteves zei – en ook zij heeft gelijk – dat wij niet mogen overdrijven in het gebruik maken van de plenaire vergadering. Daarom hebben wij hier ook gezegd dat wij alleen naar de plenaire gaan als dit echt noodzakelijk is, dat wil zeggen alleen als een eerder door het Parlement genomen besluit moet worden gewijzigd.

Mevrouw Roithová zei dat de rol van de Commissie juridische zaken zeer belangrijk is, en ook zij heeft gelijk. Wij spelen onze rol overeenkomstig de in deze bepaling neergelegde regeling, hetgeen betekent dat de Commissie juridische zaken wordt gehoord zowel aan het begin, in het midden als aan het eind van de procedure.

Ik moet nog zeggen – en dat had ik de eerste keer nagelaten – dat in zeer uitzonderlijke gevallen, als bijvoorbeeld de Commissie juridische zaken niet genoeg tijd heeft om advies uit te brengen, ook de mogelijkheid bestaat dat de Voorzitter op eigen houtje beslist. Echter, ook in dat geval heeft, zoals hier uitdrukkelijk staat, de Commissie juridische zaken de mogelijkheid om een aanbeveling te doen op de manier die zij wenselijk acht.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

17. Besluiten inzake bepaalde documenten: zie notulen

18. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

19. Sluiting van de vergadering

(De vergadering wordt om 22.55 uur gesloten)